LEIGH
BARDUGO
YOUNG
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER
#1 USA TODAY BESTSELLER
BANDA
CELOR ȘASE
CIORI
DE LA AUTOAREA CELEBREI
TRILOGII GRISHA
ȘASE PROSCRIȘI PERICULOȘI.
O MISIUNE IMPOSIBILĂ
FICTION
CONNECTION
TREI

Cuprins

Partea întâi.
1. Joost
2. Inej
3. Kaz
4. Inej
5. Kaz
6. Nina

Partea a doua.
7. Matthias
8. Jesper
9. Kaz
10. Inej
11. Jesper
12. Inej
13. Kaz
14. Nina
15. Matthias

Partea a treia.
16. Inej
17. Jesper
18. Kaz
19. Matthias
20. Nina

Partea a patra.
21. Inej
22. Kaz
23. Jesper
24. Nina
25. Inej
26. Kaz

Partea a cincea.
27. Jesper
28. Inej
29. Matthias
30. Jesper
31. Nina
32. Jesper
33. Inej
34. Nina
35. Matthias
36. Jesper

37. Nina
38. Kaz
Partea a șasea.
39. Inej
40. Nina
41. Matthias
42. Inej
43. Nina
44. Jesper
45. Kaz
46. Pekka
Mulțumiri

Leigh Bardugo

Banda celor șase ciori

Primul volum al seriei

Traducere din engleză și note de
Laurenţiu Dulman

TREI
2016

Pentru Kayte,
armă secretă, prietenă nesperată

Partea întâi.
Afaceri întunecate

1. Joost

Joost avea două probleme: mustața și luna.

Ar fi trebuit să patruleze în jurul vilei Hoede, dar în ultimele cincisprezece minute se tot plimbase pe lângă zidul dinspre sud-est al grădinii, încercând să meșteșugească vorbe romantice pe care să i le spună Anyei.

De-ar fi avut Anya ochi albaștri ca marea sau verzi ca smaraldul… Dar ochii ei erau căprui – încântători, visători… maronii ca ciocolata topită? Maronii ca blana de iepure?

— Spune-i că are pielea albă ca lumina lunii, îi sugerase prietenul său Pieter. Fetelor le place.

O soluție perfectă, atâta că vremea din Ketterdam nu era de partea lui. În ziua aceea, nu bătuse deloc briza dinspre port și o ceață lăptoasă și cenușie învăluise în umezeală canalele orașului și aleile cu dale sparte. Chiar și aici, între vilele de pe Geldstraat, aerul duhnea a pește și a apă de santină[1], iar fumul de la rafinăriile răspândite pe insulele din jur împrăștiase pe cerul nopții o pâclă cu iz de mare. Luna plină semăna nu cu o piatră prețioasă, ci mai degrabă cu o bătătură galbenă care trebuia spartă.

Nu cumva ar fi putut să-i complimenteze râsul? Atâta că n-o auzise niciodată râzând, pentru că nu prea știa să spună glume.

Și-a privit reflecția în geamul uneia dintre ușile duble care dădeau spre grădină. Mama lui avea dreptate. Chiar și în uniforma cea nouă arăta tot ca un copil. Și-a trecut un deget peste buza de sus. De i-ar fi crescut odată mustața… Oricum, părea mai deasă decât cu o zi înainte.

Se angajase ca gardă în stadwtach de mai puțin de șase săptămâni, dar nu era nici pe departe la fel de captivant pe cât își închipuise. Credea că va fugări hoți prin Butoi și că va patrula porturile, inspectând mărfurile descărcate pe chei. Însă după asasinarea ambasadorului la primărie, Consiliul Comercial ceruse ferm mai multă pază, așa că unde se afla Joost acum? Ei bine, se plimba în jurul casei unui negustor norocos. Și totuși, nu era un simplu negustor, căci consilierul Hoede era plasat foarte sus în conducerea Ketterdamului. Era genul de om care putea face carieră.

Joost și-a aranjat tunica și pușca, apoi și-a pipăit bastonul de la șold. Poate că lui Hoede avea să-i placă de el. Are privirea ageră și mânuiește rapid bastonul, și-ar fi spus Hoede. Băiatul ăsta merită o promovare.

— Sergentul Joost Van Poel, a șoptit el, desfătându-se cu sonoritatea cuvintelor. Căpitanul Joost Van Poel.

— Nu te mai holba la tine.

Joost s-a întors și s-a făcut roșu la față când i-a văzut pe Henk și Rutger intrând în grădină. Amândoi erau mai în vârstă, mai robuști și

cu umeri mai laţi decât Joost, şi erau gărzi private, servitori personali ai consilierului Hoede. Ceea ce însemna că purtau livreaua verde-deschis a casei Hoede, aveau puşti frumoase din Novyi Zem şi nu pierdeau nicio ocazie să-i amintească lui Joost că era un biet soldat din serviciul de pază al oraşului.

— Tuleiele n-or să-ţi crească mai repede dacă le mângâi, a zis Ruger, râzând zgomotos.

— Trebuie să-mi continui rondul, a răspuns Joost, încercând să-şi ia un aer demn.

Rutger i-a dat un ghiont lui Henk:

— Adică se duce să-şi bage capul în atelierul Grisha, s-o vadă pe iubita lui.

— *Of, Anya, n-ai vrea să-ţi foloseşti magia Grisha ca să-mi faci mustaţa să crească?* l-a luat Henk peste picior.

Joost s-a răsucit pe călcâie, cu obrajii stacojii, şi a pornit pe latura de est a casei. Cei doi începuseră să-l tachineze de când venise acolo. Dacă n-ar fi fost Anya, probabil i-ar fi cerut căpitanului său să-l trimită în altă parte. Schimbase cu ea doar câteva vorbe în timpul rondurilor, dar de fiecare dată fusese partea cea mai plăcută a nopţii.

Şi, trebuia să recunoască, îi plăcea şi casa lui Hoede, deşi reuşise să arunce doar câteva priviri înăuntru prin ferestre. Hoede avea una dintre cele mai mari vile din Geldstraat – podele placate cu lespezi lucioase de piatră albă şi neagră, pereţi lambrisaţi cu lemn negru şi lucios, luminaţi de candelabre din sticlă suflată care pluteau ca nişte meduze sub tavanele casetate. Uneori, lui Joost îi plăcea să-şi imagineze că el era proprietarul casei, că era un negustor bogat care ieşise la plimbare prin frumoasa lui grădină.

Înainte să dea colţul, Joost a inspirat adânc. Anya, ochii tăi sunt maronii ca… scoarţa de copac? Sigur avea să-i vină ceva în minte. Oricum, se descurca mai bine când era spontan.

A fost surprins să găsească deschise uşile cu panouri de sticlă ale atelierului Grisha. Atelier care vădea bogăţia lui Hoede în mai mare măsură decât faianţa albastră, pictată manual, de pe pereţii bucătăriei şi decât policioarele şemineurilor pline cu lalele în ghivece. Căci serviciile unui Grisha nu erau deloc ieftine, iar Hoede angajase trei.

Însă Yuri nu era aşezat la masa de lucru lungă şi nici pe Anya n-o vedea pe nicăieri. Înăuntru nu era decât Retvenko, tolănit pe un fotoliu în straie albastru-închis, cu o carte deschisă pe piept şi cu ochii închişi.

Joost s-a oprit în prag, dregându-şi glasul:

— Uşile trebuie închise şi încuiate pe timpul nopţii.

— E cald ca-n cuptor, a răspuns tărăgănat Retvenko, cu accentul lui puternic şi melodios de ravkan, fără să deschidă ochii. Spune-i lui Hoede că închid uşile când n-oi mai transpira.

Retvenko era un Furtunos cu păr înspicat, mai în vârstă decât ceilalți doi Grisha. Umbla zvonul că luptase de partea învinșilor în războiul civil din Ravka și că fugise în Kerch după încheierea luptelor.

— O să prezint cu dragă inimă plângerile tale consilierului Hoede, a mințit Joost.

Casa era întotdeauna supraîncălzită, ca și când Hoede ar fi avut obligația să ardă cât mai mult cărbune, dar nu Joost avea să-i atragă atenția.

— Până atunci…, a dat el să adauge.

— Știi ceva despre Yuri? l-a întrerupt Retvenko, deschizându-și în sfârșit ochii cu pleoape lăsate.

Joost s-a uitat stânjenit la bolurile cu struguri roșii și la mormanele de catifea vișinie de pe masa de lucru. În ultima vreme, treaba lui Yuri fusese să extragă culoarea din struguri și să vopsească cu ea draperii pentru doamna Hoede, dar se îmbolnăvise cu câteva zile în urmă, iar de atunci Joost nu-l mai văzuse. Pe catifea deja se așezase praful, iar strugurii începuseră să se strice.

— N-am auzit nimic de el.

— Bineînțeles că nu auzi nimic. Ești prea ocupat să mergi țanțoș în uniforma asta caraghioasă.

Ce era în neregulă cu uniforma lui? Și ce căuta Retvenko acolo? Doar era Furtunosul personal al lui Hoede și, de obicei, însoțea încărcăturile cele mai prețioase ale negustorului, asigurând vânt favorabil navelor, ca să ajungă repede și în siguranță la destinație. Ce bine era dacă Retvenko ar fi fost pe mare acum.

— Probabil Yuri e în carantină.

— Prețioasă informație, i-a răspuns ironic Furtunosul. Și îți întinzi gâtul de pomană, a adăugat el. Anya nu-i aici.

Joost iarăși a simțit că s-a îmbujorat.

— Unde e? a întrebat el, încercând să-și ia un ton autoritar. Ar trebui să fie aici după ce se lasă întunericul.

— Acu' o oră a venit Hoede s-o ia. Așa l-a luat și pe Yuri într-o noapte.

— Cum adică, „l-a luat și pe Yuri"? Yuri s-a îmbolnăvit.

— Hoede a venit după Yuri, după care Yuri s-a întors bolnav. Două zile mai târziu, Yuri a dispărut definitiv. Iar acuma, Anya.

Definitiv?

— Poate a fost o urgență. O fi fost nevoie să vindece pe cineva…

— Întâi Yuri, acum Anya. Eu o să fiu următorul și n-o să bage de seamă nimeni în afară de mititelul ofițer Joost. Hai, pleacă de-aici.

— Dacă Hoede…

Retvenko a ridicat o mână și Joost a fost împins în spate de o rafală. Tânăra gardă s-a încordat să nu cadă din picioare, apucându-se de cadrul ușii.

— Acum! a zis Retvenko, schițând un cerc în aer și închizând ușa.

Joost a dat drumul la toc înainte ca ușa să-i strivească degetele și a căzut în grădină. S-a ridicat imediat în picioare, scuturându-și rușinat uniforma. Printr-un geam al ușii, crăpat de la izbitură, l-a văzut pe Furtunos rânjind.

— O să plătești pentru asta, i-a spus Joost, arătând cu degetul geamul crăpat, însă era necăjit că avea o voce atât de subțire și de inofensivă.

Retvenko a ridicat din nou mâna și ușile s-au zdruncinat în balamale. Fără să vrea, Joost a făcut un pas în spate.

— Mergi să-ți faci rondul, cățeluș de pază ce ești, i-a strigat Furtunosul.

— Te-ai descurcat de minune, a chicotit Rutger, care stătea sprijinit de zidul grădinii.

Oare de câtă vreme era acolo?

— N-ai altceva mai bun de făcut decât să te ții după mine? l-a întrebat Joost.

— Toate gărzile sunt convocate la debarcader. Chiar și tu. Sau ai cumva altă treabă? Vrei să-ți faci prieteni?

— L-am rugat să închidă ușa.

Rutger a clătinat din cap.

— Nu-l rogi, îi spui. Sunt servitori. Nu oaspeți de onoare.

Joost a pornit în urma lui Rutger, copleșit de rușine. Partea cea mai rea era că Rutger avea dreptate. Retvenko n-ar fi trebuit să-i vorbească așa. Dar ce-ar fi trebuit Joost să facă? Chiar dacă ar fi avut curaj să se încaiere cu un Furtunos, ar fi fost ca și când s-ar fi bătut cu o vază scumpă. Grisha nu erau doar servitorii lui Hoede, ci și posesiunile lui de preț.

Și la ce se referise Retvenko când spusese că Yuri și Anya fuseseră luați? Oare încerca s-o protejeze? Angajații Grisha erau ținuți în casă din motive întemeiate. Dacă mergeau pe stradă fără protecție, riscau să fie răpiți de un negustor de sclavi și să nu mai fie găsiți niciodată. Poate că s-a dus să se întâlnească cu cineva, a presupus Joost cu tristețe în suflet.

Gândurile i-au fost întrerupte de lumina și agitația de la debarcaderul acoperit de pe marginea canalului. Peste apă se vedeau alte case elegante de comercianți, înalte și înguste, cu frontoane dichisite profilate pe cerul nopții, cu grădini și debarcadere luminate de felinare strălucitoare.

Cu câteva săptămâni în urmă, lui Joost i se spusese că, întrucât debarcaderul lui Hoede intra în reparații, trebuia să-l sară de la rondurile de noapte. Însă, când el și Rutger au intrat în clădirea care adăpostea ambarcațiunile, n-a văzut nicio schelă și nicio urmă de vopsea. În plus, gondelele și vâslele fuseseră sprijinite de pereți.

Veniseră și celelalte gărzi private ale lui Hoede, îmbrăcate în livrelele lor verde-marin, iar Joost a recunoscut după uniforma violet alte două gărzi din stadwatch. Dar mare parte din clădire era ocupată de o cutie uriașă – un fel de celulă care părea făcută din oțel ranforsat, cu muchiile pline de nituri și cu o fereastră uriașă într-un perete lateral. Prin geamul vălurit, Joost a zărit așezată la o masă o fată care își strângea în jurul trupului veșmintele de mătase roșie. În spatele ei, stătea în poziție de drepți o gardă din stadwatch.

Anya, a tresărit Joost, dându-și seama cine era. Avea fața palidă, iar ochii ei căprui erau mari și speriați. Băiețelul care stătea la masă în fața ei era de două ori mai speriat; avea părul ciufulit, ca și când tocmai ar fi fost trezit din somn, și își bălăngănea agitat picioarele care îi atârnau pe marginea scaunului.

— De ce-au venit atâția paznici? a întrebat Joost.

Sigur erau mai mult de zece înghesuiți înăuntru. Venise acolo și consilierul Hoede, însoțit de un negustor pe care Joost nu-l cunoștea, amândoi îmbrăcați în obișnuitele haine negre ale comercianților. Joost s-a îndreptat de spate când a văzut că cei doi negustori stăteau de vorbă cu căpitanul gărzilor din stadwatch, sperând că reușise să-și scuture tot pământul de pe uniformă după căzătura din grădină.

— Ce se întâmplă aici? a mai întrebat Joost.

Rutger a ridicat din umeri.

— Cui îi pasă? E o pauză de la rutina zilnică.

Joost s-a uitat din nou prin geamul celulei. Anya se uita și ea spre el, cu privirea pierdută. În ziua când Joost venise la vila Hoede, Anya îi vindecase o vânătaie de pe obraz. Nu era mare lucru, doar urmele de un verde-gălbui de la o lovitură încasată în timpul unui antrenament, dar Hoede o văzuse și nu-i plăcea ca gărzile lui să arate ca niște bătăuși. Joost fusese trimis la atelierul Grisha, iar Anya îl așezase în dreptunghiul de lumină proiectat printr-o fereastră de soarele iernii târzii. Degetele ei reci trecuseră peste pielea lui și, cu toate că mâncărimea fusese îngrozitoare, doar câteva secunde mai târziu părea că vânătaia nici nu existase vreodată.

Când Joost i-a mulțumit, Anya i-a zâmbit, iar el s-a pierdut cu firea. Știa că nu avea nicio șansă. Chiar dacă Anya l-ar fi plăcut, Joost n-ar fi avut niciodată suficienți bani cât s-o răscumpere de la Hoede, iar Anya nu s-ar fi putut căsători cu el decât dacă ar fi primit încuviințarea lui Hoede. Însă asta nu-l împiedicase să treacă pe la ea s-o salute și să-i ducă mici daruri. Anyei îi plăcuse cel mai mult harta Kerchului, un desen fantezist al națiunii lor insulare, înconjurată de sirene înotând în Marea Adevărată și de nave împinse de vânturi înfățișate sub forma unor bărbați cu obraji umflați. Era un suvenir ieftin, din cele pe care le cumpărau turiștii pe Doaga de Est, dar părea să-i fi plăcut Anyei.

Acum, văzând-o în fața lui, Joost a îndrăznit să ridice o mână în

chip de salut, dar Anya n-a avut nicio reacție.

— Nu poate să te vadă, neghiobule, a râs Rutger. Pe partea cealaltă geamul e reflectorizant.

Joost s-a îmbujorat.

— De unde era să știu?

— Deschide ochii și fii și tu atent măcar o dată.

Întâi Yuri, acum Anya.

— De ce le trebuie o Vindecătoare Grisha? Cumva e rănit băiatul?

— Mie mi se pare teafăr.

Căpitanul și Hoede păreau să fi ajuns la o înțelegere.

Joost a văzut prin geam că Hoede a intrat în celulă și s-a apropiat de băiat, bătându-l încurajator pe umăr. Probabil celula avea guri de aerisire, pentru că Joost l-a auzit pe Hoede spunând:

— Fii curajos, tinere, și la sfârșit ai să primești câteva kruge.

Apoi a apucat bărbia Anyei cu o mână presărată cu pete hepatice. Vindecătoarea s-a crispat, iar Joost s-a încordat și el. Hoede a scuturat ușor capul Anyei:

— Fă ce ți-am zis și totul o să se termine repede, ja?

Vindecătoarea a zâmbit ușor.

— Bineînțeles, Onkle.

Hoede i-a șoptit ceva gărzii din spatele Anyei, apoi a ieșit din celulă. Ușa s-a închis cu un zăngănit puternic, iar consilierul a tras zăvorul, după care, însoțit de celălalt negustor, s-a așezat chiar în fața lui Joost și Rutger.

— Sigur e înțelept ce facem? l-a întrebat negustorul pe care Joost nu-l cunoștea. Fata asta e Corporalnikă. Iar după ce-a pățit Fabrikatorul…

— Dacă ar fi fost Retvenko, mi-aș fi făcut griji. Dar Anya are o fire blândă. E Vindecătoare. Nu e înclinată spre violență.

— Și ai micșorat doza?

— Da, dar să fim înțeleși, dacă rezultatul e același ca în cazul Fabrikatorului, Consiliul mă va despăgubi, da? Nu mi se poate cere să suport eu cheltuielile.

Văzând că negustorul a încuviințat din cap, Hoede i-a făcut semn căpitanului.

— Începeți.

Dacă rezultatul e același ca în cazul Fabrikatorului. Retvenko i-a spus că Yuri dispăruse. Oare la asta se referea?

— Sergent, a zis căpitanul, ești pregătit?

— Da, să trăiți, a răspuns garda din celulă, apoi a scos un cuțit.

Joost a simțit un nod în gât.

— Primul test, a continuat căpitanul.

Garda s-a aplecat în față și i-a cerut băiatului să-și suflece mâneca. Băiatul s-a supus și a întins mâna, vârându-și în gură degetul mare de

la cealaltă mână, iar Joost și-a spus în sinea lui: E cam mare ca să mai facă asta. Dar probabil băiatul era foarte speriat. Joost dormise cu un ursuleț de cârpă sub pernă până aproape de paisprezece ani, lucru pentru care fusese ironizat fără milă de frații lui mai mari.

— O să te usture un pic, a spus garda.

Băiatul a dat din cap cu ochi mari, fără să-și scoată degetul din gură.

— Chiar nu-i nevoie de asta…, a spus Anya.

— Liniște, te rog, a intervenit Hoede.

Garda l-a bătut ușor pe spate pe băiat, apoi i-a făcut o tăietură pe antebraț. Băiatul a izbucnit în plâns.

Anya a încercat să se ridice de pe scaun, dar garda i-a pus o mână grea pe umăr.

— În regulă, sergent, a spus Hoede. Las-o să-l vindece.

Anya s-a aplecat în față, apucând cu grijă mâna băiatului.

— Șșș, i-a șoptit ea. Lasă-mă să te ajut.

— O să mă doară? a scâncit băiatul.

Vindecătoarea i-a zâmbit:

— Deloc. O să simți doar o mâncărime. Încearcă să nu te miști, da?

Fără să vrea, Joost s-a aplecat în față. Nu văzuse niciodată cum vindeca Anya.

Fata a scos o batistă din mânecă și a șters sângele, apoi degetele ei s-au plimbat ușor peste rana băiatului. Joost a urmărit uluit procesul lent prin care pielea se regenera și se suda.

Câteva minute mai târziu, băiatul a zâmbit și a întins brațul. Era un pic roșu, dar în rest era neted și fără semne.

— Asta a fost magie?

Anya l-a atins cu degetul pe vârful nasului.

— Oarecum. Aceeași magie pe care o folosește corpul tău când i se oferă timp și un pic de bandaj.

Băiatul aproape că era dezamăgit.

— Bine, bine, a zis Hoede nerăbdător. Acum să vedem parem-ul.

Joost s-a încruntat. Era prima oară când auzea acest cuvânt.

— A doua etapă, a zis căpitanul către sergent.

— Întinde brațul, i-a cerut din nou sergentul băiatului.

Iar băiatul a clătinat din cap.

— Partea asta nu-mi place.

— Hai, întinde-l.

Băiatului i-a tremurat buza de jos, dar a întins brațul. Garda l-a tăiat încă o dată, apoi a pus pe masă, în fața vindecătoarei, un pliculeț de hârtie cerată.

— Înghite conținutul pliculețului, i-a cerut negustorul Anyei.

— Ce-i în el? a întrebat ea cu glas tremurător.

— Nu te privește.

— Ce-i în el? a repetat ea.

— N-o să te omoare. O să-ți cerem să execuți niște sarcini simple ca să vedem efectele acestui drog. Sergentul se află lângă tine ca să se asigure că faci numai ce ți se cere și nimic mai mult, ai înțeles?

Vindecătoarea și-a încordat maxilarele, dar a încuviințat cu un semn din cap.

— N-o să-ți facă nimeni rău, a spus Hoede. Dar ține minte, dacă îl rănești cumva pe sergent, n-o să poți ieși din celulă. Ușa e încuiată pe dinafară.

— Ce e medicamentul ăla? a întrebat Joost în șoaptă.

— Nu știu, a răspuns Rutger.

— Dar ce știi? a bombănit Joost.

— Suficient de multe cât să-mi țin gura.

Joost s-a încruntat din nou.

Cu mâini tremurânde, Anya a luat pliculețul cerat și l-a deschis.

— Haide, a îndemnat-o Hoede.

Vindecătoarea a dat capul pe spate și a înghițit praful. Câteva clipe, a rămas nemișcată, cu buzele strânse, așteptând efectul.

— E jurda? a întrebat ea cu speranță în glas.

Joost și-a dat seama că și el nutrea aceeași speranță. Jurda nu era ceva de temut – un stimulent pe care toți cei din stadwatch îl mestecau în timpul rondurilor de noapte, ca să rămână treji.

— Ce gust are? a întrebat Hoede.

— La fel ca jurda, dar mai dulce…

Anya a tras brusc aer în piept. S-a apucat cu mâinile de masă, iar pupilele i s-au dilatat atât de mult, încât ochii ei păreau negri.

— Ohhh, a oftat ea, și oftatul ei a semănat cu torsul unei pisici.

Garda și-a întețit strânsoarea mâinii cu care o apucase de umăr.

— Cum te simți?

Vindecătoarea s-a uitat spre geamul reflectorizant și a zâmbit. Limba i s-a ivit printre dinții albi, pătați ca de rugină. Lui Joost i s-a făcut brusc frig.

— La fel cum s-a întâmplat și cu Fabrikatorul, a șoptit negustorul.

— Vindecă băiatul, i-a poruncit Hoede.

Anya și-a fluturat mâna, cu un gest aproape disprețuitor, și tăietura de pe brațul băiatului s-a vindecat instantaneu. Sângele s-a ridicat o clipă de pe piele sub forma unor mici picături, apoi a dispărut. Pielea băiatului era acum perfect netedă, și nu se mai vedea nicio urmă de sânge sau de roșeață.

— Asta chiar a fost magie, a spus băiatul cu o mină radioasă.

— Chiar se simte ca și când ar fi magie, a spus Anya cu același zâmbet straniu.

— Nici nu l-a atins, s-a minunat căpitanul.

— Anya, a zis Hoede. Ascultă-mă cu atenție. Acum o să-i spunem

gărzii să facă următorul test.

— Hmm, a murmurat Anya.

— Sergent, a ordonat Hoede, taie degetul băiatului.

Băiatul a țipat și iarăși a izbucnit în plâns, ascunzându-și degetele sub coapse.

Ar trebui să intervin, s-a gândit Joost. Ar trebui să găsesc o cale s-o apăr, să-i apăr pe amândoi. Dar apoi? Era un nimeni angajat de curând în stadwatch și trimis de puțin timp să păzească vila lui Hoede. În plus, și-a dat el seama cuprins brusc de rușine, vreau să-mi păstrez slujba.

Anya a zâmbit, dând capul pe spate, și s-a uitat în ochii sergentului.

— Trage în geam.

— Ce-a zis? a întrebat negustorul.

— Sergent! a strigat căpitanul.

— Trage în geam, a repetat Anya.

Fața sergentului a devenit brusc inexpresivă. Și-a înclinat capul într-o parte, ca și când ar fi ascultat o melodie îndepărtată, apoi și-a dat jos pușca de pe umăr și a îndreptat-o spre fereastra cuștii.

— La podea! a strigat cineva.

Joost s-a aruncat pe burtă, acoperindu-și capul cu palmele. Răpăitul rapid al puștii i-a umplut urechile, iar cioburile de sticlă i-au împroșcat mâinile și spatele. În capul lui s-a stârnit un vălmășag de gânduri înspăimântate. Mintea lui încerca să nege, dar știa ce văzuse cu o clipă înainte. Anya poruncise sergentului să tragă în geam. L-a făcut să tragă. Dar era imposibil. Corporalki Grisha erau specializați în corpul uman. Puteau să-ți oprească inima, să-ți încetinească respirația sau să-ți frângă oasele. Dar nu puteau să-ți controleze gândurile.

Pentru câteva momente, în odaie a domnit liniștea. Apoi Joost s-a ridicat în picioare odată cu toată lumea, ducând mâna la pușcă. Hoede și căpitanul au strigat amândoi odată:

— Puneți mâna pe ea!

— Împușcați-o!

— Ai idee câți bani valorează? a strigat Hoede. Să pună cineva mâna pe ea! N-o împușcați!

Anya a ridicat brațele, desfăcându-și mânecile largi și roșii:

— Așteptați!

Spaima lui Joost a dispărut. Știa că fusese speriat cu o clipă înainte, dar frica lui părea acum ceva îndepărtat. Fusese înlocuită de nerăbdare. Nu știa ce avea să se întâmple și nici când, ci doar că era esențial să fie pregătit. Putea să urmeze ceva bun sau ceva rău. Nu-i păsa. În sufletul lui nu sălășluia nicio teamă și nicio dorință. Nu voia nimic, nu tânjea după nimic, mintea îi era calmă și respirația liniștită. Nu trebuia decât să aștepte.

A văzut-o pe Anya ridicându-se și luându-l în brațe pe băiat. A

auzit-o cântându-i tandru un cântec de leagăn ravkan.

— Deschide ușa și vino înăuntru, Hoede, a spus ea.

Joost a auzit cuvintele, le-a înțeles și le-a uitat.

Hoede s-a apropiat de ușă și a tras zăvorul, apoi a intrat în celula de oțel.

— Fă ce-ți spun și totul o să se termine curând, ja? i-a șoptit ea cu un zâmbet băiatului.

Vindecătoarea avea ochii ca niște iazuri negre și fără fund, iar pielea îi era luminoasă, strălucitoare, incandescentă. Un gând a trecut prin mintea lui Joost: frumoasă ca luna.

Anya l-a strâns mai tare în brațe pe băiat.

— Să nu te uiți, i-a șoptit ea în păr. Acuma, a spus ea, uitându-se la Hoede, ia cuțitul.

2. Inej

Kaz Brekker nu avea nevoie de un motiv. Așa se șoptea pe străzile din Ketterdam, în tavernele, cafenelele și pasajele sumbre din cartierul plăcerii cunoscut sub numele de Butoi. Băiatul căruia i se spunea Mâini-Murdare nu avea nevoie de un motiv – după cum nu avea nevoie nici de vreo permisiune – să rupă un picior, să suspende o alianță sau să schimbe soarta unui om cu o singură carte de joc.

Dar bineînțeles că lumea se înșela, și-a spus Inej în sinea ei, în timp ce traversa podul peste apa neagră din Beurskanal, îndreptându-se spre piața pustie din fața Bursei. Fiecare violență a lui Kaz era calculată și fiecare favoare pe care o făcea implica o mulțime de obligații. Mâini-Murdare întotdeauna avea motivele lui. Însă Inej nu putea fi niciodată sigură dacă erau motive întemeiate. Mai ales în noaptea aceea.

Inej și-a verificat cuțitele, rostindu-le numele în gând, așa cum făcea de fiecare dată când se aștepta să dea de bucluc. Devenise un obicei practic, dar și liniștitor. Cuțitele erau tovarășii ei. Îi plăcea să știe că erau pregătite pentru orice i-ar fi scos noaptea în cale.

Ea, Kaz și ceilalți se strângeau lângă arcada înaltă de piatră de la intrarea estică a Bursei. Pe arcadă fuseseră dăltuite trei cuvinte: Enjent, Voorhent, Almhent. „Sârguință, Integritate, Prosperitate.“

Inej se ținea aproape de vitrinele cu obloanele trase care mărgineau piața, evitând aureolele pâlpâitoare proiectate de lămpi pe gaz. Pe măsură ce se apropia, trecea în revistă echipa strânsă de Kaz: Dirix, Rotty, Muzzen și Keeg, Anika și Pim, plus cei doi secunzi pe care îi alesese pentru întrunirea din noaptea aceea, Jesper și Bolliger cel Mare. Se înghionteau și se îmbrânceau unul pe altul, râzând și bătând din picioare ca să alunge frigul care luase orașul prin surprindere în ultima săptămână – ultima suflare a iernii înainte ca primăvara să-și intre în drepturi. Cu toții erau scandalagii și bătăuși, recrutați dintre membrii mai tineri ai Scursurilor, oamenii în care Kaz avea cea mai mare încredere. Inej a zărit strălucirea cuțitelor vârâte în centurile lor, țevile de plumb, lanțurile cu greutăți, cozile de topor presărate cu ținte ruginite și, din loc în loc, scânteierea uleioasă a câte unei țevi de pistol. S-a strecurat în tăcere printre ei, scrutând întunericul din jurul Bursei în căutarea unor spioni ai Vârfurilor Negre.

— Trei nave! a spus Jesper. Shuhanii le-au trimis. Erau ancorate în Portul Unu, cu tunurile scoase, cu steagurile roșii în vânt, pline ochi cu aur.

Bolliger cel Mare a fluierat ușor:

— Mi-ar fi plăcut să le văd și eu.

— Mie mi-ar fi plăcut să le prăduiesc, a răspuns Jesper. Se strânsese acolo jumătate din Consiliul Comercial, și toți se agitau și zbierau, încercând să-și dea seama ce să facă.

— Păi și Consiliul nu vrea ca shuhanii să-și plătească datoriile? a întrebat Bolliger cel Mare.

Kaz a clătinat din cap, cu părul negru strălucindu-i în lumina felinarului. Kaz era un amestec de trăsături dure și linii suple de haine făcute pe comandă – mandibulă proeminentă, trup zvelt, haină confortabilă de lână.

— Da și nu, a zis el cu vocea lui aspră. E întotdeauna bine să ai o țară care îți e datoare. În felul ăsta negocierile sunt mai prietenoase.

— Poate că shuhanii s-au săturat să fie prietenoși, a spus Jesper. Nu trebuia să trimită toată comoara aia odată? Crezi că ei l-au căsăpit pe ambasadorul comercial?

Ochii lui Kaz au găsit-o imediat pe Inej în mulțime. În ultimele săptămâni, Ketterdam fusese în mare fierbere după asasinarea ambasadorului. Moartea lui aproape că distrusese relațiile kerchiano-zemenite și iscase frământări în Consiliul Comercial. Zemeniții îi învinuiau pe kerchieni, care, la rândul lor, îi bănuiau pe shuhani. Lui Kaz nu-i păsa cine era responsabil, dar era o crimă care îl fascina pentru că nu-și putea imagina cum fusese săvârșită. Pe unul dintre coridoarele aglomerate din Stadhall, sub privirile a peste zece oficialități guvernamentale, ambasadorul comercial zemenit plecase la toaletă. Nu mai intrase nimeni acolo nici înainte, nici după el, însă când asistentul lui ciocănise la ușa toaletei câteva minute mai târziu, nu primise niciun răspuns. Iar când spărseseră ușa, îl găsiseră pe ambasador cu fața în jos pe gresia albă, cu un cuțit în spate și cu apa de la chiuvetă pornită.

În noaptea aceea, Kaz o trimisese pe Inej să facă cercetări la fața locului. Toaleta avea o singură intrare și nicio fereastră sau vreo aerisire, și nici măcar Inej nu era în stare să se strecoare prin țevile de canalizare. Și totuși, ambasadorul zemenit fusese ucis. Lui Kaz nu-i plăceau enigmele pe care nu le putea descifra și, împreună cu Inej, născocise o sută de ipoteze care ar fi putut explica asasinatul – niciuna satisfăcătoare. Însă acum aveau probleme mai arzătoare.

Inej l-a văzut pe Kaz făcându-le semn lui Jesper și Bolliger cel Mare să-și lase armele deoparte. Legea străzii dicta ca, pentru o astfel de întrunire, fiecare locotenent să fie secondat de doi dintre subalternii lui și ca toți trei să fie neînarmați. Întrunire. Un cuvânt neobișnuit, surprinzător de elegant, și tocmai de aceea înșelător. Pentru că orice ar fi dictat legea străzii, noaptea aceea prevestea violență.

— Haide, dă-mi armele, i-a spus Dirix lui Jesper.

Cu un oftat prelung, Jesper și-a scos centura cu pistoale de la brâu. Într-adevăr, s-a gândit Inej, fără arme parcă nu mai semăna cu el însuși. Trăgătorul zemenit avea pielea măslinie și mădularele lungi și era mereu în mișcare. Și-a lipit buzele de mânerele de sidef ale prețioaselor sale revolvere, așternând pe fiecare câte o sărutare

îndurerată.

— Ai mare grijă de copiii mei, a spus Jesper, dându-i-le lui Dirix. Dacă găsesc pe ele vreo crestătură sau vreo zgârietură, îți scriu „iartă-mă“ pe piept cu găuri de glonț.

— N-ai face o așa risipă de muniție.

— Și oricum ar muri după doar jumate din „iartă-mă“, a adăugat Bolliger cel Mare, punând în mâinile întinse ale lui Rotty o secure, un briceag și arma lui preferată – un lanț gros cu un lacăt greu la capăt.

Jesper a dat ochii peste cap:

— Ideea e să transmiți un mesaj. Ce-ar însemna un mort care ar avea scris „iart“ pe piept?

— Fă un compromis, i-a sugerat Kaz. Scrii doar „iertare“ și în felul ăsta faci economie.

Dirix a izbucnit în râs, dar Inej a observat că ținea cu mare grijă revolverele lui Jesper.

— Și ăsta? l-a întrebat Jesper pe Kaz, făcând semn spre bastonul lui.

Kaz a râs discret, deloc amuzat:

— Cine i-ar cere unui schilod să renunțe la baston?

— Dacă schilodul ești tu, atunci orice om cu capul pe umeri.

— Atunci bine că ne întâlnim cu Geels, a răspuns Kaz, scoțând un ceas din buzunarul vestei. E aproape miezul nopții.

Inej și-a întors privirea spre Bursă. Era o curte rectangulară simplă, înconjurată de depozite și birouri maritime. Dar, pe timpul zilei, devenea centrul vital al Ketterdamului, forfotind de negustori bogați care cumpărau și vindeau mărfuri de pe navele care treceau prin porturile orașului. Acum erau aproape douăsprezece ceasuri și în clădirea Bursei nu se mai aflau decât gărzile care patrulau incinta și acoperișul, însă cu toții fuseseră mituiți să închidă ochii la tratativele din noaptea aceea.

Bursa era una dintre puținele părți ale orașului care nu fuseseră împărțite și disputate în nesfârșitele încăierări între bandele rivale din Ketterdam. Ar fi trebuit să fie un teritoriu neutru, dar Inej nu simțea că Bursa ar fi fost neutră. Semăna mai degrabă cu o pădure înainte ca lațul să se strângă și iepurele să înceapă să țipe. Semăna cu o capcană.

— Facem o greșeală, a spus ea.

Bolliger cel Mare a tresărit – nu-și dăduse seama că era printre ei – și Inej și-a auzit porecla șoptită de celelalte Scursuri: Fantoma.

— Geels sigur pune ceva la cale, a adăugat ea.

— Bineînțeles, a răspuns Kaz, cu vocea lui hârâită și aspră, ca de piatră frecată pe piatră.

Inej întotdeauna s-a întrebat dacă avusese vocea asta și când era copil. Dacă fusese vreodată copil.

— Atunci de ce-am venit aici în noaptea asta?

— Pentru că așa vrea Per Haskell.

Om bătrân, obiceiuri bătrânești, s-a gândit Inej, însă n-a spus nimic, deși bănuia că și celelalte Scursuri gândeau la fel.

— O să murim cu toții din cauza lui, a zis ea în cele din urmă.

Jesper și-a întins brațele lungi deasupra capului și a zâmbit, dezvelindu-și dinții albi pe fundalul pielii măslinii. Încă nu-și dăduse jos pușca, iar silueta ei îl făcea să semene cu o pasăre greoaie, cu picioare lungi.

— Statistic vorbind, din cauza lui or să moară doar câțiva dintre noi.

— Nu-i un subiect de glumă, i-a răspuns ea.

Kaz i-a aruncat o privire amuzată. Inej știa că vorbea ca o babă îmbufnată și prăpăstioasă care făcea previziuni înfiorătoare din poarta casei sale. Nu-i plăcea să vorbească așa, dar știa că avea dreptate. În plus, babele știau ele ceva, altminteri n-ar fi apucat să facă riduri și să strige din poartă.

— Jesper nu glumește, Inej, a spus Kaz. Doar a calculat probabilitățile.

Bolliger cel Mare și-a trosnit degetele groase.

— Păi, pe mine mă așteaptă la Kooperom o tigaie cu ouă și niște bere, așa că nu pot să mor în noaptea asta.

— Vrei să faci un pariu? a întrebat Jesper.

— N-o să pariez pe propria mea moarte.

Kaz și-a lovit ușor pălăria, plimbându-și degetele înmănușate pe borul ei, într-un salut rapid.

— De ce nu, Bolliger? Cu toții o facem în fiecare zi.

Avea dreptate. Faptul că Inej avea o datorie față de Per Haskell însemna că-și risca viața de fiecare dată când primea câte o nouă misiune, de fiecare dată când ieșea din Stinghie. La fel era și în noaptea aceea.

Clopotele din Biserica Trocului au început să bată, iar Kaz a lovit caldarâmul cu bastonul. Toată lumea a tăcut. Trecuse vremea vorbăriei.

— Geels nu-i deștept, dar îl duce mintea suficient cât să ne dea de furcă, a spus Kaz. Orice ați auzi, să nu-mi săriți în ajutor decât la comanda mea. Fiți foarte atenți.

Apoi i-a făcut scurt din cap lui Inej.

— Și ascundeți-vă bine.

— Fără bocitoare, a spus Jesper, aruncându-i pușca lui Rotty.

— Fără înmormântări, au răspuns celelalte Scursuri în șoaptă. Era felul lor de a-și ura: „Baftă!“

Înainte ca Inej să se piardă în întuneric, Kaz a lovit-o ușor pe braț cu bastonul lui cu cap de cioară.

— Fii atentă la gărzile de pe acoperiș. Geels s-ar putea să le fi mituit.

— Atunci…, a dat ea să spună, dar Kaz deja plecase.

Inej și-a ridicat mâinile cu un aer nemulțumit. Avea o sută de întrebări, dar, ca de obicei, Kaz păstra răspunsurile numai pentru el.

Inej a luat-o la fugă spre zidul Bursei care dădea spre canal. Doar locotenenții și secunzii aveau voie înăuntru pe durata tratativelor. Dar pentru cazul în care le venea vreo idee Vârfurilor Negre, celelalte Scursuri aveau să aștepte lângă poarta dinspre răsărit, cu armele pregătite. Știa că Geels avea și el o bandă bine înarmată de Vârfuri Negre la poarta dinspre apus.

Inej trebuia să găsească singură o cale de acces înăuntrul Bursei. Regulile jocului cinstit între bande erau învechite, datând de pe vremea lui Per Haskell, și, în plus, Inej era Fantoma, așa că singura lege pe care trebuia s-o respecte era legea gravitației, iar uneori o încălca până și pe aceasta.

Parterul Bursei era ocupat de depozite fără ferestre, iar Inej a fost nevoită să găsească un burlan pe care să se cațăre. Ceva a făcut-o să ezite înainte să se apuce cu mâna de el. A scos din buzunar o lampă fosforescentă și a scuturat-o ușor, proiectând o lumină verzuie slabă spre burlan. Era uns cu ulei. Inej a continuat pe lângă zid, căutând altă variantă, și în cele din urmă a găsit o cornișă de piatră pe care era amplasată o statuie cu cei trei pești zburători – simbolul Kerchului. S-a ridicat pe vârfuri și a pipăit marginea cornișei. Era acoperită cu cioburi de sticlă. Sunt așteptată, și-a spus ea cu o plăcere răutăcioasă.

Se alăturase Scursurilor cu mai puțin de doi ani în urmă, la doar câteva zile după ce împlinise cincisprezece ani. Hotărârea ei fusese o chestiune de supraviețuire, dar o încânta să știe că, într-o perioadă atât de scurtă, devenise o persoană împotriva căreia trebuiau luate măsuri de precauție. Deși, dacă Vârfurile Negre își închipuiau că vor putea împiedica Fantoma cu astfel de șiretlicuri, se înșelau amarnic.

A scos două cârlige de cățărare din buzunarele vestei sale matlasate și le-a înfipt pe rând între cărămizile zidului, scoțându-le și înfigându-le din nou pe măsură ce se cățăra, în timp ce picioarele ei iscoditoare găseau cele mai mici muchii ale pietrei. Când era mică, învățând să meargă pe sârmă, obișnuia să umble în picioarele goale, însă străzile din Ketterdam erau prea reci și prea umede ca să poată umbla fără încălțări. Așa că, după câteva alunecări dureroase, plătise un Fabrikator care lucra într-ascuns pe Wijnstraat, într-o prăvălie de gin, să-i facă o pereche de espadrile din piele, cu tălpi de cauciuc striate. Espadrilele i se mulau perfect pe picior și aderau bine la orice suprafață.

Când a ajuns la etajul Bursei, Inej s-a agățat de pervazul unei ferestre și s-a cocoțat pe muchia îngustă de piatră.

Kaz s-a străduit din răsputeri s-o învețe, dar Inej nu era la fel de bună ca el la intrarea prin efracție, așa că a avut nevoie de câteva

încercări ca să descuie fereastra. În cele din urmă, a auzit un clic satisfăcător și fereastra s-a deschis înspre un birou pustiu, pe ai cărui pereți atârnau hărți pe care erau marcate rute comerciale și table de scris pline cu prețuri de mărfuri și nume de nave. Inej s-a strecurat înăuntru și, după ce a tras zăvorul la loc, și-a croit drum pe lângă birourile acoperite cu teancuri îngrijite de ordine de plată și documente administrative.

S-a apropiat de niște uși înguste și înalte și a ieșit pe un balcon care dădea spre curtea interioară a Bursei. Fiecare birou maritim avea un astfel de balcon de unde crainicii anunțau noile curse și sosirea mărfurilor și unde era arborat steagul negru care anunța că o navă se scufundase cu tot cu încărcătură. Când se făceau astfel de anunțuri, în curtea interioară începea febra tranzacțiilor, curierii plecând să împrăștie veștile prin oraș, iar prețurile mărfurilor, cotațiile și acțiunile pentru cursele care urmau să plece creșteau și scădeau. Dar, în noaptea aceea, curtea era liniștită.

Dinspre port adia briza, aducând mirosul mării și fluturând firele de păr scăpate din coada răsucită și prinsă cu agrafă pe ceafa lui Inej. Jos se vedeau legănându-se felinarele lui Kaz și ale secunzilor lui, care, însoțiți de tocănitul bastonului pe dalele de piatră, înaintau spre latura opusă a curții, acolo unde Inej a zărit alte felinare apropiindu-se de Scursuri. Vârfurile Negre deja sosiseră.

Inej și-a tras gluga pe cap. S-a urcat pe balustradă și a sărit fără zgomot pe balconul alăturat, apoi pe următorul, înaintând odată cu Kaz și secunzii lui, ținându-se cât mai aproape de ei. Haina lui neagră unduia în bătaia brizei sărate, iar șchiopătatul îi era mai pronunțat, așa cum se întâmpla de fiecare dată când se răcea vremea. Inej auzea turuiala însuflețită a lui Jesper și râsul gros și vibrant al lui Bolliger cel Mare.

Când s-a apropiat mai mult de cealaltă latură a curții, Inej a văzut că Geels venise cu Elzinger și Oomen – exact așa cum se aștepta. Inej cunoștea punctele forte și slăbiciunile fiecărui membru din Vârfurile Negre, precum și pe ale celor din Leii de Duzină, Pescărușii Tăioși, Liddie, Săgețile lui Harley și din toate bandele care forfoteau pe străzile Ketterdamului. Era de datoria ei să știe că Geels avea încredere în Elzinger pentru că urcaseră împreună în ierarhia Vârfurilor Negre și pentru că Elzinger avea constituția unui morman de bolovani – avea aproape doi metri și cincisprezece centimetri înălțime, era plin de mușchi, iar capul lat, cu față turtită, îi era înfipt în gâtul scurt și gros ca un pilon.

Inej s-a bucurat dintr-odată că alături de Kaz era și Bolliger cel Mare. Faptul că-l alesese pe Jesper n-o surprindea deloc. Oricât ar fi fost de nerăbdător – cu sau fără revolverele lui –, Jesper se simțea cel mai bine într-o încăierare și ar fi făcut orice pentru Kaz. Dar Inej nu

fusese la fel de convinsă când Kaz insistase să-l ia și pe Bolliger cel Mare. Bol cel Mare era paznic la Clubul Ciorii, pricepându-se de minune să-i dea afară pe bețivi și pierde-vară, însă era prea greoi ca să fie de mare folos într-o bătaie adevărată. Însă măcar era suficient de înalt cât să-l poată privi pe Elzinger în ochi.

Inej nu voia să se gândească prea mult la celălalt secund al lui Geels. Oomen o neliniștea. Nu avea o constituție la fel de intimidantă ca Elzinger. De fapt, Oomen semăna cu o sperietoare – nu în sensul că era uscățiv, dar părea că, sub haine, trupul îi fusese îmbinat în unghiuri greșite. Umbla zvonul că odată strivise cuiva capul cu mâinile goale, apoi își șterse palmele de cămașă și continuase să bea.

Inej a încercat să alunge neliniștea care îi dădea târcoale și i-a ascultat flecărind pe Geels și Kaz, în timp ce secunzii lor se percheziționau între ei, ca să se asigure că niciunul nu are arme.

— Băiat obraznic, a zis Jesper, scoțând un cuțitaș din mâneca lui Elzinger și aruncându-l departe de ei.

— Totul în regulă, a concluzionat Bolliger cel Mare după ce a terminat să-l percheziționeze pe Geels și a trecut la Oomen.

Kaz și Geels au discutat despre vreme, precum și despre bănuiala că la Kooperom se servea băutură îndoită cu apă acum, că le fusese mărită chiria – dar amândoi au evitat cu grijă motivul pentru care veniseră la Bursă în noaptea aceea. În principiu, aveau să stea la taclale, să-și ceară scuze unul față de celălalt, să fie de acord să respecte granița Portului Cinci, apoi aveau să meargă să bea ceva – cel puțin așa insistase Per Haskell să se desfășoare lucrurile.

Dar ce știe Per Haskell? și-a zis Inej în sinea ei, uitându-se la gărzile care patrulau acoperișul, încercând să le deslușească siluetele în întuneric. Haskell era șeful Scursurilor, dar în ultima vreme prefera să rămână în camera lui încălzită, bând bere călduță, construind modele de nave și povestindu-și pe îndelete aventurile oricui avea răbdare să-l asculte. Își închipuia că războaiele pentru teritoriu puteau fi tranșate ca pe vremuri: cu o scurtă încăierare și o strângere cordială de mână. Dar lui Inej toate simțurile îi spuneau că acum nu avea să se întâmple așa. Tatăl ei ar fi spus că, în noaptea aceea, umbrele aveau să-și facă lucrarea. Inej presimțea că urma să se întâmple ceva rău.

Kaz stătea cu ambele mâini sprijinite pe capul de cioară al bastonului. Părea complet în largul său, fața lui ascuțită fiind întunecată de borul pălăriei. Celor mai mulți bandiți din Butoi le plăceau ținutele extravagante: veste stridente, buzunare de ceas împodobite cu pietre false, pantaloni din stofe cu toate modelele și imprimeurile imaginabile. Kaz reprezenta excepția, fiind întruchiparea moderației, căci vestele și pantalonii lui negri aveau croială simplă și sobră. La început, Inej crezuse că era o chestiune de gust, dar mai apoi

înțelesese că era o glumă pe seama negustorilor cinstiți. Îi plăcea să arate ca ei.

— Sunt un om de afaceri, îi spusese el odată. Nici mai mult, nici mai puțin.

— Ești un hoț, Kaz, răspunsese ea.

— Păi asta am zis și eu, nu?

Acum semăna cu un fel de preot venit să predice unui grup de circari. Un preot tânăr, s-a gândit Inej în sinea ei, simțind iarăși un fior de neliniște. Kaz spusese că Geels era bătrân și depășit, dar în noaptea aceea nu arăta deloc așa. E drept că locotenentul Vârfurilor Negre avea fălcile lăsate sub favoriți și riduri la colțurile ochilor, dar părea experimentat și sigur pe sine. Pe lângă el, Kaz părea… ei bine, părea de șaptesprezece ani.

— Să fim cinstiți, ja? Nu vrem decât o halcă un pic mai mare, a spus Geels, lovindu-și ușor nasturii lucioși de la vesta verde-gălbui. Nu e corect ca voi să puneți mâna pe toți turiștii cu dare de mână care vin cu vasele de croazieră în Portul Cinci.

— Portul Cinci e al nostru, Geels, a răspuns Kaz. Scursurile sunt primii care își încearcă norocul cu guguștiucii care vin aici în căutare de distracții.

Geels a clătinat din cap.

— Ești tânăr, Brekker, a zis el, râzând indulgent. Poate nu înțelegi cum merg lucrurile. Porturile aparțin orașului și noi avem asupra lor aceleași drepturi ca toată lumea. Toți trebuie să câștigăm o pâine.

În principiu, era adevărat. Dar Portul Cinci fusese inutilizabil și aproape abandonat de autorități până când îl preluase Kaz, care îl dragase și îi extinsese docurile și cheiul, lucrări pentru care trebuise să ipotecheze Clubul Ciorii. Per Haskell îl mustruluise din pricina cheltuielilor, spunându-i că era un nătărău, dar în cele din urmă se îmbunase. Potrivit lui Kaz, vorbele bătrânului fuseseră exact acestea: „Ia o funie și mergi de te spânzură.“ Dar investiția s-a amortizat în mai puțin de un an, iar acum Portul Cinci găzduia atât nave comerciale, cât și vase venite din toată lumea, pline cu turiști și soldați nerăbdători să viziteze Ketterdamul și să guste din plăcerile lui. Scursurile erau primii care îi abordau, ducându-i – cu tot cu portofelele lor – în bordeluri, în taverne și în casele de jocuri deținute de bandă. Portul Cinci îl făcuseră un om foarte bogat pe bătrânul Per Haskell și consfințiseră rolul de jucător important pe care îl aveau Scursurile în Butoi, lucru pe care nu reușise să-l facă nici măcar succesul obținut de Clubul Ciorii. Dar, odată cu profitul, venise și atenția nedorită. Geels și Vârfurile Negre le făcuseră necazuri tot anul, intrând în Portul Cinci și preluând turiști nătăfleți asupra cărora nu aveau niciun drept.

— Portul Cinci e al nostru, a repetat Kaz. Și asta nu se negociază. V-

ați amestecat în traficul nostru de la docuri și ați interceptat un transport de jurda care ar fi trebuit să ancoreze în port acum două nopți.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Geels, știu că te prinde, dar nu face pe prostu' cu mine.

Locotenentul Vârfurilor Negre a făcut un pas în față, iar Jesper și Bolliger cel Mare s-au încordat.

— Nu-ți mai arăta mușchii, băiete, i-a răspuns Geels. Știm cu toții că bătrânul n-are stomac pentru încăierări adevărate.

Râsul lui Kaz a fost aspru ca foșnetul frunzelor uscate:

— Dar eu stau cu tine la masă, Geels, și n-am venit doar pentru un aperitiv. Dacă vrei război, o să am grijă să te saturi.

— Și dacă n-o să mai fii prin preajmă, Brekker? Se știe că tu ești coloana vertebrală a operațiunilor lui Haskell – iar dacă se frânge, Scursurile se prăbușesc.

Jesper a pufnit:

— Stomac, coloană vertebrală… Ce urmează, splina?

— Tacă-ți fleanca, a mârâit Oomen.

Potrivit regulilor unei astfel de întruniri, după ce începeau negocierilor, numai locotenenții aveau voie să vorbească. Jesper a mormăit un „scuze“ și a mimat ostentativ că-și pecetluiește gura.

— Am impresia că mă amenințI, Geels, a spus Kaz. Spune-mi dacă mă înșel, ca să știu ce se fac mai departe.

— Foarte sigur de tine, Brekker, așa-i?

— De mine și de nimic altceva.

Geels a izbucnit în râs și l-a înghiontit cu cotul pe Oomen:

— I-auzi-l pe rahatu' ăsta cu ochi. Brekker, străzile astea nu-s ale tale. Puștii ca tine sunt ca puricii. La fiecare câțiva ani, apare câte o nouă generație care îi tot pișcă pe ăia mai vechi în branșă, până într-o bună zi, când un dulău hotărăște să se scarpine și să se descotorosească de ei. Și să știi că m-am cam săturat de mâncărimi.

Apoi Geels și-a încrucișat brațele pe piept cu o mină înfumurată, împrăștiind valuri de încântare:

— Și dacă ți-aș zice că, în clipa asta, două gărzi au puștile îndreptate spre tine și băieții tăi?

Lui Inej i s-a pus un nod în stomac. Oare la asta se referise Kaz când îi spusese că poate Geels mituise gărzile?

Kaz a aruncat o privire spre acoperiș:

— Angajezi gărzi orășenești să-ți asasineze dușmanii? Aș zice că e o cheltuială cam mare pentru o bandă ca Vârfurile Negre. Nu cred că ai suficient bănet în cufere pentru așa ceva.

Inej s-a urcat pe balustradă și a părăsit siguranța balconului, cățărându-se spre acoperiș. Dacă scăpau cu viață din noaptea aceea, avea de gând să-l omoare pe Kaz.

Pe acoperișul Bursei întotdeauna erau postate două gărzi din stadwatch. Câteva kruge de la Scursuri și de la Vârfurile Negre garantau că nu aveau să se amestece în întrunirea lor – o tranzacție cât se poate de obișnuită. Dar Geels sugera cu totul altceva. Oare chiar mituise gărzile orășenești să fie trăgătorii lui în noaptea aceea? Dacă da, șansele ca Scursurile să scape cu viață erau îngrijorător de mici.

La fel ca și cele mai multe clădiri din Ketterdam, Bursa avea acoperiș cu pante foarte înclinate, ca să facă față ploilor abundente, de aceea gărzile patrulau pe o pasarelă îngustă care dădea spre curtea interioară. Dar Inej nu avea de gând să urce pe acolo – i-ar fi fost ușor să meargă pe pasarelă, dar ar fi fost prea expusă. Așa că s-a cățărat până la jumătatea acoperișului de țiglă alunecoasă și a pornit târâș, cu trupul înclinat într-un unghi periculos, mișcându-se ca un păianjen în timp ce trăgea cu ochiul la pasarela gărzilor și cu urechea la conversația din curte. Poate că amenințarea lui Geels era o cacealma. Sau poate că, într-adevăr, două gărzi stăteau aplecate deasupra balustradei, luându-i la țintă pe Kaz, Jesper sau Bolliger cel Mare.

— N-a fost ușor, a recunoscut Geels. Nu avem mari venituri în perioada asta, iar gărzile orășenești nu-s deloc ieftine. Dar răsplata o să fie pe cinste.

— Răsplata fiind eu?

— Răsplata fiind tu.

— Sunt măgulit.

— Scursurile n-or să reziste nici măcar o săptămână fără tine.

— Aș zice c-or să reziste o lună fie și numai din inerție.

Gândul a răsunat zgomotos în capul lui Inej. Dacă moare Kaz, oare mai rămân? Sau fug fără să-mi achit datoria la Per Haskell? Oare să risc să mă urmărească locotenenții lui? Dacă nu se mișca mai repede, putea fi nevoită să decidă în privința asta în foarte scurtă vreme.

— Șobolănaș încrezut ce ești! a izbucnit Geels în râs. Abia aștept să-ți văd moaca împietrită.

— Atunci fă-o, a spus Kaz.

Inej a aruncat o privire în jos. Vocea lui se schimbase, nu mai avea nicio undă de umor.

— Să le cer să te împuște în piciorul teafăr, Brekker?

Unde sunt gărzile? s-a întrebat Inej, iuțind ritmul. Înainta în grabă pe panta abruptă a acoperișului, însă distanța era prea mare, pentru că Bursa ocupa tot spațiul dintre două străzi.

— Lasă vorbăria, Geels. Spune-le să tragă.

— Kaz…, a intervenit Jesper îngrijorat.

— Haide. Fă-ți curaj și dă ordinul.

Ce joc mai era și ăsta? Oare Kaz se aștepta la o asemenea mișcare din partea lui Geels? Sau doar presupunea că Inej avea să găsească gărzile la timp?

Inej s-a uitat încă o dată în curtea interioară. Foarte nerăbdător, Geels a inspirat adânc, umflându-și pieptul. Inej s-a împiedicat și a trebuit sa facă mari eforturi să nu alunece peste marginea acoperișului. O s-o facă. O să văd cum moare Kaz.

— Foc! a strigat Geels.

Un glonț a spintecat aerul. Bolliger cel Mare a scos un țipăt și a căzut la pământ.

— Ce dracu'! a înjurat Jesper, lăsându-se într-un genunchi lângă Bolliger și apăsându-i o mână pe rană, în timp ce tovarășul său robust gemea. Ticălosule! i-a strigat el lui Geels. Tocmai ai violat un teritoriu neutru.

— N-aveți cum să dovediți că nu voi ați tras primii, a răspuns Geels. Și cine o să afle? Doar niciunul dintre voi n-o să plece viu de-aici.

Geels vorbea prea tare. Încerca să-și păstreze calmul, însă Inej simțea spaima din vorbele lui, bătăile de aripi ale unei păsări speriate. De ce? Cu doar câteva clipe înainte făcea pe grozavul.

Dar – abia atunci și-a dat Inej seama – Kaz rămăsese nemișcat:

— Nu arăți bine.

— N-am nimic, a răspuns Geels.

Dar nu era adevărat. Era palid și tremura. Se uita în stânga și-n dreapta, ca și când ar fi căutat pasarela întunecată de pe acoperiș.

— Zău? a întrebat Kaz pe un ton relaxat. Lucrurile nu merg chiar așa cum plănuiai, nu?

— Kaz, a spus Jesper, Bolliger sângerează rău…

— Bine, i-a răspuns Kaz.

— Kaz, are nevoie de un medic!

Kaz i-a aruncat rănitului o scurtă privire:

— Ba are nevoie să nu-l mai doară burta și să fie bucuros că nu l-am pus pe Holst să-l doboare cu un glonț în cap.

Deși era pe acoperiș, Inej l-a văzut pe Geels tresărind.

— Ăsta-i numele gărzii, nu-i așa? a întrebat Kaz. Willem Holst. Iar pe colegul lui îl cheamă Bert Van Daal. Sunt cele două gărzi de serviciu în noaptea asta. Ei sunt oamenii pentru care ai golit cuferele Vârfurilor Negre, nu-i așa?

Geels n-a spus nimic.

— Lui Willem Holst, a zis Kaz cu voce tare, să se audă până pe acoperiș, îi plac jocurile de noroc aproape la fel de mult ca lui Jesper, așa că banii tăi i s-au părut foarte atrăgători. Dar Holst are probleme mult mai mari. Are, să zicem, anumite… înclinații, însă nu intru în detalii, pentru că un secret nu-i ca o monedă – nu-și păstrează valoarea dacă îl folosești. Trebuie să mă crezi pe cuvânt când îți spun că secretul lui ți-ar întoarce până și ție stomacul pe dos. Nu-i așa, Holst?

Răspunsul a fost o nouă împușcătură. Glonțul a nimerit pavajul

chiar lângă picioarele lui Geels, care a scos un strigăt șocat și a sărit în spate.

De data asta, lui Inej i-a fost mai ușor să identifice sursa împușcăturii. Glonțul pornise de undeva dinspre latura de vest a clădirii. Dacă Holst era acolo, însemna că cealaltă gardă – Bert Van Daal – era pe latura de est. Oare Kaz reușise să-l neutralizeze și pe el? Sau se aștepta ca de Bert să se ocupe ea? Inej a mărit viteza.

— Împușcă-l, Holst! a zbierat Geels, cu disperare în glas. Împușcă-l în cap!

Kaz a pufnit cu un aer scârbit:

— Chiar crezi că secretul o să moară odată cu mine? Haide, Holst, a strigat el. Împușcă-mă în cap. Mesagerii or să dea fuga la soția și la căpitanul tău înainte să mă prăbușesc la pământ.

Nu s-a auzit nicio împușcătură.

— Cum? a întrebat Geels cu necaz. Cum de-ai știut cine o să fie de serviciu în noaptea asta? Numai ca să aflu asta am plătit o avere. Nu se poate să fi plătit mai mult ca mine.

— Să zicem că moneda mea e mai puternică.

— Banii sunt bani.

— Eu sunt negustor de informații, Geels, adică mă ocup de lucrurile pe care le fac oamenii când cred că nu-i vede nimeni. Rușinea e mai valoroasă decât orice monedă.

Kaz – și-a dat seama Inej – lungea vorba, ca să facă rost de timp pentru ea.

— Îți faci griji din cauza celei de-a doua gărzi, bunul Bert Van Daal? a întrebat Kaz. Poate că acum stă acolo sus și se întreabă ce să facă. Să mă împuște? Să-l împuște pe Holst? Sau poate e și el de partea mea, Geels, și o să-ți facă o gaură-n piept.

Apoi s-a aplecat în față, ca și când i-ar fi împărtășit un secret lui Geels:

— Ce-ar fi să-i ordoni lui Van Daal să tragă ca să afli cum stau lucrurile?

Geels a deschis și a închis gura ca un crap, apoi a răcnit:

— Van Daal!

Chiar în clipa când Van Daal a depărtat buzele să răspundă, Inej s-a strecurat în spatele lui și i-a pus un cuțit la gât. Inej abia avusese timp să distingă silueta gărzii și să alunece pe țiglele acoperișului. Pe toți sfinții, lui Kaz chiar îi plăcea să facă lucrurile la limită.

— Șșș, a șoptit ea în urechea lui Van Daal, apoi l-a lovit ușor cu pumnul, pentru ca garda să-i simtă și al doilea cuțit, pe care i-l ținea apăsat în dreptul rinichiului.

— Te rog, a gemut el. Nu…

— Îmi place când bărbații imploră, i-a răspuns ea, dar nu e momentul potrivit.

În curte, pieptul lui Geels se ridica și cobora în ritmul respirației sale precipitate.

— Van Daal! a strigat el din nou, apoi s-a întors spre Kaz cu o mină plină de furie: Întotdeauna cu un pas înainte, ai?

— Geels, când vine vorba de tine, aș zice că am câțiva pași buni înainte.

Însă Geels s-a mulțumit să zâmbească – un zâmbet discret și satisfăcut. Zâmbetul unui învingător, și-a dat seama Inej, simțind că iarăși o cuprinde frica.

— Cursa încă nu s-a terminat, a spus Geels, apoi a băgat mâna în buzunar și a scos un pistol mare și negru.

— În sfârșit, a spus Kaz. Marea surpriză. Acuma Jesper n-o să se mai îngrijească de Bolliger ca o femeie înlăcrimată.

Jesper a aruncat o privire uimită și furioasă spre pistolul lui Geels:

— Dar l-a percheziționat Bolliger. A zis că... Of, Bol, ce prost ești, a mormăit el.

Lui Inej nu-i venea să-și creadă ochilor. Garda din brațele ei a scos un icnet – uluită și mânioasă, Inej își înteți fără să vrea strânsoarea.

— Stai liniștit, i-a spus ea, relaxându-și mușchii brațului.

Dar, pe toți sfinții, tare și-ar fi dorit să-și înfigă cuțitul în ceva. Geels fusese percheziționat de Bolliger cel Mare. N-ar fi avut cum să-i scape pistolul. Îi trădase.

Oare de aceea insistase Kaz să-l ia cu el pe Bolliger cel Mare, ca să aibă confirmarea de netăgăduit că Bolliger trecuse la Vârfurile Negre? De aceea îl lăsase pe Holst să-i tragă un glonț în burtă. Așa, și? Acuma toată lumea știa că Bolliger cel Mare era un trădător. Dar pistolul încă era îndreptat spre pieptul lui Kaz.

— Kaz Brekker, a rânjit Geels, specialistul în evadări. Cum o să ieși basma curată din povestea asta?

— O să plec pe unde am venit, a răspuns Kaz, apoi și-a întors atenția spre secundul lui prăbușit. Știi care-i problema ta, Bolliger? a întrebat el, împungându-i rana din abdomen cu vârful bastonului. Nu-i o întrebare retorică. Știi care-i problema ta cea mai mare?

— Nuuuu…, a gemut Bolliger.

— Ghicește, i-a zis Kaz printre dinți.

Bol cel Mare n-a zis nimic, doar a scâncit încă o dată.

— Bine, o să-ți spun eu. Ești puturos. O știm cu toții. Așa că a trebuit să mă întreb de ce paznicul meu cel mai leneș se trezește dis-de-dimineață de două ori pe săptămână și merge trei kilometri pe jos să ia micul dejun la Birtul Cillei, mai ales că ouăle sunt mult mai bune la Kooperom. Bol cel Mare începe să se scoale cu noaptea-n cap, iar Vârfurile Negre încep să dea târcoale Portului Cinci și interceptează cel mai mare transport al nostru de jurda. N-a fost greu să fac legătura.

A oftat și i-a spus lui Geels:

— Asta se întâmplă când proștii își fac planuri mărețe, ja?

— Acuma nu prea mai contează, nu-i așa? a răspuns Geels. O să fie nasol, că trag de aproape. Poate că gărzile or să mă împuște pe mine sau pe băieții mei, dar tu n-ai cum să scapi de glonțul meu.

Kaz a făcut un pas spre el, lipindu-și pieptul de țeava pistolului:

— Așa-i, Geels, chiar n-am cum să scap.

— Crezi că n-am s-o fac?

— Oh, ba cred c-ai face-o cu dragă inimă, și sufletul ți-ar tresălta de bucurie. Dar n-ai s-o faci. Nu în noaptea asta.

Degetul lui Geels tremura pe trăgaci.

— Kaz, a spus Jesper. Povestea asta cu „împușcă-mă“ începe să mă îngrijoreze.

De data asta, Oomen nu s-a sinchisit să obiecteze la intervenția lui Jesper. Cineva era căzut la pământ. Teritoriul neutru fusese violat. Mirosul înțepător de praf de pușcă plutea în aer, împreună cu o întrebare nerostită, al cărei răspuns părea că-l aștepta însăși moartea: cât sânge avea să fie vărsat în noaptea aceea?

În depărtare a răsunat vaietul unei sirene.

— Burstraat, numărul nouășpe, a spus Kaz.

În tot acest timp, Geels se legănase ușor de pe un picior pe altul, dar acum a împietrit.

— Asta-i adresa iubitei tale, nu-i așa, Geels?

— N-am iubită, a înghițit Geels în sec.

— Ba da, ai, a răspuns Kaz cu glas duios. Și e frumoasă. Mă rog, suficient de frumoasă pentru un hidos ca tine. Pare o fată plăcută. O iubești, nu-i așa?

Deși era pe acoperiș, Inej a văzut cum străluceau broboanele de transpirație pe fața ca de ceară a lui Geels.

— Bineînțeles c-o iubești, a continuat Kaz. Nicio fată atât de drăguță n-ar fi trebuit să se uite de două ori la o lepădătură din Butoi ca tine, dar ea e altfel. Te găsește încântător. Un semn clar de nebunie, dacă mă întrebi pe mine, dar dragostea e ciudată. Îi place să-și sprijine căpșorul pe umărul tău? Să te asculte povestindu-i ce-ai făcut peste zi?

Geels se uita la Kaz ca și când abia acum îl vedea pentru prima oară. Până acum, puștiul fusese înfumurat, nesăbuit, ușor amuzat, dar nu înspăimântător – nu tocmai. Acum, în fața lui stătea un monstru cu privire de gheață, fără pic de teamă. Kaz Brekker dispăruse și își făcuse apariția Mâini-Murdare, să se asigure că treaba era dusă la bun sfârșit.

— Locuiește pe Burstraat, la numărul nouășpe, a zis Kaz cu vocea lui hârâită. La etajul doi. Și are mușcate la ferestre. În clipa asta, la ușa ei așteaptă două Scursuri, și dacă nu plec de aici teafăr și mulțumit, or să dea foc la parterul și la acoperișul clădirii. Incendiul o

să se dezlănțuie în câteva secunde, și casa o să ardă la ambele capete, cu biata Elise prinsă la mijloc. Mai întâi o să i se aprindă părul blond, ca fitilul de la o lumânare.

— E o cacialma, a spus Geels, dar mâna cu pistolul îi tremura.

Kaz a dat capul pe spate și a tras aer în piept:

— S-a făcut târziu. Ai auzit și tu sirena. Se simte mirosul portului în vânt – mare, sare și parcă… un pic de fum? a adăugat el, cu o undă de satisfacție în glas.

Of, pe toți sfinții, Kaz! și-a spus Inej cu năduf. *De ce-ai zis asta?*

Degetul lui Geels a tresărit din nou pe trăgaci, iar Inej s-a încordat.

— Da, Geels, te-nțeleg, a zis Kaz plină de compătimire. Ai plănuit, ai uneltit și-ai mituit, dar nu ți-a folosit la nimic. La asta ți-e gândul acuma. Cât de rău o să te simți când o să mergi acasă știind ce ai pierdut. Cât de furios o să fie șeful tău când o să te duci la el cu mâna goală și mult mai sărac. Cât de bine te-ai simți dacă mi-ai trage un glonț în inimă. Poți s-o faci. Apasă pe trăgaci. Putem să murim împreună. Și or să ne incinereze pe Barja Morții, ca pe toți sărăntocii. Sau poți să încasezi o lovitură în mândria ta, să te întorci pe Burstraat, să-ți așezi capul în poala iubitei, să adormi și să visezi la răzbunare. E alegerea ta, Geels. Mergem cu toții acasă în noaptea asta?

Geels s-a uitat în ochii lui Kaz și ce a văzut în ei l-a făcut să-și coboare umerii. Spre surprinderea ei, lui Inej i s-a făcut un pic milă de Geels – venise acolo plin de îndrăzneală, ca un supraviețuitor, ca un campion al Butoiului. Avea să plece ca o nouă victimă a lui Mâini-Murdare.

— O să plătești pentru asta într-o bună zi, Brekker.

— O să plătesc, a răspuns Kaz, dacă există dreptate pe lumea asta. Și știm cu toții cât de dreaptă e lumea.

Geels a coborât brațul, lăsând pistolul să-i atârne inutil lângă coapsă, iar Kaz a făcut un pas în spate, ștergându-și cămașa în locul unde îl atinsese vârful țevii:

— Du-te și spune-i generalului tău să nu mai trimită Vârfurile Negre în Portul Cinci și că ne așteptăm la o despăgubire pentru transportul de jurda pe care l-am pierdut, plus cinci la sută din sumă pentru că ați venit cu arme pe un teritoriu neutru și alte cinci procente pentru că sunteți niște idioți fără pereche.

Apoi bastonul lui Kaz s-a ridicat brusc, descriind un arc de cerc, iar Geels a scos un țipăt, simțind cum îi trosnește încheietura mâinii. Pistolul i-a căzut pe caldarâm.

— Deja m-am dat bătut! a răcnit Geels, apucându-și încheietura cu mâna teafără. M-am dat bătut!

— Dacă mai ridici vreodată pistolul spre mine, îți rup amândouă încheieturile și o să trebuiască să angajezi pe cineva să te ajute să te pișii, l-a amenințat Kaz, ridicându-și borul pălăriei cu mânerul

bastonului. Sau o poți ruga să te ajute pe minunata Elise.

Kaz s-a lăsat pe vine lângă Bolliger, care încă scâncea:

— Uită-te la mine, Bolliger. Dacă nu mori în noaptea asta, îți dau răgaz până mâine la apus să pleci din Ketterdam. Și dacă te mai apropii vreodată de oraș, o să am grijă ca hoitul să-ți fie găsit într-un butoi la Birtul Cillei.

Apoi s-a întors spre Geels:

— Dacă îl ajuți pe Bolliger sau dacă aud că s-a alăturat Vârfurilor Negre, să nu-ți închipui că n-o să vin după tine.

— Te rog, Kaz, a gemut Bolliger.

— Aveai o casă, Bolliger, și ai ales să-i dărâmi ușa cu barosul. Nu te aștepta la înțelegere din partea mea.

S-a ridicat în picioare și s-a uitat la ceasul de buzunar:

— Nu credeam c-o să dureze așa de mult. Ar fi bine s-o iau din loc, nu care cumva să se încingă biata Elise.

Geels a clătinat din cap:

— E ceva în neregulă cu tine, Brekker. Nu-mi dau seama ce ești, dar mi-e clar că nu ești conceput cum trebuie.

Kaz și-a înclinat capul într-o parte.

— Te-ai născut în suburbii, Geels, nu-i așa? Și ai venit la oraș să-ți încerci norocul, a zis el, netezindu-și reverul cu mâna înmănușată. Ei bine, eu sunt genul de bastard care nu se fabrică decât în Butoi.

În ciuda pistolului căzut la picioarele Vârfurilor Negre, Kaz le-a întors spatele și a pornit către arcada dinspre răsărit, șchiopătând pe caldarâm. Jesper s-a lăsat pe vine lângă Bolliger și l-a bătut ușor pe obraz.

— Neghiobule, i-a spus el cu tristețe în glas, și a pornit în urma lui Kaz.

De pe acoperiș, Inej l-a văzut pe Oomen luând de jos pistolul lui Geels și punându-l în toc, după care Vârfurile Negre au schimbat câteva vorbe în șoaptă.

— Nu plecați, nu mă lăsați aici, s-a rugat de ei Bolliger cel Mare, încercând să se agațe de pantalonii lui Geels.

Dar Geels l-a împins cu piciorul, și Vârfurile Negre l-au lăsat ghemuit pe o parte, cu sângele prelingându-i-se pe pavaj.

Inej a smuls pușca din mâinile lui Van Daal înainte să-i dea drumul.

— Du-te acasă, i-a spus ea gărzii.

Van Daal a aruncat o privire îngrozită peste umăr și a luat-o la fugă pe pasarelă. În curte, Bol cel Mare începuse să se târască prin curtea Bursei. E drept că fusese suficient de prost încât să-l trădeze pe Kaz, dar supraviețuise până acum în Butoi, ceea ce presupunea voință. Poate că avea să scape cu viață.

Ajută-l, i-a șoptit o voce dinăuntrul ei. Până cu puțin timp în urmă, fusese tovarășul ei de arme. Părea nedrept să-l lase acolo. Ar fi putut

să se ducă la el, să se ofere să-i curme viața ca să-l cruțe de suferință, să-l țină de mână în timp ce-și dădea duhul. Sau ar fi putut să-i cheme un medic.

În schimb, a zis repede o rugăciune în limba sfinților ei și a coborât pe peretele exterior al Bursei. Inej îl compătimea pe băiatul care avea să moară singur, fără să-i ofere nimeni mângâiere, sau care avea să supraviețuiască și să-și petreacă restul vieții în exil. Dar nu terminase treaba pe noaptea aceea și nu avea timp de trădători.

3. Kaz

Când a ieșit pe poarta dinspre răsărit, Kaz a fost întâmpinat cu urale, însă Jesper, care îl urma îndeaproape, părea îmbufnat.

Rotty și ceilalți s-au repezit spre ei, strigând și chiuind, iar Dirix agita deasupra capului pistoalele lui Jesper. Scursurile rămaseră afară și abia dacă zăriseră ce se întâmplase, însă auziseră mare parte din discuții. Acuma scandau cu toții: „Burstraat a luat foc! Și n-avem strop de apă!“

— Nu-mi vine să cred c-a dat bir cu fugiții! a râs batjocoritor Rotty. Avea în mână un pistol încărcat!

— Spune-ne cu ce aveai garda la mână? s-a rugat Dirix.

— Nu se poate să fi fost ceva obișnuit, a intervenit altcineva.

— Am auzit de un tip din Sloken căruia îi plăcea să se ungă cu sirop de mere, apoi să pună două…

— Nu vă spun, a răspuns Kaz. Holst s-ar putea dovedi util și pe viitor.

Atmosfera era totuși încordată, iar râsul lor avea o asprime frenetică, pricinuită de vecinătatea cu dezastrul. Unii dintre ei se așteptau la o încăierare și încă tânjeau după ea. Însă Kaz știa că tensiunea lor avea și altă cauză, nescăpându-i detaliul că nimeni nu rostise numele lui Bolliger cel Mare. Fuseseră profund tulburați de trădarea sa, de darea lui în vileag și de felul în care îl pedepsise Kaz. Dincolo de râsete și chiuituri se simțea frica. E bine. Kaz se bizuia pe faptul că Scursurile erau cu toții ucigași, hoți și mincinoși. Tot ce trebuia să facă era să se asigure că nu-și făceau un obicei din a-l minți pe el.

Pe doi dintre ei Kaz i-a pus să stea cu ochii pe Bol cel Mare și să se asigure că, dacă se pune pe picioare, avea să părăsească orașul. Ceilalți puteau să se întoarcă la Stinghie și la Clubul Ciorii să bea, să uite de griji, să facă puțin scandal și să spună tuturor ce se întâmplase în noaptea aceea. Aveau să povestească ce văzuseră cu ochii lor, punând restul de la ei, și, cu fiecare relatare, Mâini-Murdare avea să devină mai nebun și mai nemilos. În schimb, Kaz nu-și terminase treburile pe noaptea aceea, iar prima lui oprire avea să fie în Portul Cinci.

Jesper i-a tăiat calea și i-a șoptit furios:

— Ar fi trebuit să mă previi în legătură cu Bolliger cel Mare.

— Nu-mi spune ce să fac, Jes.

— Crezi că și eu sunt mânjit.

— Dacă aș fi crezut că ești mânjit, ți-ai ține măruntaiele cu mâinile în curtea Bursei, la fel ca Bol cel Mare, așa că tacă-ți fleanca.

Jesper a clătinat din cap, punându-și mâinile pe revolverele pe care le luase înapoi de la Dirix. Ori de câte ori se enerva, îi plăcea să pună mâna pe o armă, ca un copil care caută alinare luându-și în brațe

păpușa preferată.

Lui Kaz i-ar fi fost foarte simplu să-l împace. Putea să-i spună lui Jesper că știa că nu era mânjit, să-i aducă aminte că avusese suficientă încredere în el cât să-l aleagă drept singurul lui secund în înfruntarea din noaptea aceea, care ar fi putut să se termine foarte prost. În schimb, i-a spus:

— Pleacă, Jesper. La Clubul Ciorii te așteaptă un credit nelimitat. Joacă până dimineață sau până ți se duce norocul – vezi și tu care se-ntâmplă mai întâi.

Jesper s-a încruntat, dar nu și-a putut înfrâna strălucirea nerăbdătoare din ochi:

— Încă o mită?

— Sunt sclavul obiceiurilor mele.

— Și eu, ăsta e norocul tău, a răspuns Jesper, ezitând câteva clipe înainte să adauge: Nu vrei să venim cu tine? Povestea asta sigur i-a scos din sărite pe oamenii lui Geels.

— N-au decât să vină după mine, a spus Kaz, apoi a pornit spre Nemstraat fără să mai spună nimic.

Dacă nu puteai umbla singur pe străzile Ketterdamului după ce să lăsa noaptea, atunci puteai foarte bine să-ți atârni de gât o pancartă pe care să scrie „pământălău“ și să te lași ciomăgit.

Mergând spre pod, Kaz simțea privirile Scursurilor ațintite asupra lui. Nu avea nevoie să le audă șoaptele ca să știe ce-și spuneau. Cu toții ar fi vrut să bea cu el, să le explice cum descoperise că Bolliger cel Mare se dăduse cu Vârfurile Negre, să-l asculte povestindu-le ce față făcuse Geels când coborâse pistolul. Însă nu aveau să afle nimic din toate astea de la Kaz, iar dacă nu le convenea, n-aveau decât să-și găsească altă echipă.

Și totuși, orice ar fi crezut despre el, în noaptea aceea cu toții aveau să pășească un pic mai mândri pe stradă. Tocmai de aceea rămâneau alături de el, fiindu-i loiali în măsura în care puteau fi loiali cuiva. Când se alăturase Scursurilor, Kaz avea doisprezece ani, iar banda ajunsese de râsul tuturor – o gașcă de copii ai străzii, vagabonzi și foști pușcăriași săraci lipiți pământului care câștigau din alba-neagra, înghesuiți cu toții într-o casă dărăpănată din Butoi. Dar lui Kaz nici nu-i trebuia o bandă puternică, ci doar una pe care s-o poată face puternică – una care avea nevoie de el.

Acum dețineau propriul lor teritoriu și propriul lor salon de jocuri, iar casa aceea dărăpănată devenise Stinghia, un loc uscat și încălzit unde Scursurile primeau o mâncare caldă și unde se puteau ascunde când erau răniți. Acum, erau o bandă de temut. Și asta mulțumită lui Kaz. Așa că nu le era dator să și stea la taclale cu ei.

În plus, se putea bizui pe Jesper să-i îmbuneze. După câteva pahare și câteva partide de cărți, pistolarul avea să-și recapete buna

dispoziție. Ținea ranchiună cam tot atât cât ținea la băutură și avea darul de a face ca victoriile lui Kaz să pară meritul tuturor.

În timp ce mergea de-a lungul unui canal care avea să-l ducă la Portul Cinci, Kaz și-a dat seama că – pe toți sfinții! – era plin de speranță. Poate trebuia să meargă la un medic. Vârfurile Negre îl tot călcaseră pe coadă în ultimele săptămâni, iar acum îi obligase să se retragă. Și, în ciuda frigului de iarnă, piciorul nu-l necăjea foarte tare. Durerea era mereu acolo, dar în noaptea aceea o simțea doar ca pe o stânjeneală. Și totuși, o parte din el se întreba dacă nu cumva întrunirea fusese un fel de test la care îl supusese Per Haskell. Bătrânul Haskell era perfect capabil să se convingă pe sine că el era geniul care adusese prosperitatea Scursurilor, mai ales dacă lua în seamă ce-i susurau în ureche tovarășii lui apropiați. Era o idee care îl cam enerva, dar Kaz își putea face griji și a doua zi în legătură cu Per Haskell. Deocamdată, trebuia să se asigure că în port totul era în regulă, după care avea să meargă acasă, în Stinghie, să se culce, pentru că avea mare nevoie de somn.

Știa că Inej se ținea după el. Nu-l scăpase din ochi după ce plecase de la Bursă. Dar Kaz n-a strigat-o. Inej avea să se arate când considera ea de cuviință. De obicei, lui Kaz îi plăcea liniștea, ba chiar ar fi cusut cu dragă inimă gura cât mai multor oameni. Dar când voia, Inej știa să te facă să-i simți tăcerea. O tăcere care parcă te trăgea de mânecă.

Kaz a reușit s-o îndure până dincolo de podul Zentz, ale cărui balustrade aveau gratiile înțesate cu bucăți de funie legate în noduri elaborate – rugăciuni ale marinarilor care cereau să se întoarcă teferi de pe mare. Aiureli superstițioase.

În cele din urmă, Kaz a cedat și a spus:

— Ce vrei, Fantomă?

— N-ai trimis pe nimeni pe Burstraat, s-a auzit vocea ei din întuneric.

— De ce-aș fi făcut-o?

— Păi dacă Geels nu ajunge acolo la timp…

— Nu dă nimeni foc la numărul nouăspe de pe Burstraat.

— Dar am auzit sirena…

— O coincidență fericită. Profit de orice sursă de inspirație.

— Deci chiar era o cacialma. Fata n-a fost nicio clipă în pericol.

Kaz a ridicat din umeri, evitând să-i răspundă. Inej întotdeauna se străduia să smulgă de la el fie și o fărâmă de decență.

— Când toată lumea știe că ești un monstru, a spus el, n-ai nevoie să pierzi timpul făcând toate lucrurile monstruoase.

— Și de ce ai acceptat să mergi la întâlnire dacă știai că era o capcană?

Inej era undeva în dreapta lui, mergând fără să facă niciun zgomot. Kaz îi auzise pe câțiva membri ai bandei spunând că Inej se mișca

precum o pisică, dar bănuiala lui era că, de fapt, pisicile se țineau după ea ca să fure meserie.

— Aș zice că noaptea asta a fost un succes. Nu crezi?

— Era cât pe ce să mori. La fel și Jesper.

— Geels a golit cuferele Vârfurilor Negre ca să dea niște mite inutile. Am dat în vileag un trădător, ne-am restabilit dominația asupra Portului Cinci, iar eu n-am nicio zgârietură. A fost o noapte bună.

— De câtă vreme știai de Bolliger cel Mare?

— De câteva săptămâni. O să avem o mică problemă de efectiv. Apropo, să-l concediezi pe Rojakke.

— De ce? Nu-i nimeni mai bun ca el la masa de joc.

— Sunt multe pușlamale care știu să mânuiască un set de cărți. Rojakke e nițel prea rapid. Șterpelește din profit.

— E un crupier bun și are o familie de întreținut. Ai putea să-i dai un avertisment, să-i tai un deget.

— Dar dup-aia n-ar mai fi un crupier bun, nu?

Când un crupier era prins sustrăgând bani dintr-un salon de jocuri, proprietarul sălii îi tăia unul dintre degetele mici – era una dintre acele pedepse ridicole care deveniseră cumva normă în lumea bandelor. După ce rămânea fără deget, crupierul nu mai avea aceeași dexteritate, fiind nevoit să învețe mișcări noi, însă nu reușea să redevină la fel de îndemânatic ca înainte, ceea ce însemna că trebuia să se concentreze asupra lucrurilor simple, precum mecanica mișcărilor, în loc să-i urmărească pe jucători. În plus, orice nou angajator era prevenit că trebuia să stea cu ochii pe el.

Kaz nu putea vedea fața lui Inej în întuneric, dar i-a simțit dezaprobarea.

— Lăcomia e zeul tău, Kaz.

Și Kaz aproape că a izbucnit în râs:

— Nu, Inej. Lăcomia se închină la mine. E servitoarea și pârghia mea.

— Și atunci tu la ce zeu te închini?

— La oricare îmi aduce noroc.

— Nu cred că așa merge treaba cu zeii.

— Nu cred că-mi pasă.

Inej a scos un oftat exasperat. În ciuda tuturor necazurilor de care avusese parte, Inej credea în continuare că sfinții ei Suli se îngrijeau de ea. Kaz știa asta și îi plăcea s-o tachineze. Și-ar fi dorit să-i poată vedea expresia în clipa aceea. Întotdeauna îi făcea plăcere să-i vadă mica încruntătură dintre sprâncenele negre.

— De unde ai știut c-o să-l găsesc la timp pe Van Daal? a întrebat ea.

— Pentru că întotdeauna găsești la timp pe cine cauți.

— Ar fi trebuit să mă previi.

— M-am gândit că sfinții tăi o să aprecieze provocarea.

O vreme, Inej n-a mai spus nimic, apoi Kaz a auzit-o de undeva din spatele lui:

— Oamenii își râd de zei până în clipa în care au nevoie de ei.

Kaz n-a auzit-o îndepărtându-se, ci doar i-a simțit absența și a clătinat iritat din cap. A spune că avea încredere în Inej ar fi fost o exagerare, dar putea să recunoască față de el însuși că ajunsese să se bizuie pe ea. Se bazase pe intuiție când hotărâse s-o răscumpere de la Menajerie, decizie care costase scump Scursurile. Fusese nevoie să-l convingă pe Per Haskell, dar Inej era una dintre cele mai bune investiții pe care le făcuse Kaz vreodată. Faptul că știa să se camufleze atât de bine, o făcea o excelentă hoață de secrete, cea mai bună din Butoi. Și totuși, abilitatea ei de a pleca pe nesimțite îl deranja. Inej nici măcar nu avea miros. Toți oamenii împrăștiau mirosuri care spuneau câte ceva despre ei – izul de fenol de pe degetele unei femeie sau mirosul de fum din părul ei, costumul de lână umed al unui bărbat sau miasma de praf de pușcă din mânecile lui. Însă nu și Inej. Reușise cumva să stăpânească invizibilitatea. Inej era o resursă valoroasă. Dar de ce nu putea să-și facă treaba fără să-l agaseze cu toanele ei?

Dintr-odată, Kaz și-a dat seama că nu era singur. S-a oprit și a ascultat cu atenție. Scurtase drumul printr-un pasaj îngust mărginit de un canal întunecat. Pasajul era puțin circulat și nu avea stâlpi de iluminat – canalul și bărcile care se legănau la mal, lovindu-se între ele, erau învăluite doar în strălucirea puternică a lunii. Kaz coborâse garda, lăsându-și mintea să hoinărească.

La capătul pasajului a apărut silueta neagră a unui bărbat.

— Care-i treaba? a întrebat Kaz.

Silueta s-a repezit spre el, iar Kaz și-a răsucit bastonul într-un arc de cerc. Deși ar fi trebuit să se izbească de picioarele bărbatului, bastonul a nimerit în gol. Kaz s-a clătinat, dezechilibrat de forța loviturii.

Apoi, spre surprinderea lui Kaz, bărbatul a reapărut chiar în fața lui și i-a dat un pumn în falcă. Scuturând din cap să înlăture luminițele care îi jucau în fața ochilor, Kaz s-a răsucit și a lovit din nou cu bastonul. Dar iarăși a nimerit în gol: capul greu al bastonului a șuierat prin aer și s-a izbit de perete.

În clipa următoare, a simțit că i-l smulge din mână cineva din dreapta lui. Oare erau mai mulți?

Apoi o siluetă a ieșit din zid. Mintea lui Kaz s-a blocat, încercând să înțeleagă ce vedea: un nor de ceață transformându-se într-o pelerină, o pereche de cizme și pielea palidă a unei fețe.

Un strigoi, și-a zis în sinea lui. S-a speriat ca un copil, însă ochii nu-l înșelau. Jordie venise în sfârșit să se răzbune. A venit vremea să-ți plătești datoriile, Kaz. Nimic nu e gratis.

Toate astea i-au trecut prin minte însoțite de un val copleșitor și umilitor de spaimă, apoi strigoiul s-a repezit spre el, și Kaz a simțit în gât înțepătura usturătoare a unui ac. Un strigoi cu seringă?

Ce neghiob sunt, și-a zis în sinea lui. Apoi s-a cufundat în întuneric.

*

Kaz s-a trezit cu un miros puternic de amoniac în nări. A dat brusc capul pe spate, recăpătându-și complet conștiența.

Bătrânul din fața lui purta roba unui medic de la universitate. În mână ținea o sticlă cu săruri pe care o agita sub nasul lui Kaz. Duhoarea era aproape insuportabilă.

Medicul s-a uitat impasibil la el, apoi a pus sticluța înapoi într-un săculeț de piele. Kaz și-a îndoit degetele, dar în rest n-a mai putut face nicio mișcare. Fusese legat de un scaun, cu mâinile la spate. Era foarte amețit de la substanța pe care i-o injectaseră.

Medicul s-a dat la o parte, iar Kaz a clipit de două ori, încercând să-și limpezească privirea și să înțeleagă ce era cu luxul incredibil care îl înconjura. Se așteptase să se trezească în ascunzătoarea Vârfurilor Negre sau a altei bande rivale. Dar luxul pe care îl vedea nu era cel ieftin pe care îl găseai în Butoi. Îți trebuia o avere considerabilă ca să ai o încăpere atât de elegantă: lambriuri de mahon ornamentate cu valuri înspumate și pești zburători, rafturi pline cu cărți, vitralii și un tablou care, și-a dat Kaz seama, era un DeKappel autentic – unul dintre portretele de femeie cu o carte deschisă în poală și cu un miel ghemuit la picioare. Bărbatul care se uita la el din spatele unui birou masiv avea înfățișarea prosperă a unui negustor. Dar dacă aceasta era casa lui, de ce era ușa păzită de gărzi din stadwatch?

La dracu', și-a spus Kaz, oi fi arestat? Dacă era așa, acest comerciant urma să aibă o surpriză. Mulțumită lui Inej, deținea informații despre toți judecătorii, executorii judecătorești și înalții consilieri din Kerch. Așa că avea să fie eliberat din celulă înainte de răsărit. Atâta că nu se afla într-o celulă, ci era încătușat de un scaun, deci ce naiba se întâmpla?

Bărbatul din fața lui era trecut de patruzeci de ani, avea o față slabă, dar frumoasă, și un început evident de chelie. Când Kaz i-a întâlnit privirea, bărbatul și-a dres glasul, lipindu-și buricele degetelor unele de altele.

— Domnule Brekker, sper că nu vă simțiți foarte rău.

— Spune-i boșorogului să plece de lângă mine. Mă simt bine.

Bărbatul i-a făcut semn cu capul medicului:

— Poți să pleci. Te rog să-mi trimiți chitanța. Și, bineînțeles, aș aprecia dacă ai fi discret cu privire la această chestiune.

Medicul și-a închis geanta și a ieșit din încăpere, după care comerciantul s-a ridicat și a luat de pe birou un teanc de hârtii. Purta haine impecabil croite, tipice comercianților kerchieni – negre,

elegante, sobre. Dar ceasul de buzunar și acul de cravată i-au spus lui Kaz tot ce trebuia să știe: lanțul de aur al ceasului era alcătuit din zale grele, în formă de frunze de laur, iar acul de cravată avea un rubin masiv, perfect șlefuit.

Pentru că m-ai legat de scaun, o să-ți smulg acul și o să ți-l înfig în gâtul tău de negustor, și-a spus Kaz în sinea lui, însă cu voce tare n-a zis decât:

— Van Eck.

Bărbatul a confirmat. Nu s-a înclinat, bineînțeles. Comercianții nu se înclinau în fața lepădăturilor din Butoi.

— Deci mă știi? a întrebat Van Eck.

Kaz cunoștea simbolurile și bijuteriile tuturor caselor negustorești din Kerch. Simbolul lui Van Eck era laurul roșu, așa că nu era nevoie să fii profesor ca să faci legătura.

— Te știu, a răspuns Kaz. Ești unul dintre negustorii cruciați care tot încearcă să facă curățenie în Butoi.

Van Eck a dat iarăși din cap:

— Încerc să le ofer oamenilor slujbe cinstite.

Kaz a izbucnit în râs:

— Care-i diferența între pariurile de la Clubul Ciorii și speculațiile din curtea Bursei?

— Cele dintâi sunt furt, cele din urmă, comerț.

— Când cineva pierde bani, îi e greu să facă diferența între cele două.

— Butoiul e un focar de murdărie, vicii și violență…

— Câte din navele pe care le trimiți din porturile Ketterdamului nu se mai întorc niciodată?

— Asta nu…

— Una din cinci, Van Eck. Una din fiecare cinci nave pe care le trimiți după cafea, jurda sau mătase se scufundă, se izbește de stânci sau cade în mâna piraților. Unu din cinci echipaje moare în ape străine – mâncare pentru peștii de pe fundul mării. Așa că să nu vorbim despre violență.

— N-am să discut chestiuni etice cu un mucos din Butoi.

Kaz nici nu se aștepta s-o facă. Doar voia să câștige timp, încercând să-și dea seama cât de strânse îi erau cătușele de la mâini. Și-a plimbat cu grijă degetele pe lanț, încă nedându-și seama unde se afla. Deși Kaz nu-l întâlnise niciodată pe Van Eck, avusese ocazia să învețe structura casei lui atât pe dinăuntru, cât și pe dinafară. Oriunde s-ar fi aflat, cu siguranță nu erau în vila lui Van Eck.

— Din moment ce nu m-ai adus aici ca să filosofăm, atunci care-i scopul?

Era o întrebare pusă la începutul unei întâlniri de afaceri, un salut din partea unui egal, nu o cerere din partea, unui prizonier.

— Am o propunere pentru tine. Sau, mai degrabă, e o propunere din partea Consiliului.

Kaz și-a ascuns surprinderea:

— Consiliul Comercial își începe toate negocierile cu o ciomăgeală?

— Ia-o ca pe un avertisment. Și ca pe o demonstrație.

Kaz și-a adus aminte de silueta din pasaj, care apăruse și dispăruse ca un strigoi. Jordie.

Dar s-a mustrat imediat în sinea lui: N-a fost Jordie, nătărăule. Concentrează-te. Reușiseră să pună mâna pe el pentru că se lăsase purtat de entuziasmul victoriei și îi slăbise vigilența. Iar acum îndura pedeapsa – nu avea să mai facă greșeala asta niciodată. Dar tot nu-mi explic ce-a fost cu strigoiul ăla. A hotărât să lase gândul deoparte deocamdată.

— Cum aș putea eu să fiu de folos Consiliului Comercial?

Van Eck a răsfoit documentele pe care le ținea în mână.

— Ai fost arestat prima oară la zece ani, a spus el, uitându-se pe o foaie.

— Nimeni nu uită cum a fost prima oară.

— În anul acela ai mai fost arestat de două ori. Iar la unsprezece ani de încă două ori. La paisprezece ani, ai mai fost săltat o dată când stadwatch a descins într-un salon de jocuri, dar după aceea n-ai mai ajuns la pușcărie.

Era adevărat. În ultimii trei ani, pe Kaz nu-l mai prinseseră cu nimic.

— M-am îndreptat, a răspuns el. Mi-am găsit o slujbă cinstită, iar acuma duc o viață plină de sârguință și rugăciuni.

— Nu huli, i-a spus Van Eck calm, dar în ochii lui s-a aprins o scânteie de furie.

Un om credincios, a observat Kaz, în timp ce mintea lui trecea în revistă tot ce știa despre Van Eck: prosper, evlavios, văduv de curând recăsătorit cu o tânără nu cu mult mai în vârstă decât Kaz. Și, desigur, soarta misterioasă a fiului său.

Van Eck a continuat să răsfoiască teancul de documente:

— Ții pariuri pentru meciuri de box ilegale, pentru curse de cai și pentru propriile tale jocuri de noroc. De mai bine de doi ani ești șeful salonului de jocuri de la Clubul Ciorii. Ești cel mai tânăr șef de salon și, de când l-ai preluat, i-ai dublat profiturile. Ești un șantajist…

— Fac speculă cu informații.

— Un șarlatan…

— Creez oportunități.

— Un proxenet și un criminal.

— Nu lucrez cu târfe și nu comit o crimă decât dacă servește cauzei mele.

— Ce cauză, mă rog?

— Aceeași ca a ta, negustorule. Profitul.

— Și de unde îți faci rost de informații, domnule Brekker?

— Se poate spune că sunt un spărgător.

— Trebuie să fii un spărgător foarte înzestrat.

— Într-adevăr, a răspuns Kaz, lăsându-se ușor pe spate. Vezi tu, fiecare om e un seif, un cufăr cu secrete și dorințe. Unii aleg calea brutală, dar eu prefer abordarea mai blândă – presiunea potrivită aplicată la momentul potrivit, în locul potrivit. E o operațiune delicată.

— Întotdeauna vorbești în metafore, domnule Brekker?

Kaz a zâmbit:

— Nu e o metaforă.

Și s-a ridicat de pe scaun înainte să se audă zgomotul cătușelor căzând pe podeaua. A sărit peste birou, înhățând de pe el un cuțit pentru corespondență, iar cu cealaltă mână l-a apucat pe Van Eck de gulerul cămășii, boțind materialul fin sub apăsarea cuțitului. Kaz era amețit, iar mâinile îi erau amorțite de la statul încătușat pe scaun, însă totul era mai luminos acum, că avea o armă în mână.

În fața lui erau gărzile lui Van Eck, cu săbiile scoase și puștile îndreptate spre el. Kaz simțea inima negustorului bătându-i sub haina de lână.

— Nu cred că are rost să-mi pierd timpul cu amenințări, a spus Kaz. Spune-mi cum să ajung la ieșire, altfel sar cu tine pe fereastră.

— Cred că te pot face să te răzgândești.

Kaz l-a înghiontit:

— Nu-mi pasă cine ești și nici cât de mare e rubinul tău. Nu accept să mă salți de pe propriile mele străzi. Și nici să încerci să negociezi cu mine când sunt încătușat.

— Mikka, a strigat Van Eck.

Și s-a întâmplat din nou. Un băiat a intrat în cameră trecând prin peretele acoperit cu cărți. Era palid ca un cadavru și purta veșmintele albastre cu broderii ale unui Iscă-Valuri, iar la rever avea o panglică colorată în auriu și roșu care indica apartenența la familia lui Van Eck. Dar nici măcar un Grisha nu putea să treacă prin pereți.

Drogat, și-a spus Kaz, încercând să nu se sperie. Am fost drogat. Sau era un număr de iluzionism precum cele executate în teatrele de pe Doaga de Est – o fată tăiată în două, porumbei scoși dintr-un ceainic.

— Ce naiba e asta? a mârâit el.

— Dă-mi drumul și o să-ți explic.

— Poți să-mi explici și așa.

Van Eck a pufnit nervos și a spus:

— Ce vezi e efectul produs de jurda parem.

— Jurda e doar un stimulent.

Florile uscate de jurda proveneau din Novyi Zem și erau vândute în

toate magazinele din Ketterdam. La începuturile sale în banda Scursurilor, Kaz le mestecase ca să rămână treaz când stătea de pază. Îi făcea dinții portocalii pentru câteva zile.

— E inofensivă, a adăugat el.

— Jurda parem e ceva complet diferit și cu siguranță nu e inofensivă.

— Deci m-ai drogat?

— Nu pe tine, domnule Brekker. Pe Mikka.

Kaz s-a uitat la paloarea bolnăvicioasă a tânărului Grisha. Avea cearcăne întunecate și trupul fragil și tremurător al unuia care a sărit peste mai multe mese, însă nu părea să-i pese.

— Jurda parem e înrudită cu jurda obișnuită, a continuat Van Eck. Provine din aceeași plantă. Nu știm exact procedeul prin care e obținut acest drog, dar Consiliul Comercial kerchian a primit o mostră de la un om de știință pe nume Bo Yul-Bayur.

— Un shuhan?

— Da. Voia să-i trădeze pe shuhani, așa că ne-a trimis o mostră ca să ne convingă de efectele extraordinare ale drogului. Te rog, domnule Brekker, stau într-o poziție foarte incomodă. Dacă vrei, îți dau un pistol, ca să putem lua loc și să discutăm într-un mod mai civilizat această chestiune.

— Un pistol și bastonul meu.

Van Eck i-a făcut semn uneia dintre gărzi, care a ieșit din cameră și s-a întors după câteva clipe cu bastonul. Kaz s-a bucurat văzând că garda n-a trecut prin pereți, ci a folosit ușa.

— Mai întâi pistolul, a spus Kaz. Ușurel.

Garda și-a scos pistolul din toc și i l-a întins cu mânerul în față, iar Kaz, dintr-o singură mișcare, l-a apucat și i-a ridicat cocoșul, apoi i-a dat drumul lui Van Eck, a aruncat pe birou cuțitul pentru corespondență și a înhățat bastonul din mâna gărzii. Pistolul era mai folositor, dar și bastonul îi dădea un sentiment de ușurare pe care nu avea niciun chef să-l cuantifice.

Van Eck a făcut câțiva pași în spate, depărtându-se de Kaz și de pistolul lui încărcat. Nu părea foarte dornic să ia loc. Și nici Kaz, care a rămas aproape de fereastră, pregătit să sară la nevoie.

Van Eck a inspirat adânc și a încercat să-și aranjeze costumul.

— Ai un baston pe cinste, domnule Brekker. Cumva e făcut de un Fabrikator?

Într-adevăr, fusese confecționat de un Fabrikator, fiind umplut cu plumb distribuit în așa fel încât să rupă oase cu ușurință.

— Nu-i treaba ta, Van Eck. Zi ce ai de zis.

Negustorul și-a dres glasul:

— Atunci când Bo Yul-Bayur ne-a trimis mostra de jurda parem, am experimentat-o pe trei Grisha, câte unul din fiecare ordin.

— Nu-mi spune că s-au oferit voluntari.

— Nu, erau Grisha angajați cu contract, a recunoscut Van Eck. Primii doi erau un Fabrikator și o Vindecătoare angajați la consilierul Hoede. Mikka e un Iscă-Valuri, angajatul meu. Ai văzut ce poate face cu ajutorul drogului.

Hoede. De ce i se părea cunoscut acest nume?

— Nu știu ce-am văzut, a spus Kaz, uitându-se la Mikka.

Privirea băiatului era ațintită asupra lui Van Eck, ca și când ar fi așteptat următoarea lui poruncă. Sau poate încă o doză.

— Un Iscă-Valuri obișnuit poate să controleze curenții, să extragă umezeală din aer sau să aducă apă dintr-o sursă aflată în apropiere. De asemenea, Grisha Iscă-Valuri sunt însărcinați cu controlul mareei în portul nostru. Dar când se află sub influența jurdei parem, un Iscă-Valuri își poate modifica propria starea: trece de la solid la lichid și gaz, apoi revine la starea inițială. Și poate face același lucru și cu alte obiecte. Chiar și cu un perete.

Kaz era tentat să nu creadă, însă nu-și putea explica altfel ce văzuse cu puțin înainte.

— Cum?

— Greu de spus. Ai auzit de amplificatoarele pe care le poartă unii Grisha?

— Le-am și văzut, a răspuns Kaz.

Solzi, dinți și oase de animale.

— Dar am auzit că-s greu de găsit, a adăugat el.

— Foarte greu de găsit. Însă ele nu fac decât să sporească puterea unui Grisha. În schimb, jurda parem modifică percepția unui Grisha.

— Și?

— Grisha manipulează materia în profunzime cu ajutorul a ceea ce ei numesc Mica Știință. Jurda parem îi ajută s-o manipuleze mai repede și mai precis. În teorie, jurda parem e un stimulent la fel ca ruda ei comună, însă pare să ascută și să perfecționeze simțurile unui Grisha. Îi permite să facă legături cu o viteză extraordinară. Iar lucruri care ar trebui să fie imposibile devin posibile.

— Ce efect are asupra unor bieți oameni de rând ca noi?

Pe Van Eck l-a iritat un pic ideea de a fi pus în aceeași oală cu Kaz, dar s-a mulțumit să spună:

— E letală. O minte obișnuită nu poate tolera nici măcar doze foarte mici de parem.

— Ai zis că ai testat-o pe trei Grisha. Ceilalți ce-au făcut după ce au luat-o?

— Uite, a spus Van Eck, ducând mâna spre un sertar al biroului.

Kaz a ridicat pistolul:

— Ușor.

Cu o lentoare exagerată, Van Eck a vârât mâna în sertar și a scos un

bulgăre de aur:

— Inițial a fost plumb.

— Pe naiba.

Van Eck a ridicat din umeri:

— Nu pot decât să-ți spun ce am văzut. Fabrikatorul a luat o bucată de plumb în mâini și, câteva clipe mai târziu, a transformat-o în ce vezi.

— De unde știi că e aur adevărat? a întrebat Kaz.

— Are același punct de topire ca aurul, aceeași greutate și maleabilitate. E posibil să nu fie identic cu aurul din toate punctele de vedere, dar nouă ne-au scăpat diferențele. Încearcă-l și tu dacă vrei.

Kaz a pus bastonul sub braț, a luat bulgărele greu din mâna lui Van Eck și l-a pus în buzunar. Fie că era adevărat, fie că era doar o imitație convingătoare, cu o asemenea bucată de metal gălbui puteai cumpăra multe pe străzile din Butoi.

— Ai fi putut face rost de el de oriunde, a subliniat Kaz.

— L-aș fi adus aici pe Fabrikatorul lui Hoede să-ți arate el însuși, dar nu se simte bine.

Kaz a aruncat o privire spre fața bolnăvicioasă și fruntea îmbrobonată a lui Mikka. Era limpede că cine lua jurda parem avea de plătit un preț mare.

— Să zicem că povestea asta e adevărată, că nu e un număr ieftin de iluzionism. Ce legătură au toate astea cu mine?

— Probabil ai auzit că shuhanii vor să-și plătească toată datoria către Kerch cu o cantitate uriașă de aur? Și că ambasadorul comercial din Novyi Zem a fost asasinat? Și că s-au furat documente dintr-o bază militară din Ravka?

Vasăzică acesta era secretul asasinatului din baie. Iar aurul din cele trei nave shuhane era, probabil, produs de Fabrikatori. Kaz nu auzise nimic de furtul documentelor ravkane, dar a făcut un semn aprobator.

— Bănuiala noastră e că în spatele tuturor acestor evenimente se află Grisha controlați de guvernul shuhan și drogați cu jurda parem, a zis Van Eck, frecându-și mandibula cu o mână. Domnule Brekker, vreau să te gândești o clipă la ce-ți spun. Vorbim de oameni care pot trece prin pereți, deci niciun seif și nicio fortăreață nu va mai fi sigură. De oameni care pot face aur din plumb sau din orice altceva, care pot modifica însăși structura materiei – se va stârni un adevărat haos pe piețele financiare. Economia lumii se va prăbuși.

— Încântător, a răspuns Kaz. Ce vrei de la mine, Van Eck? Vrei să fur un transport? Sau formula?

— Nu, vreau să furi omul.

— Să-l răpesc pe Bo Yul-Bayur?

— Să-l salvezi. Acum o lună am primit un mesaj de la Yul-Bayur în care ne implora să-i oferim azil. Îl îngrijorau planurile guvernului său

de a folosi jurda parem, iar noi am convenit să-i acordăm azil. Am stabilit un punct de întâlnire, dar oamenii noștri au picat într-o ambuscadă.

— Pusă la cale de shuhani?

— Nu, de fjerdani.

Kaz s-a încruntat. Deci fjerdanii aveau spioni adânc infiltrați pe teritoriul Shu Hanului sau al Kerchului, din moment ce aflaseră într-un timp atât de scurt de drog și de planurile lui Bo Yul-Bayur.

— Atunci trimiteți după el niște agenți de-ai voștri.

— Situația diplomatică e destul de delicată. E esențial ca guvernul nostru să nu fie asociat în niciun fel cu Yul-Bayur.

— Trebuie să-ți spun că probabil e deja mort. Fjerdanii îi urăsc pe Grisha. Și cu siguranță n-ar permite să scape informații despre acest drog.

— Sursele noastre spun că e în viață și că-și așteaptă procesul, a spus Van Eck, apoi și-a dres glasul: La Curtea de Gheață.

Kaz s-a uitat țintă la negustor câteva clipe îndelungate, apoi a izbucnit în râs:

— Ei bine, Van Eck, mi-a făcut plăcere să mă adormi și să mă iei prizonier. Poți fi sigur că ospitalitatea îți va fi răsplătită la momentul cuvenit. Iar acuma pune-l pe unul dintre lacheii tăi să mă conducă la ușă.

— Suntem dispuși să-ți oferim cinci milioane de kruge.

Kaz a băgat pistolul în buzunar. Acum nu se mai temea pentru viața lui, ci doar era iritat că netrebnicul din fața lui îi irosise timpul.

— S-ar putea să te surprindă, Van Eck, dar noi, șobolanii de canal, ținem la viața noastră la fel de mult ca și tine.

— Zece milioane.

— Nu văd rostul unei averi pe care n-am s-o pot cheltui pentru că n-am să mai fiu în viață. Unde mi-e pălăria? Cumva a lăsat-o Mikka în pasaj?

— Douăzeci.

Kaz a făcut o pauză. Avea impresia bizară că peștii sculptați pe pereți se opriseră în mijlocul saltului ca să asculte.

— Douăzeci de milioane de kruge?

Van Eck a dat din cap în semn că da. Nu părea încântat.

— Va trebui să conving o echipă să se îmbarce într-o misiune sinucigașă. Și asta n-o să fie deloc ieftin.

Însă nu era întru totul adevărat, căci în Butoi trăiau mulți care nu prea aveau pentru ce să trăiască.

— Douăzeci de milioane de kruge nu-i deloc ieftin, a ripostat Van Eck.

— Până acum n-a reușit nimeni să se strecoare în Curtea de Gheață.

— De aceea avem nevoie de tine, domnule Brekker. E posibil ca Bo

Yul-Bayur să fie deja mort sau să le fi spus fjerdanilor toate secretele lui, dar credem că mai avem măcar un pic de timp pentru a acționa înainte ca Fjerda să înceapă să folosească secretul jurdei parem.

— Dacă shuhanii au formula…

— Yul-Bayur ne-a spus că a reușit să-i inducă în eroare pe superiorii lui și să le tăinuiască detaliile formulei. Credem că shuhanii folosesc rezerva limitată pe care Yul-Bayur a lăsat-o în urmă când a plecat.

Lăcomia se închină la mine. Poate Kaz fusese cam încrezător când spusese asta. Acum, lăcomia era cea care dicta negocierea cu Van Eck. Era o pârghie care înfrângea rezistența lui Kaz, ducându-l acolo unde voia negustorul.

Douăzeci de milioane de kruge. Ce fel de misiune avea să fie? Kaz nu știa nimic despre spionaj sau despre disputele guvernamentale, dar, oare, a-l răpi pe Yul-Bayur din Curtea de Gheață nu semăna cu a subtiliza bunuri de valoare din seiful unui negustor? Seiful cel mai bine păzit din lume, și-a amintit el. Ar fi avut nevoie de o echipă foarte specializată, o echipă disperată, care să nu dea înapoi la gândul că era posibil să nu se mai întoarcă. Și n-ar fi putut să-și aleagă oamenii doar din rândul Scursurilor – în banda lui nu putea găsi talentele de care avea nevoie. Ceea ce însemna că ar fi trebuit să-și păzească spatele mai mult decât de obicei.

Dar, dacă ar fi dus misiunea la capăt, chiar și după ce i-ar fi dat partea cuvenită lui Per Haskell, ce i-ar fi rămas ar fi fost suficient cât să schimbe tot, să pună, în sfârșit, în mișcare visul pe care îl avusese de când se târâse afară din apa rece a portului, cu dorința de răzbunare mistuindu-i inima. Și-ar fi plătit, în sfârșit, datoria față de Jordie.

Ar fi avut și alte beneficii. Consiliul kerchian avea să-i fie îndatorat, nemaivorbind de reputația pe care i-ar fi adus-o reușita misiunii. Să se infiltreze în impenetrabila Curte de Gheață și să sustragă un trofeu din bastionul nobilimii și armatei fjerdane? Cu o ispravă ca asta la cingătoare și cu atâtea parale la buzunar, n-ar mai fi avut nevoie de Per Haskell. Ar fi putut să-și întemeieze propria bandă.

Însă nu înțelegea ceva:

— De ce eu? De ce Scursurile? Există și echipe mai experimentate.

Mikka a tușit și Kaz a văzut sânge pe mâneca lui.

— Ia loc, l-a îndemnat Van Eck cu blândețe, oferindu-i batista lui și ajutându-l pe tânărul Grisha să se așeze pe un scaun. Adu niște apă, i-a făcut el semn unei gărzi.

— Ei bine? a insistat Kaz.

— Câți ani ai, domnule Brekker?

— Șaptișpe.

— N-ai mai fost arestat de la paisprezece ani și, întrucât știu că nu ești un om cinstit, cum n-ai fost nici când erai mai mic, nu pot decât

să presupun că deții calitatea care mi se pare indispensabilă la un infractor: Nu ești prins.

Van Eck a zâmbit ușor:

— Mai e vorba și de un DeKappel.

— Habar n-am la ce te referi.

— Cu șase luni în urmă, mi-a dispărut din casă un DeKappel care valorează aproape o sută de mii de kruge.

— Mare pierdere.

— Într-adevăr, mai ales că primisem asigurări că galeria mea era impenetrabilă și că încuietorile erau imposibil de spart.

— Parcă am citit ceva despre asta.

— Da, a recunoscut Van Eck cu un mic oftat. Mândria e un lucru periculos. Am fost nerăbdător să mă laud cu achizițiile mele și cu eforturile pe care le-am făcut ca să-mi protejez colecția. Și totuși, în ciuda tuturor măsurilor de precauție, în ciuda câinilor și alarmelor, în ciuda celui mai loial personal din Ketterdam, tabloul meu a dispărut.

— Condoleanțe.

— Încă n-a apărut pe piața de tablouri nicăieri în lume.

— Poate că hoțul deja avea o înțelegere cu un cumpărător.

— E posibil, desigur. Dar înclin să cred că hoțul l-a furat dintr-un cu totul alt motiv.

— Și care ar fi acela?

— Numai ca să arate că poate.

— Un risc prostesc, după părerea mea.

— Mă rog, cine poate bănui motivele hoților?

— Nu eu, cu siguranță, a răspuns Kaz.

— Din câte știu despre Curtea de Gheață, îmi pot da seama că cine mi-a furat tabloul e exact persoana de care am nevoie.

— Atunci mai bine îl angajezi pe el. Sau pe ea.

— Într-adevăr. Dar va trebui să mă mulțumesc cu tine.

Van Eck a susținut privirea lui Kaz câteva clipe, ca și când ar fi sperat ca în ochii lui să descifreze o mărturisire, iar în cele din urmă l-a întrebat:

— Atunci ne-am înțeles?

— Nu te grăbi. Și Vindecătorul ce-a pățit?

— Cine? a întrebat Van Eck luat prin surprindere.

— Ai zis că ai administrat drogul câte unui Grisha din fiecare ordin. Mikka e un Iscă-Valuri – deci un Etheralnik. Fabrikatorul care a transformat plumbul în aur era un Materialnik. Dar ce s-a întâmplat cu Vindecătorul? Cu Corporalnikul?

Van Eck s-a crispat ușor, dar a spus simplu:

— Vrei să mă însoțești, domnule Brekker?

Cu multă precauție, uitându-se cu coada ochiului la Mikka și la gărzi, Kaz a pornit în urmă lui Van Eck, ieșind din bibliotecă pe hol.

Casa vădea la fiecare pas bogăția negustorului – pereții acoperiți cu lambriuri din lemn închis la culoare, podele în alb și negru, totul cu bun-gust, totul foarte sobru și impecabil executat. Dar lăsa impresia unui cimitir. Camerele erau pustii, draperiile trase, iar mobila acoperită cu cearceafuri albe, ceea ce făcea ca încăperile întunecate pe lângă care treceau să semene cu peisaje marine presărate cu aisberguri.

Hoede. Kaz și-a amintit de unde știa numele. În săptămâna dinainte, la vila de pe Geldstraat a lui Hoede avusese loc un incident. Casa fusese împrejmuită și se umpluse cu gărzi din stadwatch. Kaz auzise zvonuri cum că izbucnise un focar de rubeolă, dar nici măcar Inej nu reușise să afle mai multe.

— Asta e casa consilierului Hoede, a spus Kaz, simțind că i se face pilea de găină, căci nu voia să aibă de-a face cu nicio epidemie, însă negustorul și gărzile lui nu păreau deloc îngrijorați. Am crezut că vila e în carantină.

— Ce s-a întâmplat aici nu e un pericol pentru noi. Și dacă îți faci treaba, domnule Brekker, nici n-o să fie vreodată.

Van Eck a ieșit pe o ușă care dădea într-o grădină foarte îngrijită, învăluită în mirosul dulceag al șofranului timpuriu. Mirosul l-a izbit pe Kaz ca o lovitură în falcă. Amintirea lui Jordie încă era prea proaspătă în mintea lui și, câteva clipe, Kaz n-a mai mers prin grădina de lângă canal a unui negustor bogat, ci prin iarbă primăvăratică înaltă până la genunchi, cu soarele rumenindu-i obrajii și cu vocea fratelui său chemându-l acasă.

Kaz s-a scuturat. *Am nevoie de o cană de cafea foarte tare*, și-a spus în sinea lui. *Sau poate de un pumn zdravăn în falcă.*

Van Eck îl conducea spre un debarcader de pe malul canalului. Lumina care se strecura printre obloanele debarcaderului acoperit proiecta modele pe poteca din grădină. Lângă ușă stătea de veghe o singură gardă, iar Van Eck a scos o cheie din buzunar și a băgat-o în lacătul greu. Când s-a deschis ușa, Kaz și-a acoperit nasul cu mâneca, ferindu-l de duhoarea care a ieșit din încăperea aceea neaerisită – un amestec de urină și excremente. Gata cu mirosul primăvăratic de șofran.

Debarcaderul era luminat de două felinare de sticlă atârnate de perete. Un grup de gărzi stătea cu fața spre o cutie mare de fier, iar la picioarele lor erau împrăștiate cioburi de sticlă. Unii purtau uniforma violet a gărzilor din stadwatch, iar ceilalți, livreaua verde-marin a casei Hoede. Prin ceea ce și-a dat seama că fusese un geam de observare, Kaz a văzut încă o gardă orășenească stând în fața unei mese goale, cu două scaune răsturnate. La fel ca ceilalți, garda stătea cu brațele lăsate pe lângă corp și cu fața inexpresivă, privind în gol. Van Eck a mărit flacăra unuia dintre felinare și Kaz a văzut o gardă în

uniformă violet prăbușită la podea, cu ochii închiși.

Van Eck a oftat și s-a lăsat pe vine să-l întoarcă:

— Am mai pierdut unul.

Garda era un tânăr căruia abia îi ieșiseră tuleiele.

Van Eck i-a dat poruncă gărzii care păzea debarcaderul, iar aceasta, cu ajutorul unui om al lui Van Eck, a ridicat cadavrul și l-a scos afară. Celelalte gărzi n-au avut nicio reacție, ci au continuat să se uite în gol.

Kaz l-a recunoscut pe unul dintre ei – Henrik Dahlman, căpitanul gărzilor din stadwatch.

— Dahlman? a zis el, dar căpitanul nu i-a răspuns.

Kaz și-a fluturat o mână prin fața căpitanului, apoi i-a dat un bobârnac zdravăn peste ureche. Singura reacție a fost un clipit molcom și nepăsător. Kaz și-a scos pistolul, l-a îndreptat spre fruntea căpitanului și a tras cocoșul. Dar căpitanul n-a tresărit, n-a reacționat în niciun fel. Nici măcar nu i s-au contractat pupilele.

— E ca și mort, a spus Van Eck. Trage. Zboară-i creierii. N-o să se opună, iar ceilalți n-or să reacționeze.

Kaz a coborât pistolul, simțind că-l trec fiori:

— Ce-i asta? Ce s-a întâmplat cu ei?

— Aici a fost adusă o Corporalnikă Grisha aflată în slujba consilierului Hoede, care s-a gândit că putea testa jurda parem pe ea fără să se expună la riscuri, dat fiind că era o Vindecătoare, nu o Sfâșie-Inimi.

Înțeleaptă alegere. Kaz văzuse Sfâșie-Inimi în acțiune. Puteau să-ți sfârtece țesuturile, să-ți strivească inima în piept, să-ți taie suflarea sau să-ți coboare pulsul până intrai în comă, fără să te atingă măcar cu un deget. Dacă era adevărată măcar o parte din ce-i spusese Van Eck, ideea de a-i da unui Sfâșie-Inimi o doză de parem ar fi fost o inițiativă riscantă. Așa că negustorii testaseră drogul pe o Vindecătoare. Dar părea că lucrurile nu merseseră conform planului.

— I-ați dat drogul, iar ea și-a omorât stăpânul?

— Nu tocmai, a spus Van Eck, dregându-și glasul. Au pus-o în celula asta și, la câteva secunde după ce a luat parem, a preluat controlul asupra gărzii dinăuntru…

— Cum?

— Nu știm exact. Dar, orice metodă ar fi folosit, cert e că i-a permis să subjuge și gărzile pe care le vezi aici.

— Nu e posibil.

— Nu? Creierul e doar un organ, un ghem de celule și impulsuri. De ce n-ar putea un Grisha aflat sub influența jurdei parem să manipuleze aceste impulsuri?

Pe fața lui Kaz se citea probabil neîncrederea.

— Uită-te la oamenii ăștia, a insistat Van Eck. Vindecătoarea le-a cerut să aștepte. Și exact asta au făcut – e tot ce au făcut de atunci.

Kaz s-a uitat mai cu atenție la grupul tăcut de gărzi. Nu aveau ochii goi, iar trupurile lor nu erau întru totul relaxate. Erau în așteptare. Kaz și-a înăbușit un tremur. De-a lungul vieții fusese martor la lucruri ciudate, lucruri extraordinare, dar nimic care să semene cu ce văzuse în noaptea asta.

— Ce s-a întâmplat cu Hoede?

— Vindecătoarea i-a ordonat să deschidă ușa, iar după ce Hoede a intrat în celulă, i-a poruncit să-și taie degetul mare de la mână. Știm cum a decurs totul mulțumită unui băiat de la bucătărie care era și el de față. Tânăra Grisha nu s-a atins de băiat, care susține că Hoede și-a tăiat degetul mare cu zâmbetul pe buze.

Lui Kaz nu-i plăcea ideea ca un Grisha să-i controleze gândurile, însă n-ar fi fost surprins să afle că Hoede meritase ce-i făcuse Vindecătoarea. În timpul războiul civil din Ravka, mulți Grisha au fugit de luptă și și-au achitat drumul până în Kerch angajându-se pe bază de contract la persoane înstărite, fără să-și dea seama că în felul acesta se vânduseră ca sclavi.

— Negustorul a murit?

— Consilierul Hoede a pierdut mult sânge, iar acum e în aceeași stare ca gărzile de aici. A fost dus la țară împreună cu familia și angajații lui.

— Iar Vindecătoarea s-a întors în Ravka? a întrebat Kaz.

Van Eck l-a condus afară din debarcaderul acela ciudat și a încuiat ușa.

— E posibil, a spus el, făcând cale întoarsă pe poteca din grădină. Știm că a făcut rost de o mică ambarcațiune și am bănuit că a pornit spre Ravka, dar acum două zile cadavrul ei a ieșit la țărm în Portul Trei. Credem că s-a înecat încercând să se întoarcă în oraș.

— De ce s-ar fi întors aici?

— Pentru *jurda parem*.

Kaz s-a gândit la pielea ca de ceară și la ochii sticloși ai lui Mikka:

— Dă o așa mare dependență?

— Se pare că nu e nevoie decât de o doză. După ce trece efectul drogului, Grisha rămâne cu trupul sleit de vlagă, iar dorința de a lua încă o doză e foarte intensă. E un drog epuizant.

„Epuizant“ părea un eufemism. Consiliul Mareelor controla intrarea în porturile din Ketterdam, iar dacă Vindecătoarea drogată încercase să se întoarcă noaptea într-o ambarcațiune mică, nu avusese mari șanse împotriva curentului. Kaz s-a gândit la fața suptă a lui Mikka, la felul în care îi atârnau hainele pe el. Erau consecințele drogului. Efectul jurdei parem trecuse, și deja își dorea o nouă doză. În plus, părea că ajunsese la capătul puterilor. Oare câtă vreme putea un Grisha s-o țină așa?

Era o întrebare interesantă, dar irelevantă pentru negocierea lor.

Kaz și Van Eck ajunseseră la poartă. Sosise momentul să ajungă la o înțelegere.

— Treizeci de milioane de kruge, a spus Kaz.

— Era vorba de douăzeci! a pufnit Van Eck.

— Tu ai propus douăzeci. E limpede că sunteți disperați.

A aruncat o privire în direcția debarcaderului, unde un grup de oameni pur și simplu aștepta să moară:

— Și acum înțeleg de ce.

— Consiliul o să mă jupoaie de viu.

— Ba or să-ți aducă osanale după ce o să puneți mâna pe Bo Yul-Bayur și o să-l ascundeți unde vreți voi.

— În Novyi Zem.

Kaz a ridicat din umeri:

— Din partea mea, puteți să-l ascundeți și într-o cafetieră.

Van Eck l-a privit țintă în ochi:

— Ai văzut ce poate să facă drogul. Te asigur că e doar începutul. Dacă jurda parem se va răspândi în lume, războiul va fi inevitabil. Liniile noastre comerciale vor fi distruse, iar piețele se vor prăbuși. Kerchul nu va supraviețui. Ne punem toate speranțele în tine, domnule Brekker. Dacă dai greș, toată lumea va avea de suferit.

— Ba e chiar mai rău de atât, Van Eck. Dacă dau greș, n-o să fiu plătit.

Expresia de dezgust de pe chipul negustorului ar fi meritat să fie imortalizată pe pânză de însuși DeKappel.

— Nu fi așa dezamăgit, a continuat Kaz. Gândește-te cât de neplăcut ar fi fost să descoperi că șobolanul de canal din fața ta are o vână patriotică. În cazul ăsta, ar fi trebuit să renunți la grimasa scârbită și să mă tratezi cu un pic de respect.

— Mulțumesc că m-ai cruțat de acest efort, i-a răspuns Van Eck disprețuitor.

A deschis poarta, apoi a făcut o pauză:

— Chiar mă întreb ce soartă ar fi avut un băiat inteligent ca tine în alte împrejurări.

Întreabă-l pe Jordie, și-a spus Kaz cu amărăciune, iar lui Van Eck i-a răspuns, ridicând din umeri:

— Aș fi furat de la niște pămpălăi mai bogați. Treizeci de milioane de kruge.

Van Eck a cedat:

— Treizeci. Ne-am înțeles.

— Ne-am înțeles, i-a răspuns Kaz.

Și au bătut palma. Când mâna cu manichiură impecabilă a lui Van Eck a strâns degetele înmănușate ale lui Kaz, negustorul a mijit ochii:

— De ce porți mănuși, domnule Brekker?

Kaz a ridicat o sprânceană:

— Sunt sigur c-ai auzit poveștile.

— Una mai ridicolă decât alta.

Le auzise și Kaz. Mâinile lui Brekker erau pătate cu sânge. Mâinile lui Brekker erau acoperite cu cicatrici. Brekker avea gheare în loc de degete, pentru că era pe jumătate demon. Pielea lui Brekker frigea ca pucioasa – la atingerea lui, carnea ți se veștejea și murea.

— Alege singur una, toate sunt cât se poate de adevărate, i-a spus Kaz, dispărând în noapte, cu mintea deja absorbită de cele treizeci de milioane de kruge și de echipa de care avea nevoie ca să pună mâna pe ele.

4. Inej

Inej și-a dat seama când a intrat Kaz în Stinghie. Prezența lui reverbera prin odăile strâmte și culoarele cu pereți strâmbi, căci bătăușii, hoții, contrabandiștii, șarlatanii și furnizorii de clienți pentru sălile de jocuri ale Scursurilor au devenit cu toții mai alerți. Locotenentul preferat al lui Per Haskell se întorsese acasă.

Stinghia nu era cine știe ce, o simplă casă în cea mai rău famată parte a Butoiului – trei niveluri înghesuite, încununate de o mansardă cu acoperiș foarte povârnit. Cele mai multe clădiri din această parte a orașului nu aveau fundații, iar unele se înălțau pe terenuri mlăștinoase, unde canalele fuseseră săpate la întâmplare. Casele se sprijineau unele de altele ca niște prieteni cherchelițiîntr-o bodegă, înclinându-se în unghiuri precare. Inej intrase în multe dintre ele, făcând comisioane pentru Scursuri, și nici pe dinăuntru nu arătau mai bine – reci și umede, cu tencuiala scorojită și cu spărturi mari în ferestre, prin care intrau ploaia și zăpada. Dar Kaz cheltuise din banii lui ca să curețe gurile de aerisire și să izoleze pereții casei. Era urâtă, strâmbă și aglomerată, dar în Stinghie nu găseai pic de umezeală.

Camera lui Inej era la etajul doi, o bucățică de spațiu în care abia încăpeau un pat și un cufăr, dar cu o fereastră care dădea spre acoperișurile ascuțite și talmeș-balmeșul de hornuri din Butoi. Când bătea vântul și alunga fumul de cărbune care plutea deasupra orașului, putea chiar să vadă oaza albastră a unui port.

Deși mai erau doar câteva ore până în zori, toată casa era trează. Stinghia nu era cu adevărat liniștită decât în orele domoale ale după-amiezii, iar în noaptea aceea toată lumea sporovăia despre confruntarea de la Bursă și despre soarta lui Big Bolliger, iar acum despre concedierea bietului Rojakke.

După discuția cu Kaz, Inej se dusese direct la Clubul Ciorii să-l caute pe crupier. Era la masa de joc, făcând cărțile pentru o partidă de mărăcine în trei: Jesper și doi turiști ravkani. După ce se terminase partida, Inej îi sugerase să vină să discute cu ea într-un salon privat, ca să-l scutească de rușinea de a fi concediat în fața prietenilor săi, dar Rojakke refuzase.

— Nu e drept, strigase el când Inej îi comunicase ordinul lui Kaz. Nu-s trișor!

— Vorbește cu Kaz, i-a răspuns Inej calm.

— Și nu ridica vocea, a adăugat Jesper, uitându-se la turiștii și marinarii așezați la mesele alăturate.

Încăierările erau frecvente în Butoi, dar nu și în Clubul Ciorii. Dacă aveai o dispută, ieșeai s-o tranșezi afară, unde nu riscai să-i întrerupi sfânta îndeletnicire de a despărți guguștiucii de banii lor.

— Unde e Brekker? a mârâit Rojakke.

— Nu știu.

— Tu întotdeauna știi tot despre orice, a rânjit Rojakke, aplecându-se în față și suflându-i în față un damf de bere și ceapă. Nu pentru asta te plătește Mâini-Murdare?

— Nu știu unde e și nici când se întoarce. Dar ce știu e că nu vrei să te găsească aici când vine.

— Dă-mi onorariul. Îmi datorează banii pe ziua asta.

— Brekker nu-ți datorează nimic.

— Nu poate nici măcar să dea ochii cu mine? Trimite o fetiță să-mi facă vânt? Poate scutur câteva monede de la tine.

Și a întins mâna s-o apuce de gulerul cămășii, dar Inej s-a ferit cu ușurință. Rojakke a mai încercat o dată s-o înhațe.

Cu coada ochiului Inej l-a văzut pe Jesper ridicându-se de pe scaun, însă i-a făcut semn să stea jos și și-a vârât degetele în boxul de alamă pe care îl avea în buzunarul drept, lovindu-l fulgerător pe Rojakke în obrazul stâng.

Crupierul a dus mâna la față:

— Hei! Nu ți-am făcut nimic. N-au fost decât vorbe.

Lumea deja începuse să se uite la ei, așa că Inej l-a lovit încă o dată. Deși încălca regulile de la Clubul Ciorii, chestiunea avea prioritate. Când Kaz o adusese în Stinghie, o prevenise că nu va putea s-o păzească și că va trebui să se apere singură, ceea ce și făcuse. I-ar fi fost foarte ușor să întoarcă spatele când o insultau sau când se strecurau lângă ea să-i ceară o îmbrățișare, dar, dacă ar fi acceptat, în scurtă vreme s-ar fi trezit cu o mână sub bluză sau cu o înghesuială la perete. Așa că nu lăsa neplătită nici ocara și nici insinuările. Întotdeauna ea era cea care lovea prima și lovea tare. Uneori, îi și însângera un pic pe agresori. Era obositor, dar nimic nu era mai sfânt în Kerch decât comerțul, drept care se străduise din răsputeri ca riscul să fie mult mai mare decât eventuala recompensă, în caz că cineva ar fi vrut s-o ofenseze.

Surprins și cu aerul că se simțea un pic trădat, Rojakke și-a pipăit vânătaia urâtă care deja începuse să i se formeze pe obraz.

— Am crezut că suntem tovarăși, a protestat el.

Partea tristă era că ei chiar erau tovarăși. Lui Inej îi plăcea de Rojakke. Dar în clipa aceea, crupierul nu era decât un om speriat care încerca să-și dea importanță.

— Rojakke, i-a răspuns ea, te-am văzut cum mânuiești cărțile. Îți poți găsi o slujbă în aproape orice salon. Du-te acasă și zi mersi că pleci de aici cu toate degetele de la mâini, ai înțeles?

Și crupierul a plecat, împleticindu-se ușor, încă ținând mâna la obraz ca un țânc uluit, după care Jesper a venit lângă ea:

— Să știi că are dreptate. Kaz n-ar trebui să te trimită să-i faci treburile murdare.

— Toate treburile sunt murdare.

— Dar noi tot le facem, a oftat el.

— Pari frânt de oboseală. Ai de gând să dormi în noaptea asta?

Jesper i-a făcut cu ochiul:

— Nu câtă vreme cărțile țin cu mine. Stai și tu să joci un pic. Poți să iei bani cu împrumut de la Kaz.

— Serios, Jesper? i-a răspuns ea, ridicându-și gluga. Dacă vreau să văd oameni care-și sapă singuri groapa, pot să mă duc într-un cimitir.

— Haide, Inej, a strigat Jesper după ea, când Inej a ieșit pe ușile duble ale clubului. Îmi aduci noroc!

Pe toți sfinții, și-a spus ea, dacă chiar crede asta, înseamnă că e disperat. Inej își lăsase norocul în urmă, într-o tabără suli de pe țărmul Ravkăi de Vest. Și se gândea că le pierduse pentru totdeauna – și norocul, și Ravka de Vest.

Acum, Inej a ieșit din camera ei din Stinghie și a pornit spre parter, coborând pe balustrade. Nu avea niciun motiv să-și camufleze mișcările aici, dar îi intrase în obicei să se miște silențios, iar treptele scârțâiau ca șoarecii în călduri. Când a ajuns pe palierul de la etajul întâi și a văzut mulțimea care forfotea la parter, s-a oprit.

Kaz lipsise mai mult decât era de așteptat și imediat ce intrase în holul întunecat al casei, fusese asaltat de oamenii lui, care voiau să-l felicite pentru victoria în fața lui Geels și să-i ceară noutăți despre Vârfurile Negre.

— Umblă zvonul că Geels deja a început să strângă lume să ne atace, a spus Anika.

— N-are decât! a tunat Dirix. Pe coada uneia dintre toporiștile mele e scris numele lui.

— Geels n-o să facă nicio mișcare o vreme, a spus Kaz, înaintând pe hol. N-are suficienți oameni cât să dea piept cu noi pe străzi, iar cuferele îi sunt prea goale ca să mai angajeze pe cineva. Dar tu nu cumva trebuie să pleci spre Clubul Ciorii?

Sprânceana ridicată a lui Kaz a fost suficientă ca s-o alunge pe Anika, urmată de Dirix. Apoi s-au apropiat și alții să-l felicite și să lanseze amenințări la adresa Vârfurilor Negre. Dar nimeni n-a mers atât de departe încât să-l bată pe spate – ar fi fost un mod sigur de a-și pierde o mână.

Inej știa că Mâini-Murdare se ducea să stea de vorbă cu Per Haskell, așa că, în loc să coboare la parter, a traversat holul de la etajul unu, apropiindu-se de o debara plină cu tot felul de vechituri: scaune cu spătarul rupt și prelate pătate cu vopsea. Inej a dat la o parte o găleată cu substanțe de curățat pe care o pusese acolo anume, știind că nimeni din Stinghie nu se va atinge de ele. Grilajul de sub ea oferea o priveliște perfectă asupra biroului lui Per Haskell. Se simțea un pic vinovată că îl spiona pe Kaz, dar el era cel care o transformase într-o spioană. Nu puteai să antrenezi un șoim și apoi să te aștepți să nu

vâneze.

Prin grilaj l-a auzit pe Kaz ciocănind la ușa lui Per Haskell, apoi salutul bătrânului.

— Ei, te-ai întors teafăr?

L-a văzut pe Per Haskell așezat în fotoliul lui preferat, ținând în mână un model de navă la care lucrase o bună parte din an, cu o halbă de bere la îndemână, ca de obicei.

— N-o să mai avem probleme cu Portul Cinci, a răspuns Kaz.

Haskell a mormăit ceva și și-a întors privirea spre navă:

— Închide ușa.

Inej a auzit ușa închizându-se și înăbușind zgomotul de pe hol. Apoi a văzut creștetul lui Kaz. Părul lui negru era umed. Probabil începuse ploaia.

— Ar fi trebuit să-mi ceri permisiunea ca să te ocupi de Bolliger, a spus Haskell.

— Dacă mai întâi aș fi vorbit cu tine, ar fi putut afla și alții…

— Crezi că aș fi permis așa ceva?

Kaz a ridicat din umeri:

— În Ketterdam totul are fisuri. Inclusiv Stinghia.

Inej ar fi putut să jure că, în clipa aceea, Kaz s-a uitat direct spre gura de aerisire.

— Nu-mi place povestea asta, băiete. Bolliger cel Mare era soldatul meu, nu al tău.

— Bineînțeles, a răspuns Kaz, deși amândoi știau că nu era adevărat.

Oamenii lui Haskell erau toți din garda veche, hoți și șarlatani din alte vremuri. Bolliger făcuse parte din echipa lui Kaz – sânge proaspăt, tânăr și neînfricat. Poate prea neînfricat.

— Ești deștept, Brekker, dar trebuie să înveți să ai răbdare.

— Da, să trăiți.

Bătrânul a izbucnit în râs.

— Da, să trăiți. Nu, să trăiți, l-a luat el peste picior. Știu că plănuiești ceva când devii politicos. Ia zi, ce pui la cale?

— O lovitură, a spus Kaz. S-ar putea să fiu plecat o vreme.

— Bani mulți?

— Foarte mulți.

— Riscuri mari?

— Da, și asta. Dar o să-ți primești procentul de douăzeci la sută.

— Nu faci nicio mișcare majoră fără încuviințarea mea, ai înțeles?

Probabil Kaz a dat aprobator din cap, pentru că Per Haskell s-a lăsat pe spetează și a luat o gură de bere:

— O să fim foarte bogați?

— Bogați ca sfinții cu coroane de aur.

Bătrânul a pufnit:

— Numai să nu trebuiască să trăiesc ca un sfânt.

— O să vorbesc cu Pim, a spus Kaz. Poate prelua el sarcinile mele cât o să fiu plecat.

Inej s-a încruntat. Unde voia Kaz să plece? Nu-i pomenise de nicio lovitură de amploare. Și de ce Pim? Gândul a făcut-o să se rușineze un pic. Mai că i-a răsunat în minte vocea tatălui ei: Nerăbdătoare să ajungi Regina Hoților, Inej? Una era să-și facă bine treaba și cu totul altceva să vrea să promoveze. Nu voia să rămână toată viața în rândul Scursurilor. Voia să-și plătească datoria și să plece pentru totdeauna din Ketterdam, așa că de ce i-ar fi păsat dacă Mâini-Murdare îl alegea pe Pim să conducă banda în absența lui? Deoarece Kaz are mai mare încredere în mine. Și pentru că sunt mai deșteaptă decât Pim. Dar poate se temea că echipa n-o să dea ascultare unei fete ca ea, care părăsise bordelul cu doar doi ani în urmă și nici măcar nu împlinise șaptesprezece ani. Purta haine cu mâneci lungi, iar teaca cuțitului îi acoperea bună parte din cicatricea de pe interiorul antebrațului, unde fusese cândva tatuajul Menajeriei – dar cu toții știau de cicatricea ei.

Kaz a ieșit din camera lui Haskell, iar Inej a ieșit din debara și l-a așteptat pe hol să urce șchiopătând treptele.

— Rojakke? a întrebat el, trecând pe lângă ea și urcând treptele spre etajul al doilea.

— A plecat, a spus ea, pornind în urma lui.

— A protestat?

— M-am descurcat.

— Nu asta te-am întrebat.

— S-a înfuriat. S-ar putea să se întoarcă să facă scandal.

— O să-i dăm scandal până se satură, a zis el, ajungând la ultimul etaj.

Camerele de la mansardă fuseseră transformate în biroul și dormitorul lui Kaz. Inej știa că toate treptele alea îi chinuiau piciorul, dar lui Kaz îi plăcea să aibă mansarda numai pentru el.

Kaz a intrat în birou și, fără să se întoarcă, i-a spus:

— Închide ușa.

Mare parte din încăpere era ocupată de un birou improvizat – o ușă de depozit așezată pe lăzi goale – acoperit cu teancuri de hârtii. Unii dintre șefii de salon începuseră să folosească mașini de calculat, niște drăcii țăcănitoare pline cu butoane de alamă și bobine de hârtie, dar Kaz făcea în minte socotelile de la Clubul Ciorii. Ținea registre de evidență, dar numai de dragul bătrânului și ca să aibă ce arăta atunci când acuza pe cineva că trișează sau când căuta noi investitori.

Asta era una dintre marile schimbări aduse de Kaz în bandă: oferise negustorilor de rând și oamenilor de afaceri cinstiți șansa de a cumpăra acțiuni la Clubul Ciorii. La început, fuseseră neîncrezători – sigur era o escrocherie la mijloc –, dar în cele din urmă îi convinsese

să achiziționeze pachete mici de acțiuni și reușise să strângă suficient capital cât să cumpere o clădire veche și dărăpănată, s-o renoveze și să pornească clubul. Primii investitorii au avut mult de câștigat din afacerea asta – sau cel puțin așa se zvonea. Inej nu-și dădea seama niciodată care povești despre Kaz erau adevărate și care erau zvonuri răspândite de el pentru a servi propriilor scopuri. Nu era exclus ca, în realitate, să fi păcălit un biet comerciant cinstit să-i dea economiile lui de-o viață ca să pună Clubul Ciorii pe picioare.

— Am o treabă pentru tine, a spus Kaz, răsfoind evidența ultimei zilei – avea să-și întipărească în minte fiecare foaie dintr-o privire. Ce-ai zice de patru milioane de kruge?

— O asemenea sumă e mai mult un blestem decât un dar.

— Mica mea idealistă suli. Tu n-ai nevoie decât de un stomac plin și de un drum liber? a spus el cu ironie în glas.

— Și de o inimă ușoară, Kaz, a adăugat ea – asta era partea dificilă.

Kaz a izbucnit în râs, intrând pe ușa mică ce dădea spre dormitorul lui:

— Slabe șanse să obții așa ceva. Eu, unul, aș alege paralele. Zi, vrei banii sau nu?

— Nu ai obiceiul să faci cadouri. Despre ce lovitură e vorba?

— Una imposibilă, aproape moarte sigură, șanse extrem de mici, dar dacă reușim…

Kaz s-a oprit, cu degetele pe nasturii de la vestă și cu privirea pierdută, aproape visătoare. Rareori îi fusese dat lui Inej să audă atâta entuziasm în vocea lui răgușită.

— Dacă reușim…? l-a îmboldit ea.

Kaz s-a uitat la ea cu un rânjet brusc și tulburător ca un tunet, cu ochii de culoarea aproape neagră a cafelei fără lapte:

— O să fim regi și regine, Inej. Regi și regine.

— Hm, a zis ea pe un ton neutru, prefăcându-se că-și studiază unul dintre cuțite, hotărâtă să-i ignore rânjetul.

Kaz nu era un băiat flușturatic care zâmbea și făcea planuri cu ea, ci un jucător periculos care întotdeauna avea un gând ascuns. Întotdeauna, și-a amintit ea apăsat. Inej stătea în continuare cu privirea plecată, răsfoind absent un teanc de foi de pe birou, în timp ce Kaz își dădea jos vesta și cămașa. Nu știa dacă să se simtă flatată sau insultată de faptul că nu se sinchisea de prezența ei.

— Cât timp o să fim plecați? a întrebat ea, aruncându-i o privire prin ușa deschisă.

Trunchiul lui musculos era presărat cu cicatrici și doar două tatuaje: cioara și potirul Scursurilor pe antebrațul și un „R“ pe bicepsul aceleiași mâini. Nu-l întrebase niciodată ce însemna litera aceea.

Inej s-a uitat la mâinile lui în clipa când Kaz și-a scos mănușile de piele și a muiat o cârpă într-un lighean. Își scotea mănușile doar când

era în camera lui și, din câte știa, doar în fața ei. Oricare ar fi fost boala pe care o ascundea, Inej n-a reușit să vadă niciun semn al ei, ci doar degetele subțiri ale unui spărgător și o cicatrice lucioasă de la o încăierare de demult.

— Câteva săptămâni, poate chiar o lună, a spus el, ștergându-și subsuorile și pieptul tare cu cârpa umedă, din care i se prelingeau picături de apă pe trunchi.

Pe toți sfinții! și-a spus Inej, simțind că-i ard obrajii. Își pierduse aproape toată pudoarea cât stătuse în Menajerie, dar zău, existau limite. Ce-ar fi zis Kaz dacă Inej s-ar fi dezbrăcat dintr-odată și ar fi început să se spele în fața lui? Probabil să nu dau apă pe birou, și-a spus ea încruntându-se.

— O lună? a întrebat ea. Ești sigur că e o idee bună să pleci acum, după ce ai pus pe jar Vârfurile Negre?

— E o lovitură care merită. Și, că tot veni vorba, caută-i pe Jesper și Muzzen. Vreau să fie aici în zori. Iar mâine seara vreau ca Wylan să mă aștepte la Clubul Ciorii.

— Wylan? Dacă îl chemi pentru lovitura asta de amploare…

— Tu fă ce ți-am zis.

Inej și-a pus mâinile-n sân. Cu câteva clipe înainte o făcuse să roșească, iar acum și-ar fi dorit să-l omoare:

— Ai de gând să-mi explici și mie ceva din toate astea?

— Când o să ne întâlnim cu toții, a răspuns el, punându-și pe el o cămașă nouă, dar s-a oprit înainte s-o încheie la guler: Inej, nu-i vorba de o sarcină pe care trebuie s-o execuți. Ci de o lovitură pe care poți s-o accepți sau nu, după cum crezi de cuviință.

Înăuntrul ei a sunat un clopoțel de alarmă. Își punea zilnic viața în pericol pe străzile din Butoi. Omorâse și furase pentru Scursuri, printre victimele ei fiind și oameni buni, și oameni răi, iar Kaz nu-i dăduse niciodată de înțeles că vreuna dintre sarcinile pe care le primise ar fi fost altceva decât ordine pe care trebuia să le execute. Acesta era prețul pe care se angajase să-l plătească atunci când Per Haskell îi achitase contractul și o eliberase din Menajerie. Așa că de ce era diferită această lovitură?

Kaz a terminat de încheiat nasturii de la cămașă, și-a pus o vestă neagră și i-a aruncat ceva. Obiectul a scânteiat în aer, iar Inej l-a prins cu o mână. Când a deschis pumnul, a văzut un ac de cravată cu un rubin masiv, înconjurat de frunze de laur aurite.

— Ai grijă de el, i-a spus Kaz.

— Al cui e?

— Acum e al nostru.

— Al cui a fost?

Kaz n-a spus nimic. Și-a luat haina și a curățat cu o perie noroiul uscat de pe ea:

— Al cuiva care ar fi trebuit să se gândească de două ori înainte să pună să fiu atacat.

— Atacat?

— Ai auzit bine.

— Te-a încolțit cineva?

Kaz s-a uitat la ea și a dat o dată din cap. Pe Inej a cuprins-o neliniștea, făcând-o să se crispeze pe dinăuntru. Nimeni nu-l lua prin surprindere pe Kaz. Era cel mai periculos și mai puternic om care mergea pe străzile din Butoi. Inej se baza pe asta. Pe asta se baza și el.

— N-o să se mai întâmple, a promis Kaz.

Apoi și-a pus o pereche de mănuși curate, și-a înhățat bastonul și a pornit spre ușă:

— Mă întorc în câteva ore. Pune în seif DeKappel-ul pe care l-am furat din casa lui Van Eck. Cred că e făcut sul la mine sub pat. Ah, și comandă-mi o pălărie nouă.

— *Te rog.*

Kaz a scos un oftat, pregătindu-se să coboare treptele până la parter, s-a uitat peste umăr și a zis:

— Te rog, draga mea Inej, comoara inimii mele, n-ai vrea tu să-mi faci onoarea de a-mi cumpăra o pălărie nouă?

Inej a aruncat o privire plină de înțeles spre bastonul lui:

— Să ai o călătorie lungă până jos.

Apoi a sărit pe balustradă, alunecând de la un etaj la altul ca untul în tigaie.

5. Kaz

Kaz a luat-o pe Doaga de Est spre port, intrând în cartierul de jocuri al Butoiului. Rău famatul labirint de străzi înguste și mici canale cunoscut sub numele Butoi era mărginit de două canale mari: Doaga de Est și Doaga de Vest, fiecare deservind câte o clientelă diferită. Clădirile din Butoi erau diferite de toate celelalte din Ketterdam: mai mari, mai late și vopsite în culori stridente, în încercarea de a atrage atenția trecătorilor – Cufărul Comorilor, Arcul de Aur, Nava lui Weddell. Cele mai bune săli de jocuri erau mai spre nord, în zona exclusivistă numită Capacul, la capătul dinspre porturi al canalului, unde trăgeau turiștii și marinarii.

Nu și Clubul Ciorii, și-a spus Kaz în sinea lui, uitându-se la fațada vopsită în negru și purpuriu a clubului. Fusese nevoie de mari eforturi ca să-i ademenească atât de departe spre sud pe turiștii și negustorii dornici de distracții. Acum, erau aproape patru ceasuri, iar în fața clubului încă era multă lume. Kaz s-a uitat la valul de omeni care trecea prin fața coloanelor negre ale porticului, pe sub cioara de argint oxidat care își întindea aripile deasupra intrării. Binecuvântați fie guguștiucii, și-a spus în sinea lui. Binecuvântați fiți voi toți, oameni buni și generoși gata să vă goliți buzunarele în cuferele Scursurilor și să numiți asta distracție.

I-a văzut și pe crainicii clubului care strigau spre potențialii clienți, promițând băuturi, cafea fierbinte și cele mai avantajoase jocuri din tot Ketterdamul. I-a salutat din cap, continuându-și drumul spre nord.

Un singur club de jocuri de pe Doagă mai conta pentru Kaz: Palatul de Smarald, mândria și bucuria lui Pekka Rollins. Clădirea vopsită într-un verde urât era împodobită cu copaci artificiali încărcați cu monede din imitație de aur și de argint. Localul fusese amenajat ca un fel de tribut adus originilor kaelish ale lui Rollins și ale bandei lui, Leii de Duzină. Chiar și fetele de la casele de jetoane și cele care serveau la mese purtau rochii de mătase de un verde strălucitor și aveau părul vopsit într-o nuanță închisă și nenaturală de roșu, ca să semene cu fetele din Insula Rătăcitoare. Când a trecut pe lângă Palatul de Smarald, s-a uitat la monedele aurii, lăsându-se copleșit de furie. Avea nevoie de ea în noaptea aceea, să-i amintească ce pierduse și ce putea să câștige. Avea nevoie de ea ca pregătire pentru această misiune temerară.

— Pas cu pas, și-a spus cu glas scăzut.

Erau singurele cuvinte care îi țineau furia în frâu, care îl împiedicau să dea buzna pe ușile țipătoare, vopsite în verde și auriu, ale Palatului de Smarald, ca să ceară o întrevedere cu Rollins și să-i taie beregata. Pas cu pas. Era promisiunea care îl lăsa să doarmă noaptea, care îi călăuzea viața și care ținea la distanță fantoma lui Jordie. Pentru că o moarte rapidă era prea bună pentru Pekka Rollins.

Kaz a urmărit fluxul de clienți care intrau și ieșeau pe porțile Palatului de Smarald și i-a zărit pe oamenii lui, bărbați și femei, pe care îi tocmise să ademenească mușteriii lui Pekka spre sud cu promisiunea jocurilor mai bune, a câștigurilor mai mari și a fetelor mai drăguțe.

— De unde vii așa îmbujorat? l-a întrebat unul dintre ei pe altul, vorbind mult mai tare decât era nevoie.

— Tocmai m-am întors de la Clubul Ciorii. Am câștigat o sută de kruge în doar două ore.

— Nu mai spune!

— Zău! Am venit pe Doagă să-mi iau o bere și să mă întâlnesc cu un prieten. Vii și tu cu noi? Mergem împreună.

— Clubul Ciorii! Cine s-ar fi gândit?

— Haide, îți iau ceva de băut. Fac cinste la toată lumea!

Și au plecat cu toții râzând, lăsându-i pe cei din jur să se întrebe dacă nu cumva ar fi fost bine să meargă un pic mai jos pe canal, poate chiar ar fi avut mai mult noroc acolo – servitorul lui Kaz, lăcomia, îi ademenea spre sud ca un flautist iscusit.

Kaz mereu avea grijă să-i schimbe pe acești ademenitori, nu care cumva să se prindă de șiretlic crainicii și paznicii lui Pekka, și astfel, mușteriu cu mușteriu, redusese considerabil veniturile Palatului de Smarald. Era unul dintre nenumăratele mici tertipuri prin care își creștea puterea pe spinarea lui Pekka: îi intercepta transporturile de jurda, îi percepea taxe pentru accesul în Portul Cinci, micșora chiriile pentru ca proprietățile lui Rollins să rămână fără chiriași, iar în felul acesta, încetul cu încetul, destrăma țesătura din care era alcătuită viața dușmanului său.

În ciuda minciunilor pe care le împrăștiase și a lucrurilor pe care i le spusese lui Geels în noaptea aceea, Kaz nu era bastard. Nici măcar nu era din Ketterdam. Kaz avea nouă ani, iar Jordie treisprezece când sosiseră împreună în oraș, cu un cec obținut din vânzarea fermei tatălui lor și cusut în buzunarul interior al hainei vechi a lui Jordie. Kaz își amintea foarte bine ziua aceea: mergea de-a lungul Doagei cu ochi fermecați, strângând mâna lui Jordie, nu cumva să fie luat de puhoiul de lume. Nu suporta gândul că fuseseră niște băieți nătăfleți, pradă sigură pentru șarlatani. Dar băieții aceia dispăruseră de mult, și cel care trebuia pedepsit pentru asta era Pekka Rollins.

Într-o bună zi, Rollins avea să vină în genunchi la Kaz, rugându-l să-i dea ajutor. Dacă reușea să ducă la bun sfârșit misiunea de la Van Eck, ziua aceea avea să vină mult mai devreme decât sperase Kaz vreodată. Pas cu pas, am să te distrug.

Dar ca să aibă vreo șansă să pătrundă în Curtea de Gheață, lui Kaz îi trebuia echipa potrivită, iar ora care urma avea să-l ducă cu un pas mai aproape de obținerea a două piese vitale din puzzle.

A cotit pe o alee care mărginea unul dintre canalele secundare. Turiștilor și negustorilor le plăcea să meargă pe drumurile principale, așa că aleea aceea era mai puțin aglomerată și, în plus, îl ajuta să scurteze drumul. În scurt timp, au apărut luminile și muzica de pe Doaga de Vest, canalul fiind ticsit cu bărbați și femei de toate clasele și naționalitățile, aflați în căutare de distracții.

Muzica se revărsa din saloanele cu ușile larg deschise, iar bărbații și femeile stăteau tolăniți pe canapele, cu haine sumare de mătase și podoabe stridente. Acrobații atârnau de funii deasupra canalului – trupuri mici învești mântate în straie strălucitoare –, în timp ce artiștii de stradă își făceau numerele, sperând să capete niscaiva monede de la trecători. Vânzătorii ambulanți strigau spre gondelele private ale negustorilor bogați din canal și spre bărcile mari care aduceau turiști și marinari din Capac.

Mulți dintre turiști nu intrau niciodată în bordelurile de pe Doaga de Vest. Pur și simplu veneau să vadă mulțimea de oameni, care era un spectacol în sine. Mulți preferau să viziteze această parte a Butoiului deghizați – cu fețele acoperite de văluri sau măști ori drapați în pelerine care nu le lăsau la vedere decât strălucirea ochilor. Își cumpărau costumele în unul dintre magazinele specializate de pe marginea canalelor principale și uneori dispăreau de lângă tovarășii lor o zi, o săptămână sau cât îi țineau banii. Se deghizau în Mireasa Pierdută sau în Domnul Purpuriu, iar uneori purtau masca grotescă, cu ochii bulbucați ai Nebunului – personaje de Komedie Brute. Mai erau și Șacalii, un grup de bărbați și băieți gălăgioși care țopăiau prin Butoi cu măștile de lac roșu ale ghicitorilor suli.

Kaz și-a amintit clipa când Inej a văzut pentru prima oară măștile de șacal în vitrina unei prăvălii. Nu putuse să-și stăpânească disprețul:

— Adevărații ghicitori suli sunt foarte rari. Sunt femei și bărbați sfinți. Măștile astea, vândute ca podoabe de petrecere, sunt simboluri sacre.

— Inej, am văzut ghicitori suli făcându-și meseria în caravane și pe nave de croazieră. Și nu mi s-au părut chiar atât de sfinți.

— Niște șarlatani care fac pe clovnii pentru tine și cei de teapa ta.

— De teapa mea?

Inej dăduse din mână în semn de dezgust:

— Shevrati. Ignoranți. Râd de voi pe sub măștile alea.

— Nu și de mine. N-am plătit niciodată pe nimeni să-mi ghicească viitorul – nici șarlatan, nici sfânt.

— Soarta are planuri pentru noi, Kaz.

— Soarta a fost cea care te-a luat de lângă familia ta și te-a adus într-o casă de toleranță din Ketterdam? Sau pur și simplu un mare ghinion?

— Nu știu, îi răspunsese ea cu răceală.

În astfel de momente, Kaz se gândea că poate îl ura.

Acum, înainta prin mulțimea de pe marginea canalului, o umbră într-o mare de culoare. Fiecare dintre marile case de toleranță avea câte o specialitate, unele mai evidente decât altele. A trecut pe lângă Irisul Albastru și Pisica Crăcănată, pe lângă bărboșii care se încruntau de la ferestrele Forjei, pe lângă Nuiaua de Salcie și Obscura, pe lângă blondele cu ochi umezi de la Casa Zăpezii și, bineînțeles, pe lângă Menajerie, cunoscută și sub numele de Casa Exotică, unde Inej fusese obligată să poarte mătăsuri suli contrafăcute. A zărit-o pe Tante Heleen cu penele ei de păun și cu faimosul ei colier cu diamante stând în salonul său aurit, înconjurată de admiratori. Ea conducea Menajeria, făcând rost de fete și având grijă să fie ascultătoare. Când l-a văzut pe Kaz, buzele i s-au subțiat într-o grimasă și a ridicat paharul, gestul ei părând mai degrabă o amenințare decât un toast. Dar Kaz n-a luat-o în seamă și a mers mai departe.

Casa Trandafirului Alb era unul dintre stabilimentele mai luxoase de pe Doaga de Vest. Avea propriul său doc, iar fațada de piatră albă te trimite cu gândul la vila unui negustor, nu la o casă de toleranță. Ghivecele de la ferestre erau mereu pline cu trandafiri albi agățători, al căror miros dulce și intens plutea deasupra acelei porțiuni de canal.

În salonul de primire mirosul era și mai puternic. Din vazele uriașe de alabastru se revărsau tot trandafiri albi, iar femeile și bărbații – unii mascați sau cu fețele acoperite de văluri – așteptau pe canapelele de culoarea fildeșului, sorbind un vin aproape incolor și mușcând din prăjiturele cu vanilie muiate în lichior de migdale.

Băiatul de la biroul de primire era îmbrăcat cu un costum de catifea crem, cu un trandafir alb la rever. Avea păr alb și ochi incolori. Cu excepția ochilor, arăta exact ca un albinos, dar Kaz știa că fusese modificat să se asorteze cu decorul Casei de o anumită Grisha angajată cu contract.

— Domnule Brekker, l-a întâmpinat băiatul, Nina e cu un client.

Kaz a dat din cap și s-a strecurat pe un hol din spatele unui trandafir în ghiveci, rezistând tentației de a-și acoperi nasul cu gulerul. Onkle Felix, proxenetul care conducea Trandafirul Alb, avea obiceiul să spună că fetele lui erau la fel de parfumate ca florile lui. Dar era o păcăleală. Pentru că acel soi de trandafir alb, singurul suficient de rezistent cât să supraviețuiască în clima umedă a Ketterdamului, nu avea niciun miros – toate florile erau parfumate artificial.

Kaz și-a plimbat degetele pe lambriul din spatele ghiveciului și a apăsat cu degetul într-o adâncitură. S-a deschis o ușă și Kaz a urcat o scară în spirală care nu era folosită decât de personalul bordelului.

Camera Ninei era la etajul doi. Dormitorul alăturat era deschis și gol, iar Kaz a intrat cu grijă în el, s-a apropiat de un tablou cu o natură moartă și și-a lipit fruntea de perete. Toate bordelurile erau

prevăzute cu vizoare secrete – erau un mijloc de a menține angajații cinstiți și teferi; în plus, ofereau senzații tari celor care voiau să se delecteze cu plăcerile altora. Kaz văzuse mulți mahalagii care căutau în unghere și în pasaje întunecate plăceri al căror farmec lui îi rămânea complet străin. În plus, știa că oricine s-ar fi uitat atunci prin vizorul din fața lui, în speranța că se va excita, ar fi fost dezamăgit amarnic.

Un bărbat scund și chel stătea complet îmbrăcat la o masă rotundă acoperită cu postav de culoarea fildeșului, cu mâinile împreunate în fața unei tăvi de cafea din argint. Nina Zenik stătea în spatele lui, drapată într-o kefta de mătase roșie care îi semnala statutul de Grisha Sfâșie-Inimi, ținându-i o mână apăsată pe frunte și cealaltă pe ceafă. Era înaltă și avea constituția unei statui de proră sculptate de o mână generoasă. Amândoi tăceau, ca și când ar fi fost împietriți la masă. În cameră nici măcar nu era un pat, ci doar o canapea îngustă pe care Nina dormea ghemuită noapte de noapte.

Când Kaz o întrebase pe Nina de ce, îi răspunsese simplu:

— Nu vreau ca lumea să-și facă o idee greșită.

— Un bărbat n-are nevoie de un pat ca să-și facă o idee greșită, Nina.

— De unde știi tu, Kaz? întrebase Nina, fluturând din gene. Mai bine scoate-ți mănușile și vedem noi ce idei îți vin.

Dar Kaz o fixase cu ochii lui reci până când Nina plecase privirea. Nu avea chef să flirteze cu Nina Zenik și știa că nici ea nu era deloc interesată de el. Ninei pur și simplu îi plăcea să flirteze cu oricine și cu orice. Odată o văzuse făcând ochi dulci unei perechi de pantofi dintr-o vitrină.

Nina și bărbatul chel au rămas nemișcați până când ceasul a bătut ora fixă, după care bărbatul s-a ridicat și i-a sărutat mâna.

— Pleacă, i-a spus ea, pe un ton solemn. Mergi în pace.

Chelul i-a sărutat din nou mâna, cu lacrimi în ochi:

— Mulțumesc.

Imediat ce clientul a pășit pe hol, Kaz a ieșit din dormitorul alăturat și a ciocănit la ușa Ninei, care a deschis-o cu grijă, fără să scoată lanțul.

— Ah, a spus ea, văzându-l pe Kaz. Tu ești.

Nu părea foarte încântată să-l vadă. Nici nu era de mirare. Rareori era un lucru bun să-ți vină Kaz Brekker la ușă. Nina a scos lanțul și l-a lăsat să intre, apoi și-a dat jos kefta roșie, rămânând doar într-un furou de satin atât de subțire, încât cu greu s-ar fi putut spune că avea ceva pe ea.

— Pe toți sfinții, urăsc chestia asta, a zis ea, aruncând kefta și scoțând un capot banal dintr-un sertar.

— Ce nu-ți convine la ea? a întrebat Kaz.

— Nu-i croită cum trebuie. Și mă mănâncă.

Kefta fusese fabricată în Kerch, nu în Ravka – deci era o ținută, nu o uniformă. Kaz știa că Nina n-o purta niciodată pe stradă, pentru că ar fi fost prea riscant pentru un Grisha. Faptul că făcea parte din rândul Scursurilor însemna că oricine se lua de ea risca răzbunarea bandei, dar asta n-ar fi ajutat-o cu nimic pe Nina, dacă ar fi fost răpită și îmbarcată pe o navă cu sclavi spre cine știe ce destinație.

Nina s-a tolănit pe un fotoliu de lângă masă și și-a scos picioarele din papucii cu pietre prețioase, înfigându-și degetele în covorul alb luxos.

— Ahhh, a zis ea satisfăcută. Mult mai bine.

Și-a aruncat în gură una dintre prăjiturile de pe tava de cafea și a întrebat mestecând:

— Ce vrei, Kaz?

— Ai firimituri pe decolteu.

— Nu-mi pasă, a spus ea, luând încă o gură de prăjitură. Mi-e foame rău.

Kaz a clătinat din cap, amuzat și impresionat de viteza cu care Nina ieșise din rolul de preoteasă Grisha plină de înțelepciune. Își ratase adevărata vocație, cea de actriță.

— Cine a ieșit de la tine, cumva negustorul Van Aakster? a întrebat el.

— Da.

— Soția lui a murit cu o lună în urmă și de atunci nu-i mai merg deloc afacerile. Acuma, că a început să te viziteze, ne putem aștepta la o schimbare?

Nina nu avea nevoie de pat pentru că era specializată în emoții. Se ocupa de bucurie, încredere și stăpânire de sine. Cei mai mulți Corporalki Grisha se concentrau asupra corpului – ca să omoare sau ca să vindece –, dar Nina avusese nevoie de o slujbă care să-i permită să rămână în Ketterdam și, în același timp, s-o țină departe de pericole. Așa că, în loc să câștige bani buni, riscându-și viața ca mercenară, alesese să ușureze respirația, să încetinească bătăile inimii și să relaxeze mușchii. Ca să facă niște bani în plus, lucra și pe post de Croitoreasă, îngrijindu-se de ridurile și gușile kerchienilor bogați, însă principala ei sursă de venit era modificarea stărilor sufletești. Oamenii veneau la ea simțindu-se singuri, îndurerați sau triști fără niciun motiv și plecau revigorați și cu neliniștile alungate. Efectul nu dura mult, dar uneori fie doar și iluzia fericirii era suficientă să-i facă pe clienții ei să simtă că pot înfrunta o nouă zi. Nina susținea că ce făcea ea avea legătură cu glandele, dar pe Kaz nu-l interesau detaliile câtă vreme îl servea când avea nevoie de ea și își plătea la timp cota pe care i-o datora lui Per Haskell.

— Cred că o să se vadă o schimbare, a răspuns Nina.

A terminat și ultima prăjitură, lingându-și degetele cu poftă, apoi a scos tava pe hol și a sunat după servitoare.

— Van Aakster a început să vină aici la sfârșitul săptămânii trecute și de atunci a trecut pe la mine în fiecare zi.

— Excelent!

Kaz și-a însemnat în minte să cumpere niște acțiuni ieftine la compania lui Van Aakster. Dacă starea negustorului avea să se schimbe ca urmare a tratamentului Ninei, afacerile lui aveau să-și revină. Kaz a ezitat o clipă, apoi a zis:

— Îl faci să se simtă mai bine, îi ușurezi durerea și așa mai departe… dar poți să-l determini să facă ceva? Poți să-l faci să uite de nevastă-sa?

— Să modific legăturile nervoase din mintea lui? Nu fi caraghios.

— Creierul e doar un organ, a spus Kaz, citându-l pe Van Eck.

— Da, dar unul incredibil de complex. Să controlezi sau să modifici gândurile cuiva… ei bine, e cu totul altceva decât să-i cobori pulsul sau să declanșezi descărcarea unei substanțe chimice care să-i modifice starea. Sunt prea multe variabile. Niciun Grisha nu e în stare de așa ceva.

Ba da, a corectat-o Kaz în gând.

— Vasăzică tratezi simptomul, nu cauza, a spus el.

Nina a ridicat din umeri:

— Van Aakster evită durerea, nu o tratează. Câtă vreme mă alege pe mine drept soluția lui, n-o să treacă niciodată peste moartea soției.

— Și ai de gând să-i spui să-și vadă de viață? O să-l sfătuiești să-și ia o nouă soție și să nu-ți mai calce pragul?

Nina și-a trecut o perie prin părul castaniu-deschis și l-a întrebat pe Kaz, aruncând o privire în oglindă:

— Per Haskell are cumva de gând să-mi șteargă datoria?

— Nicidecum.

— Atunci Van Aakster trebuie lăsat să-și trăiască doliul cum consideră de cuviință. Am un alt client programat în jumătate de oră, Kaz. Cu ce treabă ai venit?

— Clientul tău o să aștepte. Ce știi despre jurda parem?

Nina a ridicat din umeri:

— Umblă zvonuri, dar mie mi se par niște aiureli.

Cu excepția celor din Consiliul Mareelor, puținii Grisha care lucrau în Ketterdam se cunoșteau cu toții între ei și își împărtășeau cu dragă inimă noutățile. Cei mai mulți fugeau de câte ceva și se străduiau să nu atragă atenția negustorilor de sclavi sau a guvernului ravkan.

— Nu-s doar zvonuri.

— Furtunoși care zboară? Iscă-Valuri care se transformă în ceață?

— Fabrikatori care fac aur din plumb, a continuat el, băgând mâna în buzunar și aruncându-i bulgărele auriu. E adevărat.

— Fabrikatorii fac tot felul de țesături. Și prelucrează metale și stofe. Dar nu pot transforma un lucru în altceva, a spus ea, ridicând bulgărele în lumină. Ai fi putut face rost de el de oriunde, a adăugat, la fel cum îi spusese și el lui Van Eck cu câteva ore înainte.

Fără să fie invitat, Kaz s-a așezat pe canapeaua confortabilă, întinzându-și piciorul bolnav.

— Jurda parem chiar există, Nina, și dacă încă ești mica luptătoare Grisha care cred eu că ești, sigur o să vrei să auzi ce le fac aceștia oamenilor ca tine.

Nina a răsucit bulgărele de aur în mâini, apoi și-a strâns halatul mai bine și s-a ghemuit la celălalt capăt al canapelei. Kaz iarăși s-a minunat de transformarea ei. Când era cu clienții, juca rolul pe care voiau ei să-l vadă: Grisha cea puternică, înțeleaptă și senină. Dar acum, stând încruntată și cu picioarele strânse sub ea, arăta exact cum era: o fată de șaptesprezece ani, crescută în luxul și siguranța Micului Palat, care acum se afla departe de casă și care abia se descurca de la o zi la alta.

— Povestește-mi, i-a cerut ea.

Și Kaz i-a povestit. A păstrat pentru el detaliile propunerii lui Van Eck, dar i-a zis de Bo Yul-Bayur, de jurda parem și de proprietățile adictive ale drogului, accentuând recentul furt de documente militare ravkane.

— Dacă toate astea sunt adevărate, atunci Bo Yul-Bayur trebuie eliminat.

— Nu asta e misiunea, Nina.

— Nu-i vorba de bani, Kaz.

Întotdeauna era vorba de bani. Însă Kaz știa că trebuia să folosească altă pârghie. Nina își iubea țara și poporul. Credea în continuare în viitorul Ravkăi și în Armata a Doua, elita militară Grisha, care aproape că se dezintegrase în timpul războiului civil. Prietenii ei din Ravka își închipuiau că Nina fusese omorâtă de vânătorii de vrăjitoare fjerdani, și deocamdată ea își dorea ca lucrurile să rămână așa. Însă Kaz știa că tânăra Grisha spera să se poată întoarce într-o bună zi.

— Nina, trebuie să-l aducem aici pe Bo Yul-Bayur și am nevoie de un Corporalnik pentru asta. Vreau să faci parte din echipa mea.

— Oriunde s-ar ascunde, a-l lăsa în viață după ce-l găsești ar fi o iresponsabilitate înfiorătoare. Răspunsul meu e nu.

— Nu se ascunde. Fjerdanii îl țin închis în Curtea de Gheață.

Nina a făcut o pauză:

— Atunci e ca și mort.

— Consiliul Comercial e de altă părere. N-ar face niciun efort și n-ar mai oferi o asemenea răsplată dacă ar crede că a fost anihilat. Se vedea limpede că Van Eck era îngrijorat.

— E negustorul cu care ai stat de vorbă?

— Da. Și mi-a zis că informațiile lor sunt sigure. Dacă se înșală, asta e. Dar dacă Bo Yul-Bayur e în viață, cineva tot o să încerce să-l scoată din Curtea de Gheață. De ce să nu fim noi?

— Curtea de Gheață, a repetat Nina, iar Kaz și-a dat seama că tânăra Grisha deja începea să pună piesele cap la cap. N-ai nevoie doar de un Corporalnik, nu?

— Nu. Am nevoie de cineva care să știe Curtea pe de rost.

Nina a sărit în picioare, și-a pus mâinile în șolduri și a început să se plimbe prin cameră cu capotul fluturând:

— Ce nenorocit ești! De câte ori am venit la tine și te-am rugat să-l ajuți pe Matthias? Iar acum, când ai tu nevoie de ceva…

— Per Haskell nu conduce o casă de binefacere.

— Nu da vina pe bătrân, a ripostat ea. Dacă ai fi vrut să mă ajuți, știi prea bine că ai fi putut.

— Și de ce aș fi făcut asta?

— Pentru că…, a spus ea, întorcându-se brusc spre el. Pentru că…

— Când am făcut eu ceva fără să-mi iasă nimic?

Nina a deschis gura, dar a închis-o la loc.

— Ai idee câte obligații ar fi trebuit să-mi fac? Câți oameni ar fi trebuit să mituiesc ca să-l scot pe Matthias Helvar din închisoare? Prețul era prea mare.

— Iar acum? a reușit ea să spună, cu ochii încă scăpărând de furie.

— Acum, libertatea lui Helvar valorează ceva.

— E…

Dar Kaz a ridicat o mână s-o întrerupă:

— Valorează ceva pentru mine.

Nina și-a apăsat tâmplele cu degetele:

— Chiar dacă ai putea să ajungi la el, Matthias n-ar accepta niciodată să te ajute.

— E doar o chestiune de negociere, Nina.

— Nu-l cunoști.

— Nu? E un om ca oricare altul, mânat de lăcomie, mândrie și durere. Tu ar trebui să înțelegi asta mai bine ca oricine.

— Helvar e mânat de onoare și numai de onoare. Iar onoarea nu poți nici s-o mituiești, nici s-o intimidezi.

— Se prea poate să fi fost adevărat cândva, Nina, dar a fost un an foarte lung. Helvar s-a schimbat mult.

— L-ai văzut? a întrebat ea, și în ochii ei verzi și mari se citea nerăbdarea.

Ia te uită, și-a spus Kaz, *Butoiul nu ți-a năruit toate speranțele.*

— Da.

Nina a inspirat adânc, tremurând ușor:

— Vrea să se răzbune, Kaz.

— Asta e ce vrea, a răspuns el, nu ce-i trebuie. Ca să negociezi

trebuie să cunoști diferența dintre astea două.

6. Nina

Greața care pusese stăpânire pe stomacul Ninei nu avea nicio legătură cu legănatul bărcii. Încerca să respire adânc, să se concentreze asupra luminilor din portul Ketterdamului, care dispărea în urma lor, și asupra plescăitului ritmic al vâslelor în apă. Alături de ea, Kaz își potrivea masca și pelerina, în timp ce Muzzen vâslea cu putere, într-un ritm neînduplecat, ducându-i tot mai aproape de Terrenjel, una dintre insulițele Kerchului, mai aproape de Poarta Iadului și de Matthias.

Ceața plutea la mică distanță deasupra apei, umedă și șerpuitoare. Aducea cu ea izul de gudron și de mașinării unsuroase de la șantierele navale din împrejurimi; și încă ceva – duhoarea dulceagă a cadavrelor incinerate pe Barja Morții, locul unde Ketterdamul se descotorosea de morții care nu-și permiteau să fie îngropați în cimitirele din afara orașului. Scârbos, și-a spus Nina, strângându-și mai bine pelerina. Nu înțelegea cum de-și putea dori cineva să locuiască într-un asemenea oraș.

Muzzen fredona cu veselie în timp ce vâslea. Nina îl știa vag – era paznic și recuperator, la fel ca bietul Bolliger cel Mare. Tânăra Grisha evita pe cât posibil Stinghia și Clubul Ciorii, ceea ce îi atrăsese eticheta de snoabă din partea lui Kaz, însă puțin îi păsa de părerile lui. Nina s-a uitat la umerii uriași ai lui Muzzen. S-a întrebat dacă Mâini-Murdare îl luase cu el numai ca să vâslească sau pentru că se aștepta la necazuri în noaptea aceea.

Bineînțeles c-o să dăm de necaz. Mergeau să se infiltreze într-o pușcărie, nu la o petrecere. *Atunci de ce suntem îmbrăcați ca de petrecere?*

Se întâlnise cu Kaz și Muzzen în Portul Cinci la miezul nopții, iar când urcase în mica barcă cu vâsle, Kaz îi dăduse o pelerină de mătase albastră și un văl de aceeași culoare – veșmintele Miresei Pierdute, unul dintre costumele purtate de amatorii de plăceri care veneau să deguste excesele din Butoi. El venise cu o pelerină portocalie mare și cu o mască de Nebun ridicată pe creștetul capului; la fel era îmbrăcat și Muzzen. Nu le mai lipsea decât o scenă unde să joace una dintre piesele întunecate și sălbatice de Komedie Brute pe care kerchienii le găseau atât de amuzante.

Acum, Kaz i-a dat un ghiont Ninei:

— Coboară-ți vălul.

Iar el și-a coborât masca pe față, nasul ei lung și ochii bulbucați părând de două ori mai monstruoși în ceață.

Nina nu-și mai putea stăpâni curiozitatea și se pregătea să întrebe de ce erau necesare costumele, însă chiar atunci și-a dat seama că nu erau singuri. Prin ceața schimbătoare, a zărit alte bărci înaintând pe apă, încărcate cu alți Nebuni și alte Mirese, un Domn Purpuriu și o

Regină Scarabeu. Ce treabă aveau oamenii ăștia la Poarta Iadului?

Kaz refuzase să-i spună detaliile planului său, iar când Nina insistase, îi răspunsese scurt: „Urcă în barcă.“ Tipic pentru Kaz, care știa că nu trebuia să-i spună nimic, întrucât perspectiva libertății lui Matthias deja alungase din ea orice urmă de judecată sănătoasă. În ultimul an, Nina îi ceruse de multe ori lui Kaz să-l scoată pe Matthias din închisoare. Acum, îi putea oferi lui Matthias mai mult decât libertatea, însă prețul avea să fie mult mai mare decât se aștepta ea.

Când s-au apropiat de țărmul stâncos al insulei Terrenjel, au văzut doar câteva lumini, restul fiind învăluit de întuneric și de zgomotul valurilor.

— Nu era mai simplu dacă mituiai temnicerul? a bombănit ea.

— Nu vreau să știe că are ceva ce-mi doresc, a răspuns Kaz.

Când barca a atins nisipul, doi bărbați s-au apropiat și au tras-o pe țărm. Celelalte bărci pe care le văzuse Nina s-au oprit în același golf, fiind trase pe mal de alți bărbați care mormăiau și înjurau. Nina le distingea vag trăsăturile prin văl, însă a zărit tatuajul de pe antebrațele lor: o pisică sălbatică ghemuită într-o coroană – simbolul Leilor de Duzină.

Când au coborât din barcă, unul dintre ei a spus:

— Plata.

Kaz i-a dat un teanc de kruge și, după ce și-a numărat banii, Leul de Duzină le-a făcut semn să-l urmeze.

Au pornit pe o potecă denivelată, luminată de torțe, care ducea în partea ferită de vânt a închisorii. Nina a dat capul pe spate și s-a uitat la turnurile înalte și negre ale fortărețeI cunoscute sub numele de Poarta Iadului, un pumn întunecat de piatră înălțându-se din mare. O mai văzuse de departe, când plătise un pescar s-o ducă pe insulă, dar când îi ceruse să se apropie mai mult de țărm, o refuzase. „Rechinii sunt răi aici, îi explicase el. Au pântecele plin cu sânge de condamnați.“ Pe Nina au trecut-o fiorii amintindu-și vorbele lui.

S-a deschis o ușă și un alt membru al Leilor de Duzină i-a condus pe Nina și ceilalți înăuntru. Au ajuns într-o bucătărie întunecată, surprinzător de curată, pe ai cărei pereți erau atârnate vase uriașe, potrivite mai degrabă pentru spălat rufe decât pentru gătit. Încăperea avea un miros ciudat, de oțet și de salvie. Ca bucătăria unui negustor, și-a spus Nina. Kerchienii credeau că munca era înrudită cu rugăciunea. Poate că soțiile negustorilor veneau acolo cu săpun și apă să frece cu propriile mâini podelele, pereții și ferestrele, cinstindu-l astfel pe Ghezen, zeul sârguinței și al comerțului. Puteau să frece cât le poftea inima, însă dincolo de mirosul acela sănătos se simțea duhoarea persistentă de mucegai, urină și trupuri nespălate. Poate ar fi fost nevoie de un miracol adevărat ca să poată scăpa de el.

Au trecut printr-un hol umed și rece, iar Nina a crezut că vor merge

la celule. În schimb, au ieșit pe o ușă și au pornit pe o alee de piatră care lega închisoarea principală de ceea ce părea să fie un alt turn.

— Unde mergem? a întrebat Nina în șoaptă.

Kaz nu i-a răspuns. Vântul s-a întețit, ridicându-i vălul și biciuindu-i obrajii cu umezeală sărată.

Când au intrat în al doilea turn, din umbră a ieșit o siluetă, iar Nina cu greu și-a înăbușit un țipăt.

— Inej, a spus ea cu glas tremurător.

Tânăra suli purta coarnele și tunica cu guler înalt a Drăcușorului Cenușiu, dar Nina a recunoscut-o imediat. Nimeni nu se mișca la fel ca Inej, ca și când lumea ar fi fost făcută din fum, iar ea pur și simplu trecea prin ea.

— Cum ai ajuns aici? i-a șoptit Nina.

— Am venit mai devreme pe o barcă cu provizii.

Nina a strâns din dinți:

— Lumea vine la Poarta Iadului ca la o distracție?

— Da, o dată pe săptămână, a încuviințat Inej, mișcându-și cornițele.

— Cum adică o dată pe…

— Liniște, a mormăit Kaz.

— Nu-mi zice să tac, Brekker, a șoptit Nina cu furie. Dacă se intră atât de ușor în Poarta Iadului…

— Problema nu e să intri, ci să ieși. Acuma taci din gură și fii atentă.

Nina și-a înghițit furia. Trebuia să se lase pe mâna lui Kaz, care făcuse în așa fel încât Nina să nu aibă de ales.

Au intrat într-un pasaj îngust. Al doilea turn era diferit de primul – mai vechi și cu pereții de piatră aspră înnegriți de torțe. Leul de Duzină care îi conducea a deschis o ușă de fier grea și le-a făcut semn să coboare după el pe o scară abruptă. Aici, mirosul de trupuri nespălate și de gunoi era mai puternic, amestecându-se cu umezeala sărată a mării.

Au coborât cu toții pe scara în spirală, adâncindu-se în pântecele stâncii. Nina se sprijinea de perete, pentru că scara nu avea balustradă – deși nu-i vedea capătul, nu se îndoia că o eventuală căzătură ar fi vătămat-o serios. N-au mers mult, dar când au ajuns la destinație, Nina tremura și avea mușchii încordați, nu de la efort, ci din pricina gândului că Matthias se afla undeva în acel loc îngrozitor. E aici. Undeva în turnul ăsta.

— Unde suntem? a întrebat ea în șoaptă, în timp ce înaintau cu capul plecat prin tuneluri de piatră umede, trecând pe lângă grote întunecate cu gratii de fier.

— Asta e temnița veche, i-a explicat Kaz. N-au dărâmat-o când au construit turnul cel nou.

S-a auzit un geamăt dintr-o celulă.

— Încă țin prizonieri aici?

— Doar pe cei mai răi.

Nina s-a uitat printre gratiile unei celule goale. De perete erau prinse niște cătușe pătate de rugină și poate de sânge.

La urechile Ninei a ajuns un duduit ritmic ce răzbătea prin pereți. La început s-a gândit că era oceanul, apoi și-a dat seama că erau voci care scandau. Au ajuns într-un tunel curbat. În dreapta erau alte celule vechi, iar în stânga, niște arcade neregulate prin care se revărsa lumină în tunel. Dincolo de ele, Nina a zărit o mulțime agitată și gălăgioasă.

Leul de Duzină i-a condus până la a treia arcadă, unde era postat un temnicer cu uniformă colorată în albastru și cenușiu, cu pușca atârnată pe spate.

— Ți-am adus încă patru, i-a strigat Leul de Duzină temnicerului, acoperind vacarmul mulțimii, apoi s-a întors spre Kaz: Dacă vreți să plecați, paznicul o să vă cheme o escortă. Nu plecați de aici neînsoțiți, s-a-nțeles?

— Bineînțeles, bineînțeles, nici nu ne-ar trece prin cap, a răspuns Kaz din spatele măștii lui ridicole.

— Distracție plăcută, le-a urat Leul de Duzină cu un rânjet hidos, apoi temnicerul le-a făcut semn să înainteze.

Nina a pășit sub arcadă și s-a simțit ca și când ar fi nimerit în mijlocul unui coșmar. Se aflau pe o lespede ieșită în afară, de pe care se vedea un amfiteatru puțin adânc, săpat în piatră. Fundația turnului fusese excavată pentru a construi o arenă. Nu mai rămăseseră decât zidurile negre ale vechii închisori, iar acoperișul se prăbușise demult sau fusese dărâmat, astfel încât mult deasupra lor se vedea cerul fără stele, plin de nori. Era ca și când ar fi stat în trunchiul scobit al unui copac uriaș – o carcasă moartă de mult, plină de ecouri.

În jurul ei, femei și bărbați mascați sau acoperiți cu văluri se înghesuiau pe lespezile cu balustrade, bătând din picioare în timp ce urmăreau ce se întâmpla sub ei. Pereții care înconjurau arena erau luminați de torțe puternice, iar nisipul din ring era umed și roșu acolo unde se îmbibase cu sânge.

În fața gurii întunecate a unei peșteri, un bărbat costeliv, bărbos și încătușat stătea în picioare lângă o roată mare de lemn presărată cu ceea ce păreau să fie desene ale unor mici animale. Era limpede că bărbatul fusese puternic pe vremuri, dar acum pielea îi atârna în pliuri, iar mușchii i se lăsaseră. Lângă el se vedea un bărbat mai tânăr cu o pelerină soioasă făcută dintr-o piele de leu, al cărui cap îi încadra fața. Între urechile leului fusese prinsă o coroană aurie stridentă, iar ochii îi fuseseră înlocuiți cu monede strălucitoare de argint.

— Învârte roata! a poruncit tânărul.

Prizonierul și-a ridicat mâinile încătușate și a tras cu putere de roată. Un ac roșu de pe marginea ei a început să țăcăne voios, apoi roata a încetinit și în cele din urmă acul s-a oprit în dreptul unuia dintre desene. Nina n-a reușit să vadă ce era, însă mulțimea a răcnit, iar umerii prizonierului au căzut atunci când un temnicer a venit să-i descuie cătușele.

Bărbosul le-a aruncat în nisip și, o clipă mai târziu, Nina a auzit un răget care a acoperit până și urlete frenetice ale mulțimii. Temnicerul și bărbatul cu blană de leu s-au cățărat în grabă pe o scară de funie și au fost ridicați la adăpost, pe o lespede de piatră, în timp ce prizonierul a înhățat un cuțit șubred dintr-o grămadă de arme însângerate care zăceau în nisip și s-a îndepărtat cât a putut de gura tunelului.

Nina nu mai văzuse niciodată o creatură precum cea care a ieșit din tunel. Era un fel de reptilă, cu trup gros acoperit cu solzi cenușiu-verzui, cu cap lat și turtit, cu ochi galbeni și pupile ca de pisică. Se mișca lent și sinuos, alunecând leneș pe pământ. Avea o crustă albă în jurul gurii largi, iar când a deschis fălcile să ragă din nou, de pe dinții ascuțiți i s-a prelins un lichid alb și înspumat.

— Ce-i creatura asta? a întrebat Nina.

— Rinca moten, a spus Inej. Șopârlă de deșert. Otrava din gura ei e mortală.

— Pare foarte lentă.

— Da, așa pare.

Prizonierul s-a năpustit spre ea cu cuțitul, dar șopârla uriașă s-a mișcat atât de repede, încât Nina abia a reușit s-o urmărească. Bărbatul s-a aplecat spre ea, dar în clipa următoare șopârla era în celălalt capăt al ringului. Câteva secunde mai târziu, s-a năpustit asupra prizonierului și l-a imobilizat la pământ. În timp ce bărbatul țipa, otrava șopârlei îi picura pe față, lăsând dâre fumegând unde îi atingea pielea.

Cu un trosnet îngrozitor, creatura și-a lăsat toată greutatea pe victima ei și l-a mușcat de umăr, în urletele bietului prizonier.

Mulțimea huiduia.

Nina și-a ferit privirea, nemaiputând să se uite:

— Ce-i asta?

— Bine ai venit la Spectacolul Iadului, a spus Kaz. Lui Pekka Rollins i-a venit ideea acum câțiva ani și a găsit un membru al Consiliului care a plecat urechea.

— Deci Consiliul Comercial știe? a întrebat ea.

— Bineînțeles. Se fac bani aici.

Nina și-a încleștat pumnii, adâncindu-și unghiile în carne. Îi venea să-l ia la palme pentru tonul lui superior.

Știa bine numele lui Pekka Rollins. Era regele Butoiului,

proprietarul a două cluburi de jocuri – unul luxos, altul pentru marinarii cu buzunarele mai goale – și al câtorva dintre bordelurile cele mai pretențioase. Când Nina sosise în Ketterdam cu un an în urmă, nu avea nici prieteni, nici bani, și era departe de casă. Își petrecuse prima săptămână în tribunalele din Kerch, din pricina acuzațiilor care i se aduceau lui Matthias, dar după ce își depusese mărturia, fusese lăsată fără nicio formalitate în Portul Unu, având în buzunar doar bani pentru drumul înapoi la Ravka. Oricât de mult și-ar fi dorit să se întoarcă în țara ei, știa că nu-l putea lăsa pe Matthias să zacă la Poarta Iadului.

Habar n-avea ce să facă, însă prin Ketterdam deja se împrăștiase zvonul că în oraș sosise o Coporalnikă Grisha. Oamenii lui Pekka Rollins o așteptaseră în port cu promisiunea că îi vor oferi protecție și un acoperiș deasupra capului. O duseseră la Palatul de Smarald, unde Pekka însuși insistase ca Nina să se alăture Leilor de Duzină și se oferise să-i găsească de lucru la Prăvălia cu Dulciuri. Fusese la un pas să spună da, disperată să facă rost de bani și îngrozită de negustorii de sclavi care bântuiau orașul. Dar, în noaptea aceea, Inej se cățărase până la fereastra ei de la ultimul etaj al Palatului de Smarald, aducând cu ea un contract de la Kaz Brekker.

Nina nu înțelesese niciodată cum reușise Inej să urce șase etaje în toiul nopții, pe fațada de piatră alunecoasă umezită de ploaie, dar termenii Scursurilor erau mult mai avantajoși decât cei propuși de Pekka și Leii de Duzină. Era un contract pe care chiar îl putea achita într-un an sau doi, dacă își cheltuia banii cu cap. Iar Kaz trimisese la ea persoana potrivită – o fată suli cu doar câteva luni mai tânără decât Nina, care crescuse în Ravka și petrecuse un an foarte urât în Menajerie.

— Ce-mi poți spune despre Per Haskell? o întrebase Nina în seara aceea.

— Nu mare lucru, recunoscuse Inej. Nu-i nici mai bun, nici mai rău decât cei mai mulți dintre șefii din Butoi.

— Și Kaz Brekker?

— Un mincinos și un hoț, un om complet lipsit de scrupule. Dar respectă contractele pe care le încheie.

Nina a sesizat convingerea din glasul ei:

— El te-a eliberat din Menajerie?

— Nu există libertate în Butoi, ci doar termeni buni. Fetele lui Tante Heleen niciodată nu reușesc să câștige destul cât să-și răscumpere contractul. Are ea grijă ca niciuna să nu facă suficienți bani. Femeia asta…

Inej își pierduse calmul și Nina simțise furia intensă din vorbele tinerei suli.

— Kaz l-a convins pe Per Haskell să-mi achite contractul. Altminteri

aș fi murit în Menajerie.

— S-ar putea să mori și în rândul Scursurilor.

Ochii negri ai lui Inej au scânteiat:

— S-ar putea. Dar o să mor pe picioarele mele și cu un cuțit în mână.

A doua zi dimineață, Inej o ajutase pe Nina să se strecoare afară din Palatul de Smarald. S-au întâlnit cu Kaz Brekker și, în ciuda atitudinii lui reci și a ciudatelor lui mănuși de piele, tânăra Corporalnikă acceptase să se alăture Scursurilor și să lucreze la Trandafirul Alb. La nici două zile după aceea, la Prăvălia cu Dulciuri a murit o fată, strangulată în pat de un client îmbrăcat în Domnul Stacojiu, care n-a fost identificat niciodată.

Nina avusese încredere în Inej și nu-i păruse niciodată rău pentru asta, deși acum, pe marginea amfiteatrului, era furioasă pe toată lumea. A urmărit un grup de Lei de Duzină împungând șopârla de deșert cu prăjini lungi. Părea că monstrul se săturase după ce înfulecase din bietul prizonier, pentru că s-a lăsat mânat înapoi în tunel, trupul său gros mișcându-se sinuos și leneș dintr-o parte în alta.

Mulțimea a continuat să huiduiască în timp ce temnicerii au intrat în arenă să scoată rămășițele bărbatului, din a cărui carne ciopârțită încă se ridicau fuioare subțiri de fum.

— De ce-s nemulțumiți? a întrebat Nina cu furie. Nu pentru asta au venit?

— Voiau să vadă o luptă, a lămurit-o Kaz. Se așteptau ca bărbosul să reziste mai mult.

— E dezgustător.

Kaz a ridicat din umeri:

— Singura chestie dezgustătoare e că nu mi-a venit mie mai întâi ideea asta.

— Kaz, oamenii ăștia nu-s sclavi. Sunt prizonieri.

— Sunt criminali și violatori.

— Și hoți, și șarlatani. Oamenii tăi.

— Nina, draga mea, nu-s forțați să lupte. Se oferă voluntari. Pot câștiga mâncare mai bună, celule private, băutură, jurda, întâlniri intime cu fete de pe Doaga de Vest.

Muzzen și-a trosnit degetele:

— Pare s-o ducă mai bine decât noi în Stinghie.

Nina s-a uitat la lumea care urla și vocifera în jur, la crainicii care înregistrau pariurile. Prizonierii de la Poarta Iadului își riscau viața în ring, iar Pekka Rollins era cel care făcea bani de pe urma lor.

— Helvar nu… Helvar nu luptă, nu-i așa?

— Doar n-am venit aici pentru atmosferă, i-a răspuns Kaz.

Ar fi fost prea puțin dacă doar l-ar fi luat la palme:

— Îți dai seama că aș putea să te fac să-ți uzi pantalonii doar

mișcând din degete?

— Ușurel, scumpă Grisha. Îmi plac pantalonii ăștia. Și dacă începi să-mi umbli la organele vitale, Matthias Helvar n-o să mai vadă niciodată lumina soarelui.

Nina a oftat și a hotărât să se liniștească.

— Nina…, i-a șoptit Inej.

— Să nu mă dădăcești.

— Totul o să meargă bine. Lasă-l să facă ce știe el mai bine.

— E un om îngrozitor.

— Dar eficace. Dacă te înfurii pe Kaz pentru că e nemilos e ca și când te-ai înfuria pe o sobă pentru că e fierbinte. Știi bine cu ce se ocupă.

Nina și-a pus mâinile în sân:

— Sunt supărată și pe tine.

— Pe mine? De ce?

— Încă nu știu. Pur și simplu sunt supărată pe tine.

Inej a strâns-o scurt de mână și, după o clipă, Nina a strâns-o și ea. Apoi s-a uitat năucită la următoarea luptă, și la următoarea. Și-a spus că era pregătită pentru asta – să-l vadă din nou, să-l vadă în acest loc brutal. La urma urmelor, Nina era soldat Grisha în Armata a Doua. Văzuse lucruri și mai rele.

Dar când Matthias a ieșit din peștera de la picioarele lor, și-a dat seama că se înșelase. Nina l-a recunoscut imediat. În ultimul an, adormise noapte de noapte cu chipul lui Matthias în gând. Nu avea cum să nu-i recunoască sprâncenele blonde și pomeții puternici. Dar Kaz nu minți se: Matthias se schimbase mult. Tânărul care se uita la mulțime cu furie era un străin.

Nina și-a amintit ziua când îl văzuse prima oară pe Matthias într-o pădure kaelish învăluită în lumina lunii. Frumusețea lui i se păruse nedreaptă. Într-o altă viață, ar fi putut crede că venise s-o salveze – un salvator strălucitor cu păr blond și ochii albaștri ca ghețarii nordului. Dar înțelesese imediat adevărul după limba pe care o vorbea și după dezgustul lui din clipa când a văzut-o. Matthias Helvar era un drüskelle, unul dintre vânătorii de vrăjitoare a căror sarcină era să captureze Grisha spre a fi judecați și executați, deși ei i se păruse întotdeauna că semăna cu un sfânt războinic învăluit în lumină aurie.

Acuma arăta exact ce era: un ucigaș. Pieptul lui gol părea făcut din oțel și, deși știa că era imposibil, Ninei i se părea că Matthias era mai mare, ca și când i s-ar fi modificat însăși structura corpului. Înainte, pielea lui avea culoarea mierii; acum, sub stratul de jeg, căpătase albeața burții de pește. Înainte, avea un păr frumos, des și auriu, pe care îl purta lung, cum aveau obiceiul soldații fjerdani; acum, la fel ca și ceilalți prizonieri, era ras în cap, probabil ca să nu facă păduchi. Iar temnicerul care îl răsese făcuse o treabă de mântuială. Chiar și de la

distanța aceea, Nina îi putea distinge tăieturile și juliturile de pe cap, precum și fâșiile înguste de păr blond și scurt care scăpaseră briciului. Și totuși, încă era frumos.

Matthias s-a încruntat spre mulțime și a tras cu putere de roată, aproape smulgând-o de pe ax.

Tic, tic, tic, tic. Șerpi. Tigru. Urs. Mistreț. Roata a țăcănit voioasă o vreme, apoi a încetinit și în cele din urmă s-a oprit.

— Nu, a spus Nina, văzând ce indica acul.

— Putea fi și mai rău, a comentat Muzzen. Ar fi putut să se oprească din nou la șopârla deșertului.

Corporalnika l-a apucat pe Kaz de braț prin pelerină și i-a simțit mușchii încordându-se:

— Trebuie să oprești povestea asta.

— Dă-mi drumul, Nina.

Deși Kaz i-a vorbit încet, tânăra Grisha a simțit o amenințare reală în vocea lui aspră.

— Te rog, a spus ea, dându-i drumul la mână. Matthias…

— Dacă Matthias Helvar scapă cu viață, îl scot de aici în noaptea asta. Dar mai întâi trebuie să lupte.

Nina a clătinat enervată din cap:

— Nu înțelegi.

Temnicerul i-a desfăcut cătușele lui Matthias și, imediat ce au căzut în nisip, a sărit pe scara de sfoară împreună cu crainicul, să fie săltați la adăpost. Mulțimea striga și bătea din picioare. Dar Matthias a rămas tăcut și nemișcat chiar și când s-a deschis poarta, chiar și când lupii au dat buzna afară din tunel – cele trei fiare mârâiau și mușcau în gol, îmbulzindu-se să ajungă cât mai repede la el.

Dar, în ultima clipă, Matthias s-a lăsat pe vine, culcând primul lup la pământ cu o lovitură, apoi s-a rostogolit spre dreapta și a înhățat cuțitul însângerat pe care prizonierul dinainte îl scăpase în nisip. A sărit în picioare, cu cuțitul întins în față, dar Nina i-a simțit reținerea. Ținea capul înclinat într-o parte, iar privirea ochilor săi albaștri era rugătoare, ca și când ar fi încercat să-i atragă într-o negociere mută pe cei doi lupi care îi dădeau târcoale. Oricare ar fi fost rugămintea lui, n-a fost auzit. Lupul din dreapta s-a repezit spre el, iar Matthias s-a aplecat și a lovit cu cuțitul, înfigându-l în pântecele lupului. Animalul a scos un scâncet îndurerat, iar Matthias a părut tulburat la auzul lui, ceea ce l-a costat câteva secunde prețioase. Al treilea lup s-a năpustit asupra sa, culcându-l în nisip, și și-a înfipt colții în umărul lui. Matthias l-a înhățat și s-a răsucit cu el. Lupul și-a strâns fălcile în gol, iar Matthias le-a apucat cu mâinile și le-a depărtat cu putere, încordându-și mușchii brațelor cu o expresie necruțătoare. Nina a închis ochii. S-a auzit un trosnet înfiorător și mulțimea a izbucnit în urale.

Matthias s-a aplecat deasupra lupului – avea mandibula ruptă și zăcea în nisip, crispându-se de durere –, apoi a întins mâna după o piatră și a izbit-o de craniul bietului animal. Lupul a împietrit, iar umerii lui Matthias s-au încovoiat. Lumea urla, bătând din picioare. Numai Nina știa ce era în sufletului lui, căci Matthias fusese cândva un drüskelle. Pentru cei din tagma lui, lupii erau sacri, fiind crescuți pentru luptă, precum caii lor uriași. Lupii le erau prieteni și tovarăși, luptând alături de stăpânii lor drüskelle.

Primul lup își revenise după lovitură și îi dădea târcoale. Ai grijă, Matthias, și-a spus Nina cu disperare. Matthias s-a ridicat în picioare, dar mișcările lui erau lente, obosite. Nu lupta cu prea multă convingere. Adversarii din arenă erau lupi cenușii, puternici și agresivi, dar se înrudeau cu lupii albi din nordul fjerdan. Matthias nu mai avea cuțit, ci doar piatra însângerată din mână, iar lupul rămas în viață se învârtea între el și grămada de arme. Animalul a plecat capul, dezvelindu-și dinții.

Matthias s-a aruncat spre stânga, iar lupul s-a năpustit spre el, înfigându-și dinții în coastele lui. Matthias a gemut și a aterizat în nisip. O clipă, Nina a crezut că o să se dea bătut și va lăsa lupul să-i ia viața. Dar Matthias a întins mâna și a scormonit în nisip, căutând ceva. Degetele lui au dat peste cătușele cu care fusese legat la mâini.

Le-a înhățat, a trecut lanțul pe după gâtul animalului și a strâns cu atâta putere, că i s-au umflat venele de la gât. Și-a lipit fața însângerată de grumazul lupului și a închis ochii, mișcându-și buzele. Oare ce șoptea? O rugăciune drüskelle? Un rămas-bun?

Picioarele din spate ale lupului scurmau nisipul. Ochii speriați i s-au dat peste cap, devenind albi pe fundalul cenușiu al blănii. Din piept i-a țâșnit un scheunat strident și totul s-a terminat. Trupul sălbăticiunii a împietrit. Cei doi adversari zăceau nemișcați în nisip. Matthias avea în continuare fața îngropată în blana lupului și ochii închiși.

Mulțimea a izbucnit în strigăte de admirație. Scara de funie a fost aruncată în ring, iar crainicul a coborât, l-a ajutat pe Matthias să se scoale din nisip în picioare și i-a ridicat o mână deasupra capului în semn de victorie. Crainicul i-a dat un mic ghiont, iar Matthias a privit spre public. Ninei i s-a tăiat respirația.

Lacrimile brăzdau praful de pe fața lui Matthias. Furia dispăruse și părea că, odată cu ea, dispăruse și flacăra care îl animase. Ochii lui nordici erau mai reci decât îi văzuse Nina vreodată, lipsiți de orice sentiment, de orice trăsătură omenească. În halul ăsta îl adusese Poarta Iadului. Și era numai vina ei.

Temnicerii l-au înhățat pe Matthias, au luat cătușele de la gâtul lupului și i le-au pus din nou la mâini. În timp ce era scos din ring, mulțimea își scanda nemulțumirea:

— Mai mult! Mai mult!

— Unde îl duc? a întrebat Nina cu glas tremurător.

— Într-o celulă, să se odihnească după luptă, a răspuns Kaz.

— Cine o să se îngrijească de rănile lui?

— Au o echipă de medici. O să așteptăm să rămână singur.

Aș putea să-l vindec eu, și-a spus Nina. Dar înăuntrul ei a răsunat o altă voce, sumbră și batjocoritoare: *Nu fi caraghioasă, Nina. Niciun Vindecător nu-l poate lecui pe băiatul ăsta. Ai avut tu grijă de asta.*

Minutele treceau foarte greu pentru Nina, care simțea că mai avea puțin și exploda. Ceilalți s-au uitat la următoarea luptă – Muzzen, cu nesaț, frângându-și degetele și făcând speculații pe marginea câștigătorului; Inej, tăcută și nemișcată ca o statuie, iar Kaz, insondabil ca de obicei, făcându-și planuri sub masca lui hidoasă. Nina și-a încetinit respirația și și-a coborât pulsul, încercând să se liniștească, dar nu putea face nimic ca să amuțească zarva din capul ei.

În cele din urmă, Kaz i-a dat un ghiont:

— Ești pregătită, Nina? Mai întâi, temnicerul.

Nina i-a aruncat o privire temnicerului de lângă arcadă.

— Cât de jos? a întrebat ea.

Era o expresie din Butoi: *Cât de tare vrei să-l lovesc?*

— Cu ochii închiși.

Adoarme-l, dar nu-l răni.

L-au urmat tustrei pe Kaz pe sub arcada pe unde veniseră. Cei din jur nu le-au dat nicio atenție, fiind concentrați asupra luptei.

— Aveți nevoie de escortă? i-a întrebat temnicerul când s-au apropiat.

— Aș avea o întrebare, a spus Kaz, iar Nina a ridicat mâinile sub pelerină, simțind fluxul sângelui din venele temnicerului, precum și țesutul plămânilor săi. Cumva sunt adevărate zvonurile care circulă pe seama mamei tale?

Pulsul temnicerului a crescut imediat, iar Nina a oftat:

— Întotdeauna ai grijă să complici lucrurile, nu-i așa, Kaz?

Temnicerul a pășit în față, ridicând arma:

— Ce-ai zis? O să…

Dar pleoapele i s-au lăsat brusc.

— Să nu…, a mai încercat el să spună, însă Nina i-a coborât pulsul și temnicerul s-a aplecat în față.

Muzzen l-a înhățat înainte să se prăbușească, iar Inej l-a înfășurat în pelerina pe care Kaz o avea pe umeri. Nina a fost doar un pic surprinsă văzând că, pe sub pelerină, Kaz era îmbrăcat în uniformă de temnicer.

— Nu puteai să-l întrebi cât e ceasul sau ceva de genu' ăsta? a întrebat Nina. Și de unde ai uniforma?

Inej a pus masca Nebunului pe fața temnicerului, iar Muzzen l-a

cuprins cu brațul pe după mijloc, sprijinindu-l ca și când temnicerul ar fi fost beat. Apoi l-a așezat pe o bancă lipită de perete.

Kaz și-a tras mânecile uniformei:

— Nina, oamenilor le place să se încline în fața celor cu haine frumoase. Am uniformă de stadwatch și de poliție portuară, precum și livrelele tuturor caselor comerciale de pe Geldstraat. Să mergem.

Au pornit cu grijă prin pasaj, dar, în loc să se întoarcă pe unde veniseră, au luat-o în direcția opusă, în jurul turnului vechi, în timp ce în stânga lor zidul arenei era zguduit de scandări și de tropăitul spectatorilor. Temnicerii postați în dreptul fiecărei arcade abia dacă se uitau la ei, dar câțiva l-au salutat din cap pe Kaz, care înainta cu pas iute, cu fața adâncită în gulerul tunicii.

Absorbită de gânduri, Nina era cât pe ce să nu vadă mâna pe care a ridicat-o Kaz, făcându-le semn să încetinească. Au intrat pe o galerie dintre două arcade și au fost învăluiți de întuneric. În fața lor, un medic ieșea dintr-o celulă însoțit de temniceri, dintre care unul ducea un felinar.

— O să doarmă toată noaptea, a zis medicul. Aveți grijă să bea ceva dimineață și verificați-i pupilele. A trebuit să-i dau un somnifer puternic.

După ce medicul și temnicerii au pornit în direcția opusă, Kaz le-a făcut semn oamenilor lui să înainteze. Ușa prinsă în stâncă era din fier gros și nu avea decât o tăietură îngustă prin care i se dădea de mâncare prizonierului. Kaz s-a aplecat în dreptul încuietorii.

— Locul ăsta e de-a dreptul primitiv, a spus Nina, uitându-se la ușa de fier.

— Cei mai mulți dintre luptătorii buni dorm în vechiul turn, i-a răspuns Kaz. Ca să stea departe de restul prizonierilor.

Nina s-a uitat în stânga și în dreapta, unde se vedea lumină dinspre intrările în arenă. Fiecare era păzită de temniceri, distrași poate în clipa aceea, dar care ar fi putut întoarce oricând capul spre ei. Oare dacă îi prindeau acolo, s-ar fi sinchisit să-i dea pe mâna gărzilor din stadwatch sau pur și simplu i-ar fi obligat să intre în ring, să fie mâncați de un tigru? Sau poate de creaturi mai puțin nobile, și-a spus ea cu spaimă. De un roi de șoareci flămânzi.

Kaz a avut nevoie doar de câteva clipe ca să spargă încuietoarea. Ușa s-a deschis cu un scârțâit și s-au strecurat cu toții înăuntru.

În celulă era beznă, dar, după un scurt moment, lângă Nina a pâlpâit lumina verzuie și rece a unei lămpi fosforescente. Inej a ridicat deasupra capului mica sferă de sticlă. Substanța dinăuntru era făcută din pești fosforescenți de pe fundul mării, uscați și mărunțiți. Erau un instrument obișnuit în rândul infractorilor din Butoi care nu voiau să orbecăiască pe străzi întunecate, dar nici nu voiau să care felinare după ei.

Măcar e o celulă curată, și-a spus Nina, după ce i s-au obișnuit ochii cu întunericul. E goală și înghețată, dar nu-i murdară. A văzut o saltea făcută din pături pentru cai și, lângă un perete, două găleți – într-una se întrezărea o cârpă însângerată.

Astea erau lucrurile pentru care luptau deținuții de la Poarta Iadului: o celulă privată, o pătură, apă curată, o găleată pentru nevoi.

Matthias dormea cu spatele la perete. Chiar și în lumina slabă a lămpii fosforescente se vedea că fața începuse să i se umfle. Rănile îi fuseseră unse cu o alifie cu filimică[2] – Nina i-a recunoscut imediat mirosul.

S-a apropiat de el, dar Kaz a oprit-o punându-i mâna pe braț:

— Las-o pe Inej să vadă cât de grav e rănit.

— Pot să…, a dat Nina să spună.

— Am nevoie să te ocupi de Muzzen.

Inej i-a aruncat lui Kaz bastonul cu cap de cioară pe care probabil îl ținuse ascuns sub costumul de Drăcușor Cenușiu și s-a lăsat pe vine lângă Matthias. Muzzen a făcut un pas în față, dându-și jos pelerina, cămașa și masca de Nebun. Avea capul ras și purta pantaloni de prizonier.

Nina s-a uitat la Matthias, apoi la Muzzen, dându-și seama care era planul lui Kaz. Cei doi aveau cam aceeași înălțime și cam aceeași constituție, însă asemănările se opreau aici.

— Doar nu vrei ca Muzzen să-i ia locul lui Matthias, a spus ea.

— Nu l-am luat cu noi pentru că face o conversație sclipitoare, a răspuns Kaz. Trebuie să reproduci pe corpul lui rănile lui Helvar. Inej, care-i inventarul?

— Mâini învinețite, dinți ciobiți, două coaste rupte – a treia și a patra pe stânga.

— Stânga ta sau a lui? a întrebat Kaz.

— A lui.

— N-o să meargă, a spus Nina enervată. Pot să reproduc rănile lui Helvar, dar nu-s o Croitoreasă suficient de bună cât să-l fac pe Muzzen să semene cu el.

— Ai încredere în mine, Nina.

— Kaz, n-aș avea încredere în tine nici să-mi legi șireturile, de teamă să nu mi le furi, i-a răspuns ea, apoi s-a uitat la Muzzen. Chiar dacă îl umflu la față, tot n-o să semene.

— În noaptea asta, Matthias Helvar – adică scumpul nostru Muzzen – va părea că a făcut rubeolă, mai exact, varianta canină a bolii, transmisă atât de lupi, cât și de câini. Mâine dimineață, când temnicerii or să-l descopere atât de plin de bășici, încât o să fie de nerecunoscut, o să-l plaseze în carantină pentru o lună, ca să vadă dacă supraviețuiește febrei și ca să evite o epidemie. În timpul ăsta, Matthias o să fie cu noi. Ai înțeles?

— Vrei să-l fac pe Muzzen să pară că are rubeolă?

— Da, și fă-o repede, Nina, pentru că în vreo zece minute, lucrurile o să devină foarte palpitante.

Nina s-a uitat țintă la el. Ce punea Kaz la cale?

— Orice i-aș face, n-o să dureze o lună. Nu-l pot face să aibă febră atâta timp.

— Omul meu de la infirmerie va avea grijă să rămână suficient de bolnav. Trebuie doar să arate în așa fel încât să fie diagnosticat cu rubeolă. Acum pune-te pe treabă.

Nina l-a măsurat pe Muzzen din cap până-n picioare.

— O să te doară la fel de mult ca și când ai fi luptat tu însuți, l-a prevenit ea.

Muzzen s-a încruntat, pregătindu-se să îndure durerea:

— Mă descurc.

Nina a dat ochii peste cap, apoi a ridicat brațele, s-a concentrat și, cu o lovitură puternică a mâinii drepte pe deasupra celei stângi, Nina l-a izbit peste coaste.

Muzzen a icnit și s-a îndoit de spate.

— Bravo, i-a spus Kaz. Înduri ca un campion. Rezolvă-i și mâinile, apoi fața.

Nina i-a presărat vânătăi și tăieturi pe brațe și pe mâini, respectând indicațiile date de Inej.

— N-am văzut niciodată pustule de rubeolă de aproape, a spus Nina.

Nu le știa decât din cărțile de anatomie de la Micul Palat.

— Atunci ești o norocoasă, i-a spus Kaz pe un ton sumbru. Grăbește-te.

Nina a lucrat bazându-se pe memorie, umflând și crăpând pielea de pe fața și pieptul lui Muzzen, acoperindu-l cu bășicuțe până a devenit cu adevărat de nerecunoscut.

Muzzen gemea, iar Nina l-a întrebat în șoaptă:

— De ce ai acceptat să faci asta?

Fața umflată a bărbatului robust din fața ei a tremurat ușor, iar tânăra Grisha s-a gândit că poate voia să zâmbească.

— Mi-a oferit un preț bun, a răspuns el cu glas răgușit.

Nina a oftat. Ce alt motiv ar fi putut avea cineva din Butoi?

— Suficient de bun cât să te lași închis la Poarta Iadului?

Kaz a bătut cu bastonul în podeaua celulei:

— Nu face necazuri, Nina. Dacă Helvar cooperează, atât el, cât și Muzzen își vor recăpăta libertatea imediat după ce ducem misiunea la bun sfârșit.

— Și dacă nu reușim?

— Atunci Helvar e închis la loc în celula lui, iar Muzzen își primește banii promiși. Și o să-l duc să ia micul dejun la Kooperom.

— Eu aș vrea clătite, ce zici? a îngăimat Muzzen.

— O să mâncăm cu toții clătite. Și o să bem whisky. Dacă nu reușim să dăm lovitura, nimeni n-o să vrea să fie treaz în preajma mea. Nina, ai terminat?

Tânăra Grisha a încuviințat din cap, iar Inej s-a apropiat să-l bandajeze pe Muzzen ca să arate ca Matthias.

— În regulă, a spus Kaz. Ridicați-l în picioare pe Helvar.

Nina s-a lăsat pe vine lângă Matthias, în timp ce Kaz ținea lampa fluorescentă deasupra ei. Chiar și în somn, Matthias avea trăsături chinuite, iar sprâncenele blonde îi erau încruntate. Nina și-a plimbat mâinile pe deasupra mandibulei sale învinețite, rezistând tentației de a-l mângâia.

— Lasă fața, Nina. Am nevoie să umble, nu să fie frumos. Vindecă-l repede și doar cât să poată merge pe picioarele lui. Nu-l vreau suficient de vioi cât să ne dea bătăi de cap.

Nina a dat pătura la o parte și s-a pus pe treabă. Un trup ca oricare altul, s-a gândit ea. Se întâmpla deseori s-o cheme Kaz în toiul nopții ca să vindece vreo Scursură pe care nu voia s-o ducă la un medic adevărat – fete cu răni de cuțit, băieți cu picioare rupte sau gloanțe înfipte în mușchi, victime ale încăierărilor cu gărzile din stadwatch sau cu alte bande. Prefă-te că e Muzzen, și-a spus în sinea ei. Sau Bolliger cel Mare, sau cine știe ce alt nătărău. Nu-l cunoști pe băiatul ăsta. Și era adevărat. Poate că băiatul pe care îl cunoscuse ea era eșafodajul, dar pe el fusese construit ceva nou.

— Helvar, a șoptit ea, atingându-i ușor umerii, dar el nici măcar nu s-a clintit. Matthias.

I s-a pus un nod în gât și a simțit că i se împăienjenesc ochii. L-a sărutat pe tâmplă. Știa că ceilalți se uitau la ea și că se făcea de râs, dar, după atâta vreme, în sfârșit ajunsese lângă Matthias, și era atât de vătămat.

— Matthias, a repetat ea.

— Nina? a răspuns el cu o voce răgușită, dar la fel de plăcută pe cât își amintea.

— Slavă sfinților, Matthias! a șoptit ea. Te rog, trezește-te.

Pleoapele lui grele s-au ridicat ușor, dându-i la iveală ochii de un albastru spălăcit.

— Nina, a spus el cu glas scăzut, apoi i-a mângâiat obrazul cu dosul palmei și i-a cuprins sfios fața, nevenindu-i să creadă. Nina?

Ochii ei s-au umplut de lacrimi:

— Șșș, Matthias. O să te scoatem de aici.

Într-o clipită, Matthias a înhățat-o de umeri și a culcat-o la pământ.

— Nina, a îngăimat el.

Apoi mâinile lui s-au strâns în jurul gâtului ei.

Partea a doua.
Slujitor și șantajist

7. Matthias

Matthias visa din nou. O visa pe ea.

În toate visele o vâna pe ea, uneori prin pajiștile înverzite de primăvară, dar de obicei pe câmpuri de gheață, ocolind cu pași siguri bolovani și crevase. O vâna mereu, și mereu o prindea. În visele frumoase, o trântea la pământ și o sugruma, văzând cum i se scurge viața din ochi, cu inima clocotind de răzbunare – în sfârșit, în sfârșit. În visele urâte, o săruta.

În acestea din urmă ea nu se opunea. Râdea ca și când urmărirea ar fi fost doar un joc, ca și când ar fi știut că avea s-o prindă, ca și când asta și-ar fi dorit și n-ar fi vrut să fie nicăieri altundeva decât sub trupul lui. Ea i se cuibărea în brațe, iar el o săruta și își adâncea fața în curbura dulce a gâtului ei. Buclele ei îi mângâiau fața și el simțea că, dacă ar fi putut s-o țină un pic mai mult în brațe, toate rănile și suferințele lui, toate necazurile ar fi dispărut ca prin farmec.

— Matthias, îi șoptea Nina, numele lui atât de dulce pe buzele ei.

Erau visele cele mai urâte, iar când se trezea, se ura pe sine aproape la fel de mult cât o ura pe ea. Să-și dea seama că ar fi putut să se trădeze, să-și trădeze din nou țara, fie și în somn, să-și dea seama că, după tot ce-i făcuse Nina, o parte bolnavă din el încă tânjea după ea… era prea mult.

În noapte aceea, avea un vis urât, foarte urât. Ea era îmbrăcată în veșminte de mătase albastră, mult mai luxoase decât cele în care o văzuse până atunci; în plus, avea părul acoperit cu un fel de văl străveziu, iar lumina lămpii se răsfrângea în el ca și când ar fi fost presărat cu picături de apă. Djel! Ce frumos mirosea. Încă simțea izul de mucegai, dar în aer plutea și o boare de parfum. Ninei îi plăcea luxul, iar parfumul cu care se dăduse era unul scump, cu aromă de trandafir și încă ceva, pe care nasul lui de om sărac nu-l putea recunoaște. Nina și-a lipit buzele catifelate de tâmpla lui și Matthias ar fi putut jura că plângea.

— Matthias.

— Nina, a îngăimat el.

— Slavă Sfinților, Matthias! a șoptit ea. Te rog, trezește-te.

Iar când s-a trezit de-a binelea, și-a dat seama că înnebunise pentru că Nina era acolo, în celula lui, îngenuncheată lângă el, cu mâna pe pieptul lui.

— Matthias, te rog.

Vocea ei rugătoare. Visase asta. Uneori, cerea îndurare, alteori, cu totul alte lucruri.

Matthias a ridicat mâna și i-a atins fața. Avea pielea foarte catifelată. Odată chiar râsese de ea din pricina asta. Niciun soldat adevărat nu avea o asemenea piele, îi spusese el – îngrijită, răsfățată. Și râsese de rotunjimile trupului ei, rușinat că se simțea atras de ele.

Acum, i-a cuprins curbura caldă a obrazului, i-a mângâiat părul un pic aspru. Atât de frumoasă. Atât de reală. Nu era drept. Apoi și-a văzut bandajele însângerate de la mâini, iar când s-a trezit de-e binelea, a fost copleșit de un val de durere – coaste rupte, degete zdrelite. Își spărsese un dinte. Habar n-avea când, dar la un moment dat își tăiase limba în el și încă simțea gustul metalic de sânge în gură. Lupii. Îl făcuseră să omoare lupi.

Nu mai avea nicio îndoială, era treaz.

— Nina?

Ochii ei frumoși și verzi erau înlăcrimați. L-a cuprins furia. Nu avea niciun drept să plângă, niciun drept să-l compătimească.

— Șșș, Matthias. O să te scoatem de aici.

Ce joc mai era și ăsta? Ce cruzime mai punea la cale? Abia învățase să supraviețuiască în acel loc monstruos, iar acum venise să-l supună la noi chinuri?

S-a repezit spre ea, răsturnând-o pe podea, și a strâns-o de gât cu ambele mâini, așezându-se călare pe trunchiul ei și țintuindu-i mâinile cu genunchii. Știa prea bine că Nina era letală dacă o lăsa cu mâinile libere.

— Nina, a zis el printre dinți, iar ea încerca să ajungă cu degetele la mâinile lui. Vrăjitoareo! a șuierat el, aplecându-se în față.

A văzut că ochii ei i se măresc și că fața i se înroșește.

— Roagă-mă, a spus el. Roagă-mă să-ți cruț viața.

A auzit un clic și o voce aspră:

— Ia mâinile de pe ea, Helvar.

Cineva din spatele lui i-a lipit un pistol de ceafă, dar Matthias nu s-a sinchisit să se întoarcă:

— N-ai decât să mă împușți.

Apoi și-a adâncit și mai mult degetele în gâtul Ninei – nimic nu avea să-i răpească această satisfacție. Nimic.

Trădătoare, vrăjitoare, monstru. În minte i-au venit toate aceste cuvinte, dar și altele: frumoasă, fermecătoare. Röed fetla, îi spusese el cândva, „păsăruică roșie“, după culoarea ordinului Grisha din care făcea parte. Culoarea care Ninei îi plăcea foarte mult. Matthias a strâns și mai tare, reducând la tăcere acea voce firavă dinăuntrul lui.

— Dacă chiar ți-ai pierdut mințile, o să fie mult mai greu decât mi-am închipuit, a spus vocea aspră din spatele lui.

A auzit șuierul unui obiect despicând aerul, apoi a simțit o durere înfiorătoare în umărul stâng. A avut impresia că l-a lovit un pumn mic și i-a amorțit întreg brațul. A icnit și a căzut în față, strângând în continuare cu o mână gâtul Ninei. S-ar fi prăbușit direct peste ea, dacă n-ar fi fost tras în spate de gulerul cămășii.

În fața lui a venit un băiat cu ochi scăpărători, îmbrăcat în uniformă de temnicer, cu un pistol într-o mână, iar în cealaltă cu un baston al

cărui mâner era sculptat în formă de cap de cioară, cu un cioc foarte ascuțit.

— Vino-ți în fire, Helvar. Vrem să te luăm de aici. Pot să-ți amorțesc și un picior, iar apoi o să te scoatem de aici târâș. Sau poți să pleci pe picioarele tale, ca un bărbat.

— Nu se poate evada de la Poarta Iadului.

— În seara asta se poate.

Matthias s-a îndreptat de spate, încercând să-și recapete cumpătul, apucându-se de brațul paralizat.

— Nu puteți să mă scoateți de aici. Or să mă recunoască temnicerii, a mormăit el. N-am de gând să-mi pierd privilegiile de luptător ca să merg cine știe unde cu voi.

— O să porți mască.

— Dacă mă pun temnicerii să mi-o dau jos…

— N-or să verifice, or să fie ocupați cu altceva, a răspuns băiatul cel ciudat și palid.

Și în clipa următoare a izbucnit un val de țipăt.

Matthias a ridicat brusc capul. Dinspre arenă s-a auzit duduit de pași, care se întețea pe măsură ce un val de oameni se apropia de celula lui. A auzit strigătele temnicerilor, apoi răgetul unei feline și urletul ca de trompetă al unui elefant.

— Ai deschis cuștile! a zis Nina cu glas tremurător, nevenindu-i să creadă, deși, când venea vorba de ea, nu puteai ști sigur ce era autentic și ce era prefăcătorie.

Matthias a refuzat să se uite la ea. Dacă ar fi făcut-o, și-ar fi pierdut complet simțul realității, care și-așa era destul de firav în clipele acelea.

— Jesper trebuia să aștepte până se făceau trei ceasuri, a spus băiatul palid.

— Deja s-au făcut trei ceasuri, Kaz, a răspuns o fată scundă din colț, cu păr negru și pielea arămie a sulilor, de care se sprijinea un bărbat plin de zgârieturi și bandaje.

— De când e Jesper punctual? s-a plâns băiatul, aruncând o privire la ceas. Ridică-te în picioare, Helvar.

I-a întins o mână înmănușată, iar Matthias s-a uitat la ea. E un vis. Cel mai ciudat vis pe care l-am avut în viața mea, dar sigur e un vis. Sau poate că, omorând lupii, chiar își pierduse mințile. Omorâse niște ființe înrudite cu el și nicio rugăciune pentru sufletele lor sălbatice nu-i putea răscumpăra vina.

S-a uitat la demonul palid, cu mănuși negre, din fața lui. Kaz – așa îi spusese Nina. Oare avea să-l scoată pe Matthias din coșmarul lui sau avea să-l ducă într-un alt fel de iad? Alege, Helvar.

Matthias a apucat mâna întinsă a băiatului. Dacă ce se întâmpla era real, nu o simplă iluzie, atunci cu siguranță putea să scape din

capcana pe care i-o întindeau acești oameni. A auzit-o pe Nina oftând prelung. Era ușurată? Exasperată? Matthias a clătinat din cap. Avea să se ocupe de ea mai târziu. Fata cu piele arămie i-a aruncat pe umeri o pelerină și i-a pus pe față o mască urâtă, cu nasul rupt.

Galeria spre care dădea celula era cuprinsă de haos. Femei și bărbați costumați treceau în fugă prin fața ușii, țipând și îmbrâncindu-se, disperați să se îndepărteze de arenă. Temnicerii aveau armele scoase și se auzeau împușcături. Matthias era amețit și avea dureri puternice într-o parte, iar brațul stâng încă îi era paralizat.

Kaz a făcut semn spre arcada din dreapta, dându-le de înțeles că trebuiau să pornească împotriva puhoiului de lume și să intre în arenă. Dar Matthias nu l-a luat în seamă. Putea foarte bine să se arunce în mulțime, să urce pe scara în spirală și să iasă din temniță, apoi să se urce într-o barcă. Și dup-aia? Nu conta. Nu avea timp de planuri.

A dat să pășească în puhoi, dar a fost tras imediat înapoi.

— Băieții ca tine n-ar trebui să gândească de capul lor, Helvar, i-a spus Kaz. Scara aia duce la o gâtuitură. Crezi că temnicerii n-o să se uite sub masca ta înainte să te lase să treci?

Matthias s-a încruntat și, cu mâna lui Kaz pe spate, a pornit în urma celorlalți, împotriva mulțimii.

Dacă în galerie domnea haosul, în arenă au dat peste o altfel de nebunie. Matthias a zărit hiene sărind în balcoanele de piatră, una dintre ele înfruptându-se dintr-un cadavru cu pelerină stacojie. Un elefant s-a repezit spre zidul arenei, ridicând un nor de praf și urlând cu furie. A văzut un urs polar, apoi o felină din junglele Coloniilor de Sud ghemuită pe o lespede de piatră, cu dinții dezveliți. Știa că în cuști erau și șerpi. Spera ca individul ăla, Jesper, să nu fi fost atât de neghiob încât să le dea drumul și lor.

Au traversat ringul cu nisip unde Matthias luptase pentru privilegii în ultimele șase luni, dar când s-au apropiat de tunel, șopârla de deșert s-a năpustit spre ei, lovind pământul cu coada groasă și cu balele otrăvitoare spumegându-i între fălci. Înainte ca Matthias să poată face vreo mișcare, fata cu piele arămie a sărit pe spatele creaturii și a răpus-o cu două pumnale lucioase înfipte sub armura ei de solzi. Șopârla a urlat și s-a prăbușit pe o parte. Matthias a simțit o undă de tristețe. Era o creatură grotescă și nu văzuse pe nimeni care să scape cu viață din lupta cu ea, totuși era o ființă vie. Dar acuma ai văzut, și-a spus el. Trebuie să fiu atent la pumnalele fetei arămii.

Presupunea că aveau să traverseze arena și să urce la loc în tribună, ca să evite mulțimea înghesuită în galerie, apoi să dea buzna pe scări, în speranța că vor putea trece de temnicerii care probabil așteptau sus. În schimb, Kaz i-a condus prin galeria plină de cuști, foste celule în care erau ținute animalele de care făcuseră rost în săptămâna aceea

organizatorii Spectacolului: animale de circ bătrâne, sălbăticiuni prinse în păduri sau în jurul satelor, ba chiar și bovine bolnave, de povară. În timp ce treceau prin fața ușilor deschise, a zărit o pereche de ochi galbeni fixându-l din întuneric și a iuțit pasul. Și-a blestemat brațul amorțit și lipsa unei arme. Era aproape neputincios. Unde ne duce Kaz ăsta? A văzut un mistreț care se înfrupta dintr-un temnicer și o pisică bălțată care șuiera și scuipa spre ei, dar stătea pe loc.

Apoi, peste izul de animale și duhoarea excrementelor, Matthias a simțit mirosul proaspăt de apă sărată. Și a auzit vuietul valurilor. A alunecat și a băgat de seamă că pietrele pe care călca erau umede. Ajunsese în tunel mai departe decât îi fusese permis vreodată. Probabil ducea spre mare. Orice ar fi avut de gând Nina și oamenii ei, chiar voiau să-l scoată din pântecele acelei temnițe.

În lumina verde a globurilor purtate de Kaz și fata arămie, a zărit în față o barcă legată de țărm. Părea că în ea stătea un temnicer, dar silueta a ridicat o mână și le-a făcut semn să se apropie.

— Te-ai grăbit, Jesper, i-a spus Kaz, împboldindu-l pe Matthias spre baracă.

— Ba am fost punctual.

— În cazul tău asta înseamnă că te-ai grăbit. Data viitoare, să mă anunți când ai de gând să mă impresionezi.

— Am dat drumu' la animale și am făcut rost de o barcă. Așa că n-ar strica un mulțumesc.

— Mulțumesc, Jesper, a spus Nina.

— Cu multă plăcere, frumoaso. Vezi, Kaz? Așa fac oamenii civilizați.

Matthias nu-i asculta cu atenție. Simțea furnicături în degetele mâinii stângi, semn că începuse să se dezmorțească. Nu putea lupta cu toți, nu în starea aceea și nu când erau înarmați. Dar Kaz și băiatul din barcă, Jesper, păreau să fie singurii cu arme. Dezleagă barca și răpune-l pe Jesper. În felul acesta, ar fi pus mâna pe o armă și o barcă. Iar Nina o să-ți oprească inima-n loc înainte să pui mâna pe vâsle, și-a reamintit el. Așa că împușc-o pe ea întâi. Trage-i un glonț în inimă. Mai rămâi cât s-o vezi căzând și șterge-o de-aici. Putea s-o facă. Era sigur. Nu avea nevoie decât de un moment de neatenție din partea lor.

Fata arămie stătea în dreapta lui. Abia dacă îi ajungea până la umăr. Chiar și rănit, putea s-o îmbrâncească în apă fără să-și piardă echilibrul și fără s-o rănească.

Azvârle fata. Dezleagă barca. Răpune-l pe ăla cu pistolul. Omoar-o pe Nina. Omoar-o pe Nina. Omoar-o pe Nina. A tras aer în piept și a încercat s-o îmbrâncească pe fata arămie.

Dar fata s-a dat din calea lui ca și când ar fi știu ce urmează, punându-i calm piedică cu călcâiul.

Helvar a căzut icnind pe pietre.

— Matthias…, a spus Nina, pășind spre el.

Helvar s-a tras imediat în spate, gata-gata să cadă în apă. Dacă mai punea o dată mâna pe el, își pierdea mințile. Nina s-a oprit cu o expresie de durere autentică. Dar știa că nu avea niciun drept să se simtă rănită.

— E cam neîndemânatic, a zis impasibil fata arămie.

— Adoarme-l, Nina, a poruncit Kaz.

— Nu! a protestat Matthias, cuprins de spaimă.

— Ești suficient de neghiob cât să răstorni barca.

— Stai departe de mine, vrăjitoare! a mârâit Matthias.

Nina a încuviințat scurt din cap:

— Cu plăcere.

Apoi a ridicat mâinile, iar Matthias a simțit că i se îngreunează pleoapele, în timp ce Nina îl adormea.

— Te omor, a mai apucat el să îngaime.

— Somn ușor.

Și vocea Ninei l-a urmărit ca un lup, însoțindu-l în întuneric.

*

Într-o cameră fără ferestre decorată în negru și stacojiu, Matthias asculta în tăcere vorbele ciudate care ieșeau din gura acelui băiat palid și înspăimântător. Matthias se pricepea la monștri și îi fusese de ajuns să se uite o singură dată la Kaz Brekker ca să înțeleagă că acea creatură petrecuse prea mult timp în întuneric și adusese ceva de acolo când ieșise la lumină. Matthias simțea ceva sumbru în jurul lui Kaz. Știa că lumea râdea de superstițiile fjerdane, dar el avea încredere în intuiția lui. Sau cel puțin avusese, până să o întâlnească pe Nina. Căci unul dintre cele mai grave efecte al trădării ei fusese că începuse să se îndoiască de el însuși. Și din cauza acestor îndoieli fusese la un pas de pierzania la Poarta Iadului, unde instinctul era totul.

Cât stătuse în temniță, auzise numele lui Brekker, precum și cuvintele prin care era descris: infractor de geniu, nemilos, fără scrupule. I se spunea Mâini-Murdare pentru că nu exista păcat pe care să nu-l săvârșească pentru un preț bun. Iar acum, demonul ăsta vorbea despre infiltrarea în Curtea de Gheață, propunându-i lui Matthias să comită un act de trădare. Din nou, a adăugat Matthias în gând. Aș comite din nou un act de trădare.

Stătea cu ochii ațintiți asupra lui Brekker și simțea că Nina se uita la el din cealaltă parte a camerei. Parfumul ei de trandafir îi rămăsese în nări, ba chiar și în gură, simțind pe limbă izul puternic de flori, ca și când ar fi gustat din el.

Matthias se trezise legat de un scaun într-o încăpere care părea să fie un salon de jocuri. Probabil că Nina îl trezise din toropeala în care

ea însăși îl scufundase. Alături de ea era și fata arămie. Jesper, lunganul din barcă, stătea într-un colț, cu genunchii osoși ridicați la piept, iar un băiat cu bucle de un blond roșcat stătea la o masă rotundă pentru jocuri de cărți și mâzgălea ceva pe o bucată de hârtie, rozându-și din când în când unghia de la degetul mare. Tăblia era acoperită cu o pânză stacojie împodobită cu ciori, iar lângă un perete cu lambriuri negre era sprijinită o roată asemănătoare cu cea folosită în arena de la Poarta Iadului. Matthias simțea că cineva – probabil Nina – îi îngrijise rănile cât fusese inconștient. Gândul l-a scârbit. Mai bine o durere curată decât denaturarea săvârșită de Grisha.

Apoi Brekker începuse să vorbească despre un drog numit jurda parem, despre o recompensă incredibil de mare și despre ideea absurdă de a încerca o incursiune în Curtea de Gheață. Când Brekker a terminat în cele din urmă, Matthias a spus simplu:

— Nu.

— Crede-mă, Helvar, știu că a fi adormit și apoi trezit într-un loc ciudat nu e cel mai prietenos mod de a începe un parteneriat, dar nu ne-ai oferit multe opțiuni, așa că încearcă să-ți deschizi mintea față de posibilitățile pe care ți le prezint.

— Răspunsul meu ar fi fost același chiar dacă ai fi venit la mine în genunchi.

— Îți dai seama că în câteva ore te pot trimite înapoi la Poarta Iadului? După ce bietul Muzzen ajunge la infirmerie, schimbul o să fie ușor.

— N-ai decât. Abia aștept să-i povestesc temnicerului șef planurile tale ridicole.

— Ce te face să crezi că o să te întorci acolo cu limba în gură?

— Kaz…, a protestat Nina.

— Fă ce vrei, a spus Matthias.

Nu avea de gând să-și trădeze din nou țara.

— Ți-am zis, a intervenit Nina.

— Nu pretinde că mă cunoști, vrăjitoare, a mârâit el, fără să-și ia ochii de la Brekker – refuza să se uite la ea.

Jesper s-a ridicat din colțul lui. Acum, că ieșiseră din bezna care domnea la Poarta Iadului, Matthias a văzut că lunganul avea constituția unei berze, pielea cafeniu-închis a zemeniților și ochi cenușii, care nu se potriveau deloc cu tenul.

— Fără el, nu putem să plecăm în misiune, a spus Jesper. N-avem cum să ne infiltrăm în Curtea de Gheață.

Curtea de Gheață nu era o clădire obișnuită. Era un complex, fortăreața străveche a Fjerdei, sălașul unui șir neîntrerupt de regi și regine, locul unde își păstrau cele mai mari comori și cele mai sfinte relicve. Era impenetrabilă.

— Haide, Helvar, a spus demonul. Sigur îți dorești și tu ceva. Iar

cauza e suficient de dreaptă pentru un fanatic ca tine. Fjerda își închipuie că a prins un dragon de coadă, dar n-o să-l poată ține. După ce Bo Yul-Bayur o să reproducă procesul de producție, jurda parem o să intre pe piață și n-o să dureze mult până când vor învăța și alții cum se fabrică.

— Asta n-o să se întâmple niciodată. Yul-Bayur o să fie judecat, iar dacă e găsit vinovat, o să fie condamnat la moarte.

— Vinovat de ce anume? a întrebat Nina calm.

— De crime împotriva poporului.

— Care popor?

Matthias a simțit furia abia stăpânită din glasul ei.

— Împotriva oamenilor simpli, a răspuns Matthias. Oameni care trăiesc în armonie cu legile acestei lumi, în loc să le pervertească pentru propriul lor câștig.

Nina a pufnit cu un aer exasperat, iar ceilalți s-au mulțumit să se amuze, zâmbind superior pe seama sărmanului și înapoiatului fjerdan. Brum îl prevenise pe Matthias că lumea era plină de mincinoși, desfrânați și păgâni lipsiți de orice credință. Și părea că în încăperea aceea se adunase câte unul din fiecare.

— Ai o perspectivă cam îngustă asupra chestiunii, Helvar, a spus Brekker. Yul-Bayur ar putea fi răpit de o altă echipă. Una din Shu Han. Sau poate din Ravka. Fiecare cu propriile sale scopuri. Kerchul nu e interesat de disputele teritoriale sau de vechi rivalități. Consiliul Comercial nu e interesat decât de comerț și vrea să se asigure că jurda parem rămâne un simplu zvon.

— Deci a conduce niște infractori în inima Fjerdei ca să răpească un prizonier de preț e un act patriotic? a întrebat Matthias pe un ton disprețuitor.

— Presupun că n-o să te convingă nici promisiunea a patru milioane de kruge, nu-i așa?

Matthias a scuipat:

— N-ai decât să-ți păstrezi banii. Să-ți stea în gât!

Apoi i-a venit o idee – una mârșavă și barbară, dar singurul lucru care i-ar fi permis să se întoarcă la Poarta Iadului cu inima împăcată, chiar dacă n-ar mai fi avut limba în gură. S-a lăsat pe spate atât cât i-au permis legăturile, concentrându-și atenția asupra lui Brekker:

— Am să fac un târg cu tine.

— Te ascult.

— N-am să merg cu voi, dar o să vă fac un plan al Curții. În felul ăsta o să reușiți să treceți măcar de primul punct de control.

— Și ce m-ar costa această prețioasă informație?

— N-am nevoie de banii tăi. O să-ți dau planul gratis.

Îi era rușine de acele cuvinte, dar tot le-a rostit:

— Dacă mă lași s-o omor pe Nina Zenik.

Fata scundă și arămie a pufnit cu dezgust, fără să-și ascundă disprețul față de el, iar băiatul de la masă s-a oprit din mâzgălit, rămânând cu gura căscată. Însă Kaz n-a fost deloc surprins. Ba chiar părea încântat. Matthias avea sentimentul neplăcut că demonul știuse exact cum avea să se desfășoare discuția dintre ei.

— Pot să-ți dau ceva mai bun, a spus Kaz.

Ce ar putea fi mai bun decât răzbunarea?

— Nu vreau nimic altceva, a insistat Matthias.

— Te pot face din nou drüskelle.

— Deci ești un magician? Un spirit wej care împlinește dorințe? Sunt superstițios, nu prost.

— Poți să fii și una și alta, dar nu despre asta e vorba, a răspuns Kaz, băgând mâna în haina lui neagră. Uite, a spus el, dându-i o hârtie fetei arămii.

Alt demon. Acesta păși fără zgomot, ca și când venise pe pământ de pe lumea cealaltă, dar nimeni nu avea suficientă minte cât s-o trimită înapoi. Fata a ridicat foaia în fața ochilor lui ca s-o citească. Documentul era scris în kerchiană și în fjerdană. Nu știa să citească în kerchiană – învățase s-o vorbească în temniță –, dar textul în fjerdană era foarte citeț și, pe măsură ce ochii i se mișcau pe pagină, inima lui Matthias bătea tot mai tare.

În lumina unor noi dovezi, lui Matthias Benedik Helvar i se oferă achitarea completă și imediată de toate acuzațiile de trafic cu sclavi. Acesta este pus în libertate astăzi, _____ , și va fi transportat în patria lui sau în orice alt loc va dori, în cel mai scurt timp, cu scuzele sincere ale tribunalului și ale guvernului kerchian.

— Ce noi dovezi?

Kaz s-a lăsat pe spetează:

— Se pare că Nina Zenik și-a retras acuzațiile. Și va fi judecată pentru mărturie falsă.

Matthias nu s-a mai putut abține și s-a uitat la ea. Lăsase vânătăi pe gâtul ei frumos. Și-a spus că ar trebui să fie bucuros.

— Mărturie falsă? Cât o să stai închisă pentru asta, Zenik?

— Două luni, a spus ea calm.

— Două luni?

Și a izbucnit într-un hohot de râs prelung și zgomotos, care i-a scuturat întreg trupul, de parcă o otravă i-ar fi făcut mușchii să se contracte spasmodic.

Ceilalți s-au uitat la el cu oarecare îngrijorare.

— Cât de nebun e? a întrebat Jesper, bătând darabana în mânerele de sidef ale revolverelor sale.

Brekker a ridicat din umeri:

— Nu-i tocmai un om de nădejde, dar e tot ce avem.

Două luni. Probabil într-o închisoare confortabilă, unde avea să farmece toți gardienii să-i aducă pâine proaspătă și să-i înfoaie pernele. Sau poate i-ar fi convins s-o elibereze în schimbul unei

amenzi pe care bogatele ei cunoștințe Grisha din Ravka ar fi putut s-o plătească pentru ea.

— Știi, nu e de încredere, i-a spus el lui Brekker. Sigur o să divulge ravkanilor secretele pe care speri să le obții de la Bo Yul-Bayur.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji din cauza asta, Helvar. Tu fă-ți partea ta, și secretele lui Yul-Bayur și ale jurdei parem vor ajunge în mâinile poporului care va ști cel mai bine cum să facă să rămână doar simple zvonuri.

Două luni. Nina avea să-și ispășească pedeapsa și să se întoarcă în Ravka cu patru milioane de kruge mai bogată, fără să se mai gândească măcar o clipă la el. Dar dacă achitarea era reală, se putea întoarce și el acasă.

Acasă. Își imaginase de multe ori că evadează de la Poarta Iadului, dar nu se gândise niciodată în mod serios la un plan. Ce viață îl aștepta dincolo de zidurile temniței, cu acuzația de negustor de sclavi atârnându-i de gât. Nu s-ar fi putut întoarce niciodată în Fjerda. Chiar dacă ar fi putut îndura rușinea, și-ar fi trăit restul zilelor fugind de autoritățile kerchiene – ar fi fost un om însemnat. Știa că și-ar fi putut face o nouă viață în Novyi Zem, dar ce rost ar fi avut?

Ce i se propunea acuma era diferit. Dacă demonul de Brekker spunea adevărul, Matthias putea să se întoarcă acasă. Dorul de patrie îi răscolea pieptul – să-și audă limba, să-și revadă prietenii, să mănânce semla umplută cu pastă de migdale dulci, să simtă mușcătura vântului de nord vuind pe deasupra gheții. Să se întoarcă acasă fără povara rușinii. Cu numele reabilitat, putea să revină la viața de drüskelle. Iar prețul pentru asta era un act de trădare.

— Și dacă Bo Yul-Bayur e mort? l-a întrebat pe Brekker.

— Van Eck susține că e în viață.

Dar cum ar fi putut negustorul cu care vorbise Kaz să înțeleagă modul de viață fjerdan? Dacă încă nu avusese loc procesul, Yul-Bayur sigur urma să fie judecat, și Matthias putea prezice cu ușurință rezultatul. Poporul lui n-ar fi eliberat niciodată un om care deținea asemenea cunoștințe înspăimântătoare.

— Și dacă totuși e mort, Brekker?

— Chiar și așa, o să fii achitat.

Deci dacă trofeul lor pornise deja spre lumea de dincolo, Matthias tot și-ar fi redobândit libertatea. Și totuși, cu ce preț? Mai făcuse greșeli. Fusese suficient de neghiob cât să aibă încredere în Nina. Fusese slab și această rușine avea să-l apese tot restul vieții. Dar plătise pentru prostia lui cu sânge și suferință în duhoarea de la Poarta Iadului. Iar fărădelegile lui fuseseră mărunte, fapte ale unui băiat naiv. Însă ce i se propunea acum era mult mai grav. Să dezvăluie secretele Curții de Gheață, să-și revadă patria știind că fiecare pas pe care îl făcea acolo era un act de trădare – oare putea face așa ceva?

Brum le-ar fi râs în nas acestor indivizi, ar fi făcut bucăți actul achitării. Dar Kaz Brekker era deștept și se vedea că avea resurse. Dacă Matthias îl refuza și – oricât de improbabil ar fi fost – Brekker și echipa lui reușeau să intre în Curtea de Gheață și să-l răpească pe omul de știință shuhan? Sau dacă Brekker avea dreptate și o altă țară ajungea acolo mai înainte? Părea că jurda parem era prea adictivă ca să fie utilă pentru Grisha, dar dacă formula ajungea cumva în mâinile ravkanilor și reușeau cumva s-o perfecționeze? Dacă, în felul acesta, Grisha din Ravka, reuniți în Armata a Doua, deveneau și mai puternici? Dacă se alătura acestei misiuni, Matthias se putea asigura că Bo Yul-Bayur nu avea să iasă dintre zidurile Curții de Gheață sau putea să însceneze un accident în timpul drumului înapoi spre Kerch.

Înainte s-o cunoască pe Nina, înainte să ajungă la Poarta Iadului, nu i-ar fi trecut niciodată prin cap așa ceva. Acum descoperea că putea face acest târg cu el însuși. Voia să intre în echipa demonului ca să obțină achitarea, iar apoi, când avea să redevină drüskelle, Nina Zenik avea să fie prima lui țintă. Avea s-o vâneze în Kerch, în Ravka, în orice gaură sau colț al lumii unde și-ar fi închipuit ea că se putea adăposti. Avea s-o găsească pe Nina Zenik și s-o pună să plătească în toate modurile imaginabile. Moartea ar fi fost prea bună pentru ea. Avea s-o arunce în cea mai mizerabilă celulă din Curtea de Gheață, unde n-avea să-i mai fie cald niciodată. Avea să se joace cu ea la fel cum se jucase ea cu el. Să-i ofere izbăvire, apoi să i-o refuze. Să-i ofere afecțiune și atenție, apoi să le ia înapoi. Avea să savureze fiecare lacrimă vărsată de ea și să înlocuiască parfumul dulce de flori pe care îl simțea pe limbă cu sarea suferințelor ei.

Chiar și așa, a simțit un gust amar în gură când a spus:

— Merg cu voi.

Brekker i-a făcut cu ochiul Ninei, iar lui Matthias i-a venit să-i zboare dinții din gură. După ce i-o plătesc Ninei, o să vin după tine. Treaba lui fusese să vâneze vrăjitoare – cât de diferit putea fi să nimicească un demon?

Fata arămie a împăturit documentul și i l-a înapoiat lui Brekker, care și l-a strecurat în buzunarul de la piept. Matthias s-a simțit ca și când ar fi urmărit un prieten vechi, pe care nu spera să-l mai vadă, dispărând într-o mulțime, fără să-l poată striga.

— O să te dezlegăm, a spus Brekker. Sper că temnița nu ți-a răpit toate manierele și dreapta judecată.

Matthias a încuviințat, iar fata arămie a scos un cuțit și a început să-i taie legăturile.

— Cred că o cunoști pe Nina, a continuat Brekker. Fata adorabilă care te eliberează e Inej, hoața noastră de secrete – cea mai bună din branșă. Jesper Fahey e țintașul nostru și e născut în Novyi Zem, dar încearcă să nu i-o iei în nume de rău. Iar el e Wylan, cel mai bun

expert în explozibili din tot Butoiul.

— Raske e mai bun, a intervenit Inej.

Wylan a ridicat privirea, buclele blond-roșcate căzându-i în ochi, și a vorbit pentru prima oară:

— Nu e mai bun. E neglijent.

— Își cunoaște meseria.

— Și eu.

— Nu prea, a răspuns Jesper.

— Wylan e nou în branșă, a recunoscut Brekker.

— Bineînțeles că e nou, pare să aibă vreo doișpe ani, a răspuns Matthias.

— Am șaișpe, a zis Wylan îmbufnat.

Matthias nu l-a crezut. Îi dădea cel mult cincisprezece. Părea că nici măcar nu începuse să se bărbierească. De fapt, cu cei optsprezece ani ai săi, Matthias bănuia că era cel mai în vârstă dintre ei. E drept că Brekker avea ochi de bătrân, dar nu putea să fie mai mare decât Matthias.

Pentru prima oară, fostul drüskelle s-a uitat atent la oamenii din jurul lui. Asta-i echipa pentru o misiune atât de periculoasă? Dacă mureau cu toții, nu mai avea de ce să-și facă griji din pricina trădării. Și numai el știa cât de dificilă putea fi încercarea lor.

— Ar trebui să-l luăm pe Raske, a spus Jesper. Se descurcă bine sub presiune.

— Nici mie nu-mi place alegerea ta, l-a susținut Inej.

— Nu v-am întrebat, a răspuns Kaz. În plus, Wylan nu se pricepe doar la amnar și la făcut stricăciuni. E asigurarea noastră.

— Asigurare pentru ce? a întrebat Nina.

— Faceți cunoștință cu Wylan Van Eck, a spus Kaz Brekker, și obrajii băiatului s-au făcut stacojii. Fiul lui Jan Van Eck și garanția noastră pentru cele treizeci de milioane de kruge.

8. Jesper

Jesper s-a uitat țintă la Wylan.

— Vasăzică așa, ești fiu de consilier, a spus el, izbucnind în râs. Asta explică tot.

Știa că ar fi trebuit să fie furios pe Kaz pentru că-i tăinuise încă o informație esențială, dar în clipa aceea pur și simplu se delecta urmărind mica revelație a identității lui Wylan Van Eck zburdând prin încăpere și ridicând praful ca un mânz nărăvaș.

Mort de rușine, Wylan se făcuse roșu ca racul. Nina era uluită și enervată. Fjerdanul părea doar confuz. Iar Kaz avea un aer foarte mulțumit de el însuși. Și bineînțeles că Inej nu părea deloc surprinsă. Strângea secrete pentru Kaz și le păstra cu strășnicie. Jesper a încercat să ignore junghiul de gelozie pricinuit de sentimentul că era exclus.

Gura lui Wylan s-a deschis și s-a închis, apoi, cu glas sugrumat, a zis pe un ton jalnic:

— Știai?

Kaz s-a lăsat pe spetează, cu un genunchi îndoit și cu piciorul bolnav întins în față:

— De ce credeai că te țin pe lângă mine?

— Pentru că mă pricep la explozibili.

— Ca pirotehnist ești doar acceptabil. Dar ești excelent ca ostatic.

Un răspuns crud, dar așa era Kaz. Iar Butoiul era un profesor mult mai aspru decât ar fi putut fi Kaz vreodată. Măcar asta explica de ce îl răsfățase Kaz pe Wylan, oferindu-i misiuni.

— Nu contează, a spus Jesper. Tot ar trebui să-l luăm pe Raske și să lăsăm puiul de negustor închis undeva în Ketterdam.

— N-am încredere în Raske.

— Și ai încredere în Wylan Van Eck? a întrebat Jesper sceptic.

— Wylan nu știe suficientă lume cât să ne creeze mari probleme.

— N-am și eu ceva de spus în povestea asta? s-a plâns Wylan. Sunt și eu de față.

Kaz a ridicat o sprânceană:

— Ți s-a furat vreodată din buzunar, Wylan?

— Ăăă… din câte știu, nu.

— Ai fost tâlhărit pe stradă?

— Nu.

— Ai atârnat vreodată peste balustrada unui pod, cu capul în canal?

Wylan a clipit:

— Nu, dar…

— Ai fost bătut vreodată până n-ai mai putut să mergi?

— Nu.

— De ce crezi că n-ai avut parte de nimic din toate astea?

— Păi…

— Ai plecat din vila lui tati de pe Geldstraat de trei luni. De ce crezi

că sejurul tău în Butoi a fost atât de binecuvântat?

— Am avut noroc? a sugerat fără convingere Wylan.

Jesper a pufnit:

— Kaz e norocul tău, pui de negustor. Te-a pus sub protecția Scursurilor, deși ești complet inutil, și până acuma niciunul dintre noi nu înțelegea de ce.

— Era inexplicabil, a recunoscut Nina.

— Kaz întotdeauna are motivele lui, a spus Inej cu glas scăzut.

— De ce ai plecat din casa lui taică-tu? a întrebat Jesper.

— Sosise timpul, a răspuns Wylan cu un nod în gât.

— Idealist? Romantic? Revoluționar?

— Idiot? a sugerat Nina. Nimeni nu alege să trăiască în Butoi, dacă are altă variantă.

— Nu-s inutil, a răspuns Wylan.

— Raske e un pirotehnist mai bun…, a început Inej.

— Am fost la Curtea de Gheață. Cu tata. Am fost la un dineu diplomatic. Vă pot da o mână de ajutor să întocmiți planurile.

— Vedeți? Profunzimi nebănuite, a spus Kaz, lovind cu degetele înmănușate capul de cioară al bastonului. Și nu vreau ca puștiul cu care-l avem la mână pe Van Eck să se plictisească în Ketterdam cât timp noi mergem în nord. Wylan vine cu noi. E un pirotehnist suficient de bun și, mulțumită costisitorilor săi profesori privați, are talent la desen.

Wylan s-a înroșit și mai tare, iar Jesper a clătinat din cap:

— Cântă și la pian?

— La flaut, a răspuns Wylan defensiv.

— Perfect.

— Și întrucât Wylan a văzut Curtea de Gheață cu ochii lui, a continuat Kaz, te poate ajuta să ne-o descrii cinstit, Helvar.

Fjerdanul s-a încruntat furios, iar Wylan s-a chircit de frică.

— Nu te teme, i-a spus Nina. Încruntatul nu omoară.

Jesper a observat că umerii lui Matthias se încovoiau în față de fiecare dată când vorbea Nina. Habar n-avea ce poveste fusese între ei, dar probabil aveau să se omoare unul pe altul înainte să ajungă în Fjerda.

Jesper s-a frecat la ochi. Era nedormit și frânt de oboseală după peripețiile evadării din temniță, iar acum gândurile îi roiau în jurul posibilității de a câștiga treizeci de milioane de kruge. Chiar și după ce Per Haskell și-ar fi luat cele douăzeci de procente, tot ar fi rămas câte patru milioane de fiecare. Ce-ar fi putut face cu ditamai mormanul de bani? Jesper nu putea decât să și-l închipuie pe taică-su spunând: O să te bage într-un morman de căcat de două ori mai mare. Pe toți sfinții, chiar îi era dor de el.

Kaz a lovit cu bastonul în podeaua de lemn lustruit.

— Scoate-ți penița și hârtia, Wylan. Să-l punem pe Helvar la lucru.

Wylan a băgat mâna în geanta de umăr pe care o așezase la picioare și a scos un sul subțire de hârtie și o cutie de metal cu un toc care părea scump și călimări de cerneală.

— Ce frumos, a spus Jesper. Câte o peniță pentru fiecare ocazie.

— Hai, vorbește, i-a spus Kaz fjerdanului. A sosit timpul să plătești chiria.

Matthias și-a întors privirea furioasă spre Kaz. Fără îndoială, o privire puternică. Dar era aproape amuzant să vezi cum și-o fixează în ochii ca de rechin ai lui Kaz.

În cele din urmă, fjerdanul a închis ochii, a inspirat adânc și a spus:

— Curtea de Gheață se înalță pe faleza ce dă spre portul din Djerholm. E construită în cercuri concentrice, ca inelele unui copac.

Vorbele i se desprindeau cu greu de pe buze, ca și când fiecare i-a fi pricinuit o durere.

— Mai întâi, zidul de apărare, apoi inelul exterior, care e împărțit în trei sectoare. Dincolo de acest inel e șanțul cu gheață, iar apoi, în centrul complexului, Insula Albă.

Wylan a început să deseneze, iar Jesper s-a uitat peste umărul lui.

— Nu seamănă cu inelele de copac, a comentat el. Aduce mai degrabă cu un tort.

— Păi, chiar seamănă cu o prăjitură, s-a apărat Wylan. Tot complexul e construit pe o colină.

Kaz i-a făcut semn lui Matthias să continue.

— Stâncile falezei nu pot fi escaladate, iar drumul dinspre nord e singura cale de acces. Înainte să ajungeți la zidul de apărare, va trebui să treceți de un punct de control.

— Două puncte de control, a spus Wylan. Când am fost eu acolo, erau două.

— Vezi? i-a zis Kaz lui Jesper. Are calități prețioase. Wylan e cu ochii pe tine, Helvar.

— De ce două puncte de control? a întrebat Inej.

Matthias s-a uitat la podelele negre de nuc și a zis:

— E mai greu să mituiești două rânduri de gărzi. Sistemul de securitate de la Curte are asigurări multiple. Dacă ajungeți până acolo…

— Dacă ajungem, Helvar. Dacă noi ajungem până acolo, l-a corectat Kaz.

Fjerdanul a ridicat ușor din umeri:

— Dacă ajungem până acolo, inelul exterior e împărțit în trei sectoare: închisoarea, cazarma drüskelle și ambasada, fiecare cu o poartă proprie în zidul de apărare. Poarta închisorii e folosită în permanență, însă e păzită tot timpul de gărzi înarmate. Celelalte două sunt folosite alternativ.

— Ce anume hotărăște care dintre ele e folosită? a întrebat Jesper.

— Programul se schimbă în fiecare săptămână, iar gărzilor nu li se comunică decât cu o noapte înainte.

— Poate că e un lucru bun, a spus Jesper. Dacă ne putem da seama care poartă e nefolosită, o să știm că nu e păzită…

— Fiecare poartă e păzită de patru gărzi chiar și când nu e folosită.

— Sunt sigur că ne putem descurca cu patru gărzi.

Matthias a clătinat din cap:

— Porțile cântăresc mii de kilograme și nu pot fi deschise decât de către gărzi. Și chiar dacă ați putea clinti una dintre ele, deschiderea neprogramată a unei porți declanșează Protocolul Negru. Toată Curtea ar intra în stare de alertă și oricum v-ați trăda poziția.

Încăperea a fost străbătută de o undă de neliniște. Jesper s-a mutat de pe un picior pe altul și, judecând după expresiile celorlalți, toți se întrebau același lucru: În ce ne băgăm? Numai Kaz părea netulburat.

— Desenează tot, i-a zis Kaz lui Wylan, lovind hârtia cu degetul. Helvar, mă aștept ca mai încolo să-i descrii lui Wylan și sistemul de alarmă.

Matthias s-a încruntat:

— Nu prea știu cum funcționează. E o rețea de cabluri și clopote.

— Spune-i tot ce știi. Unde crezi că-l țin închis pe Bo Yul-Bayur?

Matthias s-a ridicat încet și s-a apropiat de schița care se contura sub penița lui Wylan. Mișcările fjerdanului erau precaute, ca și când Kaz i-ar fi cerut să atingă un șarpe cu clopoței.

— Probabil aici, a spus Matthias, punând degetul pe foaie. În sectorul închisorii. Celulele de maximă securitate sunt la ultimul etaj. Acolo îi țin pe criminalii cei mai periculoși: asasini, teroriști…

— Și Grisha? a întrebat Nina.

— Exact! a răspuns el îndârjit.

— Voi doi o să ne faceți călătoria amuzantă, nu-i așa? a întrebat Jesper. De obicei, oamenii încep să se urască între ei la vreo săptămână după ce pleacă în misiune, dar voi doi ați furat startul.

Nina și Matthias s-au încruntat la el, iar Jesper le-a răspuns cu un zâmbet radios, însă atenția lui Kaz era concentrată asupra schiței.

— Bo Yul-Bayur nu e periculos, a spus el îngândurat. Cel puțin nu așa cum sunt criminalii. Nu cred că-l țin închis cu ei.

— Eu cred că deja l-au pus într-un mormânt, a spus Matthias.

— Pornește de la presupunerea că nu e mort. E un prizonier valoros, pe care nu-l vor căzut în mâinile cui nu trebuie înainte de proces. Unde altundeva ar putea să-l țină?

Matthias s-a uitat la schiță:

— Clădirile din inelul exterior înconjoară șanțul cu gheață, care la rândul lui încercuiește Insula Albă, unde se află vistieria și Palatul Regal. Insula e cel mai sigur loc din Curte.

— Înseamnă că acolo îl țin pe Bo Yul-Bayur, a spus Kaz.

Matthias a zâmbit. De fapt, nu era atât un zâmbet cât o dezvelire a dinților. A învățat rânjetul ăsta la Poarta Iadului, s-a gândit Jesper.

— Atunci misiunea voastră e imposibilă, a zis fjerdanul. Un grup de străini n-are cum să ajungă pe Insula Albă.

— Nu fi atât de încântat, Helvar. Dacă nu ajungem acolo, nu-ți primești achitarea.

Matthias a ridicat din umeri:

— Nu pot schimba adevărul. Șanțul cu gheață e supravegheat de gărzi din câteva turnuri ridicate în Insula Albă, precum și din Orologiul Străbunilor. Șanțul nu poate fi străbătut decât pe podul de sticlă, și nu se poate ajunge pe pod fără aprobare.

— Dar se apropie Hringkälla, a spus Nina.

— Taci din gură, a pufnit Matthias.

— Ba te rog, vorbește, a intervenit Kaz.

— Hringkälla e Ziua Ascultării, când noii drüskelle sunt inițiați pe Insula Albă.

Matthias și-a încleștat așa de tare pumnii, încât i s-au albit încheieturile degetelor:

— N-ai niciun drept să vorbești despre lucrurile astea. Sunt sfinte.

— Sunt fapte. Capetele încoronate fjerdane organizează o petrecere uriașă cu oaspeți din întreaga lume, și mare parte din distracții sunt aduse direct din Ketterdam.

— Ce distracții? a întrebat Kaz.

— Actori, dansatori, o trupă de Komedie Brute și cele mai mari talente din casele de toleranță de pe Doaga de Vest.

— Am crezut că fjerdanii nu se dedau la asemenea distracții, a spus Jesper.

Inej a strâmbat din buze:

— N-ai văzut niciodată soldați fjerdani pe Doage?

— Vreau să spun, când sunt la ei acasă, a explicat Jesper.

— E singura zi din an când nu mai sunt atât de jalnici și își permit să se distreze, i-a răspuns Nina. În plus, numai drüskelle trăiesc ca niște călugări.

— Distracția n-ar trebui să presupună vin și… carne, a pufnit Matthias.

Nina s-a uitat la el, bătând din genele ei lucioase:

— N-ai ști să recunoști o distracție nici dacă s-ar strecura lângă tine și ți-ar înfige o acadea în gură.

Apoi s-a uitat din nou la schiță:

— În ziua aia, ușa ambasadei va trebui să se deschidă. Poate că ne chinuim degeaba să găsim o cale să pătrundem în Curtea de Gheață. Poate ar trebui să intrăm odată cu artiștii din Ketterdam.

— Nu vorbim de Spectacolul Iadului. N-o să fie atât de ușor.

— Musafirii sunt verificați cu câteva săptămâni înainte să sosească la Curtea de Gheață, a intervenit Matthias. Iar înainte să intre în ambasadă, le sunt verificate documentele de mai multe ori. Fjerdanii nu-s proști.

Nina a ridicat o sprânceană:

— Nu toți, oricum.

— Nu împunge ursul, Nina, a spus Kaz. Avem nevoie să fie prietenos. Când are loc petrecerea asta?

— E o petrecere sezonieră, a răspuns Nina. La echinoxul de primăvară.

— Deci de azi în două săptămâni, a calculat Inej.

Kaz a înclinat capul într-o parte, ațintindu-și privirea în gol.

— Fața de uneltitor, i-a șoptit Jesper lui Inej.

— Adevărat, a încuviințat ea.

— Trimite și Trandafirul Alb o delegație? a întrebat Kaz.

Nina a clătinat din cap:

— N-am auzit nimic de așa ceva.

— Chiar dacă mergem direct la Djerholm, a spus Inej, tot ne ia o săptămână. N-avem timp să facem rost de documente sau să ne construim niște identități false care să reziste la o examinare mai atentă.

— N-o să intrăm pe la ambasadă, a spus Kaz. Lovește întotdeauna acolo unde nu se uită ținta.

— Ce țintă? a întrebat Wylan.

Jesper a izbucnit în râs:

— Pe toți sfinții, chiar că nu știi nimic. Ținta, adică guguștiucul, nătăfletul, fraierul pe care vrei să-l tragi în piept.

Wylan s-a îndreptat de spate:

— Se prea poate să n-am… educația ta, dar sunt sigur că știu și eu cuvinte pe care tu nu le știi.

— Sunt sigur că știi și cum se împăturește corect un șervețel și cum să dansează menuetul. Ah, și cânți la flaut. Calități prețioase, pui de negustor. Calități prețioase.

— În ziua de azi nu mai dansează nimeni menuet, a mormăit Wylan.

Kaz s-a lăsat pe spate:

— Cum furi cel mai simplu portofelul cuiva?

— Îi pui un cuțit la gât? a întrebat Inej.

— Un pistol în șale? a spus Jesper.

— Otravă în băutură? a sugerat Nina.

— Sunteți înfiorători, a spus Matthias.

Kaz a dat ochii peste cap:

— Când vrei să furi cuiva portofelul, cel mai simplu e să-i dai de înțeles că o să-i furi ceasul. Îi îndrepți atenția unde vrei tu. Hringkälla

exact treaba asta o s-o facă pentru noi. Curtea de Gheață va trebui să-și folosească resursele ca să supravegheze musafirii și să protejeze familia regală. Nu pot să supravegheze totul în același timp. E ocazia perfectă să-l înhățăm pe Bo Yul-Bayur.

Kaz a făcut semn spre poarta închisorii din zidul de apărare:

— Mai ții minte ce ți-am zis la Poarta Iadului, Nina?

— Mi-e greu să țin pasul cu toată înțelepciunea ta.

— La închisoare n-o să-i intereseze cine intră, ci doar cine încearcă să iasă, a spus el, mutându-și degetul înmănușat pe celălalt sector. La ambasadă, n-o să-i intereseze cine iese, ci or să fie concentrați asupra celor care intră. Așa că o să intrăm pe la închisoare și o să ieșim pe la ambasadă. Helvar, Orologiul Străbunilor funcționează?

Matthias a dat afirmativ din cap:

— Bate la fiecare sfert de oră. Clopotele lui sunt folosite și pentru protocoalele de alarmă.

— E precis?

— Bineînțeles.

— Mecanism fjerdan de bună calitate, a comentat răutăcios Nina.

Kaz n-a luat-o în seamă:

— Atunci o să folosim Orologiul Străbunilor ca să ne coordonăm mișcările.

— O să intrăm deghizați în gărzi? a întrebat Wylan.

Jesper nu și-a putut stăpâni disprețul:

— Doar Nina și Matthias vorbesc fjerdana.

— Și eu vorbesc fjerdana, a protestat Wylan.

— Fjerdană de școală, nu? Sunt sigur c-o vorbești la fel de bine pe cât vorbesc eu limba elanilor.

— Limba elanilor e probabil limba ta maternă, a mormăit Wylan.

— Intrăm așa cum suntem – ca infractori, a spus Kaz. Închisoarea e poarta noastră de intrare.

— Stai să înțeleg și eu, a spus Jesper. Deci vrei să-i lăsăm pe fjerdani să ne închidă în temniță? Păi nu asta încercăm mereu să evităm?

— Identitățile infractorilor sunt alunecoase. E unul dintre avantajele de a face parte din pătura care provoacă probleme. La poarta închisorii, or să ne numere ca pe vite, verificând doar numele și infracțiunile, fără să ne ceară pașapoarte și sigilii diplomatice.

— Pentru că nimeni nu vrea să meargă la închisoare, a spus Jesper.

Nina și-a frecat brațele cu palmele:

— Nu vreau să fiu închisă într-o celulă fjerdană.

Kaz și-a scuturat mâneca și din ea au ieșit două tije metalice subțiri, care i s-au strecurat printre degete, iar după o clipă au dispărut la loc.

— Șperacle? a întrebat Nina.

— De celule mă ocup eu, a spus Kaz.

— Lovește unde nu se uită ținta, a repetat Inej pe un ton meditativ.

— Exact, a spus Kaz. Iar Curtea de Gheață e la fel ca oricare altă țintă, un guguștiuc mare și alb numai bun de jumulit.

— Yul-Bayur o să vină cu noi de bunăvoie? a întrebat Inej.

— Van Eck a zis că, atunci când Consiliul a încercat să-l scoată pe Yul-Bayur din Shu Han, i-au dat o parolă, ca să știe în cine să aibă încredere: Sesh-uyeh. Așa o să-și dea seama că suntem trimiși de guvernul kerchian.

— Sesh-uyeh, a repetat Wylan, rostind silabele cu stângăcie. Ce înseamnă?

Nina și-a ațintit privirea într-un punct din podea și a zis:

— Țăruș pentru inimă.

— Misiunea are sorți de izbândă, a spus Kaz, și noi suntem cei care putem s-o ducem la capăt.

Jesper a simțit cum se schimba atmosfera în încăpere, căci lucrurile deja începeau să pară posibile. Era ceva subtil, dar învățase să-l distingă la masa de joc – momentul în care un jucător își dădea seama că poate avea o mână câștigătoare. Pe Jesper îl îmboldea nerăbdarea, un amestec efervescent de teamă și entuziasm din pricina căruia îi era greu să stea locului.

Poate același lucru îl simțea și Matthias, pentru că și-a încrucișat brațele vânjoase la piept și a spus:

— Habar n-aveți în ce vă băgați.

— Dar tu ai habar, Helvar. Vreau să lucrezi la planul Curții de Gheață clipă de clipă, până ne îmbarcăm. Niciun detaliu nu e prea mic sau prea lipsit de importanță. O să te verific în mod regulat.

Inej și-a plimbat degetul pe schița desenată de Wylan – o serie de cercuri concentrice.

— Chiar seamănă cu cercurile unui copac, a spus ea.

— Ba nu, a spus Kaz. Seamănă cu o țintă.

9. Kaz

— Asta-i tot deocamdată, le-a spus Kaz. Vă dau tuturor de știre imediat ce găsesc o navă, dar să fiți pregătiți de îmbarcare mâine noapte.

— Așa curând? a întrebat Inej.

— Nu știm peste ce vreme o să dăm și ne așteaptă o călătorie lungă. Hringkälla e șansa noastră cea mai bună să punem mâna pe Bo Yul-Bayur. Nu vreau s-o pierdem.

Kaz avea nevoie de timp să se gândească la planul care i se înfiripase în minte. Deja îi erau clare datele principale: pe unde aveau să intre și cum aveau să plece. Însă era un plan care îi împiedica să-și ia multe lucruri cu ei. Urmau să acționeze fără resursele lor obișnuite. Ceea ce implica mai multe variabile și mult mai multe șanse ca lucrurile să meargă prost.

Ținându-l pe Wylan Van Eck în preajmă, măcar putea fi sigur că aveau să-și primească recompensa. Dar n-avea să fie ușor. Nici nu plecaseră din Ketterdam, iar Wylan deja părea depășit de situație. Nu era cu mult mai tânăr decât Kaz, și totuși avea înfățișarea unui copil: piele catifelată și ochi mari, ca ai unui cățeluș cu urechi mătăsoase într-o încăpere plină de câini încăierați.

— Ai grijă ca Wylan să nu intre în vreun bucluc, i-a spus Kaz lui Jesper.

— De ce eu?

— Pentru tu că ai avut ghinionul să fii în fața mea. Și pentru că nu vreau ca fiul și tatăl să se împace brusc înainte să ne îmbarcăm.

— N-ai de ce să-ți faci griji din cauza asta, a spus Wylan.

— Îmi fac griji pentru orice, pui de negustor. De-aia încă sunt în viață. Și poți să stai și tu cu ochii pe Jesper.

— Pe mine? a întrebat Jesper indignat.

Kaz a deschis o ușă secretă din lambriul negru și a descuiat seiful ascuns în spatele ei.

— Da, pe tine.

A numărat patru teancuri subțiri de kruge și i-a dat unul lui Jesper:

— Pentru gloanțe, nu pentru pariuri. Wylan, ai grijă ca nu cumva, în loc să se ducă după muniție, picioarele lui să găsească în mod misterios calea către un salon de jocuri, ai înțeles?

— N-am nevoie de dădacă, a pufnit Jesper.

— E mai degrabă o doamnă de companie, dar dacă vrei să-ți spele scutecele și să te bage noaptea în pat, treaba voastră.

Fără să ia în seamă mina ofensată a lui Jesper, Kaz i-a dat un teanc de kruge lui Wylan pentru explozibili, iar Ninei, unul pentru cele trebuincioase în trusa ei de Croitoreasă.

— Faceți provizii numai pentru drum, le-a spus el. Dacă totul o să iasă cum cred eu, o să trebuiască să intrăm cu mâna goală în Curtea

de Gheață.

A văzut o umbră fluturând pe fața lui Inej. Nu i-ar fi plăcut să se despartă de cuțitele ei, la fel cum nu i-ar fi plăcut lui să se despartă de bastonul cu cap de cioară.

— Va trebui să vă faceți rost de haine groase, i-a spus el lui Inej. Pe Wijnstraat e un magazin de unde se aprovizionează vânătorii de blănuri – poți să începi de acolo.

— Vrei să ne apropiem dinspre nord? a întrebat Helvar.

Kaz a aprobat din cap:

— Portul din Djerholm colcăie de vameși și pun pariu că măsurile de siguranță or să fie sporite pe durata marii voastre petreceri.

— Nu-i o petrecere.

— Așa sună, a spus Jesper.

— N-ar trebui să fie o petrecere, a insistat Helvar iritat.

— Și cu el ce facem? a întrebat Nina, ridicând bărbia spre Matthias.

Vocea ei se voia nepăsătoare, dar, în afară de Helvar, n-o credea nimeni din încăpere – îi văzuseră cu toții lacrimile la Poarta Iadului.

— Deocamdată, rămâne aici, la Clubul Ciorii. Vreau să-ți scormonești memoria după detalii, Helvar. Wylan și Jesper o să ți se alăture mai târziu. O să păstrăm salonul ăsta închis. Dacă cineva din sala principală vrea să vină aici, să le spuneți că e rezervat pentru un joc privat.

— Trebuie să dormim aici? a întrebat Jesper. Am de rezolvat niște lucruri la Stinghie.

— Te descurci tu cumva, a spus Kaz, deși știa că a-i cere lui Jesper să-și petreacă noaptea într-un salon de jocuri fără să-l lase să joace nicio mână era o formă de cruzime.

Apoi s-a întors spre ceilalți:

— Nu suflați nimănui o vorbă. Nu trebuie să știe nimeni că plecați din Kerch. Lucrați cu mine la o lovitură pe care o dăm la o casă de la țară. Atât.

— Ai de gând să ne spui ceva despre planul tău miraculos? a întrebat Nina.

— Când ajungem pe vas. Cu cât știți mai puțin, cu atât puteți divulga mai puțin.

— Și-l lași pe Helvar fără cătușe?

— Poți să stai cuminte? l-a întrebat Kaz pe fjerdan.

Matthias i-a aruncat o privire ucigașă, dar a încuviințat din cap.

— O să încuiem ușa și o să punem un om s-o păzească.

Inej s-a uitat la fjerdanul uriaș:

— Poate chiar doi.

— Puneți-i de pază pe Dirix și Rotty, dar nu le dați prea multe detalii. O să meargă și ei cu noi, dar o să le spun despre ce-i vorba mai încolo. Și, Wylan, noi doi trebuie să stăm un pic de vorbă. Vreau să

aflu totul despre compania comercială a lui taică-tu.

Wylan a ridicat din umeri:

— Nu știu nimic despre ea. Nu vorbește cu mine despre asta.

— Vrei să zici că nu te-ai furișat niciodată în biroul lui? Că nu i-ai răsfoit documentele?

— Nu, a răspuns Wylan, ridicând ușor bărbia.

Kaz și-a dat seama cu surprindere că îl credea.

— Ce ți-am zis? a comentat Jesper voios, pornind spre ușă. E inutil.

Ceilalți au pornit în urma lui, iar Kaz a închis seiful, răsucindu-i roata.

— Aș vrea să schimb câteva vorbe cu tine, Brekker, a spus Helvar. Între patru ochi.

Inej i-a aruncat o privire îngrijorată lui Kaz, dar el n-a luat-o în seamă. Inej își închipuia că nu se putea descurca cu un morman de mușchi de la țară ca Matthias Helvar? A închis ușa din lambriu și și-a scuturat piciorul. Îl durea din pricina prea multor nopți nedormite și a timpului prea îndelungat cât se sprijinise în el.

— Pleacă, Fantomă, i-a spus el. Închide ușa în urma ta.

Imediat ce s-a închis ușa, Matthias s-a repezit la el. Kaz nu s-a opus. Se aștepta la asta.

Matthias i-a astupat gura cu o mână murdară. Senzația de piele pe piele i-a stârnit lui Kaz un sentiment amețitor de repulsie, dar, întrucât anticipase atacul, a reușit să controleze scârba care l-a copleșit. Cu cealaltă mână, fjerdanul i-a scotocit pe rând în buzunarele de la haină.

— Fer esje? a mormăit el furios în fjerdană, apoi în kerchiană: Unde e?

Kaz l-a lăsat pe Helvar să mai caute frenetic preț de câteva clipe, apoi și-a coborât cotul și a lovit cu pumnul în sus, obligându-l pe fjerdan să-și slăbească strânsoarea. Kaz a scăpat ușor din mâinile lui Matthias și l-a lovit cu bastonul în spatele piciorului drept. Fjerdanul cel masiv s-a prăbușit, iar când a încercat să se ridice, Kaz l-a lovit cu piciorul.

— Rămâi la podea, lichea jalnică.

Însă Helvar a încercat din nou să se ridice. Era rapid și închisoarea îl făcuse puternic. Kaz l-a izbit cu putere peste falcă, apoi a aplicat punctelor de presiune de pe umerii uriași ai lui Helvar două lovituri fulgerătoare cu vârful bastonului. Fjerdanul a icnit, iar brațele i-au amorțit instantaneu, atârnându-i inutile pe lângă corp.

Kaz a răsucit bastonul în mână și i-a lipit de gât capul de cioară:

— Dacă mai faci o mișcare, te pocnesc peste falcă atât de tare, că toată viața n-o să mai poți mânca decât supă.

Fjerdanul a rămas neclintit, cu ochii scânteind de ură.

— Unde-i achitarea? a zis Helvar printre dinți. Te-am văzut că ai pus-o în buzunar.

Kaz s-a lăsat pe vine lângă el și a scos documentul împăturit din buzunarul care păruse gol cu o clipă înainte:

— Asta?

Fjerdanul a încercat să-și ridice brațele amorțite, apoi a scos un mârâit ca de animal, iar Kaz a făcut documentul să dispară, însă după o clipă a reapărut între degetele sale. L-a răsucit o dată, arătându-i textul, apoi și-a trecut mâna peste el și i-a arătat lui Helvar foia aparent goală.

— Demjin, a mormăit Helvar.

Kaz nu știa fjerdana, dar cunoștea acel cuvânt. „Demon".

Nimic mai fals. Doar învățase trucuri de la trișorii și de la crupierii de pe Doaga de Est, exersându-le ore bune în fața oglinzii începătoșate pe care și-o cumpărase din prima simbrie.

Kaz l-a lovit ușor cu bastonul peste falcă:

— Pentru fiecare truc pe care l-ai văzut, mai știu încă o mie. Crezi că un an la Poarta Iadului te-a făcut un dur? Că te-a învățat cum să te bați? Când eram copil, Poarta Iadului ar fi fost raiul pe pământ pentru mine. Te miști ca un bivol, n-ai rezista mai mult de două zile pe străzile unde am crescut. E singura dată când îți trec cu vederea nesăbuința. Să nu mă mai pui niciodată la încercare. Dă din cap ca să știu dacă ai înțeles.

Helvar a strâns din buze și a dat din cap o dată.

— Bine. Cred că o să-ți punem cătușe la picioare în noaptea asta.

Kaz s-a ridicat în picioare, și-a luat pălăria cea nouă de pe biroul unde o lăsase și i-a dat fjerdanului încă o lovitură peste rinichi, să se asigure că a înțeles. Uneori, oamenii robuști nu știau când să rămână la pământ.

10. Inej

În ziua următoare, Inej l-a văzut pe Kaz începând să pună cap la cap bucățile planului său. Luase parte la toate consultările lui cu membrii echipei, dar știa că nu vedea decât fragmente din imaginea de ansamblu. Așa proceda Kaz de fiecare dată.

Dacă Mâini-Murdare avea îndoieli cu privire la misiune, nu le dădea la iveală, iar Inej și-ar fi dorit să fie la fel de sigură ca și el. Curtea de Gheață fusese construită ca să reziste la asaltul armatelor, regimentelor de Grisha, asasinilor și spionilor. Când îi spusese asta lui Kaz, îi răspunsese simplu:

— Dar n-a fost concepută ca să ne oprească pe noi.

Încrederea lui o irita:

— Ce te face să crezi că putem reuși? O să fie și alte echipe ca a noastră, soldați și spioni bine pregătiți, oameni cu ani de experiență în spate.

— Nu e o misiune pentru soldați și spioni bine pregătiți. E pentru hoți și bătăuși. Van Eck știe asta și tocmai de-aia a apelat la noi.

— N-o să poți cheltui banii de la el dacă o să fii mort.

— O să dobândesc obiceiuri costisitoare în viața de apoi.

— Există o diferență între încredere și aroganță.

Dar el îi întorsese spatele și trăsese cu putere de fiecare mănușă, adâncindu-și mai mult mâinile în ele:

— Iar când o să vreau o predică pe tema asta, o să știu la cine să apelez. Dacă nu vrei să mergi cu noi, spune.

Inej își îndreptase spinarea, mândria ei venindu-i în apărare:

— Kaz, Matthias nu e singurul membru de neînlocuit al echipei. Ai nevoie de mine.

— Am nevoie de calitățile tale, Inej. Nu e același lucru. Se prea poate să fii cea mai bună cățărătoare din Butoi, dar nu ești singura. Ai face bine să ții minte asta dacă vrei să-ți păstrezi partea din recompensă.

Inej nu-i răspunsese, nevrând să-i arate cât de tare o înfuriase, și ieșise din biroul lui, iar de atunci nu mai vorbise cu el.

Acum, în timp ce se îndrepta spre port, se întreba ce o făcea să rămână alături de Scursuri.

Putea să plece din Kerch când voia. Putea să se îmbarce pe o navă către Novyi Zem, apoi să se întoarcă în Ravka și să-și caute familia. Poate se adăpostiseră în vest când începuse războiul civil sau poate se refugiaseră până în Shu Han. Caravanele suli urmau de ani de zile aceleași drumuri, iar ea avea îndemânarea necesară ca să supraviețuiască din furturi până i-ar fi găsit.

Asta ar fi însemnat să plece fără să-și achite datoria față de Scursuri. Per Haskell ar fi dat vina pe Kaz, care ar fi fost obligat să achite suma pentru care fusese răscumpărată de la Menajerie; în plus, ar fi devenit

vulnerabil dacă Fantoma lui nu i-ar mai fi adunat secrete. Dar nu-i spusese că era ușor de înlocuit? Dacă reușeau să dea lovitura și să se întoarcă în Kerch cu Bo Yul-Bayur teafăr, partea ei din recompensă ar fi fost mai mult decât suficientă ca să-și răscumpere contractul cu Scursurile. Nu i-ar mai fi datorat nimic lui Kaz și n-ar mai fi avut niciun motiv să rămână.

Soarele avea să răsară peste o oră, dar străzile încă erau aglomerate în timp ce Inej își croia drum dinspre Doaga de Est spre Doaga de Vest. Și-a amintit o zicătoare suli: Inima e o săgeată. Are nevoie de o țintă ca să știe unde să se înfigă. Tatălui ei îi plăcea să i-o spună când o învăța să meargă pe sârmă sau să facă acrobații la trapez. Fii hotărâtă, o îndemna el. Trebuie să știi unde vrei să mergi ca să ajungi acolo. Mama ei râdea când îl auzea. Nu despre asta-i vorba, spunea ea. Strici romantismul din toate cele. Dar nu era adevărat. Tatăl ei își adorase soția. Inej își amintea că lăsa peste tot buchețele de mușcate sălbatice pentru mama ei: în dulapuri, în oale, în mânecile costumelor.

Vrei să-ți spun secretul iubirii adevărate? a întrebat-o odată tatăl ei. *Un prieten al meu obișnuia să spună că femeilor le plac florile. Avusese multe aventuri, dar nu și-a găsit niciodată o nevastă. Și știi de ce? Pentru că, într-adevăr, femeilor le plac florile, dar numai o anumită femeie adoră parfumul gardeniilor la sfârșit de vară, care îi amintește de cerdacul bunicii. Numai unei anumite femei îi plac florile de măr într-o ceașcă albastră. Numai unei anumite femei îi plac mușcatele sălbatice.*

Adică mamei! strigase Inej.

Da, mamei tale îi plac mușcatele sălbatice pentru că nicio altă floare nu are aceeași culoare și, după cum spune ea, atunci când rupe o mușcată și o pune după ureche, întreaga lume miroase a vară. Mulți băieți o să-ți aducă flori, dar într-o bună zi ai să găsești unul care va afla floarea ta preferată, cântecul tău preferat și prăjitura ta preferată. Și chiar dacă va fi prea sărman ca să ți le poată oferi, n-o să conteze, pentru că a avut răbdare să te cunoască așa cum nu te cunoaște nimeni altcineva. Doar acelui băiat merită să-i dai inima ta.

Acum, toate astea păreau să se fi întâmplat cu sute de ani în urmă. Tatăl ei se înșelase. Nu cunoscuse niciun băiat care să-i aducă flori, ci doar bărbați cu teancuri de kruge și pungi pline cu monede. Oare avea să-și revadă tatăl? S-o asculte din nou pe mama ei cântând sau pe unchiul ei spunând povești caraghioase? Nu știu dacă mai am o inimă de dat, tati.

Problema era că Inej nu mai știa ce voia. Când era mică, era simplu: voia un zâmbet de la tatăl ei, sârma ridicată încă jumătate de metru de la pământ, prăjituri cu portocală împachetate în hârtie albă. Apoi și-a dorit să scape din Menajeria lui Tante Heleen, iar după aceea, să supraviețuiască de la o zi la alta, devenind tot mai puternică. Acum, nu mai știa ce voia.

În clipa asta, aș avea nevoie de niște scuze, a hotărât ea. *Și n-am să urc pe nava aia până nu le primesc. Chiar dacă lui Kaz nu-i pare rău, n-are decât să se prefacă. Îmi datorează măcar cea mai bună simulare de care e în stare.*

Dacă n-ar fi fost în întârziere, ar fi ocolit Doaga de Vest sau pur și simplu ar fi mers pe acoperișuri – acela era Ketterdamul care îi plăcea, pustiu și liniștit, mult deasupra mulțimilor, un lanț muntos alcătuit din acoperișuri ascuțite și hornuri înclinate, învăluite în lumina lunii. Dar în noaptea aceea nu avea mult timp. În ultimul moment, Kaz o trimisese să umble prin prăvălii după doi bulgări de parafină. Nici măcar nu-i spusese pentru ce sau de ce erau atât de necesari. Și ochelari de zăpadă? Trebuise să caute la furnizori ca să găsească. Era atât de obosită că nici măcar nu era sigură că mai putea să se cațăre pe acoperișuri, nu după două nopți de nesomn și o zi petrecută tocmindu-se pentru mărfurile necesare călătoriei spre Curtea de Gheață.

Poate o și atrăgea provocarea de a străbate acea zonă neînsoțită, pentru că nu mergea niciodată singură pe Doaga de Vest. Cu Scursurile alături, putea să treacă prin fața Menajeriei fără ca măcar să arunce vreo privire barelor aurite de la ferestre. Dar în noaptea aceea, când i-a zărit fațada, inima a început să-i bată cu putere și sângele i-a vuit în timpane. Menajeria fusese concepută să semene cu o cușcă cu zăbrele, primele două niveluri fiind lăsate deschise, protejate doar cu gratii aurite dispuse spațiat. Era cunoscută și sub numele de Casa Exotică. Dacă aveai poftă de o fată shuhană sau de o uriașă fjerdană, de o roșcată din Insula Rătăcitoare sau de o zemenită măslinie, Menajeria era locul unde trebuia să mergi. Fiecare fată primea câte un nume de animal: leopardul, iapa, vulpea, corbul, hermina, șarpele. Clarvăzătoarele suli purtau masca de șacal când ghiceau viitorul unui client, dar ce bărbat ar fi vrut să se culce cu un șacal? Așa că fata suli – și Menajeria întotdeauna avea o fată suli – era botezată linxul. Clienții nu veneau pentru fetele însele, ci pentru pielea arămie a sulilor, pentru părul roșu ca focul al tinerelor kaelish, pentru apele aurii din ochii de shuhan. Fetele veneau și plecau, dar animalele rămâneau aceleași.

Inej a zărit niște pene de păun în salon și inima i-a stat în loc o clipă. Nu erau decât elemente de decor, parte dintr-un aranjament floral, dar spaima din sufletul ei nu ținea cont de asta. Inej simțea că se sufocă. În jurul ei se îmbulzeau bărbați cu măști și femei cu văluri – sau bărbați cu văluri și femei cu măști, era imposibil să-ți dai seama. Coarnele Drăcușorului, ochii bulbucați ai Nebunului, fața tristă, vopsită în negru și auriu, a Reginei Scarabeu. Artiștilor le plăcea să picteze scene de pe Doaga de Vest, băieții și fetele care lucrau în bordeluri, căutătorii de plăceri în costumele personajelor de Komedie

Brute. Dar nu era niciun pic de frumusețe acolo, nicio bucurie autentică, ci doar tranzacții, oameni care voiau să uite de ei, să evadeze într-o lume multicoloră, să se scufunde într-un vis decadent din care se putea trezi oricând doreau.

Inej s-a străduit să se uite la Menajerie când a trecut pe lângă ea.

E o casă ca oricare alta, și-a spus în sinea ei. Ce întrebări și-ar fi pus Kaz uitându-se la Menajerie? Unde sunt intrările și ieșirile? Cum funcționează încuietorile? Care ferestre n-au gratii? Câți paznici stau de veghe și câți sunt cu adevărat atenți la ce se întâmplă în jur? Mâini-Murdare ar fi văzut doar o casă plină cu broaște de descuiat, seifuri de spart și guguștiuci numai buni de tras pe sfoară. În plus, pasărea de pradă era acum Inej, nu Heleen cu penele ei de păun, nu bărbații care străbăteau acele străzi.

Când s-a îndepărtat de Menajerie, strânsoarea din piept și senzația de sufocare s-au domolit. Reușise. Mersese singură pe Doaga de Vest, chiar prin fața Casei Exotice. Indiferent ce ar fi așteptat-o în Fjerda, Inej avea să facă față.

Însă o mână a înhățat-o brusc de antebraț și a smucit-o cu putere, făcând-o să se clatine.

Inej și-a recăpătat repede echilibrul. S-a răsucit pe călcâie și a încercat s-o ia din loc, dar strânsoarea era prea puternică.

— Bună, linxule.

Inej a tras brusc aer în piept, eliberându-și brațul. Tante Heleen. Așa îi spuneau fetele lui Heleen Van Houden, altminteri se alegeau cu un dos de palmă. Restul Butoiului îi spunea Păunul, deși lui Inej i se părea că seamănă nu cu o pasăre, ci cu o pisică împopoțonată. Avea păr des, de un blond voluptuos, iar ochii ei căprui te trimiteau cu gândul la o felină. Silueta ei înaltă și sinuoasă era drapată în mătase strălucitoare de culoare albastră, decolteul ei adânc fiind accentuat de pene irizate care îi gâdilau colierul cu diamante cunoscut de toată lumea.

Inej a dat s-o ia la fugă, dar calea i-a fost blocată de un zdrahon cu o haină de catifea albastră strânsă pe umerii săi lați. Cobbet, omul de încredere al lui Heleen.

— Ba n-ai să fugi, linxule.

Lui Inej i s-a încețoșat privirea. *M-au prins. M-au prins. M-au prins din nou.*

— Nu ăsta e numele meu, a reușit ea să spună.

— Căpoasă mai ești.

Heleen a apucat-o de tunică.

Ia-o din loc, îi urla mintea ei, însă nu putea. Mușchii i se blocaseră, iar în cap îi răsuna un urlet de spaimă

Heleen și-a plimbat o gheară cu manichiură impecabilă pe obrazul ei:

— Linx e singurul tău nume, a croncănit Heleen. Încă ești suficient de drăguță cât să aduci câștiguri bune. Atâta că ai cam făcut cearcăne – petreci prea mult timp cu derbedeul ăla de Brekker.

Din gâtul lui Inej a țâșnit un zgomot umilitor, un fel de icnet sugrumat.

— Știu ce ești, linxule. Știu exact câte parale faci. Cobbet, poate că acuma ar trebui s-o ducem acasă.

Inej a văzut negru în fața ochilor:

— N-ai îndrăzni. Scursurile…

— Am răbdare, linxule. O să-mi porți din nou mătăsurile, te asigur, a spus ea, dându-i drumul lui Inej. Să ai o noapte plăcută, a încheiat ea zâmbind, apoi și-a desfăcut evantaiul albastru și s-a pierdut în mulțime, urmată de Cobbet.

Inej a rămas țintuită locului, tremurând din toate încheieturile. A pornit și ea prin puhoiul de lume, nerăbdătoare să-și piardă urma. Voia s-o ia la fugă, dar a continuat să meargă cu pas măsurat, apropiindu-se de port. A desfăcut închizătorile de la tecile de pe antebrațe, simțind mânerele pumnalelor alunecându-i în palme. În dreapta, Sankt Petyr, renumit pentru vitejia lui, iar în stânga, pumnalul subțire cu mâner de os botezat cu numele Sanktei Alina. A rostit și numele celorlalte cuțite pe care le avea asupra ei. Sankta Marya și Sankta Anastasia prinse de coapse. Sankt Vladimir ascuns în cizmă, iar la cingătoare, Sankta Lizabeta, a cărei lamă era gravată cu flori de trandafiri. Păziți-mă, păziți-mă. Spera că sfinții ei vedeau și înțelegeau lucrurile pe care trebuia să le facă pentru a supraviețui.

Oare de ce se speriase? Doar ea era Fantoma. Nu mai avea niciun motiv să se teamă de Tante Heleen. Per Haskell îi răscumpărase contractul. O eliberase. Nu era o sclavă, ci o membră valoroasă a Scursurilor, o hoață de secrete, cea mai bună din Butoi.

A trecut în grabă pe lângă muzica și luminile din Capac și, în sfârșit, i-au apărut în față porturile din Ketterdam, zgomotele Butoiului estompându-se pe măsură ce se apropia de apă. Aici nu mai erau oameni de care să se lovească, nici parfumuri înecăcioase și măști grotești. A inspirat adânc. Din locul unde se afla, zărea vârful unuia dintre turnurile construite pentru Iscă-Valuri, în care făcliile ardeau tot timpul. În obeliscurile groase de piatră neagră lucra zi și noapte un grup select de Grisha a căror sarcină era să controleze mareea, în așa fel încât podul de pământ care lega Kerchul de Shu Han să rămână mereu acoperit de ape. Nici măcar Kaz nu reușise să afle identitatea celor din Consiliul Mareelor, unde locuiau sau cum era garantată loialitatea lor față de Kerch. Aveau și sarcina de a păzi porturile, iar dacă primeau un semnal de la șeful unui port sau de la un docher, modificau curenții în așa fel încât nicio navă să nu poată ieși în larg. Dar în noaptea aceea nu aveau să primească niciun semnal. Se

dăduseră șpăgile cuvenite funcționarilor potriviți, iar nava lor ar fi trebuit să fie gata de plecare.

Inej a luat-o la fugă, îndreptându-se spre docurile de marfă ale Portului Cinci. Era în mare întârziere și știa cu ce privire mustrătoare avea s-o întâmpine Kaz pe chei.

Îi plăcea liniștea din port, dar încă i se părea prea tăcut după zarva și haosul din Butoi. În stânga și în dreapta ei, lăzile și containerele de marfă erau stivuite pe trei sau patru rânduri, făcând ca această parte a docurilor să semene cu un labirint. Inej simțea pe șale o transpirație rece. Întâlnirea cu Tante Heleen o înspăimântase, iar pumnalele pe care le strângea în mâini nu erau suficiente ca să-i liniștească nervii zdruncinați. Știa că trebuia să se obișnuiască să poarte pistol, dar greutatea lui ar fi dezechilibrat-o și, în plus, armele se puteau strica sau bloca într-un moment nepotrivit. Linxule. Cuțitele ei erau demne de nădejde. Și o făceau să se simtă ca și când s-ar fi născut cu gheare.

Din apă se ridica o ceață subțire, prin care Inej i-a văzut pe Kaz și pe ceilalți așteptând lângă chei. Toți erau îmbrăcați cu haine obișnuite de marinari – pantaloni de pânză aspră, ghete, haine groase de lână și căciuli. Până și Kaz renunțase la costumul lui impecabil croit în favoarea unui palton de lână. Claia deasă de păr negru o avea pieptănată pe spate, iar la tâmple era tuns scurt, ca de obicei. Semăna cu un docher sau cu un băiat care pleca în prima lui aventură pe mare. Inej se simțea aproape ca și când s-ar fi uitat printr-o lentilă și ar fi văzut o altă realitate, una mai plăcută.

În spatele lor, a văzut mica goeletă[3] de care făcuse rost Kaz, cu numele Ferolind scris cu litere groase pe o latură. Nava avea să arboreze peștii kerchieni și steagul multicolor al Companiei Haanraadt. Pentru oricine din Fjerda sau de pe Marea Adevărată, aveau să semene cu niște vânători kerchieni porniți spre nord în căutare de piei și blănuri. Inej a iuțit pasul. Dacă n-ar fi întârziat, probabil ar fi fost îmbarcați sau chiar porniți deja spre ieșirea din port.

Aveau un echipaj redus la minimum, alcătuit din foști marinari pe care diferite necazuri îi făcuseră să se alăture Scursurilor. Prin perdelele de ceață, Inej i-a numărat repede pe cei care așteptau. Erau mai puțini decât ar fi trebuit. Hotărâseră să ia încă patru Scursuri care să-i ajute să manevreze goeleta, dat fiind că niciunul dintre ei nu se pricepea la navigație, însă Inej nu-i vedea pe nicăieri. Or fi deja la bord? Dar chiar în clipa când se gândea la asta, a călcat pe ceva moale și a alunecat.

S-a uitat în jos. În lumina slabă a felinarelor cu gaz din port, l-a văzut pe Dirix, una dintre Scursurile care ar fi trebuit să meargă cu ei. Avea un cuțit înfipt în abdomen și ochii sticloși.

— Kaz! a strigat ea.

Dar era prea târziu. Ferolind a explodat, culcând-o la pământ pe

Inej și împroșcând flăcări pe chei.

11. Jesper

Jesper întotdeauna se simțise mai bine când oamenii trăgeau în el. Nu că i-ar fi plăcut ideea de a muri (de fapt, acest posibil rezultat era un inconvenient major), dar, dacă era preocupat să rămână în viață, nu se mai gândea la nimic altceva. Zgomotul acela – răpăitul rapid și înspăimântător al împușcăturilor – îl ajuta cel mai mult să-și concentreze partea lui nerăbdătoare, irascibilă, aflată în permanență căutare. Era chiar mai bine decât atunci când aștepta să câștige la cărți, mai bine decât să stea lângă roata lui Makker, să vadă dacă iese numărul lui. Descoperise asta în prima lui luptă de la frontiera zemenită. Tatăl lui tremura și transpira, abia reușind să-și încarce pușca. Dar Jesper își găsise chemarea.

Acum, și-a sprijinit brațele pe lada în spatele căreia se adăpostise și a tras cu ambele revolvere. Armele lui erau de fabricație zemenită și puteau trage șase focuri în succesiune rapidă, neavând pereche în tot Ketterdamul. A simțit cum i se încing în mâini.

Kaz îi prevenise să se aștepte la concurență, alte echipe fiind dornice să obțină recompensa cu orice preț, însă era prea devreme ca lucrurile să le meargă atât de prost. Erau înconjurați, pierduseră cel puțin un om, iar Ferolind ardea în spatele lor. Își pierduseră mijlocul de transport spre Fjerda și, judecând după ploaia de gloanțe abătută asupra lor, erau într-o clară inferioritate numerică. S-a gândit că se putea și mai rău – dacă ar fi fost pe goeletă când explodase?

Jesper s-a lăsat pe vine să-și reîncarce revolverele și nu i-a venit să creadă ce i-au văzut ochii. Un pic mai încolo, Wylan Van Eck era ghemuit pe jos, acoperindu-și capul cu mâinile lui catifelate de negustor. Jesper a scos un oftat prelung, a mai rămas ascuns preț de câteva împușcături, apoi a ieșit din dulcea siguranță oferită de lada lui, l-a înhățat pe Wylan de gulerul cămășii și l-a tras la adăpost.

Jesper l-a scuturat ușor:

— Vino-ți în fire, puștiule.

— Nu-s un pușt, a mormăit Wylan, dând la o parte mâinile lui Jesper.

— Bine, ești un venerabil om de stat. Știi să tragi?

Wylan a dat aprobator din cap:

— Am făcut skeet[4].

Jesper a dat ochii peste cap, apoi și-a luat pușca din spate și i-a aruncat-o în brațe lui Wylan:

— Excelent. E ca și când ai împușca porumbei de argilă, numai că ăștia de aici scot un zgomot diferit când îi nimerești.

Jesper a văzut o siluetă cu coada ochiului și s-a întors brusc, cu revolverele ridicate, însă era Kaz.

— Porniți spre est, spre următorul doc, la dana[5] douășdoi, le-a spus el.

— Ce-i la douăşdoi?

— Adevărata Ferolind.

— Dar…

— Nava care a explodat nu era decât o momeală.

— Ştiai ce-o să se întâmple?

— Nu, dar mi-am luat măsuri de precauţie. Aşa fac de obicei, Jesper.

— Ai fi putut să ne spui că…

— N-ar mai fi fost o momeală. Acuma luaţi-o din loc, i-a spus Kaz, după care i-a aruncat o privire lui Wylan, care ţinea puşca în braţe ca pe un bebeluş, şi a adăugat: Ai grijă să ajungă întreg pe navă.

Jesper l-a urmărit pe Kaz dispărând din nou în beznă, cu bastonul într-o mână şi cu pistolul în cealaltă. Deşi avea doar un picior teafăr, era surprinzător de sprinten.

Apoi i-a dat un ghiont lui Wylan:

— Să mergem.

— Să mergem?

— N-ai auzit ce-a zis Kaz? Trebuie să ajungem la dana douăşdoi.

Wylan a încuviinţat buimac din cap. Avea ochii nedumeriţi şi atât de mari că ai fi putut să bei din ei.

— Ţine-te după mine şi încearcă să nu mori. Pregătit?

Wylan a clătinat din cap.

— Atunci uită că te-am întrebat, a spus Jesper, punând mâna lui Wylan pe patul puştii. Haide!

Jesper a mai tras câteva focuri în direcţii diferite, sperând că astfel îşi vor putea camufla poziţia. Cu unul dintre revolvere rămas fără muniţie, a ieşit din spatele lăzii şi s-a năpustit în întuneric. Se temuse ca nu cumva Wylan să rămână pe loc, dar l-a auzit pe puiul de negustor în urma lui, respirând din greu cu plămâni şuierători, în timp ce alergau spre o stivă de butoaie.

Jesper a tras brusc aer în piept, simţind un glonţ care i-a trecut pe lângă obraz suficient de aproape cât să-i lase o arsură.

S-au aruncat amândoi în spatele butoaielor, de unde Jesper a văzut-o pe Nina strecurată între două stive de lăzi. Stătea cu braţele ridicate, însă când a apărut de după lăzi unul dintre atacatorii ei, şi-a strâns un pumn, iar el s-a prăbuşit la pământ, strângându-se cu mâinile de piept. Dar Nina era în dezavantaj în acel labirint de stive. Sfâşie-Inimi aveau nevoie să-şi vadă victimele ca să le poată răpune.

Helvar era lângă ea, cu spatele lipit de o ladă şi cu mâinile legate. O precauţie rezonabilă, şi totuşi fjerdanul le putea fi de folos. Însă Jesper n-a avut mult timp la dispoziţie să se întrebe de ce Kaz îl lăsase într-o situaţie atât de vulnerabilă, pentru că în clipa următoare Nina a scos un cuţit din mânecă şi i-a tăiat legăturile lui Helvar, apoi i-a pus un pistol în mână

— Apără-te singur! i-a spus ea printre dinți, apoi și-a întors atenția spre inamici.

O mișcare nu tocmai înțeleaptă, și-a spus Jesper. Să nu întorci spatele unui fjerdan furios. Helvar părea că într-adevăr se gândea dacă s-o împuște sau nu, iar Jesper a ridicat un revolver, pregătit să-l răpună pe uriaș. Apoi l-a văzut pe Helvar pășind lângă Nina și țintind spre labirintul de lăzi din fața lor. Și astfel luptau cot la cot. Oare Kaz îl lăsase anume pe Matthias legat în grija Ninei? Jesper nu-și putea da niciodată seama câte din reușitele lui Kaz se datorau iscusinței și planurilor lui și câte norocului chior.

Jesper a fluierat cu putere, iar Nina s-a uitat peste umăr. Privirea ei a întâlnit-o pe a lui Jesper, care a ridicat două degete de două ori, iar ea a dat scurt din cap. Oare ea știuse că adevărata lor destinație era dana douăzeci și doi? Dar Inej? Kaz iarăși își făcea jocul obișnuit, jucându-se cu informațiile, păstrând pe câte unul sau pe toți în ceață, lăsându-i să ghicească. Jesper ura asta, dar nu putea nega că încă aveau cu ce să plece în Fjerda. Dacă ajungeau cu viață la goeletă.

I-a făcut semn lui Wylan și, mergând cât mai aplecați, și-au continuat drumul pe lângă bărcile și corăbiile ancorate de-a lungul docului.

— Acolo! a auzit o voce strigând de undeva din spatele lui.

Fuseseră zăriți.

— La dracu'! a înjurat Jesper. Fugi! i-a zis el lui Wylan.

Au alergat până la dana douăzeci și doi, unde era ancorată o goeletă îngrijită pe care scria tot Ferolind. Era aproape straniu cât de mult semăna cu cealaltă navă. La bordul ei nu era aprins niciun felinar, dar când Jesper și Wylan au urcat în fugă pe rampă, au apărut doi marinari.

— Sunteți primii, a spus Rotty.

— Să sperăm că nu suntem și ultimii. Sunteți înarmați?

Rotty a dat din cap:

— Brekker ne-a spus să stăm ascunși până…

— Până acuma, a spus Jesper, făcând semn cu mâna spre atacatorii care se năpusteau spre ei, apoi a luat pușca din mâinile lui Wylan:

— Trebuie să mă urc într-un loc înalt. Țineți-i la distanță cât de mult puteți.

— Jesper…, a început Wylan.

— Să nu treacă nimeni de voi. Dacă pun mâna pe goeletă, s-a zis cu noi.

Pentru că cei care trăgeau în ei nu voiau doar să-i împiedice să plece din port, ci să-i și omoare.

Jesper a tras în cei doi inși care conduceau șarja de pe doc. Unul s-a prăbușit, iar celălalt s-a aruncat în stânga, adăpostindu-se în spatele bompresului[6] unei nave de pescuit. Jesper a mai tras trei focuri, apoi

s-a cățărat în grabă pe catarg.

Dedesubt continua să se audă răpăitul armelor. Jesper a urcat trei metri, șase metri, dar i se tot agățau ghetele în rețeaua de funii a catargului. Ar fi trebuit să se descalțe. Când mai avea doar un metru până la gabie[7], a simțit străpungându-i coapsa o durere ca un tăiș fierbinte. I-a alunecat piciorul și, o clipă, a atârnat deasupra punții ținându-se de funii doar cu mâinile alunecoase. Și-a forțat picioarele și a încercat să se sprijine cu vârfurile ghetelor. Piciorul rănit era aproape inutil din pricina împușcăturii, și a trebuit să se cațăre în gabie doar cu brațele tremurânde, cu sângele zvâcnindu-i în urechi. Toate simțurile îi erau ascuțite la maximum, ca și când ar fi fost cuprinse de flăcări. Cu siguranță era mai bine decât atunci când avea o mână câștigătoare.

Nu s-a oprit să se odihnească. Și-a sprijinit piciorul rănit pe o funie de sub gabie, fără să ia durerea în seamă, a verificat sistemul de ochire al puștii și a început să tragă în inamici.

Patru milioane de kruge, și-a spus el, încărcând din nou și găsind o alta țintă. Vizibilitatea era redusă din pricina ceții, dar tocmai mulțumită calităților lui de trăgător rămăsese în rândul Scursurilor chiar și după ce datoriile sale crescuseră și devenise limpede că iubea cărțile mai mult decât îl iubea norocul pe el. Cu patru milioane de kruge și-a fi plătit toate datoriile și ar fi dus o viață de huzur pentru o bună bucată de vreme.

I-a zărit pe Matthias și Nina încercând să-și croiască drum până la chei, dar în calea lor erau cel puțin zece oameni. Kaz părea să meargă în direcția opusă, iar Inej nu era de găsit pe nicăieri, deși asta nu însemna mare lucru când venea vorba de Fantomă. Era posibil să atârne de o velă la un metru de Jesper, fără ca el să-și dea seama.

— Jesper!

Strigătul a venit de jos, de pe punte, și i-a luat o clipă să-și dea seama că era vocea lui Wylan. A încercat să nu-l bage în seamă, luând un atacator la țintă.

— Jesper!

Îl omor pe neghiobul ăsta! și-a spus în sinea lui și a strigat în jos:

— Ce vrei?

— Închide ochii!

— Nu mă poți săruta de la așa distanță, Wylan!

— Fă ce-ți spun!

— Sper că nu mă-ntrerupi degeaba!

Și Jesper a închis ochii.

— I-ai închis?

— Ce naiba, Wylan, da, i-am…

Și s-a auzit un fel de urlet strident și tăios, după care o lumină puternică a înflorit dincolo de pleoapele închise ale lui Jesper. Când s-

a stins, a deschis ochii.

Sub el, a văzut oameni bâjbâind, orbiți de grenada luminoasă detonată de Wylan. Dar Jesper vedea perfect. Nu-i rău pentru un băiat de negustor, s-a gândit în sinea lui, apoi a început să tragă.

12. Inej

Înainte ca Inej să pună piciorul pe o sârmă sau măcar pe o funie pentru antrenamente, tatăl ei o învățase să cadă – să-și protejeze capul și să reducă la minimum forța impactului, încercând să nu se opună inerției propriului corp. În clipa când a dărâmat-o explozia din port, Inej s-a făcut ghem înainte să atingă pământul. Impactul a fost puternic, dar s-a ridicat în câteva secunde și s-a ascuns după o ladă, cu un țiuit puternic în urechi și cu miros înțepător de explozibil în nări.

Inej le-a aruncat o singură privire lui Kaz și celorlalți, apoi a făcut ce știa mai bine – a dispărut. S-a cățărat pe lăzile cu marfă ca o insectă sprintenă, tălpile ei de cauciuc găsind cu ușurință puncte de sprijin.

Priveliștea pe care a văzut-o din vârful stivelor era îngrijorătoare. Scursurile erau în inferioritate numerică, iar atacatorii îi asaltau din ambele flancuri. Kaz avusese dreptate să nu le divulge celorlalți adevăratul punct de îmbarcare. Cineva vorbise. Inej încercase să-i supravegheze pe membrii echipei, deși nu era exclus să fi fost dați în vileag de un alt membru al bandei. Kaz o spusese cu gura lui: în Ketterdam totul avea fisuri, inclusiv Stinghia și Clubul Ciorii.

Cineva trăgea cu pușca de pe catargul adevăratei goelete Ferolind. Poate asta însemna că Jesper ajunsese la bordul ei, iar ea trebuia să le facă rost celorlalți de suficient timp cât să ajungă și ei pe navă.

Inej alerga fără zgomot pe șirurile de lăzi, căutând inamicii. Era foarte ușor, pentru că nimeni nu se aștepta ca pericolul să vină de sus. A coborât tiptil pe chei, în spatele a doi inși care trăgeau spre Nina, și a zis o rugăciune în gând, tăindu-le rapid gâtul amândurora. Când a căzut cel de-al doilea, s-a lăsat pe vine lângă el și i-a suflecat mâneca – avea un tatuaj înfățișând o mână cu arătătorul și mijlociul cu câte o falangă retezată. Vârfuri Negre. Oare era doar răzbunarea pentru felul în care îl înfruntase Kaz pe Geels sau ceva mai mult? Geels n-ar fi avut cum să adune atâția oameni de unul singur.

Inej a trecut la următorul șir de lăzi, urmând o hartă mentală a pozițiilor celorlalți atacatori. Mai întâi, a doborât o fată care ținea în mână o pușcă lungă și greoaie, apoi l-a înjunghiat pe individul care ar fi trebuit să-i păzească flancul. Tatuajul lui înfățișa cinci păsări în formație de zbor: Pescărușii Tăioși. Câte bande se reuniseră împotriva lor?

A ajuns la un colț după care nu știa ce o așteptă. Cum ar fi fost mai bine: să se cațăre pe containere ca să-și dea seama unde se afla sau să riște să descopere chiar acum? A inspirat adânc, s-a lăsat pe vine și a dat colțul dintr-o săritură. În noaptea aceea, sfinții ei erau îndurători – doi bărbați trăgeau spre docuri, stând cu spatele la ea. I-a răpus cu două lovituri rapide de cuțit. Șase cadavre, șase vieți curmate. Avea de făcut multe penitențe, dar sporise un pic sorții de izbândă ai Scursurilor. Acum trebuia să ajungă la goeletă.

Și-a șters cuțitele de pantalonii de piele și le-a băgat la loc în teci, apoi s-a răsucit pe călcâie și a luat-o la fugă spre cel mai apropiat container. Când s-a apucat cu degetele de marginea lui, a simțit o durere ascuțită sub braț. S-a întors la timp să vadă fața hidoasă a lui Oomen căpătând o grimasă hotărâtă. Mintea i-a fost invadată de toate informațiile pe care le strânsese despre Vârfurile Negre – Oomen, bătăușul mătăhălos al lui Geels, cel care putea strivi cranii cu mâinile goale.

Oomen a tras-o jos și a apucat-o de vestă, răsucind cuțitul pe care i-l înfipsese în coaste, iar Inej s-a străduit să nu leșine.

— Ghezen! s-a mirat matahala, când lui Inej i-a căzut gluga de pe față. Am pus mâna pe Fantoma lui Brekker.

— Ar fi trebuit să lovești… mai sus, a icnit Inej. Ai ratat inima.

— Nu te vreau moartă Fantomă. Ești trofeul cel mare. Abia aștept să aud toate bârfele pe care le-ai adunat pentru Mâini-Murdare și mai ales secretele lui. Îmi plac poveștile bune.

— Pot să-ți spun cum se termină asta, i-a răspuns ea cu respirația tremurătoare. Dar n-o să-ți placă.

— Serios?

Oomen a ridicat-o și izbit-o de o ladă, pricinuindu-i o durere înfiorătoare. Vârfurile espadrilelor ei abia atingeau pământul, iar sângele i se prelingea din rană. Antebrațul lui Oomen era petrecut pe după umerii ei, imobilizându-i brațele.

— Știi care-i secretul luptei cu un scorpion?

Oomen a izbucnit în râs:

— Bați câmpii, Fantomă? Să nu mori prea repede. Trebuie să te peticim.

Inej și-a încrucișat picioarele și a auzit un clic liniștitor. Pe genunchi avea pernuțele pentru târât și cățărat, în fiecare fiind ascuns câte un tăiș mic de oțel.

— Secretul, a gâfâit ea, e să nu-ți iei niciodată ochii de la coada scorpionului.

Și a ridicat brusc genunchiul, înfigând tăișul între picioare lui.

Oomen a țipat și i-a dat drumul, ducându-și mâinile între coapsele însângerate.

Clătinându-se pe picioare, Inej a pornit înapoi pe culoarul dintre lăzi. Auzea oameni țipând unii la alții și rafalele de împușcături. Oare cine era în avantaj? Ceilalți urcaseră pe Ferolind? A cuprins-o un val de amețeală.

Și-a dus degetele la rană și s-a umplut de sânge. Prea mult sânge. Zgomot de pași. Se apropia cineva. Inej nu se mai putea cățăra, nu cu o astfel de rană, nu după ce sângerase atâta. Și-a amintit clipa în care tatăl ei a pus-o pentru prima oară pe scara care ducea la sârmă. Urcă, Inej.

În locul unde se afla, containerele de marfă erau stivuite în formă de piramidă. Dacă ar fi putut să se cațăre măcar pe un container, ar fi putut să se pitească deasupra lui. Numai unul. Putea să încerce sau să stea acolo și să moară.

S-a străduit să-și limpezească mintea și a făcut un salt, agățându-se cu degetele de marginea containerului. Urcă, Inej. Și a reușit să urce pe acoperișul de tablă al containerului.

Era atât de bine să stea întinsă acolo, însă știa că lăsase o dâră de sânge. Încă unul, și-a spus în sinea ei. Încă unul și o să fii în siguranță. S-a ridicat cu greu în genunchi și s-a apropiat de următorul container.

Dar tabla de sub picioarele ei a început să se clatine și cineva a izbucnit în râs.

— Vino-ncoace, Fantomă! Vino-ncoace! Avem niște secrete de împărtășit!

Cuprinsă de disperare, Inej s-a întins după marginea următorului container, străduindu-se să îndure valul de durere care a copleșit-o în clipa când capacul de tablă pe care stătea i-a fugit de sub tălpi. A rămas cu picioarele atârnate în gol. N-au tras în ea, pentru că o voiau în viață.

— Coboară, Fantomă!

Inej habar n-avea de unde îi venea forța, dar a reușit să se cațăre pe acoperișul containerului și s-a întins pe burtă, respirând cu greu.

Încă unul. Dar nu mai avea putere. Nu-și mai putea îndoi genunchii, nu se mai putea întinde, nici măcar să se rostogolească. Durerea era prea mare. Urcă, Inej.

— Nu pot, tati, a șoptit ea.

Chiar și acum, nu suporta să-l dezamăgească. Mișcă, s-a îndemnat ea. Ar fi stupid să mori aici. Și totuși, o voce din capul ei îi spunea că existau locuri în care ar fi fost și mai stupid. Avea să moară aici, în libertate, înainte de zorii zilei. Avea să moară după o luptă dreaptă, nu pentru că un bărbat se plictisise de ea sau ceruse de la ea mai mult decât îi putea oferi. Mai bine să moară acolo, de propriul ei cuțit, decât cu fața vopsită și cu corpul înfășurat în mătăsuri false.

O mână a înhățat-o de gleznă. Reușiseră să urce pe containere. Cum de nu îi auzise? Oare atât de amorțită era? Puseseră mâna pe ea. Cineva voia s-o întoarcă pe spate.

Inej și-a scos pumnalul din teaca prinsă la încheietura mâinii. În Butoi, un cuțit atât de ascuțit era cunoscut sub numele de „pumnal milostiv“. Pentru că pricinuia o moarte ușoară. Mai bine așa decât să fie torturată de Vârfurile Negre sau de Pescărușii Tăioși.

Fie ca sfinții să mă primească. Și-a lipit vârful pumnalului de sân, între coaste, ca pe o săgeată îndreptată spre inimă. Dar o mână i-a înșfăcat dureros încheietura, făcând-o să scape cuțitul.

— Nu încă, Inej.

Zgomot de piatră frecată de piatră. A deschis ochii. Kaz.

Mâini-Murdare a luat-o în brațe și a sărit de pe containere, aterizând cu o bufnitură, cu piciorul bolnav îndoit sub povara trupului ei.

Inej a scos un geamăt.

— Am învins?

— Sunt aici, nu?

Kaz probabil încerca să alerge, pentru că, la fiecare pas, Inej se zgâlțâia dureros la pieptul lui. Îi era greu s-o care și se sprijinea în baston.

— Nu vreau să mor.

— O să fac tot posibilul să-ți trasez altă sarcină.

Inej a închis ochii.

— Continuă să vorbești, Fantomă. Și să nu-mi aluneci din brațe.

— O să-mi fie greu, spionii sunt alunecoși.

Kaz a strâns-o mai tare în brațe:

— Trebuie să reziști până la navă. Deschide naibii ochii, Inej.

Și Inej a încercat. Avea vederea începătoșată, dar a reușit să distingă cicatricea palidă și lucioasă de pe gâtul lui Kaz, chiar sub mandibulă. Și-a amintit ziua când l-a văzut prima oară la Menajerie. A plătit-o pe Tante Heleen pentru niște informații – ponturi bursiere, bârfe politice, tot felul de lucruri pe care clienții le îndrugau când erau beți sau copleșiți de plăcere. Kaz nu vizita niciodată fetele lui Heleen, deși multe ar fi fost bucuroase să-l primească în camerele lor. Spuneau că le dădea fiori, că mâinile lui erau mereu pătate de sânge sub mânușile negre, dar Inej simțea nerăbdarea din glasurile lor și felul în care îl urmăreau cu privirea.

Într-o noapte, când trecuse pe lângă ea în salonul Menajeriei, Inej făcuse ceva prostesc, ceva nesăbuit.

— Pot să te ajut, îi șoptise ea.

Kaz se uitase la ea, apoi își văzuse de drum, ca și când n-ar fi auzit-o. A doua zi dimineață, fusese chemată în salonul lui Tante Heleen. Era sigură că o aștepta o nouă bătaie sau ceva mai rău, în schimb, îl găsise acolo pe Kaz Brekker, sprijinit în bastonul lui cu cap de cioară, așteptând să-i schimbe viața.

— Pot să te ajut, i-a spus ea acum, în brațele lui.

— Cu ce să mă ajuți?

Dar Inej nu-și amintea. Știa că trebuia să-i spună ceva, dar deja nu mai conta.

— Vorbește cu mine, Fantomă.

— Ai venit după mine.

— Îmi protejez investițiile.

Investițiile.

— Mă bucur că-ți umplu cămașa de sânge.

— O trec în contul tău.
În cele din urmă, și-a amintit. Îi datora niște scuze.
— Spune-mi că-ți pare rău.
— Pentru ce?
— Spune și gata.
Dar nu i-a auzit răspunsul. Și lumea s-a întunecat de tot.

13. Kaz

— Să plecăm de-aici! strigase Kaz imediat ce urcase șchiopătând la bordul goeletei cu Inej în brațe.

Pânzele erau deja coborâte și în câteva clipe au pornit spre ieșirea din port, deși nu atât de repede pe cât ar fi vrut Kaz. Știa că ar fi trebuit să facă rost de câțiva Iscă-Valuri pentru călătorie, dar se găseau al naibii de greu.

Pe punte era haos, toată lumea strigând și încercând să scoată nava din port cât mai iute cu putință.

— Specht! a strigat el către cel pe care îl alesese drept căpitan al navei, un marinar priceput în mânuirea cuțitelor care dăduse de bucluc și ajunsese în păturile de jos ale Scursurilor. Pune-ți echipajul la lucru până nu încep să crăp niște capete.

Specht l-a salutat, dar și-a dat seama imediat că nu mai lucra în marină și că Mâini-Murdare nu era ofițer.

Kaz avea dureri înfiorătoare în picior – nu-l mai duruse atât de rău de când căzuse de pe acoperișul unei bănci din apropiere de Geldstraat. Poate că-și fracturase din nou osul, iar greutatea lui Inej sigur îi agrava starea, însă când Jesper i-a ieșit în cale să-l ajute, Kaz a trecut pe lângă el, întrebând printre dinți:

— Unde e Nina?

— Îngrijește răniții sub punte. De mine s-a ocupat deja, a răspuns Jesper, zărind sângele închegat de pe coapsa lui Kaz. Și Wylan a fost rănit în timpul luptei. Lasă-mă să te ajut…

— Dă-te din calea mea, a spus Kaz, coborând pe rampa care ducea sub punte.

A găsit-o pe Nina îngrijindu-l pe Wylan într-o cabină strâmtă. Își plimba ușor mâinile pe deasupra brațului său, sudând marginile rănii de glonț – era doar o zgârietură.

— Mișcă! i-a poruncit Kaz, iar Wylan aproape că a sărit de pe masă.

— N-am terminat…, a dat Nina să spună, apoi a văzut-o pe Inej. Pe toți sfinții! Ce s-a întâmplat?

— Rană de cuțit.

Cabina strâmtă era luminată de felinare puternice, iar pe o policioară erau așezate o sticlă de camfor și un teanc de bandaje curate. Cu multă grijă, Kaz a întins-o pe Inej pe masa fixată în podea.

— A pierdut mult sânge, a spus Nina cu glas scăzut.

— Ajut-o.

— Kaz, sunt Sfâșie-Inimi, nu Vindecătoare.

— O să moară până găsim un Vindecător. Apucă-te de treabă.

— Îmi stai în lumină.

Kaz a ieșit pe culoar. Fantoma stătea nemișcată pe masă, pielea ei arămie și luminoasă pierzându-și strălucirea în lumina felinarelor.

Kaz era în viață mulțumită lui Inej. Cu toții îi datorau viața.

Reușiseră să iasă din capcană, dar numai pentru că ea avusese grijă să nu fie încercuiți. Kaz știa să recunoască moartea. Îi simțea prezența pe navă, plutind deasupra lor, gata să-i înșface Fantoma. Hainele lui erau pline de sângele lui Inej.

— Și-așa n-ai cum să mă ajuți, mai bine pleacă, i-a zis Nina fără să se uite la el. Mă intimidezi.

Kaz a ezitat o clipă, apoi a luat-o șchiopătând înapoi pe unde venise, oprindu-se să ia o cămașă curată dintr-o altă cabină. N-ar fi trebuit să fie atât de afectat de o încăierare în port, chiar dacă se lăsase cu împușcături, și totuși era foarte tulburat. Ceva se frânsese în el. Avea același sentiment ca în acele prime zile disperate de după moartea lui Jordie.

Spune-mi că-ți pare rău. Fusese ultimul lucru pe care îl auzise de la Inej. Pentru ce ar fi vrut să-și ceară scuze? Erau multe posibilități. O mie de greșeli. O mie de ironii prostești.

Ajuns pe punte, a inspirat adânc aerul mării, uitându-se la portul Ketterdamului dispărând la orizont.

— Ce naiba s-a întâmplat? l-a întrebat Jesper, care stătea sprijinit de balustradă cu pușca lângă el.

Avea părul ciufulit și pupilele dilatate. Ai fi zis că era beat sau că tocmai se dăduse jos din pat. Întotdeauna arăta așa după o luptă. Helvar vomita aplecat peste balustradă. Se vedea că nu era marinar. La un moment dat, trebuia să-i pună din nou cătușe la picioare.

— Am picat într-o ambuscadă, a zis Wylan din teugă[8].

Avea mâneca suflecată și își plimba degetele pe deasupra petei roșii rămase în locul rănii vindecate de Nina.

Jesper i-a aruncat o privire nimicitoare:

— A avut profesori privați de la universitate și asta-i tot ce poate da pe gură puștiul ăsta? „Am picat într-o ambuscadă?“

Wylan s-a înroșit:

— Nu-mi mai zice pușt. Doar suntem de-o seamă.

— N-o să-ți placă celelalte porecle pe care o să ți le găsesc, a spus Jesper. Știu că am picat într-o ambuscadă. Asta nu explică cum de au aflat c-o să fim acolo. Poate că Bolliger cel Mare nu era singurul Vârf Negru care spiona dinăuntrul Scursurilor.

— Geels n-are nici suficientă minte, nici suficiente resurse cât să ne muște de unul singur atât de puternic și atât de rapid, a spus Kaz.

— Ești sigur? Pentru că ne-a mușcat destul de rău.

— Hai să întrebăm, a spus Kaz, șchiopătând spre locul unde îl închisese Rotty pe Oomen.

Ți-am înțepat Fantoma, chicotise Oomen când Kaz dăduse peste el ghemuit pe jos. Am înțepat-o zdravăn. Kaz aruncase o privire la sângele de pe coapsele lui Oomen și spusese: Se pare că nici ea nu ți-a rămas datoare. Însă Inej nu-l lovise cum trebuie, altminteri Oomen n-

ar mai fi putut sta de vorbă cu nimeni. Kaz îl ameţise cu o lovitură zdravănă şi îl pusese pe Rotty să-l care, în timp ce el se dusese s-o caute pe Inej.

Acum, Helvar şi Jesper l-au târât pe Oomen până la balustradă, cu mâinile legate.

— Ridicaţi-l în picioare.

Helvar l-a ridicat cu mâna lui uriaşă, iar Oomen a rânjit, cu coama lui de păr alb şi aspru căzută pe frunte.

— Ce-ar fi să-mi spui ce a făcut ca atâtea Vârfuri Negre să iasă la atac în noaptea asta? a spus Kaz.

— Trebuia să ţi-o plătim.

— Printr-un atac în văzul lumii, cu o ceată de treizeci de oameni înarmaţi? Nu prea cred.

— Lui Geels nu-i place să fie învins, a nechezat Oomen.

— Creierul lui Geels încape în vârful cizmei mele, iar Bolliger cel Mare era singura lui sursă din interiorul Scursurilor.

— Poate că…

Kaz l-a întrerupt:

— Vreau să te gândeşti foarte bine, Oomen. Geels probabil îşi închipuie că eşti mort, deci nu trebuie să respect regulile unui eventual schimb. Pot să fac ce vreau cu tine.

Oomen l-a scuipat în faţă.

Kaz a scos o batistă din buzunarul hainei şi şi-a şters faţa cu grijă. S-a gândit la Inej zăcând pe masă, la trupul ei zvelt în braţele sale.

— Ţineţi-l, le-a spus el fjerdanului şi lui Jesper.

Apoi şi-a scuturat mâneca, şi în palmă i-a alunecat un cuţit de despicat stridii. Avea tot timpul cel puţin două cuţite asupra lui, ascunse undeva în haine. Pe cel de acum nici măcar nu-l punea la socoteală – un cuţitaş elegant şi perfid.

A făcut o tăietură precisă peste ochiul lui Oomen, de la frunte la pomete, şi, înainte ca Oomen să poată trage aer în piept să ţipe, Kaz i-a făcut încă o tăietură în direcţia opusă, un „X“ aproape perfect. Abia după aceea a ţipat Oomen.

Kaz şi-a curăţat cuţitul şi l-a vârât înapoi în mânecă, apoi şi-a băgat degetele înmănuşate în orbita lui Oomen, care ţipa şi se zvârcolea în timp ce Kaz îi smulgea ochiul, cu tot cu rădăcină. Sângele lui Oomen i-a împroşcat faţa.

Kaz l-a auzit pe Wylan vomitând. A aruncat ochiul peste bord şi a îndesat batista plină de scuipat în orbita rămasă goală. Apoi l-a apucat de maxilar, mănuşile lui lăsând dâre roşii pe bărbia lui Oomen. Acţiunile lui erau calme şi precise, ca şi când ar fi împărţit cărţi la Clubul Ciorii sau ar fi spart o încuietoare simplă, dar furia lui era incandescentă, nebunească, neobişnuită. Ceva se descătuşase înăuntrul lui.

— Ascultă-mă, a zis el printre dinți, cu fața la doar câțiva centimetri de a lui Oomen. Spune-mi ce vreau să știu și o să te lăsăm în primul port, cu suficienți bani în buzunar cât să te coasă cineva și să te întorci în Kerch. Altminteri o să-ți scot și celălalt ochi și o să port discuția asta cu un orb.

— A fost o simplă misiunea, a bâiguit Oomen. Geels a primit cinci mii de kruge ca să mobilizeze de urgență Vârfurile Negre. Am luat cu noi și niște Pescărușii.

— Atunci de ce n-ați luat mai mulți omeni? De ce nu v-ați dublat șansele?

— Ar fi trebuit să fiți pe navă când a explodat! Noi nu trebuia decât să ne ocupăm de cei care scăpau.

— Cine v-a angajat?

Oomen a șovăit, sugându-și buza de sus, care i se umpluse de muci.

— Nu mă face să te mai întreb o dată, Oomen, a spus Kaz calm. Oricine a fost, nu te poate proteja acum.

— O să mă omoare.

— Iar eu o să te fac să-ți dorești moartea, așa că trebuie să cântărești bine aceste două variante.

— Pekka Rollins, a scâncit Oomen. Pekka Rollins ne-a plătit!

Deși era el însuși șocat, Kaz a observat efectul acelui nume asupra lui Jesper și Wylan. Neștiind despre cine era vorba, Helvar a rămas impasibil.

— Pe toți sfinții! a mormăit Jesper. Suntem în mare rahat.

— Echipa e condusă de Rollins? l-a întrebat Kaz pe Oomen.

— Care echipă?

— Aia care pleacă spre Fjerda.

— Nu știu de nicio echipă. Noi nu trebuia decât să vă împiedicăm să ieșiți din port.

— Înțeleg.

— Am nevoie de un medic. Pot să mă duc la un medic acuma?

— Bineînțeles, a spus Kaz. Pe aici.

Apoi l-a înhățat pe Oomen de revere și l-a izbit de balustradă.

— Ți-am zis ce voiai! a țipat Oomen zvârcolindu-se. Am făcut ce mi-ai cerut!

În ciuda constituției lui osoase, Oomen era înșelător de puternic – avea puterea unui țăran, la fel ca Jesper. Probabil crescuse într-un sat.

Kaz s-a aplecat mult spre el, astfel încât nu l-a auzit nimeni când i-a zis:

— Fantoma mea mi-ar recomanda clemență. Dar mulțumită ție, nu e aici să-ți pledeze cauza.

Și, fără să mai spună nimic, l-a aruncat pe Oomen în mare.

— Nu! a strigat Wylan și s-a aplecat peste balustradă cu fața palidă, urmărindu-l cu ochi uluiți pe Oomen, care se zbătea în valuri.

Chiar și după ce fața mutilată i-a dispărut în noapte, încă se mai auzeau rugămințile lui disperate.

— Ai… ai zis că dacă te ajută…

— Vrei să te duci după el? a întrebat Kaz.

Wylan a tras aer în piept, ca și când ar fi inspirat curaj, și a pufnit:

— N-ai să mă arunci peste bord. Ai nevoie de mine.

De ce îmi tot spune lumea chestia asta?

— Poate, a răspuns Kaz. Dar acum nu-s tocmai rezonabil.

Jesper a pus mâna pe umărul lui Wylan:

— Las-o baltă.

— Nu e drept…

— Wylan, a spus Jesper, scuturându-l ușor. Poate că profesorii tăi nu ți-au predat lecția asta, dar nu te cerți cu un om plin de sânge care are un cuțit în mânecă.

Wylan și-a strâns buzele într-o linie subțire. Kaz nu-și putea da seama dacă puștiul era speriat sau furios, și nici nu-i păsa. Helvar stătea tăcut și nemișcat, urmărind întreaga scenă, iar pe sub barba blondă se vedea că era verde la față de la răul de mare.

Kaz s-a întors spre Jesper.

— Pune-i niște cătușe lui Helvar ca să rămână onest, i-a spus el, pornind pe rampa care ducea sub punte. Și adu-mi haine curate și apă proaspătă.

— De când sunt valetul tău?

— Sunt un om cu cuțit, ai uitat? i-a zis Kaz peste umăr.

— Iar eu un om cu pistol! a strigat Jesper în urma lui.

Kaz i-a răspuns cu un gest abia schițat care se baza în mare pe degetul mijlociu și a dispărut sub punte. Ar fi vrut o baie fierbinte și o sticlă de coniac, dar s-ar fi mulțumit și dacă ar fi rămas singur o vreme și ar fi scăpat de izul de sânge.

Pekka Rollins. Numele îi răsună în minte ca niște salve de împușcături. Întotdeauna era vorba de Pekka Rollins, omul care îi luase totul. Omul care acum stătea între Kaz și cea mai mare lovitură pusă vreodată la cale de o echipă. Oare Rollins avea să trimită pe cineva în locul său sau avea să conducă el însuși echipa spre Curtea de Gheață?

— Pas cu pas, a șoptit Kaz în cabina lui întunecată.

A-l omorî pe Pekka Rollins fusese întotdeauna o tentație, dar n-ar fi fost suficient. Kaz voia ca Rollins să ajungă foarte jos. Voia să sufere așa cum suferise el, așa cum suferise Jordie. Iar a șterpeli treizeci de milioane de kruge din mâinile lacome ale lui Pekka Rollins era un foarte bun început. Poate că Inej avea dreptate. Poate că soarta chiar se preocupa de oameni ca el.

14. Nina

În cabina medicală înghesuită, Nina se străduia s-o vindece pe Inej, însă nu fusese antrenată pentru o asemenea sarcină.

În primii doi ani de studii din capitala Ravkăi, toți Corporalki Grisha învățau împreună, urmau aceleași cursuri și făceau aceleași autopsii. Dar apoi, formarea lor urma căi diferite. Vindecătorii învățau meșteșugul complicat al tămăduirii rănilor, în timp ce Grisha Sfâșie-Inimi deveneau soldați – învățau cum să rănească, nu cum să vindece. Erau două moduri diferite de a privi o putere care în esență era aceeași. Însă cei vii te solicitau mai mult decât morții. O lovitură mortală necesita fermitate și intenții clare. Vindecarea era un proces lent și migălos, care impunea examinarea atentă a fiecărei mici decizii. O ajutau vindecările pe care le făcuse pentru Kaz de-a lungul ultimului an și, într-un fel, îi erau de folos și modificările de stări sufletești și retușurile faciale pe care le făcuse la Trandafirul Alb.

Dar, uitându-se la Inej, Nina și-ar fi dorit ca studiile ei să nu fi fost atât de scurte. Războiul civil ravkan izbucnise când încă era elevă la Micul Palat, iar ea și colegii ei fuseseră nevoiți să se ascundă. După ce se terminaseră luptele și se liniștiseră apele, regele Nikolai se grăbise să-i strângă pe puținii soldați Grisha rămași în viață și să-i trimită pe câmpul de luptă, așa că Nina făcuse doar șase luni de cursuri avansate înainte să fie trimisă în prima ei misiune. La momentul acela, fusese încântată. Acum, ar fi fost recunoscătoare chiar și pentru încă o săptămână de școală.

Inej era suplă, numai mușchi și oase subțiri – o constituție de acrobată. Cuțitul îi intrase pe sub brațul stâng. Mare noroc că scăpase cu viață. Încă puțin și lama i-ar fi străpuns apexul inimii.

Nina știa că dacă doar i-ar fi sudat pielea, la fel cum făcuse cu Wylan, Inej ar fi continuat să sângereze pe dinăuntru, așa că încercase mai întâi să oprească treptat sângerarea. Făcuse o treabă destul de bună, dar Inej pierduse mult sânge, iar Nina habar n-avea ce trebuia făcut. Auzise că unii Vindecători puteau să înlocuiască sângele pierdut cu sânge de la altcineva, însă dacă operațiunea era efectuată incorect, ar fi fost ca și când ai fi otrăvit pacientul. Era mult peste puterile ei.

A terminat de sudat rana, apoi a acoperit-o pe Inej cu o pătură subțire de lână. Deocamdată, tot ce putea face Nina era să-i supravegheze pulsul și respirația. Când a băgat mâinile lui Inej sub pătură, Nina i-a văzut pielea cicatrizată de pe interiorul antebrațului. Și-a plimbat degetul mare peste muchiile cicatricilor. Probabil acolo fusese pana de păun, tatuajul purtat de fetele de la Casa Exotică, poreclită Menajeria. Cine i-l scosese făcuse o treabă proastă.

Curioasă, Nina i-a suflecat și cealaltă mânecă. Pielea celeilalte mâini era fină și curată: Inej nu-și făcuse tatuajul cu cioara și potirul pe care îl aveau toți membrii Scursurilor. Aliațele se tot schimbau în Butoi,

dar banda era familia ta, singura protecție care conta. Nina avea două tatuaje. Cel de pe antebrațul stâng era de la Casa Trandafirului Alb, iar cel care conta era pe mâna dreaptă: o cioară care încerca să bea dintr-o cupă aproape goală. Tatuajul spunea lumii că aparținea Scursurilor, că dacă cineva se lua de ea, risca răzbunarea lor.

Inej intrase în rândul Scursurilor de mai multă vreme decât Nina, dar nu avea tatuajul. Ciudat. Era unul dintre membrii cei mai valoroși ai bandei, iar Kaz avea încredere în ea – atât cât putea să aibă cineva precum Kaz. Nina și-a amintit expresia lui din clipa când a întins-o pe Inej pe masă. Era același Kaz – rece, grosolan, imposibil –, dar, dincolo de toată furia lui, Nina simțise că mai era ceva. Sau poate că era ea o romantică.

A râs de ea însăși. Nu dorea nimănui să iubească. Pentru că iubirea era un musafir pe care îl primeai cu dragă inimă, după care nu mai puteai scăpa de el.

Nina a dat la o parte părul negru și drept de pe fruntea lui Inej.

— Te rog să te faci bine, i-a șoptit ea.

Nu-i plăcea deloc tremurul din vocea ei. Nu suna deloc ca un soldat Grisha sau ca un membru încercat al Scursurilor. Ci ca o fetiță care nu știa ce face. Și exact așa se simțea. Pregătirea ei chiar fusese prea scurtă. Plecase prea devreme în prima ei misiune. Așa spusese și Zoya la momentul acela, însă Nina se rugase să meargă, iar Grisha acceptaseră în cele din urmă, pentru că aveau nevoie de ea.

Zoya Nazyalensky – o Furtunoasă puternică, de o frumusețe ireală, capabilă să facă scrum încrederea Ninei cu o singură ridicare de sprânceană. Nina o venerase. Nechibzuită, caraghioasă, neatentă. Zoya îi aruncase toate astea în obraz, precum și ocări mai rele.

— Ai avut dreptate, Zoya. Acuma ești mulțumită?

— Eu sunt încântat, a spus Jesper din prag.

Nina a tresărit și l-a văzut legănându-se pe călcâie.

— Cine e Zoya? a întrebat el.

Nina s-a tolănit pe scaun:

— Nimeni. O membră din Triumviratul Grisha.

— Aha. Și Triumviratul ăsta conduce Armata a Doua?

— Ce-a mai rămas din ea.

Soldații Grisha din Ravka fuseseră decimați în timpul războiului. Unii reușiseră să fugă. Cei mai mulți fuseseră omorâți.

— Știi care-i cel mai bun mod să găsești Grisha care nu vor să fie găsiți? l-a întrebat Nina, frecându-și ochii obosiți.

Jesper s-a scărpinat la ceafă, a dus mâinile la pistoale, apoi s-a scărpinat din nou la ceafă – era mereu în mișcare.

— Nu prea m-am gândit la asta, a spus el în cele din urmă.

— Cauți miracole și asculți poveștile de adormit copiii.

Trebuia să urmărești poveștile cu vrăjitoare și spiriduși, precum și

întâmplările neexplicate. Uneori, erau simple superstiții. Dar deseori legendele locale aveau un sâmbure de adevăr, fiind vorba de oameni născuți cu daruri pe care lumea nu le înțelegea. Nina devenise foarte bună la adulmecat asemenea povești.

— Mă gândesc că dacă nu vor să fie găsiți, mai bine îi lași în pace, a spus el.

Nina i-a aruncat o privire sumbră:

— Drüskelle nu-i lasă în pace. Vânează Grisha peste tot.

— Și toți sunt la fel de fermecători ca Matthias?

— Unii sunt și mai și.

— Trebuie să caut cătușele să-l leg la picioare. Kaz îmi dă mie toate sarcinile distractive.

— Vrei să facem schimb? a întrebat Nina cu un aer plictisit.

Energia frenetică din trupul deșirat al lui Jesper a dispărut brusc. Nu-l văzuse niciodată pe Jesper atât de nemișcat. Privirea lui era ațintită asupra lui Inej pentru prima oară de când intrase în cabina înghesuită. A evitat-o până acum, și-a dat seama Nina. Nu voia să se uite la ea. Pătura se mișca ușor în ritmul respirației lui Inej. Când a vorbit din nou, vocea lui era încordată precum corzile prea întinse ale unui instrument.

— Nu poate să moară, a spus el. Nu așa.

Nina s-a uitat nedumerită la Jesper:

— Nu așa?

— Nu poate să moară, a repetat el.

Nina a simțit un val de enervare. Era scindată între dorința de a-l strânge în brațe și impulsul de a-i striga că se străduia din răsputeri.

— Pe toți sfinții, Jesper, a spus ea în cele din urmă. Fac tot ce pot.

Jesper și-a schimbat greutatea de pe un picior pe altul și trupul lui a părut să revină la viață.

— Scuze, a răspuns el un pic sfios, bătând-o stângaci pe umăr. Te descurci de minune.

Nina a oftat:

— Nu ești convingător. Nu mai bine te duci să pui în lanțuri un uriaș blond?

Jesper a salutat-o militărește și a ieșit din cabină, ferindu-și capul de pragul de sus.

Oricât de enervant era Jesper, Ninei mai că-i venea să-l cheme înapoi. După ce a plecat, a rămas doar cu vocea Zoyei în cap și având convingerea că strădaniile ei nu erau suficient de bune.

Pielea lui Inej era prea rece. Nina și-a pus palmele pe umerii ei și a încercat să-i amelioreze fluxul sanguin, ridicându-i foarte puțin temperatura corpului.

Nu fusese complet sinceră cu Jesper. Pe lângă încercarea de a salva Grisha de vânătorii de vrăjitoare fjerdani, Triumviratul trimiseseră

misiuni în Insula Rătăcitoare și în Novyi Zem, pentru că Ravka avea nevoie de soldați. Căutau Grisha care trăiau acolo într-ascuns și încercau să-i convingă să se mute în Ravka și să se înroleze în serviciul coroanei.

Nina fusese prea tânără ca să lupte în războiul civil ravkan și își dorise din tot sufletul să contribuie la reconstrucția Armatei a Doua. Darul ei pentru limbile străine – shuhană, kaelish, suli, fjerdană, ba chiar și un pic de zemenită – o convinsese pe Zoya să cedeze în cele din urmă. Fusese de acord s-o ia pe Nina alături de echipa sa de Examinatori Grisha într-o expediție în Insula Rătăcitoare și, în ciuda reținerilor pe care le avusese Zoya, Nina se descurcase excelent. Deghizată în călătoare, se strecura în taverne și în hanuri să tragă cu urechea și să stea de vorbă cu localnicii, apoi se întorcea în tabără și povestea ce afla.

Dacă mergi la Maroch Glen, ai grijă să călătorești pe timp de zi. Pe acolo bântuie spirite neliniștite – furtunile izbucnesc de nicăieri.

Vrăjitoarea din Fells e cât se poate de adevărată. Vărul meu de-al doilea s-a dus la ea bolnav de tsifil *și jură că de atunci e sănătos tun. Cum adică nu-i întreg la cap? Ba e mai întreg decât o să fii tu vreodată.*

Descoperiseră două familii de Grisha ascunse în peșterile din Istamere, care se presupunea că erau vrăjite, iar în Fenford salvaseră de furia gloatei o mamă, un tată și doi băieți – cu toții erau Inferni, care puteau controla focul. Ba chiar atacaseră o navă cu sclavi în portul Leflin și, după ce sortaseră refugiații, pe cei care nu dețineau puteri Grisha îi duseseră înapoi acasă, iar cei ale căror puteri fuseseră confirmate de un Examinator Grisha au primit azil în Ravka. Numai bătrâna Sfâșie-Inimi, cunoscută sub numele de Vrăjitoarea din Fells, a ales să rămână:

— Dacă-mi vor sângele, n-au decât să vină după mine, spusese ea râzând. Or să lase și ei niște sânge aici.

Nina vorbea kaelish ca o nativă și îi plăcea provocarea de a-și lua câte o identitate nouă în fiecare oraș. Dar, în ciuda tuturor reușitelor ei, Zoya tot nu era mulțumită de ea.

— Nu-i suficient să știi limbi străine, a mustrat-o ea odată. Trebuie să înveți să fii mai puțin… remarcabilă. Ești prea gălăgioasă, prea exuberantă, prea memorabilă. Îți asumi prea multe riscuri.

— Zoya, a temperat-o Examinatorul alături de care călătoreau. Ia-o mai ușor.

Examinatorul era un amplificator viu. Mort, oasele lui ar fi servit la intensificarea puterii Grisha, la fel ca dinții de rechin sau ghearele de urs pe care le purtau unii Grisha. Însă viu era de neprețuit pentru misiunea lor, fiind antrenat să-și folosească darurile de amplificator pentru a simți puterea Grisha prin simpla atingere.

În cea mai mare parte a timpului, Zoya avea o atitudine protectoare

față de el, dar de data asta l-a fixat cu privirea, mijindu-și ochii de un albastru-închis:

— Pe mine profesorii nu m-au menajat deloc. Dacă ajunge să fie fugărită de o gloată de țărani prin pădure, o să le spui tu s-o ia mai ușor?

Mânată de mândrie, Nina o luase din loc, simțindu-se stânjenită de lacrimile care îi umeziseră ochii. Zoya strigase în urma ei să nu treacă de culmea dealului, dar Nina n-o luase în seamă, dornică să se depărteze cât mai mult de ea. Și a nimerit tocmai peste o tabără drüskelle: șase băieți blonzi care vorbeau fjerdana, strânși pe o stâncă deasupra țărmului. Nu făcuseră focul și erau îmbrăcați ca niște țărani kaelish, dar Nina își dăduse seama imediat ce erau.

Tinerii se uitaseră îndelung la ea, învăluiți doar în lumina argintie a lunii.

— Oh, slavă Cerului, spusese ea în limba melodioasă a kaelishilor. Călătoresc cu familia mea și m-am rătăcit în pădure. Mă puteți ajuta să găsesc drumul?

— Cred că s-a rătăcit, a spus în fjerdană unul dintre ei, care înțelegea kaelish.

Un altul, mai înalt decât ceilalți, s-a ridicat cu un felinar în mână. Pe măsură ce se apropia de el, toate instinctele Ninei îi țipau să fugă. *Habar n-au ce ești,* și-a spus în sinea ei. *Pentru ei, ești doar o fată kaelish frumoasă, care s-a pierdut în pădure. Să nu faci vreo prostie. Du-l departe de ceilalți, apoi pune-l la pământ.*

Fjerdanul a ridicat felinarul, flacăra lui luminând fețele amândurora. Tânărul avea păr lung, de un blond lucios, iar ochii lui albastru-deschis străluceau ca gheața sub cerul iernii. Arată ca un tablou, și-a spus ea. Ai fi zis că e un sfânt poleit cu aur de pe peretele unei biserici, un sfânt menit să mânuiască o sabie de foc.

— Ce cauți aici? a întrebat el în fjerdană.

Nina s-a prefăcut nedumerită.

— Îmi pare rău, a spus ea în kaelish. Nu înțeleg. M-am rătăcit.

Fjerdanul s-a năpustit asupra ei, iar Nina n-a stat pe gânduri, ci pur și simplu a reacționat, ridicând mâinile să atace. Însă fjerdanul era prea rapid și, fără ezitare, a aruncat felinarul, a înhățat-o de încheieturi și i-a lipit mâinile una de alta, Ninei fiindu-i imposibil să-și mai folosească puterea.

— Drüsje, a spus el cu satisfacție.

„Vrăjitoare.“ Avea un rânjet ca de lup.

Atacul fusese un test. O fată rătăcită în pădure s-ar fi ghemuit, ar fi dus mâna după un cuțit sau un pistol, în niciun caz n-ar fi încercat să-și folosească mâinile ca să oprească inima fjerdanului. Nesăbuită. Impulsivă.

De aceea nu voise Zoya s-o ia în misiune. Grisha bine antrenați nu

făceau asemenea greșeli. Nina fusese o neghioabă, dar nu trebuia să fie și o trădătoare. S-a rugat de ei în kaelish, nu în ravkană, și nu a strigat după ajutor – nici când îi legaseră mâinile, nici când o amenințaseră, nici când o azvârliseră ca pe un sac cu mei într-o barcă. Ar fi vrut să urle de spaimă, s-o facă pe Zoya să vină în fugă, să implore să fie salvată, dar nu voia să riște viețile celorlalți. Drüskelle au condus-o cu barca la o navă ancorată în largul coastei și au aruncat-o sub punte într-o cușcă plină cu alți Grisha. Abia atunci o cuprinsese adevărata groază.

Noaptea a făcut loc zilei în pântecele umed și rece al navei, iar Nina a văzut că mâinile prizonierilor Grisha erau legate strâns, ca să nu-și poată folosi puterea. Erau hrăniți cu pâine uscată plină cu gândaci – doar cât să rămână în viață – și trebuia să bea apă cu măsură, pentru că nu știau niciodată când aveau să primească următoarea rație. Nu aveau unde să-și facă nevoile, așa că duhoarea trupurilor și a excrementelor era aproape insuportabilă.

Din când în când, nava era ancorată la țărm, iar drüskelle se întorceau cu câte un alt prizonier. Fjerdanii stăteau lângă cuștile lor, mâncând și bând, bătându-și joc de hainele și de duhoarea lor. Oricât de grea ar fi fost situația lor, le era mult mai teamă de ce avea să vină – interogatoriile de la Curtea de Gheață, tortura și inevitabila moarte. Nina visa că era arsă de vie pe rug și se trezea țipând. Coșmarurile, frica și delirul pricinuit de foame îi tulburau mintea în așa hal, încât nu mai era sigură de ce era real și ce nu.

Apoi într-o zi, drüskelle s-au înghesuit sub punte îmbrăcați în uniforme negre și argintii proaspăt călcate, cu capete de lup alb brodate pe mâneci. Când a intrat comandantul lor, s-au aliniat și au luat poziție de drepți. La fel ca și ceilalți, era un fjerdan înalt, dar purta o barbă îngrijită, iar părul său lung și blond era încărunțit pe la tâmple. Comandantul a traversat cala și s-a oprit în fața prizonierilor.

— Câți? a întrebat el.

— Cincisprezece, a răspuns băiatul cu păr blond și lucios care o capturase.

Era prima oară când Nina îl vedea sub punte.

Comandantul și-a dres glasul și și-a împreunat mâinile la spate:

— Eu sunt Jarl Brum.

Pe Nina a trecut-o un fior de spaimă și a simțit că pe toți prizonierii Grisha i-a cuprins teama – era un semnal pe care niciunul nu putea să-l ignore.

La școală, Nina fusese obsedată de drüskelle. Erau creaturile din coșmarurile ei, cu lupii lor albi, cuțitele lor nemiloase și caii lor puternici, antrenați pentru luptele cu Grisha. Tocmai de aceea se străduise să-și perfecționeze fjerdana și să învețe cât mai mult despre cultura lor. Fusese un mod de a se pregăti pentru întâlnirea cu ei,

pentru bătăliile ce aveau să vină. Și Jarl Brum era cel mai rău dintre ei.

Devenise o legendă, monstrul care aștepta în întuneric. Drüskelle existau de sute de ani, dar sub conducerea lui Brum, efectivele lor se dublaseră și deveniseră infinit mai letale. Brum le schimbase metodele de antrenament, dezvoltase noi tehnici pentru anihilarea tuturor Grisha din Fjerda, se infiltrase în Ravka și începuse să urmărească Grisha fugari în alte țări, ba chiar să atace vase cu sclavi, „eliberând" prizonierii Grisha numai ca să-i pună la loc în lanțuri și să-i trimită în Fjerda ca să fie judecați sau executați. Nina își imaginase că într-o bună zi avea să dea ochi cu Brum fie ca războinică răzbunătoare, fie ca spioană iscusită. Nu-și închipuise că avea să-l întâlnească stând înfometată într-o cușcă, legată la mâini și îmbrăcată în zdrențe.

Brum probabil știa efectul pe care îl avea numele lui. A așteptat câteva clipe înainte să spună într-o kaelish impecabilă:

— Ce aveți în față este următoarea generație de drüskelle, ordinul sacru însărcinat cu apărarea națiunii suverane a Fjerdei, prin nimicirea celor de teapa voastră. Vă vor duce în Fjerda să fiți judecați și astfel vor dobândi rangul de ofițer. Sunt cei mai buni și mai puternici dintre noi.

Niște bătăuși samavolnici, și-a spus Nina în sinea ei.

— Când ajungem în Fjerda, veți fi interogați și judecați pentru crimele voastre.

— Vă rog, a spus unul dintre prizonieri. N-am făcut nimic. Sunt fermier. Nu v-am făcut niciun rău.

— Ești o insultă pentru Djel, i-a răspuns Brum. O nenorocire abătută asupra pământului. Tu ești pașnic, dar ce vor face copiii tăi, cărora ai putea să le transmiți puterea ta demonică? Sau copiii lor? Îmi păstrez compasiunea pentru femeile și bărbații neajutorați seceraţi de monstruozitățile Grisha.

Apoi s-a întors spre drüskelle.

— Ați făcut o treabă bună, băieți, le-a spus el în fjerdană. Pornim imediat spre Djerholm.

Drüskelle aveau piepturile bombate de mândrie. Imediat ce Brum a ieșit din cală, s-au bătut camaradereşte pe umeri, râzând uşurați și satisfăcuți.

— Într-adevăr, o treabă bună, a spus unul în fjerdană. Ducem la Curtea de Gheață cincisprezece Grisha!

— Dacă nici acuma nu ne înaintează în grad…

— Știi bine c-or să ne facă ofițeri.

— Excelent! M-am săturat să mă bărbieresc în fiecare dimineață.

— O să-mi las o barbă până la buric.

Apoi unul dintre ei a băgat mâna printre gratii și a înhățat-o pe Nina de păr:

— Asta îmi place, încă e frumoasă și rotunjoară. Poate ar fi bine s-o scoatem din cușcă și s-o tăvălim nițel.

Dar băiatul cu păr blond și lucios i-a tras mâna la o parte.

— N-ai pic de minte? l-a întrebat el, deschizând gura pentru prima oară după ce plecase Brum, dar accesul de recunoștință care a cuprins-o pe Nina s-a evaporat când a adăugat: Ai fi în stare să te culci cu un câine?

— Depinde cum arată.

Ceilalți au izbucnit în râs și au pornit pe treptele care duceau spre punte. Fjerdanul cu păr auriu care o comparase cu un animal a ieșit ultimul și chiar când era gata să iasă din cală, Nina l-a întrebat într-o fjerdană impecabilă:

— De ce crime mă fac vinovată?

Tânărul s-a oprit, iar când s-a întors să se uite la ea, ochii lui albaștri scânteiau de ură. Dar Nina n-a tresărit.

— Cum de-mi vorbești limba? a întrebat el. Ai fost detașată la granița de nord a Ravkăi?

— Sunt kaelish, a mințit ea, și vorbesc toate limbile.

— Încă o dovadă că ești vrăjitoare.

— Dacă prin vrăjitorie înțelegi arta ocultă a lecturii. Comandantul tău a spus că vom fi judecați pentru crimele noastre. Vreau să-mi spui ce crime am comis eu.

— Vei fi judecată pentru spionaj și pentru crime împotriva poporului.

— Nu suntem criminali, a spus într-o fjerdană aproximativă un Fabrikator care stătea pe podea – dintre toți prizonierii, stătuse închis cel mai mult timp și era prea slăbit să se mai ridice în picioare. Suntem oameni obișnuiți: fermieri, profesori…

Eu nu, și-a spus Nina cu furie. Eu sunt soldat.

— O să aveți parte de judecată, a spus drüskelle. O să fiți tratați mai drept decât merită cei de teapa voastră.

— Câți Grisha au fost găsiți nevinovați până acum? a întrebat Nina.

— Nu-l provoca, a mormăit Fabrikatorul. N-o să-l faci să se răzgândească.

Dar Nina s-a apucat de gratii cu mâinile legate:

— Spune-mi, câți? Și câți au fost condamnați să ardă pe rug?

Fjerdanul i-a întors spatele.

— Stai! a strigat ea.

Dar n-a luat-o în seamă.

— Așteaptă! Te rog! Dă-mi… dă-mi măcar niște apă proaspătă. Așa te-ai purta cu câinii tăi?

Fjerdanul a făcut o pauză, cu mâna pe ușă:

— N-ar fi trebuit să spun asta. Câinii măcar știu ce-i loialitatea. Fidelitatea față de haită. E o insultă pentru câini că te-am numit așa.

Am să te dau de mâncare la o haită de dulăi înfometați, s-a gândit Nina.

— Apă. Te rog, a spus ea.

Dar fjerdanul a dispărut după ușă. L-a auzit urcând pe scară și trapa închizându-se cu o bufnitură puternică.

— Nu-ți pierde vremea cu el, a sfătuit-o Fabrikatorul. N-o să se îndure de tine.

Dar la scurtă vreme după aceea, tânărul drüskelle s-a întors cu o cană de tablă și o găleată de apă proaspătă. A pus-o în celulă și a încuiat la loc ușa cuștii fără să scoată o vorbă. Nina l-a ajuta pe Fabrikator să bea, apoi a dat și ea pe gât o cană. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât a vărsat jumătate din apă pe bluză. Fjerdanul s-a întors cu spatele, iar Nina a observat cu satisfacție că era stânjenit.

— Aș face moarte de om pentru o baie, l-a luat ea peste picior. Ai putea să mă speli.

— Nu vorbi cu mine, a mormăit el, pornind spre ușă.

Și nu s-a mai întors, iar prizonierii au rămas fără apă proaspătă următoarele trei zile. Dar când a lovit furtuna, cana aceea de tablă i-a salvat viața.

*

Ninei i-a căzut bărbia în piept, apoi a ridicat brusc capul. Oare ațipise?

Matthias stătea în pragul cabinei. Fjerdanul umplea cadrul ușii, fiind mult prea solid ca să se simtă în largul său sub punte. Oare de câtă vreme o urmărea? Nina a verificat repede pulsul și respirația lui Inej, simțindu-se ușurată că deocamdată starea ei părea stabilă.

— Am adormit? a întrebat ea.

— Doar ai ațipit.

Nina s-a întins, clipind ca să-și alunge oboseala:

— Am și sforăit?

Matthias n-a spus nimic, privind-o cu ochii lui ca de gheață.

— Ți-au dat un brici pe mână? a întrebat ea.

Fjerdanul și-a dus mâinile încătușate la fața proaspăt bărbierită:

— M-a ras Jesper.

Probabil tot Jesper avusese grijă și de părul lui Matthias. Smocurile de păr blond care îi crescuseră neregulat pe scalp fuseseră tunse cu grijă. Era tuns prea scurt, capul fiindu-i acoperit doar cu un puf auriu care îi dădea la iveală tăieturile și vânătăile de la ultima luptă din temniță.

Dar probabil e bucuros că a scăpat de barbă, s-a gândit Nina. Până să ducă la bun sfârșit o misiune pe cont propriu și să primească rangul de ofițer, un drüskelle avea obligația să umble bărbierit. Dacă

Matthias ar fi dus-o pe Nina la Curtea de Gheață să fie judecată, ar fi primit permisiunea de a-și lăsa barbă. Ar fi purtat capul de lup argintiu care era însemnul unui ofițer drüskelle. Ninei i se făcea scârbă când se gândea la asta. Felicitări pentru că ai fost avansat în rangul de criminal cu trese. Așa și-a amintit cu cine avea de-a face. S-a îndreptat de spate, ridicându-și bărbia.

— Hje marden, Matthias? la întrebat ea.

— Nu începe, a spus el.

— Preferi să vorbesc în kerchiană?

— Nu vreau să-mi aud limba din gura ta.

Fjerdanul a aruncat o privire spre buzele ei și, spre nemulțumirea ei, Nina s-a îmbujorat ușor.

Cu o plăcere răzbunătoare, Nina i-a spus în fjerdană:

— Dar întotdeauna ți-a plăcut cum îți vorbesc limba. Mi-ai spus că fjerdana mea e pură.

Era adevărat. Fjerdanului îi plăcuse accentul ei – avea vocalele unei prințese, mulțumită profesorilor ei de la Micul Palat.

— Nu întinde coarda, Nina, i-a răspuns el într-o kerchiana urâtă și brutală, cu accentul gutural al hoților și ucigașilor pe care îi cunoscuse în închisoare. Achitarea aia e un vis de care mi-e greu să mă agăț. Mi-e mult mai ușor să-mi amintesc de pulsul tău scăzând sub degetele mele.

— Pune-mă la încercare, a spus Nina, înfuriindu-se brusc, întrucât era sătulă de amenințări. Acuma am mâinile libere, Helvar.

Și Nina și-a curbat degetele, iar Matthias a icnit simțind că inima începe să-i bată nebunește.

— Vrăjitoare, a pufnit el, ducând mâinile la piept.

— Sunt sigur că poți mai mult de atât. Probabil ai inventat o sută de porecle pentru mine până acuma.

— O mie, a mârâit el, cu fruntea îmbrobonată de sudoare.

Nina și-a relaxat degetele, simțindu-se brusc stânjenită. Ce făcea? Îl pedepsea? Se juca cu el? Matthias avea toate motivele s-o urască.

— Pleacă, Matthias. Am de îngrijit o pacientă.

Și i-a verificat temperatura lui Inej.

— O să scape cu viață?

— Îți pasă?

— Normal că-mi pasă. E o ființă umană.

Nina a auzit sfârșitul nerostit al frazei lui. „E o ființă umană – spre deosebire de tine.“ Fjerdanii considerau că Grisha nu erau oameni. Nici măcar nu erau la același nivel cu animalele, ci niște creaturi josnice și demonice, o nenorocire abătută asupra lumii, o monstruozitate.

Nina a ridicat un umăr:

— Chiar nu știu. Am făcut tot ce am putut, dar nu-s Vindecătoare.

— Kaz a întrebat dacă Trandafirul Alb o să trimită o delegație la Hringkälla.

— Ai auzit de Trandafirul Alb?

— Doaga de Vest e un subiect de conversație preferat la Poarta Iadului.

Nina a făcut o pauză. Apoi, fără să spună un cuvânt, și-a suflecat mâneca de la cămașă. Pe partea dinăuntru a antebrațului avea tatuați doi trandafiri împletiți. Ar fi putut să-i explice cu ce se ocupa acolo, că nu își câștigase niciodată pâinea întinzându-se pe spate, dar nu era treaba lui ce făcea ea. N-avea decât să creadă ce voia.

— Ai ales să muncești acolo?

— Da, deși e mult spus că am ales.

— De ce? De ce ai rămas în Kerch?

Nina s-a frecat la ochi:

— Nu puteam să te las la Poarta Iadului.

— Tu m-ai băgat acolo.

— A fost o greșeală, Matthias.

Ochii fjerdanului au scăpărat de furie, spoiala de calm evaporându-se dintr-odată.

— O greșeală? Eu ți-am salvat viața, iar tu m-ai acuzat că aș fi negustor de sclavi.

— Da, a spus Nina. Și mi-am petrecut mare parte din ultimul an încercând să îndrept lucrurile.

— Ți s-a desprins vreodată de pe buze o vorbă adevărată?

Nina s-a lăsat pe spetează cu un aer plictisit.

— Nu te-am mințit niciodată. Și nici n-am să te mint vreodată.

— Primele vorbe pe care mi le-ai spus au fost o minciună. Rostite în kaelish, dacă-mi amintesc bine.

— Rostite chiar înainte să mă capturezi și să mă arunci într-o cușcă. Crezi că era momentul să-ți spun adevărul?

— N-ar trebui să te învinovățesc. Nu te poți abține. Prefăcătoria face parte din firea ta.

Apoi a aruncat o privire spre gâtul ei:

— Ți-au dispărut vânătăile.

— Le-am îndepărtat. Te deranjează?

Fjerdanul n-a spus nimic, dar Nina a zărit o undă de rușine fluturându-i pe față. Matthias întotdeauna se străduise să-și păstreze decența. Ca să devină un drüskelle, trebuise să suprime lucrurile bune din el. Dar băiatul care ar fi trebuit să devină rămăsese în el, și Nina începuse să-l vadă așa cum era în zilele pe care le petrecuseră împreună după naufragiu. Voia să creadă că băiatul acela încă era acolo, pus la adăpost, în ciuda trădării ei și a suferințelor pe care Matthias le îndurase la Poarta Iadului.

Dar uitându-se acum la el, nu era atât de sigură. Poate că aceasta

era adevărata lui fire, iar imaginea de care se agățase ea în ultimul an fusese doar o iluzie.

— Trebuie să am grijă de Inej, a spus ea, dornică să scape de el.

Dar Matthias n-a plecat, ci a zis:

— Te-ai gândit la mine, Nina? Ți-am tulburat vreun pic somnul?

Nina a ridicat din umeri:

— O Corporalnikă poate să doarmă când vrea.

Deși nu-și putea controla visele.

— La Poarta Iadului somnul e un lux. Și un pericol. Dar când reușeam să adorm, te visam pe tine.

Nina a ridicat brusc capul.

— Da, a spus el. De fiecare dată când închideam ochii.

— Și ce se întâmpla în visele astea? a întrebat ea, nerăbdătoare să afle răspunsul și, în același timp, temându-se de ce avea să audă.

— Lucruri îngrozitoare. Torturile cele mai crude. Mă înecai pe îndelete. Îmi pârjoleai inima în piept. Mă orbeai.

— Eram un monstru.

— Un monstru, o fecioară, o silfidă a ghețurilor. Mă sărutai, îmi șopteai povești la ureche. Îmi cântai și mă țineai în brațe în timp ce dormeam. Iar râsul tău mă trezea din somn.

— Niciodată nu ți-a plăcut râsul meu.

— Îmi plăcea mult râsul tău, Nina. Și inima ta îndârjită de războinică. Aș fi putut să te iubesc.

Ar fi putut. Cândva. Înainte să-l trădeze. Vorbele lui i-au strâns inima.

Nina știa că n-ar fi trebuit să mai spună nimic, dar nu s-a putut abține:

— Și tu ce-mi făceai, Matthias? Ce-mi făceai în vis?

Nava s-a înclinat ușor, legănând felinarele. În ochii lui pâlpâiau flăcări albastre.

— Tot, a spus el, întorcându-se să plece. Tot.

15. Matthias

Când a ieșit pe punte, Matthias a trebuit să meargă direct la balustradă. Toți acei șobolani de canal și obișnuiți ai mahalalelor se împăcau ușor cu legănarea mării, fiind obișnuiți să sară din barcă în barcă pe canalele din Ketterdam. Numai cel mai delicat, Wylan, avea probleme. Se simțea la fel de rău ca Matthias.

Era mai bine afară, unde putea să stea cu privirea ațintită asupra orizontului. Ca drüskelle, făcuse câteva călătorii pe mare, dar întotdeauna se simțise mai în largul lui pe uscat, pe gheață. Era umilitor ca acești străini să-l vadă vomitând peste balustradă pentru a treia oară în tot atâtea ore.

Măcar nu era și Nina de față să fie martoră la această rușine. Matthias continua să se gândească la ea; și-o imagina în cabina aceea strâmtă, îngrijind-o pe fata arămie, îngrijorată și plină de afecțiune. Și obosită. Părea sleită de vlagă. A fost o greșeală, spusese ea. Că ceruse să fie arestat drept negustor de sclavi, azvârlit pe o navă kerchiană și aruncat în închisoare? Spusese că încercase să îndrepte lucrurile. Dar, și de-ar fi fost adevărat, avea vreo importanță? Cei de teapa ei erau lipsiți de onoare. Nina i-o dovedise.

Cineva făcuse cafea și Matthias a văzut echipajul bând-o din căni de cupru cu capace de ceramică. I-a trecut prin minte să-i ducă și Ninei o cană, dar a alungat imediat gândul. Nu avea nevoie să se îngrijească de ea sau să-i spună lui Brekker că Ninei i-ar fi prins bine o pauză. Și-a încleștat pumnii, uitându-se la degetele julite și pline de cruste. Ea era cea care îi sădise în suflet o asemenea slăbiciune.

Brekker i-a făcut semn lui Matthias să vină pe teugă, acolo unde el, Jesper și Wylan se strânseseră să examineze planurile Curții de Gheață, departe de ochii și urechile echipajului. Vederea acelor desene era ca un cuțit în inimă pentru el. Pereții, porțile, gărzile. Toate astea ar fi trebuit să-i convingă pe acești neghiobi să se lase păgubași, dar părea că și el era la fel de neghiob ca ei.

— De ce n-ai trecut niciun nume pe hartă? a întrebat Brekker, făcând semn spre planuri.

— Nu știu fjerdana, a răspuns Wylan. Și avem nevoie să vedem cât mai bine detaliile. Helvar ar trebui să noteze numele locurilor.

Dar s-a dat un pic în spate când a văzut expresia lui Matthias.

— Eu doar îmi fac treaba, s-a apărat fiul negustorului. Nu te încrunta la mine.

— Nu notez nimic, a mârâit Matthias.

— Poftim, a spus Kaz, aruncându-i un disc mic și transparent care strălucea în soare.

Demonul stătea așezat pe un butoi, sprijinit de catarg, cu piciorul beteag ridicat pe un colac de sfoară și cu bastonul acela blestemat în brațe. Lui Matthias îi plăcea să-și imagineze că face bastonul așchii și

le îndeasă în gura lui Brekker una câte una.

— Ce-i asta? a întrebat Matthias.

— O noua invenție a lui Raske.

Wylan a ridicat capul:

— Credeam că Raske e pirotehnist.

— Face de toate, a răspuns Jesper.

— Așezați-l între măsele, le-a spus Kaz, dându-le și celorlalți câte un disc. Dar să nu mușc…

Wylan a început să scuipe și să tușească, ducând mâinile la falcă. Buzele i-au fost acoperite de o peliculă transparentă care se umfla ca gușa unei broaște când Wylan încerca să respire, uitându-se speriat în stânga și în dreapta.

Jesper a izbucnit în râs, iar Kaz doar a clătinat din cap:

— Ți-am zis să nu mușți, Wylan. Respiră pe nas.

Băiatul a inspirat adânc, fremătând din nări.

— Ușor, i-a spus Jesper. O să leșini.

— Ce-i asta? a întrebat Matthias, stând cu micul disc în palmă.

Kaz și l-a băgat pe al lui în gură, ținându-l între dinți:

— Baleen. Plănuiam să le păstrez pentru mai încolo, dar acum, după ambuscadă, cine știe peste ce o să dăm în larg. Dacă picați în mare și nu puteți ieși la suprafață să luați aer, scoateți discul dintre dinți și îl mușcați. Așa o să câștigați zece minute de respirație. Dacă vă panicați, timpul o să fie mai scurt, a spus el, aruncându-i o privire plină de înțeles lui Wylan, căruia i-a dat încă un disc de baleen: Ai mai multă grijă de data asta.

Apoi a lovit cu degetul planurile Curții de Gheață.

— Vreau să aud numele, Helvar. Pe toate.

Fără nicio tragere de inimă, Matthias a luat condeiul și cerneala lui Wylan și a început să noteze numele clădirilor și ale drumurilor din jur. Faptul că le scria cu mâna lui făcea ca trădarea să pară și mai mare. O parte din el se întreba dacă nu cumva ar fi putut găsi un mijloc să se separe de grup după ce ajungeau acolo, să-i dea în vileag și astfel să reintre în grațiile guvernului fjerdan. Oare l-ar mai fi recunoscut cineva de la Curtea de Gheață? Probabil lumea credea că murise, înecat în naufragiul în care pieriseră prietenii lui cei mai apropiați și comandantul Brum. Matthias nu avea nicio dovadă a identității sale. Ar fi fost un străin care nu avea nicio treabă la Curtea de Gheață, iar până să convingă pe cineva să-i dea ascultare…

— Ne ascunzi ceva, a spus Brekker, cu ochii lui negri ațintiți asupra lui Helvar.

Dar Matthias n-a luat în seamă fiorul care l-a străbătut. Uneori, avea impresia că demonul îi putea citi gândurile.

— Ți-am zis ce știu, a răspuns el.

— Conștiința ta interferează cu memoria, Helvar. Nu uita termenii

înțelegerii noastre.

— Bine, a răspuns Matthias, cuprins de furie. Vrei expertiza mea? Atunci să știi că planul tău n-o să meargă.

— Nici măcar nu știi care-i planul meu.

— Să intrăm pe la închisoare, să ieșim pe la ambasadă?

— Pentru început.

— Nu se poate. Sectorul închisorii e complet separat de restul Curții. Nu e conectat cu celelalte sectoare. Deci nu există nicio cale de acces de la închisoare la ambasadă.

— Dar are acoperiș, nu?

— Nu poți să te urci pe acoperiș, a spus Matthias cu satisfacție. Drüskelle își petrec trei luni lucrând cu prizonierii Grisha și cu temnicerii, ca parte a pregătirii. Am fost în închisoare și nu există nicio cale de acces pe acoperiș tocmai din acest motiv – dacă reușește cineva să scape din celula lui, nu vrem să se poată plimba liber prin Curtea de Gheață. Închisoarea e complet separată de celelalte două sectoare din inelul exterior. Dacă ai intrat în ea, acolo rămâi.

— Întotdeauna există o cale de ieșire, a spus Kaz, luând planul închisorii din teancul cu schițe. Cinci niveluri, da? La parter e zona de triere a prizonierilor, iar cele patru etaje sunt ocupate de celule. Dar aici, la subsol, ce e?

— Nimic. O spălătorie și crematoriul.

— Crematoriul.

— Da, acolo sunt arse hainele în care ajung condamnații la închisoare. O precauție împotriva ciumei, dar…

Imediat ce vorbele i s-au desprins de pe buze, Matthias a înțeles la ce se gândea Brekker:

— Sfinte Djel, vrei să ne cățărăm șase niveluri pe hornul unui crematoriu?

— Când e folosit crematoriul?

— Dacă îmi aduc bine aminte, în zorii zilei, dar chiar și când nu se face focul, tot nu putem…

— Nu vrea să ne cățărăm noi pe horn, a spus Nina, ieșind de sub punte.

Kaz s-a îndreptat de spate:

— Cine are grijă de Inej?

— Rotty, a răspuns Nina. Mă întorc la ea imediat. Dar aveam nevoie de aer proaspăt. Și nu te preface interesat de soarta lui Inej, din moment ce vrei să se cațăre pe un horn cât șase niveluri, doar cu o funie și o rugăciune.

— Fantoma o poate scoate la capăt.

— Fantoma e o fată de șaișpe ani care în clipa asta zace inconștientă pe o masă. S-ar putea nici să nu scape cu viață.

— O să supraviețuiască, a spus Kaz, în ochii lui scânteind ceva

sălbatic.

Lui Matthias i-a trecut prin minte că, de-ar fi fost nevoie, Brekker ar fi adus-o el însuși înapoi din iad.

Jesper și-a luat pușca, lustruind-o cu o pânză moale:

— De ce vorbim despre escaladarea hornului când avem de rezolvat o problemă și mai mare?

— Care anume? a întrebat Kaz, deși Matthias bănuia că Brekker știa despre ce era vorba.

— Nu are niciun rost să ne ducem după Bo Yul-Bayur dacă e adevărat că și Pekka Rollins s-a implicat în povestea asta.

— Cine-i Pekka Rollins? a întrebat Matthias, răsucind în gură silabele acelea caraghioase – numele kerchiene nu aveau niciun pic de noblețe.

Matthias știa că individul era șeful unei bande și că își umplea buzunarele cu banii de la Spectacolul Iadului, ceea ce era destul de rău, însă bănuia că mai era ceva.

Wylan a tresărit, trăgând de pelicula ca de gumă care i se lipise de buze:

— Nu-i decât cel mai mare și mai rău bandit din Ketterdam. Are bani și legături pe care noi nu le avem și probabil a pornit înaintea noastră.

Jesper a încuviințat din cap:

— Pentru prima oară, Wylan a vorbit cu noimă. Dacă, prin cine știe ce miracol, reușim să-l înhățăm pe Bo Yul-Bayur înaintea lui Rollins, când o să afle că noi i l-am suflat, o să fim toți niște oameni morți.

— Pekka Rollins e șeful unei bande din Butoi, a spus Kaz. Nici mai mult, nici mai puțin. Nu mai vorbiți despre el ca și când ar fi un fel de nemuritor.

Mai e ceva în povestea asta, și-a spus Matthias. Brekker fusese părăsit de violența care îl stăpânise mai devreme, când îl omorâse pe Oomen. Și totuși, în vorbele lui încă se simțea înverșunarea. Matthias era sigur că Brekker îl ura pe Pekka Rollins, și nu doar pentru că le aruncase nava în aer și angajase oameni să-i împuște. Părea să fie vorba de o dușmănie pricinuită de răni vechi.

Jesper s-a lăsat pe spate și a spus:

— Crezi că Per Haskell o să te sprijine când o să afle că te-ai băgat peste Pekka Rollins? Crezi că bătrânul vrea război?

Kaz a clătinat din cap și Matthias i-a simțit iritarea:

— Pekka Rollins n-a venit pe lumea asta îmbrăcat în catifea și doldora de kruge. Încă gândești meschin. Așa cum vrea să gândești Per Haskell, așa cum vor oamenii ca Rollins. Dacă ducem misiunea la capăt și împărțim recompensa, noi o să fim legendele Butoiului. O să fim echipa care l-a bătut pe Pekka Rollins.

— Poate ar fi bine să renunțăm la ideea de a ne apropia dinspre

nord, a spus Wylan. Dacă echipa lui Pekka are un avans față de noi, ar trebui să pornim spre Djerholm în linie dreaptă.

— Portul o să fie plin de gărzi, a spus Kaz. Ca să nu mai vorbim de agenții vamali și oamenii legii care lucrează de obicei acolo.

— S-o luăm prin sud? Prin Ravka?

— Granița e bine păzită, a spus Nina.

— E o graniță lungă, a intervenit Matthias.

— Dar nu putem ști unde e cel mai vulnerabilă, a răspuns ea. Sau poate deții vreo cunoaștere magică și ne poți spune care turnuri de pază și care avanposturi sunt active. În plus, dacă intrăm dinspre Ravka, trebuie să luptăm nu doar cu fjerdanii, ci și cu ravkanii.

Avea sens ce spunea, dar tot îl enerva. În Fjerda, femeilor nu li se permitea o asemenea atitudine și nici amestecul în chestiuni militare și strategice. Însă Nina așa fusese întotdeauna.

— Intrăm prin nord, cum am plănuit, a spus Kaz.

Jesper și-a dat capul pe spate, ridicând privirea spre cer:

— Bine. Dar dacă Pekka Rollins ne omoară pe toți, o să-i cer stafiei lui Wylan s-o învețe pe stafia mea cum să cânte la flaut, numai ca s-o pot scoate din minți pe stafia ta.

Buzele lui Brekker s-au arcuit într-un zâmbet:

— Iar eu o să angajez stafia lui Matthias să-i dea un șut în cur stafiei tale.

— Stafia mea n-o să se asocieze cu a ta, a spus Matthias ferm, iar în clipa următoare s-a întrebat dacă nu cumva aerul de mare începuse să-i macine creierul.

Partea a treia.
Cu inima frântă

16. Inej

O dureau toate. Și de ce se legăna camera?

Inej s-a trezit greu, cu gândurile foarte încâlcite. Și-a amintit durerea de la cuțitul lui Oomen, cățăratul pe lăzi, lume strigând la picioarele ei în timp ce stătea atârnată doar de vârfurile degetelor. Coboară, Fantomă. Dar apoi Kaz se întorsese după ea, să-și salveze investiția. Probabil reușiseră să se îmbarce pe Ferolind.

A încercat să se întoarcă pe o parte, dar durerea era prea intensă, așa că s-a mulțumit să-și întoarcă doar capul. Nina moțăia pe un taburet înghesuit în colțul de lângă masă, ținând-o ușor de mână pe Inej.

— Nina, a îngăimat ea, simțindu-și gâtul ca și când ar fi fost căptușit cu vată.

Nina a tresărit:

— N-am adormit! a spus ea, uitându-se cu ochi tulburi la Inej. Te-ai trezit! a strigat ea, îndreptându-se de spate. Slavă sfinților, te-ai trezit!

Și a izbucnit în plâns.

Inej a încercat să se ridice în capul oaselor, dar abia a reușit să-și ridice capul.

— Nu, nu, a spus Nina. Nu încerca să te miști, odihnește-te.

— Te simți bine?

Nina a început să râdă printre lacrimi:

— Da, mi-e bine. Dar tu ești cea care a fost înjunghiată. Nu știu ce-i cu mine… E mult mai ușor să omori oameni decât să ai grijă de ei.

Inej a clipit, apoi au izbucnit amândouă în râs.

— Aaaau, a gemut Inej. Nu mă face să râd. E îngrozitor.

Nina s-a crispat:

— Dar tu cum te simți?

— Am dureri, dar nu cumplite. Și mi-e sete.

Nina i-a oferit o cană de tablă cu apă rece:

— E proaspătă. Ieri a plouat.

Inej a băut cu grijă, lăsând-o pe Nina să-i țină capul ridicat.

— Câtă vreme am fost inconștientă?

— Trei zile, aproape patru, i-a răspuns Nina. Jesper ne scoate pe toți din minți. Nu cred că l-am văzut stând locului mai mult de două minute.

Apoi s-a ridicat brusc:

— Trebuie să-i spun lui Kaz că te-ai trezit! Noi credeam…

— Stai, a spus Inej, apucând-o de mână. Ai putea… ai putea să nu-i spui chiar acum?

Nina a luat loc cu o mină nedumerită:

— Sigur, dar…

— Nu spune nimănui în noaptea asta, a continuat Inej, apoi a făcut o pauză: E noapte?

— Da. Puțin trecut de miezul nopții.

— Știm cine ne-a atacat în port?

— Pekka Rollins. A tocmit pe Vârfurile Negre și Pescărușii Tăioși să ne împiedice să ieșim din Portul Cinci.

— Cum știa de unde o să plecăm?

— Încă n-am aflat.

— L-am văzut pe Oomen…

— Oomen e mort. L-a omorât Kaz.

— Da?

— Kaz a omorât mulți oameni. Rotty l-a văzut lichidând Vârfurile Negre care puseseră mâna pe tine după ce ai fost înjunghiată. Dacă nu mă-nșel, vorbele lui Rotty au fost exact astea: „Era suficient sânge cât să vopsești în roșu un hambar întreg.“

— Atâta moarte, a spus Inej, închizând ochii.

În Butoi, erau mereu înconjurați de moarte, dar niciodată nu se apropiase de ea atât de mult.

— Îi era teamă pentru tine.

— Lui Kaz nu-i e teamă de nimic.

— Ar fi trebuit să-i vezi fața când te-a adus la mine.

— Sunt o investiție foarte prețioasă.

Nina a rămas cu gura deschisă:

— Spune-mi că n-a zis asta.

— Bineînțeles c-a zis-o. Mă rog, nu și partea cu „foarte prețioasă“.

— Un idiot.

— Și Matthias?

— Alt idiot… Crezi că poți să mănânci?

Inej a clătinat din cap. Nu-i era deloc foame.

— Încearcă, a îndemnat-o Nina. Erai slabă și înainte de atac.

— Deocamdată nu vreau decât să mă odihnesc.

— Desigur, i-a spus Nina. O să sting felinarul.

Inej a pus iarăși mâna pe ea:

— Nu. Încă nu vreau să adorm la loc.

— Aș putea să-ți citesc ceva, dar n-am nicio carte. La Micul Palat e un Sfâșie-Inimi care poate recita ore-n șir poeme epice. Dacă l-ai asculta, ți-ai dori să mori.

Inej a râs, dar s-a crispat imediat:

— Doar stai cu mine.

— Bine. Și dacă tot ai chef de vorbă, ce-ar fi să-mi spui cum se face că nu ai cioara și potirul pe brat?

— Începi cu întrebările ușoare?

Nina a pus picior peste picior, sprijinindu-și bărbia în mâini:

— Aștept.

Inej a tăcut o vreme.

— Mi-ai văzut cicatricile, a spus ea în cele din urmă, iar Nina a dat

din cap. Când Kaz l-a convins pe Per Haskell să-mi răscumpere contractul, primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi scot tatuajul cu pana de păun.

— Cine s-a ocupat de asta a făcut o treabă destul de proastă.

— Nu era un Corporalnik și nici măcar un medic.

Ci un măcelar nu tocmai priceput care își făcea meseria printre disperații din Butoi. Îi dăduse lui Inej o gură de whisky, apoi pur și simplu îi tăiase pielea, îndepărtând bucățile tatuate și lăsându-i pe antebrațe cicatrici noduroase. Dar lui Inej nu-i păsase. Durerea era eliberatoare. Clienților de la Casa Exotică le plăcea să vorbească despre pielea ei. Era precum cafeaua cu lapte dulce. Precum caramelul topit. Precum satinul. S-a bucurat de fiecare tăietură de cuțit și de cicatricile cu care rămăsese.

— Kaz mi-a zis că tot ce trebuia să fac era să devin utilă.

Kaz o învățase să spargă un seif, să fure din buzunare, să mânuiască un cuțit. El îi făcuse cadou primul pumnal, cel pe care Inej îl botezase Sankt Petyr – nu era la fel de frumos ca mușcatele sălbatice, dar era mai practic. Poate am să-l folosesc să te tai pe tine, îi spusese ea, iar el oftase: Ce bine-ar fi de-ai fi așa însetată de sânge.

Dar Inej nu-și putuse da seama dacă glumea.

Acum s-a mișcat un pic pe masă. O durea, dar nu foarte tare. Ținând cont cât de adânc intrase cuțitul, probabil mâinile Ninei fuseseră ghidate de sfinții lui Inej.

— Kaz mi-a zis că, dacă mă dovedesc destoinică, o să mă pot alătura Scursurilor când o să fiu pregătită. Ceea ce s-a și întâmplat. Dar nu mi-am făcut tatuajul.

Nina a ridica din sprâncene:

— N-am știut că e opțional.

— În principiu, nici nu e. Știu că unii nu înțeleg, dar Kaz mi-a zis… mi-a zis că era alegerea mea, că n-o să fie el cel care o să mă însemneze din nou.

Dar, în felul lui, o făcuse – în ciuda precauțiilor ei. Faptul că simțea ceva pentru Kaz Brekker era cea mai gravă formă de prostie. Știa asta. Dar el fusese cel care o salvase, și asta însemna ceva – chiar dacă o făcuse din motive egoiste. Ba chiar o poreclise Fantoma.

— Nu-mi place, îi spusese ea. Ce, sunt un cadavru?

— Nu, un strigoi, o corectase el.

— N-ai zis că o să fiu păianjenul tău? De ce nu rămânem la porecla asta?

— Pentru că sunt mulți păianjeni în Butoi. În plus, trebuie ca dușmanilor tăi să le fie teamă de tine. Să nu creadă că te pot strivi cu vârful cizmei.

— Dușmanii mei?

— Dușmanii noștri.

Kaz o ajutase să-și construiască o legendă care să-i servească drept armură, ceva mai mare și mai înspăimântător decât fata care fusese până atunci. Inej a oftat. Nu voia să se mai gândească la Kaz.

— Vorbește tu, i-a cerut Ninei.

— Ți se închid ochii. Ar trebui să dormi.

— Nu-mi plac navele. Îmi trezesc amintiri urâte.

— Și mie.

— Atunci cântă-mi ceva.

Nina a râs:

— Îți amintești ce ți-am zis mai adineauri despre recitatorul de poeme epice? Crede-mă, nu vrei să-ți cânt eu.

— Nici dacă te rog?

— Nu știu decât melodii populare ravkane și cântece de pahar kerchiene.

— Un cântec de pahar. Ceva vesel.

Nina a pufnit.

— Doar pentru tine, Fantomă, a spus ea, apoi și-a dres glasul și a început: *Tânăr și viteaz căpitan, pe mare neînfricat / Soldat, marinar, de boli neatins…*

Inej a chicotit, ducând repede mâna la coaste:

— Ai dreptate, n-ai pic de voce.

— Și *ți-am zis*.

— Continuă.

Vocea Ninei chiar era îngrozitoare, dar o ajuta pe Inej să rămână în clipa aceea, în nava aceea. Inej nu voia să se gândească la ultima ei călătorie pe mare, dar amintirile erau greu de ținut în frâu.

Nici măcar nu trebuia să fie în căruța cu coviltir în dimineața când au răpit-o negustorii de sclavi. Avea paisprezece ani, iar familia ei își petrecea vara pe coasta Ravkăi de Vest, bucurându-se de mare și făcând numere de acrobație la un carnaval de lângă Os Kervo. Ar fi trebuit să-l ajute pe tatăl ei să cârpească plasele. Dar nu avea niciun chef și își permisese să mai doarmă câteva minute sub pătura subțire de bumbac, ascultând murmurul valurilor.

Când bărbatul apăruse în ușa caravenei, Inej nici măcar nu fugise, ci doar spusese: „Încă cinci minute, tati.“

Apoi au înșfăcat-o de picioare și au tras-o din căruță. Inej s-a izbit cu capul de pământ. Erau patru bărbați robuști, marinari. Când a încercat să țipe, i-au pus căluș. I-au legat mâinile și picioarele, iar unul dintre ei a aruncat-o pe umăr și au urcat cu toții într-o barcă lungă pe care o legaseră în golf.

Mai târziu, Inej avea să afle că aceea era una dintre coastele predilecte ale negustorilor de sclavi. Zăriseră caravana suli de pe nava lor și vâsliseră până la mal în zorii zilei, când tabăra era aproape pustie.

Inej nu-și mai amintea mare lucru din restul călătoriei. Fusese aruncată în cală cu un grup de alți copii – unii mai în vârstă, alții mai tineri, mai ales fete, dar și câțiva băieți. Ea era singura suli, dar câțiva vorbeau ravkana și i-au povestit cum fuseseră răpiți. Unul fusese înhățat de pe șantierul naval al tatălui său; o alta se juca în ochiurile de apă lăsate de reflux și se îndepărtase prea mult de prietenele ei. Una fusese vândută de fratele ei mai mare ca să-și achite datoriile de la jocurile de noroc. Marinarii vorbeau o limbă pe care Inej n-o înțelegea, dar unul dintre copii a spus că erau duși pe o insulă mare din arhipelagului kerchian, unde aveau să fie vânduți la licitație unor persoane private, sau caselor de toleranță din Ketterdam și din Novyi Zem. La licitații veneau oameni din toată lumea. Inej credea că în Kerch comerțul cu sclavi era ilegal, dar se părea că lucrurile nu stăteau tocmai așa.

Și totuși, Inej nu apucase să vadă piedestalul pe care erau expuși sclavii spre vânzare; când, în cele din urmă, au ancorat, Inej a fost condusă pe punte și arătată uneia dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată, o blondă înaltă cu ochi căprui și păr bogat.

Femeia a ridicat felinarul și a examinat-o pe Inej bucată cu bucată – dinții, sânii, ba chiar și picioarele. A tras-o de părul încâlcit și a zis: „O să trebuiască s-o radem.“ Apoi a făcut un pas în spate: „E drăguță. E costelivă și plată ca o tigaie, dar are pielea impecabilă.“

După care s-a întors cu spatele să se tocmească cu marinarii, în timp ce Inej a rămas în picioare, cu fusta suflecată în jurul taliei, acoperindu-și cu mâinile legate pieptul rămas dezgolit. Inej vedea strălucirea lunii în valurile golfului. Sari, s-a gândit ea. Orice te-ar aștepta pe fundul mării e mai bun decât locul unde te duce femeia asta. Dar nu avusese curajul.

Fata care devenise între timp ar fi sărit fără să stea pe gânduri și poate ar fi luat cu ea și pe unul dintre negustorii de sclavi. Sau poate se amăgea. Inej înghețase când Tante Heleen o acostase pe cheiul Doagei de Vest. Nu fusese nici mai puternică, nici mai curajoasă decât înainte, ci aceeași fată suli speriată care stătuse paralizată și umilită pe puntea acelei nave.

Acum, Nina îi cânta în continuare, ceva despre un marinar care își părăsise iubita.

— Învață-mă refrenul, i-a cerut Inej.

— Ar trebui să te odihnești.

— Refrenul.

Așa că Nina a învățat-o versurile și – poticnindu-se și falsând – au cântat împreună până s-au stins felinarele.

17. Jesper

Lui Jesper mai că-i venea să se arunce peste bord că să mai scape de rutină. Încă șase zile. Încă șase zile pe nava aceea – dacă aveau noroc și vântul ținea cu ei –, după care aveau să dea de uscat. Coasta de vest a Fjerdei era plină de stânci abrupte și pietre periculoase. Nu te puteai apropia de ea în siguranță decât în porturile Djerholm și în Elling, dar întrucât ambele erau foarte bine păzite, fuseseră nevoiți să călătorească până la porturile din nord, folosite de vânătorii de balene. Jesper spera în secret să fie atacați de pirați, dar goeleta lor era prea mică pentru a putea transporta vreo încărcătură prețioasă. Erau o țintă lipsită de interes și străbătuseră fără probleme rutele comerciale aglomerate din Marea Adevărată, arborând steagul Kerchului, o națiune neutră. În scurtă vreme, au ajuns în apele reci ale nordului, înaintând prin Isenvee.

Jesper umbla de colo-colo pe punte, se urca pe catarg, încerca să joace cărți cu echipajul, își curăța armele. Îi era dor de uscat, de mâncarea gustoasă și de o bere bună. Îi era dor de oraș. Dacă și-ar fi dorit liniște și spații deschise, ar fi rămas la frontieră și ar fi devenit fermierul pe care și-l dorea taică-su. Nu prea avea ce să facă pe navă: studia schițele Curții de Gheață, asculta văicărelile lui Matthias sau îl tachina pe Wylan, care se străduia deseori să-și imagineze mecanismele porților din zidul de apărare.

Kaz era impresionat de schițe.

— Gândești ca un spărgător, i-a spus el lui Wylan odată.

— Ba nu.

— Vreau să spun că vezi lucrurile în trei dimensiuni.

— Nu-s un infractor, a protestat Wylan.

Kaz i-a aruncat o privire aproape compătimitoare:

— Nu, ești un flautist care a nimerit într-o companie proastă.

Jesper a luat loc lângă Wylan:

— Învață să primești un compliment. Kaz nu-i foarte generos când vine vorba de laude.

— Nu e deloc un compliment. Nu sunt ca el. Locul meu nu e aici.

— Nu te contrazic.

— Și nici locul tău nu-i aici.

— Cum adică, pui de negustor?

— Nu avem nevoie de un trăgător pentru planul lui Kaz, așa că singura ta treabă e să te foiești de colo-colo și să enervezi pe toată lumea.

Jesper a ridicat din umeri:

— Kaz are încredere în mine.

Wylan a pufnit și a pus mâna pe toc:

— Ești sigur?

Jesper s-a răsucit stânjenit. Bineînțeles că nu era sigur. Își petrecea

mult prea mult timp încercând să ghicească gândurile lui Kaz Brekker. Și dacă într-adevăr dobândise o mică parte din încrederea lui Kaz, oare o merita?

Și-a lovit revolverele cu degetele mari și a spus:

— Când or să înceapă să zboare gloanțele, ai să vezi că sunt foarte util. Desenele astea frumoase n-o să te țină în viață.

— Avem nevoie de planurile astea. Și în caz c-ai uitat, am reușit să scăpam din portul Ketterdamului numai mulțumită grenadelor mele luminoase.

— O strategie genială! a pufnit Jesper.

— Dar a mers, nu?

— Odată cu Vârfurile Negre, i-ai orbit și pe ai noștri.

— A fost un risc calculat.

— Ba ai scuipat în sân și ai sperat c-o să iasă bine. Crede-mă, știu diferența.

— Da, am auzit.

— Adică?

— Adică toată lumea știe că nu te poți abține de la o luptă sau un pariu, oricare ar fi riscurile.

Jesper a mijit ochii și s-a uitat la pânze:

— Dacă nu te naști cu toate avantajele, înveți să-ți asumi riscuri.

— Eu n-am…, a început Wylan, punând tocul jos. De ce crezi că știi totul despre mine?

— Știu multe, pui de negustor.

— Ce bine de tine. Eu simt că n-o să știu niciodată suficient.

— Despre ce?

— Despre orice, a mormăit Wylan.

Deși om cu capul pe umeri, Jesper s-a simțit intrigat.

— Cum ar fi? a insistat el.

— Păi, de exemplu, armele astea, a spus el, făcând semn spre revolverele lui Jesper. Au un mecanism de tragere neobișnuit, nu? Dacă aș putea să le demontez…

— Nici măcar să nu te gândești.

Wylan a ridicat din umeri.

— Sau șanțul de gheață, a continuat el, lovind cu degetul schița Curții de Gheață.

Matthias le spusese că șanțul nu era plin cu gheață solidă, ci cu apă extrem de rece, acoperită cu un strat subțire de gheață, nu mai gros decât o foaie de napolitană. Însă șanțul era foarte expus și imposibil de traversat.

— Ce-i cu el?

— De unde vine apa aia? Curtea e pe un deal, așa că unde e pânza freatică sau apeductul care aduce apa?

— Contează? Șanțul e traversat de un pod. Deci nu trebuie să

trecem prin apă.

— Dar nu ești curios?

— Pe toți sfinții, nu! Găsește-mi un sistem prin care să câștig la mărăcine în trei sau la roata lui Makker. Asta chiar m-ar interesa.

Dar Wylan deja își reluase munca, evident dezamăgit.

Din cine știe ce motiv, și Jesper era un pic dezamăgit.

*

Jesper trecea s-o vadă pe Inej dimineața și seara. Ideea că Fantoma și-ar fi putut pierde viața după ambuscada de la docuri îl afectase profund. În ciuda eforturilor Ninei, fusese sigur că Inej nu avea să scape cu viață.

Dar, într-o dimineață, Jesper a găsit-o pe Inej stând în capul oaselor, îmbrăcată cu pantaloni, o vestă matlasată și o tunică cu glugă.

Nina era aplecată, străduindu-se să-i îndese picioarele în ciudatele ei espadrile cu tălpi de cauciuc.

— Inej! a strigat Jesper. N-ai murit!

— Nu mai mult ca voi, a zâmbit ea ușor.

— Dacă deja ai început să ne împărtășești din deprimanta înțelepciune suli, înseamnă că te simți mai bine.

— Nu sta cu mâinile-n sân, a bombănit Nina. Ajută-mă să-i bag drăciile astea în picioare.

— Dacă m-ai lăsa pe mine…, a început Inej.

— Să nu te apleci, a mustrat-o Nina. Să nu sari. Să nu te miști brusc. Dacă nu promiți c-o iei ușor, îți încetinesc inima și te țin în comă până te refaci complet.

— Nina Zenik, imediat ce o să aflu unde mi-ai pus cuțitele, o să avem o discuție serioasă.

— Și ar fi bine să începi cu: *Mulțumesc, minunată Nina, pentru că ți-ai dedicat fiecare clipă a acestei călătorii nenorocite salvării bietei mele vieți.*

Jesper se aștepta ca Inej să râdă, dar a fost surprins când a văzut că a cuprins fața Ninei în palme și a spus:

— Mulțumesc că m-ai păstrat pe lumea asta când soarta părea hotărâtă să mă târască în lumea de dincolo. Îți rămân datoare pe viață.

Nina s-a înroșit.

— Te tachinam, Inej, a spus ea, iar după o pauză a adăugat: Și cred că amândouă suntem sătule de datorii.

— E o datorie care mă bucură.

— Bine, bine. Când ne întoarcem în Ketterdam, să mă scoți în oraș și să-mi faci cinste cu gofre.

De data asta Inej a râs. Și-a împreunat mâinile, luându-și o mină meditativă:

— Un desert pentru o viață? Nu mi se pare echitabil.

— Mă aștept să-mi iei gofre cu adevărat bune.

— Știu unde trebuie să mergem, a spus Jesper. E un local unde au un sirop de arțar…

— Tu nu ești invitat, a spus Nina. Acuma ajută-mă s-o ridic.

— Pot să merg și singură, a mormăit Inej, dându-se jos de pe masă și ridicându-se în picioare.

— Fă-mi pe plac.

Cu un oftat, Inej s-a sprijinit de brațul întins de Jesper și au pornit împreună spre punte, cu Nina în urma lor.

— Zău că nu-i nevoie, a spus Inej. Mă descurc.

— Da, tu te descurci, a răspuns Jesper, dar eu s-ar putea să mă dezechilibrez în orice clipă, așa că fii atentă.

Când au ajuns pe punte, Inej l-a strâns de braț să se oprească, apoi a dat capul pe spate și a inspirat adânc. Era o zi cenușie, iar marea părea o placă mohorâtă de ardezie, presărată cu dâre de spumă. Cerul era plin de nori groși, iar un vânt puternic umfla pânzele, purtând mica navă peste valuri.

— Ce bine e să-ți fie răcoare în felul ăsta, a spus ea cu glas scăzut.

— În ce fel?

— Să simți vântul în păr și stropi de mare pe piele. Răcoarea celor vii.

— Două ture de punte și dup-aia înapoi în pat, a avertizat-o Nina, apoi s-a apropiat de Wylan, care stătea la pupă.

Lui Jesper nu i-a scăpat că Nina alesese să meargă în locul cel mai îndepărtat de Matthias.

— Așa au fost tot timpul? a întrebat Inej, plimbându-și privirea între Nina și fjerdan.

Jesper a încuviințat din cap:

— E ca și când te-ai uita la doi lincși care își dau târcoale.

Inej a scos un ușor mârâit:

— Și ce crezi că au de gând să-și facă atunci când o să se atace?

— Să se spintece cu ghearele până la moarte?

Inej a dat ochii peste cap:

— Nu-i de mirare că ești atât de slab la cărți.

Jesper a condus-o spre balustradă, unde puteau să facă o mică plimbare fără să încurce pe nimeni.

— Te-aș amenința că te arunc în mare, dar se uită Kaz la noi.

Inej a dat din cap. N-a ridicat privirea spre Kaz, care stătea alături de Specht, la timonă. Însă Jesper s-a uitat la el și i-a făcut bucuros cu mâna. Expresia lui Kaz nu s-a schimbat.

— Ar muri dacă ar zâmbi și el din când în când? a întrebat Jesper.

— Foarte probabil.

Toți membrii echipajului au salutat-o bucuros și i-au urat

însănătoșire grabnică, iar Jesper simțea că Inej era tot mai semeață de fiecare dată când cineva striga: „S-a întors Fantoma!“. Până și Matthias a făcut o plecăciune stângace în fața ei și a spus:

— Din câte am înțeles, tu ești motivul pentru care am reușit să scăpăm cu viață din port.

— Presupun că au fost mai multe motive, a răspuns Inej.

— Și eu am fost un motiv, s-a oferit Jesper.

— Chiar și așa, a spus Matthias, fără să-l ia în seamă. Mulțumesc.

Apoi au mers mai departe, iar Jesper a văzut un zâmbet satisfăcut pe buzele lui Inej.

— Surprinsă? a întrebat el.

— Un pic, a recunoscut ea. Am petrecut atâta timp cu Kaz. Cred că…

— E o noutate să fii apreciată.

Inej a chicotit, dar a dus imediat o mână la coaste:

— Încă mă doare când râd.

— Toți se bucură că ești în viață. Și eu mă bucur.

— Sper să ai dreptate. Cred că niciodată n-am simțit că locul meu e printre Scursuri.

— Păi, nici nu e.

— Mersi.

— Da, suntem o echipă cu interese limitate, iar tu nu înjuri, nu joci și nici nu bei peste măsură. Dar îți spun eu secretul popularității: Riscă-ți viața ca să-ți salvezi camarazii dintr-o ambuscadă. E un mijloc excelent de a-ți face prieteni.

— Câtă vreme nu trebuie să mă apuc să merg la petreceri.

Când au ajuns la proră, Inej s-a sprijinit de balustradă și s-a uitat spre orizont.

— A venit vreodată să mă vadă?

Jesper știa că se referea la Kaz:

— În fiecare zi.

Inej l-a fixat cu ochii săi negri, apoi a clătinat din cap:

— Nu doar că nu știi să citești oamenii, dar nu te pricepi nici la cacealmale.

Jesper a oftat. Nu-i plăcea să dezamăgească pe nimeni.

— Nu, a recunoscut el.

Inej a dat din cap și s-a uitat din nou spre ocean.

— Cred că nu-i place să vadă oameni zăcând la pat, a spus Jesper.

— Cui îi place?

— Vreau să spun că i-a fost greu să te vadă așa. În prima zi, când ai fost rănită… și-a cam pierdut mințile.

Lui Jesper i-a fost greu s-o recunoască. Oare Kaz ar fi luat-o razna dacă cel înjunghiat ar fi fost Jesper?

— E firesc. E o misiune care presupune șase oameni și se pare că are

nevoie de mine ca să mă cațăr pe hornul unui crematoriu. Dacă mor, planul se duce de râpă.

Jesper n-a contrazis-o. Nu putea pretinde că-l înțelegea pe Kaz sau care erau motivele lui.

— Aș vrea să știu ceva, a spus el. De ce s-a certat Wylan cu taică-su?

Inej i-a aruncat o privire scurtă lui Kaz, apoi s-a uitat peste umăr să se asigure că nu era în preajmă niciun membru al echipajului. Kaz îi spusese limpede că toate informațiile legate fie și vag de misiune trebuiau să rămână între cei șase membri ai echipei.

— Nu știu sigur, a răspuns ea. Acum trei luni, Wylan și-a făcut apariția la azilul de noapte de lângă Stinghie. Folosea un nume de familie diferit, dar Kaz se interesează de toți nou-veniții din Butoi, așa că m-a pus să strâng niște informații.

— Și?

Inej a ridicat din umeri:

— Servitorii casei Van Eck sunt plătiți atât de bine încât e greu să-i mituiești. Așa că n-am reușit să adun multe informații. Umblă zvonul că Wylan ar fi fost prins făcând nebunii cu unul dintre profesorii lui privați.

— Serios? a întrebat Jesper sceptic.

Într-adevăr, profunzimi nebănuite.

— E doar un zvon. Mai ales că Wylan n-a fugit de acasă ca să se mute cu iubitul lui.

— Atunci de ce l-a alungat de acasă tati Van Eck?

— Nu cred că l-a alungat. Van Eck îi trimite scrisori lui Wylan în fiecare săptămână, dar el nici măcar nu le deschide.

— Și ce scrie în ele?

Inej s-a sprijinit cu grijă de balustradă.

— Presupui că le-am citit.

— Și nu le-ai citit?

— Ba bineînțeles că da, a răspuns ea, apoi s-a încruntat, aducându-și aminte. Van Eck spunea iar și iar aceleași lucruri: *Dacă îmi vei citi scrisoarea, vei afla cât de mult îmi doresc să te întorci acasă.* Sau: *Mă rog să citești aceste rânduri și să te gândești la tot ce ai lăsat în urmă.*

Jesper s-a uitat peste umăr la Wylan, care stătea de vorbă cu Nina.

— Misteriosul pui de negustor, a spus el. Mă întreb ce chestie gravă o fi făcut taică-su încât să-și determine fiul să se mute în Butoi.

— Acuma spune-mi tu mie ceva, Jesper. Ce te-a făcut să vii în misiunea asta? Știi cât de periculoasă e și care sunt șansele să ne întoarcem în viață. Știu că-ți plac provocările, dar e prea mult, chiar și pentru tine.

Jesper s-a uitat la valurile cenușii ale mării, care mărșăluiau spre orizont într-o formație nesfârșită. Nu-i plăcuse niciodată oceanul: îl neliniștea ideea că sub el se întindea un tărâm necunoscut, că o

creatură flămândă și plină de dinți ar fi putut să-l înhațe și să-l tragă la fund. Și în ultima vreme se simțea așa tot timpul, chiar și când era pe uscat.

— Am datorii, Inej.

— Tu întotdeauna ai datorii.

— Nu, de data asta e grav. Am împrumutat bani de la cine nu trebuia. Știi că tata are o fermă.

— În Novyi Zem.

— Da, în vest. Anul ăsta a început să scoată profit.

— Oh, Jesper, spune-mi că n-ai făcut asta.

— Aveam nevoie de împrumut… Lui taică-meu i-am zis că am nevoie de bani să-mi termin studiile la universitate.

Inej s-a uitat la el:

— Crede că ești student?

— De-aia am venit în Ketterdam. În prima săptămână după ce-am ajuns, m-am dus pe Doaga de Est cu alți studenți. Am pus câteva kruge pe o masă. A fost un capriciu. Nici măcar nu știam regulile de la roata lui Makker. Dar când crupierul a învârtit roata, am auzit cel mai plăcut sunet din lume. Am câștigat, apoi am continuat să câștig. A fost cea mai frumoasă noapte din viața mea.

— Și de atunci ai tot încercat s-o retrăiești.

Jesper a dat din cap:

— Ar fi trebuit să stau în bibliotecă. Am câștigat. Am pierdut. Apoi iar am pierdut. Aveam nevoie de bani, așa că am început să lucrez pentru bandele din Butoi. Într-o noapte, când treceam printr-un pasaj, m-au atacat doi tipi, dar Kaz i-a pus la pământ și de atunci am început să lucrăm împreună.

— Probabil el i-a tocmit pe indivizii ăia să te atace, ca să simți că îi ești dator.

— N-are-a face…, a început Jesper, dar s-a oprit și a râs. Bineînțeles că ar fi în stare de așa ceva.

Apoi și-a îndoit degetele de câteva ori, uitându-se la liniile din palmă:

— Kaz e… nu știu… nu seamănă cu niciunul din oamenii pe care i-am cunoscut. Mă ia prin surprindere.

— Da. La fel ca un roi de albine în șifonier.

Jesper a izbucnit în râs:

— Exact așa.

— Și ce căutăm noi aici?

Jesper s-a întors spre ocean, simțind că i se încing obrajii:

— Sperăm să găsim miere. Și ne rugăm să nu ne înțepe albinele.

Inej l-a înghiontit ușor cu umărul:

— Atunci măcar suntem amândoi la fel de proști.

— Habar n-am care-i scuza ta, Fantomă. În ce mă privește, eu sunt

genul care nu poate să pună cărțile jos, nici când are o mână proastă.

Inej și-a trecut brațul pe după al lui:

— Asta înseamnă că ești un jucător foarte slab, Jesper. Dar ești un prieten nemaipomenit.

— Știi, ești prea bună pentru el.

— Știu. Și tu ești prea bun pentru el.

— Ne mai plimbăm un pic?

— Da, a răspuns Inej, luând-o din loc odată cu el. Și apoi o să am nevoie să-i distragi atenția Ninei, ca să-mi pot căuta cuțitele.

— Nicio problemă. E suficient să aduc vorba despre Helvar.

Când au ajuns la proră și au pornit pe cealaltă latură a punții, Jesper a aruncat o privire peste umăr spre timonă. Kaz era tot acolo. Se uita în continuare la ei cu o privire încruntată și cu o expresie la fel de indescifrabilă ca de obicei.

18. Kaz

După ce Inej a ieșit din cabina medicală, lui Kaz i-au trebuit două zile să-și facă curaj să se apropie de ea. Inej stătea singură, picior peste picior, sprijinită de un perete al navei, sorbind dintr-o ceașcă de ceai.

Kaz s-a apropiat șchiopătând de ea:

— Vreau să-ți arăta ceva.

— Mă simt bine, mersi că m-ai întrebat, a spus ea, ridicând privirea spre el. Tu cum te mai simți?

Kaz a simțit că i se ridică colțurile gurii:

— Minunat.

S-a așezat cu greu lângă ea și și-a pus bastonul deoparte.

— Ce-ți mai face piciorul?

— E bine. Uite.

Și a întins între ei schița lui Wylan ce înfățișa sectorul închisorii. Cele mai multe dintre desenele lui Wylan reprezentau Curtea de Gheață de deasupra, dar schița închisorii era făcută din profil, o secțiune în care se vedeau nivelurile clădirii.

— Am văzut-o, a spus Inej, apoi și-a plimbat degetul în linie dreaptă de la subsol până la acoperiș. Șase etaje prin horn.

— Poți s-o faci?

Sprâncenele ei negre s-au arcuit:

— Există și altă variantă?

— Nu.

— Și dacă îți spun că nu pot să mă cațăr, îi ceri lui Specht să întoarcă nava și să ne ducă înapoi în Ketterdam?

— O să găsesc altă variantă, a răspuns Kaz. Nu știu care, dar nu renunț la recompensă.

— Știi că pot s-o fac, Kaz, și știi că n-am să te refuz. Așa că ce rost are să mă întrebi?

Pentru că de două zile tot caut o scuză să stau de vorbă cu tine.

— Vreau să mă asigur că știi ce te așteaptă și că studiezi planurile.

— E un test?

— Da, a spus Kaz. Dacă dai greș, o să rămânem blocați cu toții într-o închisoare fjerdană.

— Aha, a spus ea, luând o gură de ceai. Iar eu o să mor.

A închis ochii, sprijinindu-și capul de perete.

— Îmi fac griji din cauza traseului de fugă spre port. Nu-mi place că nu avem decât o ieșire.

Kaz s-a sprijinit și el de perete.

— Nici mie, a recunoscut el, întinzându-și piciorul bolnav. Dar tocmai de-aia și-au construit fjerdanii Curtea în felul ăsta.

— Ai încredere în Specht?

Kaz s-a uitat la ea cu coada ochiului:

— Am vreun motiv să mă îndoiesc de el?

— Nicidecum, dar dacă Ferolind nu ne așteaptă în port…

— Am suficientă încredere în el.

— Îți e dator?

Kaz a încuviințat din cap, apoi s-a uitat în jur și a spus:

— A fost dat afară din marină pentru insubordonare și i-a fost refuzată pensia. Are de întreținut o soră care locuiește lângă Belendt. I-am făcut rost de banii care i se cuveneau.

— Frumos din partea ta.

Kaz a mijit ochii:

— Nu-s un personaj din poveștile pentru copii care face farse inofensive și fură de la bogați ca să dea la săraci. Din afacerea asta am făcut rost de bani și de informații. Specht cunoaște rutele maritime ca pe propriu-i buzunar.

— Știu, Kaz, nu faci nimic gratis, a spus ea, fixându-l cu privirea. Și totuși, dacă Ferolind e interceptată, n-o să mai avem cum să plecăm din Djerholm.

— Doar știi că o să fac cumva să ieșim de acolo.

Spune-mi că știi asta. Kaz avea nevoie ca Inej să i-o spună. Era o misiunea diferită de tot ce încercase până atunci. Toate îndoielile pe care le formulase Fantoma erau legitime și răspundeau propriilor lui temeri. O repezise înainte să plece din Ketterdam, spunându-i că putea face rost de un alt păianjen pentru misiune, dacă ea se îndoia de reușita planului pus la cale de el. Kaz ar fi vrut ca Inej să-i spună că avea încredere în el, că putea să-i ducă în Curtea de Gheață și să-i scoată de acolo teferi și victorioși, așa cum făcuse cu alte echipe în alte misiuni. Avea nevoie să știe că Fantoma credea în el.

Dar tot ce i-a spus Inej a fost:

— Am auzit că Pekka Rollins a pus să fim împușcați în port.

Kaz a simțit o undă de dezamăgire:

— Și?

— Să nu crezi că n-am observat că-l spionezi, Kaz.

— Nu-i decât un șef, unul dintre gangsterii din Butoi.

— Ba nu. Când spionezi alte bande, e vorba de afaceri. Dar cu Pekka Rollins e ceva personal.

Mai târziu, nu avea să-și amintească de ce-i făcuse o asemenea mărturisire. N-o spusese nimănui niciodată, nu rostise niciodată cu glas tare acele cuvinte. Dar acum, cu privirea ațintită asupra pânzelor de deasupra lor, a spus:

— Pekka Rollins mi-a omorât fratele.

Nu trebuia să vadă fața lui Inej ca să-i simtă șocul.

— Ai avut un frate.

— Am avut multe, a răspuns el cu glas scăzut.

— Îmi pare rău.

Oare își dorise compasiunea ei? De aceea i-o spusese?

— Kaz…, a început ea șovăielnic.

Ce să facă? Să pună o mână consolatoare pe brațul lui? Să-i spună că înțelegea?

— O să mă rog pentru el, a zis ea în cele din urmă. Pentru liniștea lui în lumea de dincolo, dacă n-a avut parte de ea pe pământ.

Kaz a întors capul. Stăteau unul lângă altul, cu umerii aproape lipiți. Ochii ei erau atât de căprui, încât păreau negri, și avea părul desfăcut, ceea ce se întâmpla extrem de rar – întotdeauna îl purta într-un coc foarte strâns. Până și ideea de a sta atât de aproape de cineva ar fi trebuit să-i facă pielea de găină. În schimb, Kaz s-a gândit: Ce s-ar întâmpla dacă m-aș apropia și mai mult?

— N-am nevoie de rugăciunile tale, a spus el.

— Atunci ce vrei?

Vechile răspunsuri i-au venit repede în minte. Bani. Răzbunare. Să nu-mi mai răsune în minte vocea lui Jordie. Dar înăuntrul lui s-a auzit și un răspuns nou – puternic, insistent, nepoftit. Pe tine, Inej. Pe tine.

Kaz a ridicat din umeri și a întors capul:

— Să mor îngropat sub greutatea propriilor mele mormane de aur.

Inej a oftat:

— Atunci o să mă rog să primești ce vrei.

— Alte rugăciuni? a întrebat el. Dar tu ce vrei, Fantomă?

— Să plec din Ketterdam și să nu mai aud niciodată de orașul ăsta.

Bine. Ar fi trebuit să-și caute un alt păianjen, dar măcar n-ar mai fi fost tulburat de prezența ei.

— Cu treizeci de milioane de kruge, îți poți îndeplini dorința, a spus el, ridicându-se în picioare. Așa că roagă-te să avem parte de vreme bună și gărzi proaste. Pe mine să nu mă bagi în rugăciunile tale.

*

Kaz a pornit șchiopătând spre proră, supărat pe el însuși și furios pe Inej. De ce se dusese să vorbească cu ea? De ce-i spusese de Jordie? De câteva zile era irascibil și nu se putea concentra. Era obișnuit s-o aibă pe Fantomă în preajmă – dând de mâncare la ciorile care veneau la fereastra lui, ascuțindu-și cuțitele în timp ce el lucra la birou, plictisindu-l cu proverbele ei suli. N-o voia pe Inej. Voia doar să revină la rutina lor dinainte.

Kaz s-a sprijinit de balustrada goeletei. Și-ar fi dorit să nu-i fi spus nimic despre fratele lui. Chiar și acele câteva cuvinte treziseră amintiri care îi distrăgeau atenția. Ce-i spusese lui Geels la Bursă? Sunt genul de bastard care nu se fabrică decât în Butoi. Încă o minciună, încă o piesă la mitul pe care și-l construise.

După ce le murise tatăl, strivit sub un plug, cu măruntaiele

împrăștiate pe câmp ca o dâră de flori roșii și umede, Jordie vânduse ferma. Nu se aleseseră cu mulți bani, pentru că aveau multe datorii și trebuiseră să achite ipoteca. Dar le rămăsese suficient cât să ajungă cu bine în Ketterdam și să trăiască destul de bine o bună bucată de vreme.

Kaz avea nouă ani pe atunci, încă îi era dor de tati și se temea să plece din casa în care crescuse. Îl ținuse strâns de mână pe fratele lui cât merseseră kilometri întregi prin peisajul frumos, cu dealuri blânde, până ajunseseră la un râu și săriseră într-o barcă mare care ducea marfă la Ketterdam.

— Ce-o să se întâmple când o să ajungem acolo? îl întrebase pe Jordie.

— O să fac rost de o slujbă de curier la bursă, apoi o să mă angajez funcționar. O să cumpăr acțiuni și o să devin negustor adevărat, după care o să fac avere.

— Și eu?

— Tu o să te duci la școală.

— Dar tu de ce nu mergi la școală?

Jordie pufnise:

— Sunt prea mare ca să merg la școală. Și prea deștept.

Primele zile în oraș fuseseră așa cum promisese Jordie. Se plimbaseră pe lângă porturi, prin zona poreclită Capacul, apoi pe Doaga de Est, să vadă saloanele de jocuri. Nu se aventuraseră prea mult spre sud, unde fuseseră preveniți că străzile deveneau periculoase. Închiriaseră camere într-o pensiune mică și curată nu departe de Bursă și încercaseră toate mâncărurile noi pe care le văzuseră, mâncând până la greață acadele de gutui. Lui Kaz îi plăceau micile tarabe cu omlete, unde puteai alege ce voiai să pui în ele.

În fiecare dimineață, Jordie se ducea la Bursă să-și caute de lucru, spunându-i lui Kaz să rămână la el în cameră. Ketterdam nu era un loc sigur pentru copiii singuri. Pe străzi umblau tâlhari și hoți de buzunare, ba chiar și indivizi care furau băieți ca să-i vândă la licitație. De aceea Kaz rămânea în cameră. Împingea un scaun lângă lavoar și se urca pe el să vadă în oglindă în timp ce încerca să facă monede să dispară, cum văzuse la un magician din fața unui salon de jocuri. Kaz s-ar fi uitat la el ore în șir, dar în cele din urmă Jordie l-a luat de acolo. Îi plăcuseră trucurile cu cărți de joc, dar cel cu dispariția monedei îl făcuse să stea treaz toată noaptea. Cum făcuse magicianul? Moneda era în mâna lui, iar în clipa următoare dispăruse.

Dezastrul începuse cu un câine de jucărie cu cheiță.

Jordie venise acasă flămând și irascibil, necăjit din cauza încă unei zile pierdute:

— Cică n-au slujbe, dar ce vor să spună e că n-au slujbe pentru un băiat ca mine. Toți cei care lucrează acolo sunt verii ori frații cuiva.

Sau fiii prietenilor.

Kaz nu avea chef să-l înveselească, fiind posomorât după atâtea ore petrecute în cameră, doar în compania monedelor și a cărților de joc. Voia să se ducă pe Doaga de Est să găsească magicianul.

În anii care au urmat, Kaz s-a tot întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă Jordie nu i-ar fi făcut pe plac, dacă în loc să meargă după magician s-ar fi dus să se uite la navele din port sau dacă pur și simplu ar fi mers pe cealaltă parte a canalului. Voia să creadă că asta ar fi putut schimba lucrurile, dar cu cât înainta în vârstă, cu atât se îndoia mai mult că ar fi contat.

Au trecut de ornamentele stridente ale Palatului de Smarald și, imediat după, chiar în fața Loviturii de Aur, au dat peste un băiat care vindea cățelușii mecanici. Jucăriile aveau cheiță de bronz și mergeau pe picioare țepene, dând din urechile de tablă. Kaz s-a aplecat și a învârtit toate cheițele, încercând să pornească toți cățelușii în același timp, iar băiatul care le vindea a început o discuție cu Jordie. Era din Lij, ce se afla la două orășele distanță de cel în care fuseseră crescuți Kaz și Jordie, și știa pe cineva care voia să angajeze curieri – nu la Bursă, ci la un birou din apropiere. Jordie putea să vină acolo a doua zi dimineață, i-a spus băiatul, și să meargă împreună să stea de vorbă cu el. Și el voia să-și găsească o slujbă de curier.

În drum spre casă, Jordie a cumpărat două ciocolate calde, nu una pe care s-o bea împreună.

— Ne-a zâmbit și nouă norocul, a spus el, în timp ce, strângând cănile aburinde în mâini, stăteau amândoi pe un pod cu picioarele atârnate deasupra apei în care se reflectau luminile Doagei.

Kaz s-a uitat la reflecția lor în suprafața lucioasă a canalului și și-a spus în gând: Acum mă simt norocos.

Băiatul care vindea cățelușii mecanici se numea Filip, iar omul pe care îl cunoștea era Jakob Hertzoon, un mic negustor care deținea o cafenea lângă Bursă, unde investitorii cu posibilități reduse puteau să cumpere acțiuni ale curselor maritime care treceau prin Kerch.

— Mi-ar plăcea să vezi și tu cum arată, i-a zis Jordie entuziasmat lui Kaz când s-a întors acasă noaptea târziu. Acolo găsești la orice oră lume care discută și schimbă informații, cumpără și vinde acțiuni și contracte pentru mărfuri viitoare. Și toți sunt oameni simpli – măcelari, brutari, docheri. Domnul Hertzoon zice că oricine poate să se îmbogățească. Tot ce-i trebuie e un pic de noroc și prieteni potriviți.

Următoarea săptămână a fost ca un vis frumos. Jordie și Filip erau curieri pentru domnul Hertzoon, ducând mesaje la și dinspre docuri, din când în când plasând comenzi pentru el la bursă sau la alte birouri comerciale. În timp ce ei lucrau, Kaz avea voie să stea în cafenea. Bărbatul care pregătea băuturile în spatele barului îl lăsa să stea pe tejghea și să-și exerseze trucurile de magie, dându-i lui Kaz ciocolată

caldă pe săturate.

Au fost invitați să ia cina la Hertzoon, care locuia într-o vilă elegantă de pe Zelverstraat, cu ușa de la intrare vopsită în albastru și cu perdele de dantelă albă la ferestre. Domnul Hertzoon era un bărbat robust cu o față rumenă și prietenoasă, încadrată de favoriți mari și cărunți. Soția lui, Margit, l-a ciupit pe Kaz de obraji și i-a dat să mănânce hutspot cu cârnat afumat, lăsându-l să se joace în bucătărie cu fiica lor, Saskia, care avea zece ani – lui Kaz i s-a părut că era cea mai frumoasă fată din câte văzuse. El și Jordie au rămas până târziu în noapte, cântând tot felul de cântece, acompaniați la pian de Margit, în timp ce câinele lor mare și argintiu bătea cu coada în podea, fără să țină cont de ritm. Kaz nu se mai simțise atât de bine de dinainte să le moară tatăl. Domnul Hertzoon chiar l-a lăsat pe Jordie să investească o sumă foarte mică în acțiunile unei companii. Jordie ar fi vrut să investească mai mult, dar domnul Hertzoon întotdeauna recomanda prudență: „Pași mici, tinere. Pași mici."

Situația a devenit și mai bună când prietenul domnului Hertzoon s-a întors din Novyi Zem. Era căpitanul unui vas comercial kerchian și, într-un port zemenit, se întâlnise cu un fermier care cultiva trestie de zahăr. Fermierul era cherchelit și se plângea că recoltele lui și ale vecinilor fuseseră inundate. În momentul acela, prețurile la zahar erau mici, dar când oamenii aveau să afle cât de greu va fi să faci rost de zahăr în următoarele luni, prețurile aveau să crească foarte mult. Prietenul domnului Hertzoon voia să cumpere cât mai mult zahăr înainte ca vestea să ajungă în Ketterdam.

— Asta înseamnă să trișezi, i-a șoptit Kaz lui Jordie.

— Ba nu, a pufnit Jordie. Înseamnă să faci afaceri bune. Și cum ar putea oamenii simpli să prospere dacă n-au parte de un pic de ajutor?

Domnul Hertzoon i-a pus pe Jordie și pe Filip să plaseze comenzi la trei birouri comerciale diferite, ca să se asigure că o achiziție de asemenea dimensiuni nu avea să atragă o atenție nedorită. Vestea recoltelor inundate a ajuns în cele din urmă în oraș, iar băieții au urmărit creșterea prețurilor pe tabla de scris, încercând să-și stăpânească bucuria.

Când domnul Hertzoon a considerat că prețul a atins pragul de sus, i-a trimis pe Jordie și Filip să vândă stocurile și să încaseze banii. Când s-au întors la cafenea, domnul Hertzoon le-a înmânat amândurora profitul direct din seiful lui.

— Ți-am zis eu! i-a spus Jordie lui Kaz mergând prin noaptea Ketterdamului. Noroc și prieteni potriviți!

Câteva zile mai târziu, domnul Hertzoon le-a împărtășit un alt pont pe care îl primise de la prietenul său căpitan, care aflase vești asemănătoare despre următoarea recoltă de jurda.

— Ploile fac ravagii peste tot anul ăsta, le-a zis domnul Hertzoon.

Dar de data asta n-au fost distruse doar recoltele, ci și depozitele de pe docurile din Eames. O să iasă bani buni și am de gând să fac o investiție mare.

— Atunci o să investim și noi, a spus Filip.

Domnul Hertzoon s-a încruntat:

— Mă tem că afacerea asta nu e pentru voi, băieți. Investiția minimă e mult prea mare pentru voi. Dar o să mai fie și alte oportunități!

Filip s-a înfuriat. A țipat la domnul Hertzoon, spunându-i că nu era corect. I-a zis că era la fel ca negustorii de la Bursă și că voia să pună mâna pe toate profiturile, aruncându-i vorbe de ocară care l-au făcut pe Kaz să se crispeze. Când a ieșit valvârtej pe ușă, toată lumea din cafenea s-a uitat la fața roșie și stânjenită a domnului Hertzoon, care s-a dus în biroul lui și s-a trântit pe fotoliu:

— Asta e… Nu pot să schimb felul în care se fac afacerile. Cei care conduc operațiunile nu vor decât investitori mari, oameni care își pot asuma riscuri.

Jordie și Kaz se uitau la el, neștiind ce să facă.

— Și voi sunteți supărați pe mine? a întrebat domnul Hertzoon.

Bineînțeles că nu, l-au asigurat ei. Filip era cel care nu se purtase corect.

— Înțeleg de ce e furios, a spus domnul Hertzoon. Nu apar des astfel de oportunități, dar nu se poate face nimic.

— Eu am bani, a spus Jordie.

Domnul Hertzoon i-a zâmbit înțelegător:

— Jordie, ești băiat bun și sunt sigur că într-o bună zi o să fii regele Bursei, dar nu ai banii pe care îi pretind investitorii ăștia.

Jordie a ridicat bărbia:

— Ba am. Banii pe care i-am încasat pe ferma tatei.

— Îmi închipui că sunt toate economiile din care trăiți tu și Kaz. Nu poți risca banii ăștia pe o tranzacție, oricât de sigur ar fi rezultatul. Un copil de vârsta ta n-ar trebui să…

— Nu-s un copil. Dacă e o oportunitate profitabilă, vreau să-mi asum riscul.

Kaz avea să-și amintească mereu acel moment, în care lăcomia pusese stăpânire pe fratele lui, o mână invizibilă care îl mâna de la spate, o pârghie implacabilă.

A fost nevoie de multă muncă de convingere pentru ca domnul Hertzoon să accepte. S-au dus cu toții la casa de pe Zelverstraat și au discutat până târziu în noapte. Kaz a adormit cu capul pe coastele câinelui argintiu, ținând în mână panglica roșie a Saskiei.

Când l-a trezit Jordie, din lumânări mai rămăseseră doar cioturi și deja se crăpase de ziuă. Domnul Hertzoon îl rugase pe partenerul lui de afaceri să vină la el să facă un contract de împrumut de la Jordie.

Din cauza vârstei, Jordie avea să-i împrumute banii domnului Hertzoon, care avea să-i investească pentru el. Margit i-a servit cu ceai cu lapte și clătite calde cu gem și smântână. Apoi s-au dus cu toții la banca unde își ținea Jordie banii și au semnat actele.

Domnul Hertzoon a insistat să-i conducă până la pensiune și i-a îmbrățișat la despărțire. I-a dat contractul de împrumut lui Jordie și i-a cerut să-l păstreze cu grijă.

— Jordie, a spus el, sunt șanse mici ca afacerea asta să meargă prost, dar nu e cu totul exclus. Dar dacă iese prost, sper să nu te folosești de contract ca să-mi ceri banii înapoi. Trebuie să ne asumăm riscul împreună. Am încredere în tine.

Jordie a zâmbit radios:

— Ne-am înțeles.

— Da, ne-am înțeles, a spus domnul Hertzoon mândru.

Și-au strâns mâna ca niște adevărați negustori, iar domnul Hertzoon i-a dat un teanc gros de kruge:

— Ca să sărbătoriți cu un prânz bun. Vino la cafenea peste o săptămână și o să urmărim împreună cum cresc prețurile.

În săptămâna aceea, Kaz și Jordie au jucat ridderspel și spijker în galeriile din Capac. Au cumpărat o haină frumoasă pentru Jordie și o pereche de cizme din piele moale pentru Kaz. Au mâncat clătite și cartofi prăjiți, iar Jordie și-a cumpărat toate romanele pe care și le dorea de la o librărie de pe Winjstraat. Când a trecut săptămâna, s-au dus ținându-se de mână la cafenea.

Au găsit-o goală. Ușa de la intrare era încuiată cu lacăt. Când și-au lipit fețele de ferestrele întunecate, au văzut că totul dispăruse – mesele, scaunele, samovarele de cupru și tabla pe care erau notate cu cretă tranzacțiile zilei.

— Am nimerit greșit? a întrebat Kaz.

Dar amândoi știau că acela era locul. Tăcuți și neliniștiți, s-au dus la casa de pe Zelverstraat. Nu le-a răspuns nimeni când au bătut la ușa vopsită în albastru-deschis.

— Or fi plecați cu treburi, a spus Jordie.

Au așteptat pe treptele de la intrare ore în șir, până la apus. Dar n-a venit și n-a plecat nimeni. Și nu s-a aprins nicio lumânare înăuntru.

În cele din urmă, Jordie și-a făcut curaj și a ciocănit la ușa unui vecin.

— Da? a spus fata în casă cu bonetă albă care le-a deschis.

— Știi cumva unde a plecat familia care locuia alături? Familia Hertzoon?

Fata s-a încruntat:

— Cred că doar veniseră în vizită din Zierfoort.

— Ba nu, a spus Jordie. Au locuit aici ani de zile. Familia…

Fata a clătinat din cap:

— Casa aia a stat goală aproape un an după ce s-au mutat ultimii locatari. A fost închiriată abia cu câteva săptămâni în urmă.

— Dar…

Și le-a închis ușa în nas.

Kaz și Jordie nu și-au spus nimic unul altuia, nici pe drumul până la pensiune, nici când au urcat în cămăruța lor. Au rămas în semiîntuneric multă vreme. Dinspre canalul de sub fereastră se auzeau vocile oamenilor care își vedeau de treburi.

— Ceva s-a întâmplat cu ei, a spus Jordie în cele din urmă. Au pățit un accident sau au avut o urgență. O să ne scrie în curând. O să trimită pe cineva după noi.

În noaptea aceea, Kaz a luat panglica roșie a Saskiei de sub pernă. A făcut-o sul și a strâns-o în palmă. S-a întins în pat și a încercat să se roage, dar nu se putea gândi decât la moneda magicianului: acum o vedeai, iar în clipa următoare dispărea.

19. Matthias

Era prea mult. Nu anticipase cât de greu avea să-i fie să-și revadă patria după atâta timp. Avusese la dispoziție mai bine de o săptămână la bordul goeletei să se pregătească, dar mintea îi fusese ocupată cu alte gânduri: calea pe care o apucase, Nina, cruda întorsătură a sorții care îl scosese din temniță și îl aruncase pe o goeletă care înainta cu viteză spre nord, sub cerul nesfârșit, cu el nu doar încătușat, ci și împovărat de ce urma să facă.

A zărit pentru prima oară coasta de nord într-o după-amiază târzie, dar Specht a hotărât să tragă la mal abia după apus, în speranța că amurgul le va permite să se apropie nevăzuți, căci de-a lungul coastei se înșirau satele vânătorilor de balene. Deși se deghizaseră în vânători de balene, Scursurile tot erau un grup ciudat.

Și-au petrecut noaptea pe navă. A doua zi dimineață, Nina l-a găsit punându-și echipamentul de vreme rece pe care i-l aduseseră Jesper și Inej. Matthias era impresionat de rezistența lui Inej. Deși încă avea cearcăne, se mișca sprinten, iar dacă avea dureri, reușea să le ascundă.

Nina ținea în mână o cheie:

— Kaz m-a trimis să-ți scot cătușele.

— O să mă puneți iar în cătușe la noapte?

— Depinde de Kaz. Și de tine, cred. Ia loc.

— Dă-mi cheia.

Nina și-a dres glasul.

— Kaz mi-a cerut să te și retușez.

— Cum? De ce?

Ideea ca Nina să-i schimbe înfățișarea cu vrăjile ei era insuportabilă pentru el.

— Acum suntem în Fjerda și, pentru orice eventualitate, vrea să nu semeni atât de mult cu… tine însuți.

— Ai idee cât de mare e țara asta? Șansa să…

— Probabilitatea să fii recunoscut o să fie mult mai mare la Curtea de Gheață, iar eu nu pot să-ți schimb înfățișarea deodată.

— De ce?

— Nu-s o Croitoreasă atât de bună. În ziua de azi, toți Corporalki sunt instruiți în arta retușării, dar eu pur și simplu n-am afinitate pentru asta.

Matthias a pufnit.

— Ce-i? a întrebat ea.

— E prima oară când te aud spunând că nu te pricepi la ceva.

— Pentru că se întâmplă foarte rar.

Matthias s-a îngrozit simțind că buzele i se arcuiesc într-un zâmbet, dar l-a suprimat imediat, gândindu-se că fața avea să-i fie modificată.

— Ce vrea Brekker să-mi faci?

— Nimic radical. O să-ți schimb culoarea ochilor și părul – atâta cât

e. N-o să fie modificări permanente.

— Nu vreau.

Nu te vreau lângă mine.

— N-o să dureze mult și n-o să te doară deloc, dar dacă vrei poți să discuți chestia asta cu Kaz…

— Bine, a spus el, strângând din dinți.

Nu avea niciun rost să se certe cu Brekker, care sigur i-ar fi trecut din nou pe la nas promisiunea achitării. Matthias a luat o găleată, a întors-o cu gura în jos și s-a așezat pe ea:

— Acum îmi dai cheia?

Nina i-a întins-o, iar el și-a desfăcut cătușele, în timp ce ea scotocea în cutia cu care venise. Era o cutie cu mâner și câteva sertărașe ticsite cu flacoane cu prafuri și pigmenți. Nina a scos un borcănaș plin cu ceva negru.

— Ce-i acolo?

— Antimoniu negru, i-a răspuns ea, apoi s-a apropiat de el și i-a ridicat bărbia cu vârful degetului. Descleștează fălcile, Matthias. O să-ți tocești dinții.

Matthias și-a pus mâinile în sân, iar Nina i-a presărat un pic de antimoniu pe cap și a oftat zgomotos.

— De ce nu pune carne-n gură viteazul drüskelle Matthias Helvar? a întrebat ea pe un ton teatral, în timp ce lucra. E o poveste tristă, copilul meu. Dinții i-au fost tociți de o Grisha nesuferită, iar acuma nu mai poate mânca decât terci.

— Încetează, a mârâit el.

— Ce? Ține bărbia ridicată.

— Ce faci?

— Îți înnegresc sprâncenele și genele. Cum fac fetele când merg la o petrecere.

Matthias probabil a făcut o grimasă, pentru că Nina a izbucnit în râs:

— Ce față ai!

Nina s-a aplecat spre el, mângâindu-i obrajii cu șuvițele ei castanii în timp ce îi înnegrea sprâncenele cu antimoniu. I-a cuprins obrazul cu palma.

— Închide ochii, i-a spus ea cu glas scăzut.

Degetele ei mari se plimbau pe deasupra genelor lui, iar Matthias și-a dat seama că-și ținea respirația.

— Nu mai miroși a trandafiri, a spus el, reîncepând să respire, dar în clipa următoare i-a venit să-și dea o palmă – n-ar fi trebuit să facă o remarcă despre mirosul ei.

— Probabil am prins miros de navă.

Nu, avea un miros plăcut și dulce de…

— Caramele? a întrebat el.

Nina a întors privirea cu un aer vinovat:

— Kaz a zis să ne luăm cele trebuincioase pentru călătorie. Trebuie să mănânc și eu ceva. Vrei una?

Da.

— Nu.

Nina a ridicat din umeri, aruncându-și o caramea în gură. A dat ochii peste cap și a scos un oftat de plăcere:

— Atât de bună.

Era o descoperire umilitoare, dar și-a dat seama că ar fi putut să se uite la ea o zi întreagă în timp ce mânca. Era unul dintre lucrurile care îi plăcuseră cel mai mult la Nina – savura totul, fie că era o caramea, apă rece dintr-un râu sau carne de ren uscată.

— Acum ochii, a spus ea mestecând carameaua și a scos o sticluță din cutie. Trebuie să-i ții deschiși.

— Asta ce-i? a întrebat el neliniștit.

— O tinctură concepută de o Grisha pe nume Genya Safin. E cel mai sigur mod de a schimba culoarea ochilor.

Și iarăși s-a aplecat deasupra lui. Nina era îmbujorată de frig, iar gura îi era întredeschisă. Buzele ei erau la doar câțiva centimetri de ale lui. Dacă Matthias s-ar fi îndreptat de spate, s-ar fi sărutat.

— Trebuie să te uiți la mine, i-a cerut ea.

Mă uit. Și-a fixat privirea în ochii ei. Mai ții minte țărmul ăsta, Nina? ar fi vrut s-o întrebe, dar era sigur că și-l amintea.

— Ce culoare vrei să-mi faci ochii?

— Șșș. E dificil.

Și-a pus câteva picături pe degete, apoi i le-a apropiat de ochi.

— De ce nu le pui direct în ochi?

— De ce nu taci din gură? Vrei să te orbesc?

Matthias a tăcut.

În cele din urmă, Nina s-a îndepărtat, plimbându-și privirea pe trăsăturile lui.

— Maronii, i-a răspuns ea, apoi i-a făcut cu ochiul. De culoarea caramelei.

— Ce ai de gând să faci cu Bo Yul-Bayur?

Nina s-a îndreptat de spate și a făcut un pas înapoi, întunecându-se la față:

— Ce vrei să spui?

Lui Matthias îi părea rău că voioșia ei se evaporase, dar nu avea importanță. A aruncat o privire peste umăr să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea:

— Știi exact ce vreau să spun. Nu cred nicio clipă că o să-i lași pe oamenii ăștia să-l predea pe Bo Yul-Bayur Consiliului Comercial din Kerch.

Nina a pus sticluța la loc în sertăraș.

— O să trebuiască să repetăm procedura de cel puțin două ori înainte să ajungem la Curtea de Gheață, ca să intensific culoarea. Strânge-ți lucrurile. Kaz vrea să plecăm într-o oră.

Apoi a închis capacul cutiei, a luat cătușele și a plecat.

*

Când și-au luat la revedere de la echipajul navei, cerul deja își schimbase culoarea din roz în auriu.

— Ne vedem în portul Djerholm, le-a strigat Specht. Fără bocitoare.

— Fără înmormântări, i-au răspuns ceilalți.

Ce oameni ciudați.

Brekker era enervant de secretos cu privire la modul în care aveau să ajungă la Bo Yul-Bayur și să iasă cu el din Curtea de Gheață, dar le spusese limpede că, după ce puneau mâna pe pradă, aveau să fugă cu Ferolind. Goeleta avea documente cu sigiliul kerchian care atestau că fuseseră făcute toate demersurile legale și fuseseră plătite toate taxele de către reprezentanții Companiei Haanraadt pentru ca nava să transporte blănuri și alte mărfuri din Fjerda către Zierfoort, un oraș port din sudul Kerchului.

Au coborât pe țărmul stâncos și au început să mărșăluiască pe versantul abrupt. Se apropia primăvara, dar pe jos încă era gheață groasă, ceea ce le făcea cățărarea anevoioasă. Când au ajuns pe vârful versantului, s-au oprit să-și tragă sufletul. Ferolind încă se vedea la orizont, cu pânzele umflate de vântul care le biciuia obrajii.

— Pe toți sfinții! a spus Inej. Chiar facem treaba asta.

— Zi de zi și clipă de clipă mi-am dorit să coborâm odată de pe nava aia, a spus Jesper. Atunci de ce, oare, mi-e dor de ea?

Wylan și-a scuturat bocancii:

— Poate pentru că deja pare c-or să ne înghețe picioarele.

— Când o să ne luăm banii, n-ai decât să arzi kruge ca să te-ncălzești, a spus Kaz. Să mergem.

Își lăsase pe Ferolind bastonul cu cap de cioară și își luase unul mai puțin bătător la ochi. Jesper își lăsase pe navă prețioasele revolvere cu mânere de sidef, înlocuindu-le cu o pereche de pistoale fără ornamente, și la fel făcuse și Inej cu extraordinarul ei set de cuțite și pumnale, luându-și unele de care s-ar fi îndurat să se despartă când aveau să intre în închisoare. Erau alegeri practice, însă Matthias știa că talismanele aveau propria lor putere.

Jesper și-a consultat busola și a cotit spre sud, căutând o cărare care să-i ducă la drumul comercial.

— Eu o să plătesc pe cineva să ardă kruge pentru mine, a spus el.

Kaz l-a ajuns din urmă:

— De ce să nu plătești pe cineva care să plătească pe altcineva să

ardă kruge pentru tine? Așa fac marii jucători.

— Vrei să-ți spun ce fac adevărații șefi? a continuat Jesper. Plătesc pe cineva să plătească pe altcineva…

Dar vorbele le-au fost luat, de vânt, iar ceilalți au pornit în urmă lor. Matthias a observat că fiecare a aruncat o ultimă privire spre goeleta care se pierdea la orizont. Ferolind era parte din Kerch și pentru ei însemna o bucată de patrie care se făcea tot mai mică cu fiecare clipă.

Matthias a simțit o undă de compasiune pentru ei, dar, văzându-i cum mărșăluiau în lumina dimineții, trebuia să recunoască în sinea lui că îi plăcea să-i vadă pe acei șobolani de canal tremurând și chinuindu-se. Credeau că știau ce înseamnă frigul, dar nordul alb îi obliga pe străini să-și reevalueze noțiunile. Se împiedicau și se clătinau, mișcându-se cu greu în noii lor bocanci, încercând să afle cum se merge pe zăpada întărită, așa că în scurtă vreme Matthias a ajuns în frunte, impunând ritmul, deși Jesper era cel care stătea cu ochii pe busolă.

— Puneți-vă…, a început Matthias, dar s-a oprit și i-a făcut semn lui Wylan.

Nu știa cuvântul kerchian pentru „ochelari“ și nici măcar pe cel pentru „zăpadă“. Nu avusese nevoie de ele în temniță.

— Acoperiți-vă ochii, altfel o să vă stricați ochii pentru totdeauna.

Nordul Fjerdei era un tărâm unde puteai să orbești sau să-ți pierzi buzele, urechile, nasul, mâinile și picioarele. Era un tărâm pustiu și aspru, și cei mai mulți nu vedeau decât asta. Dar pentru Matthias era frumos. În gheață sălășluia spiritul lui Djel. Avea culoare și formă, ba chiar și miros dacă știai să-l cauți.

Matthias mergea cu pas apăsat, simțindu-se împăcat, ca și când Djel l-ar fi auzit și i-ar fi liniștit sufletul chinuit. Gheața îi trezea amintiri din copilărie, când mergea la vânătoare cu tatăl lui. Locuiau mai spre sud, în apropiere de Halmhend, dar iarna, acea parte a Fjerdei nu era cu mult diferită de ținutul pe care îl traversau acum – un tărâm drapat în alb și cenușiu, întrerupt de pâlcuri de copaci cu crengi negre și de mormane de pietre care păreau să fi apărut de nicăieri, ca niște epave pe un fundul unui ocean.

Prima zi de mers a fost ca o cură de purificare pentru Matthias – a purtat conversații lejere, iar pacea albă a nordului l-a reprimit fără să-l judece. Se aștepta la mai multe văicăreli din partea echipei, dar până și Wylan mergea fără să se plângă, cu privirea în pământ. Toți sunt supraviețuitori, a înțeles Matthias. Se adaptează. Când soarele a ajuns la apus, și-au mâncat porțiile de vită uscată și biscuiți, după care s-au prăbușit în corturi fără să scoată o vorbă.

Dar dimineața celei de-e doua zile a pus capăt liniștii și fragilului sentiment de pace al lui Matthias. Acum, că nu mai erau pe navă și

nu-i mai puteau auzi membrii echipajului, Kaz era pregătit să le dezvăluie detaliile planului.

— Dacă facem totul cum trebuie, o să intrăm și o să ieșim din Curtea de Gheață înainte ca fjerdanii să-și dea seama că prețiosul om de știință a dispărut, le-a spus Kaz după ce și-au luat ranițele în spate și și-au reluat drumul spre sud. Când o să intrăm în închisoare, o să fim duși să ne așteptăm procesul în zona de arest de sub corpurile de detenție pentru femei și pentru bărbați. Dacă Matthias are dreptate și procedurile nu s-au schimbat, patrulele trec pe la celulele de arest să facă numărătoarea doar de trei ori pe zi. După ce ieșim din celule, ar trebui să avem cel puțin șase ore să ajungem la ambasadă, să-l găsim pe Yul-Bayur pe Insula Albă și să-l ducem în port înainte ca fjerdanii să-și dea seama că a dispărut.

— Și ce facem cu ceilalți prizonieri din celulele de arest? a întrebat Matthias.

— Avem un plan și pentru asta.

Matthias s-a încruntat, deși nu era tocmai surprins. După ce aveau să intre în celule de arest, Kaz și echipa lui aveau să fie cei mai vulnerabili. Tot ce trebuia să facă Matthias ca să le dejoace planurile era să le sufle o vorbă temnicerilor. Asta ar fi făcut Brum, asta ar fi ales un om de onoare. O parte din Matthias crezuse că, odată întors în Fjerda, avea să-și recapete dreapta judecată, să capete puterea de a abandona această misiune nebunească; în schimb, întoarcerea în țara natală îi întețise dorul de casă, dorul după viața pe care o dusese cândva printre frații lui drüskelle.

— După ce ieșim din celule, a continuat Kaz, Matthias și Jesper o să facă rost de funie de la grajduri, în timp ce Wylan și cu mine o să le scoatem pe Nina și Inej din celulele pentru femei. Punctul de întâlnire e la subsol. Acolo se află crematoriul, iar pe durata nopții n-ar trebui să se afle nimeni în spălătorie. În timp ce Inej se cațără pe horn, Wylan și cu mine o să scotocim prin spălătorie după substanțe din care s-ar putea face explozibili. Și în caz că fjerdanii au hotărât să-l țină pe Bo Yul-Bayur în închisoare și să ne facă viața ușoară, Nina, Matthias și Jesper o să caute prin celulele de la etajul superior.

— Nina și Matthias? a întrebat Jesper. Departe de mine gândul de a pune la îndoială profesionalismul cuiva, dar chiar e asta cea mai bună echipă?

Matthias și-a stăpânit furia. Jesper avea dreptate, dar nu suporta să fie discutat așa.

— Matthias cunoaște procedurile închisorii, iar Nina poate să răpună gărzile fără o luptă zgomotoasă. Iar treaba ta e să te asiguri că nu se omoară între ei.

— Pentru că eu sunt diplomatul grupului?

— Nu există niciun diplomat în grup, a spus Kaz. Acuma ascultați-

mă bine: Restul închisorii nu e ca zona de arest. Temnicerii din corpul de detenție se schimbă la fiecare două ore și nu vrem să dea alarma cineva, așa că fiți precauți. O să ne coordonăm mișcările în funcție de Orologiul Străbunilor. O să ieșim din celule imediat după ce bate șase ceasuri, iar când bate opt ceasuri intrăm în crematoriu și urcăm pe acoperiș. Trebuie să fim foarte preciși.

— Și apoi? a întrebat Wylan.

— Traversăm acoperișul până la sectorul ambasadei și de acolo coborâm la podul de sticlă.

— Deci o să ajungem de cealaltă parte a punctelor de control, a spus Matthias, neputând să-și ascundă unda de admirație din glas. Gărzile de pe pod o să presupună că am intrat pe poarta ambasadei și că deja ne-au fost verificate actele.

Wylan s-a încruntat:

— În uniforme de pușcăriași?

— Etapa a doua, a spus Jesper. Camuflarea.

— Exact, a spus Kaz. Inej, Nina, Matthias și cu mine o să împrumutăm haine de la una dintre delegații – inclusiv pentru prietenul nostru, Bo Yul-Bayur, când o să dăm de el – și traversăm podul de sticlă. Îl găsim pe Yul-Bayur și ne întoarcem cu el în ambasadă. Nina, dacă e timp, o să-l retușezi cât de mult poți, dar câtă vreme nu se dă alarma, nimănui n-o să-i atragă atenția un shuhan între atâția alți musafiri shuhani.

Asta dacă Matthias nu reușea să ajungă primul la omul de știință. Dacă era mort când soseau ceilalți, Kaz nu putea să-l învinovățească pe Matthias. Și tot ar fi obținut achitarea. Dar dacă nu reușea să se îndepărteze de grup? Chiar și așa, Yul-Bayur putea să pățească un accident la bordul navei în drum spre Kerch.

— Vasăzică eu mă aleg cu Wylan drept partener, a spus Jesper.

— Da, dacă nu cumva ai dobândit brusc o cunoaștere enciclopedică despre Insula Albă, abilitatea de a sparge încuietori, de a escalada pereți imposibil de escaladat sau de a obține prin flirt informații de la demnitari de rang înalt. În plus, vreau doi oameni care să fabrice bombe.

Jesper s-a uitat cu regret la pistoalele lui:

— Ce risipă de potențial.

Nina și-a pus mâinile în sân:

— Să zicem că totul merge conform planului. Cum scăpăm din ambasadă?

— Pur și simplu plecăm, a spus Kaz. Asta e frumusețea planului. Ții minte ce-am zis despre cum să ghidezi atenția țintei? La poarta ambasadei, toate privirile vor fi pe musafirii care intră în Curtea de Gheață. Oamenii care pleacă nu reprezintă o amenințare.

— Atunci de ce ne trebuie bombe? a întrebat Wylan.

— Ca mijloc de precauție. Sunt cincisprezece kilometri de la Curtea de Gheață până la port. Dacă bagă cineva de seamă că Bo Yul-Bayur a dispărut, va trebui să parcurgem distanța foarte repede, a spus el, desenând o linie în zăpadă cu bastonul. Drumul traversează un defileu. Dacă aruncăm podul în aer, nu ne mai urmărește nimeni.

Matthias și-a luat capul în mâini, imaginându-și ravagiile pe care acești oameni josnici aveau să le pricinuiască în capitala țării lui.

— E doar un prizonier, Helvar, a spus Kaz.

— Și un pod, a adăugat Wylan serviabil.

— Și tot ce o să mai trebuiască să aruncăm în aer, a adăugat Jesper.

— Tăceți, a mârâit Matthias.

Jesper a ridicat din umeri.

— Ce ți-e și cu fjerdanii ăștia.

— Nu-mi place nimic din toate astea, a spus Nina.

Kaz a ridicat o sprânceană.

— Ei bine, măcar tu și Helvar sunteți de acord asupra unui lucru.

*

Pe măsură ce coborau spre sud, îndepărtându-se tot mai mult de coastă, gheața era întreruptă tot mai des de petice de pădure, fâșii de pământ negru și urme de animale, semne ale lumii vii, dovada că inima lui Djel bătea neîntrerupt. Iar Matthias era asaltat neîncetat cu întrebări.

— Câte turnuri de pază ai zis că sunt pe Insula Albă?

— Crezi că Yul-Bayur e în palat?

— Pe Insula Albă e și o cazarmă. Dacă îl țin acolo?

Jesper și Wylan discutau despre ce fel de explozibili puteau prepara din substanțele găsite la spălătorie și dacă ar fi putut pune mâna pe niște praf de pușcă în sectorul ambasadei. Nina încerca s-o ajute pe Inej să estimeze cam în ce ritm trebuia să escaladeze hornul ca să-i rămână suficient timp să lege funia pe care să urce și ceilalți pe acoperiș.

Membrii echipei se instruiau constant unii pe alții cu privire la arhitectura și procedurile Curții, asigurându-se că toți știau structura celor trei porți din zidul de apărare, care dădeau fiecare spre o curte interioară.

— Primul punct de control?

— Patru gărzi.

— Al doilea punct de control?

— Opt gărzi.

— La fiecare poartă?

— Patru gărzi când poarta nu e funcțională.

Erau ca un cor înnebunitor de ciori care croncăneau în urechea lui

Matthias: Trădătorule, trădătorule, trădătorule.

— Protocolul Galben? a întrebat Kaz.

— Probleme înăuntrul unui sector, a răspuns Inej.

— Protocolul Roșu?

— Intruși într-un sector.

— Protocolul Negru?

— Suntem pierduți? a spus Jesper.

— Cam așa, a intervenit Matthias, strângându-și gluga și iuțind pasul.

Îi ceruseră până și să imite diferitele semnale ale clopotelor. Aveau nevoie de asta, dar se simțise ca un caraghios când intonase: „Bing, bong, bing, bong. Ah, ba nu: bing, bing, bong, bing, bing."

— Când o să fiu bogat, a spus Jesper în spatele lui, o să mă duc unde n-o să mai văd zăpadă niciodată. Tu, Wylan?

— Încă nu știu.

— Cred că ar trebui să-ți cumperi un pian de aur.

— Un flaut.

— Și să dai concerte pe o barcă de croazieră. Poți s-o ancorezi chiar pe canalul din fața casei lui taică-tu.

— Iar Nina o să cânte din gură, a adăugat Inej.

— O să facem un duet, a spus Nina. Și taică-tu o să trebuiască să se mute.

Nina chiar cânta îngrozitor. Lui Matthias nu-i plăcea că știa asta despre ea și nu și-a putut stăpâni imboldul de a se uita peste umăr. Ninei îi căzuse gluga, iar pletele ei bogate îi ieșiseră de sub guler.

De ce tot fac chestia asta? s-a întrebat el enervat. I se întâmplase de mai multe ori și la bordul navei. Își tot spunea s-o ignore, dar se trezea că ochii îi fugeau după ea.

Era, totuși, o prostie să pretindă că nu se gândește la ea. El și Nina mai străbătuseră o dată împreună acel ținut. Dacă nu-l înșelau calculele, după naufragiu ieșiseră la mal doar la câțiva kilometri de locul unde trăsese Ferolind la țărm. Totul începuse cu o furtună care, într-un sens, nu se încheiase niciodată. Nina dăduse buzna în viața lui cu vânt și ploaie, răvășindu-i lumea, și de atunci Matthias nu-și mai recăpătase echilibrul.

*

Furtuna se stârnise din senin, legănând nava pe valuri ca pe o jucărie. Marea acceptase jocul până se săturase de el, iar apoi scufundase nava într-un talmeș-balmeș de funii, pânze și marinari înspăimântați.

Matthias își amintea apa întunecată, frigul îngrozitor, tăcerea adâncurilor. Și-a pierdut conștiența, iar când s-a trezit, scuipa apă

sărată, zbătându-se să tragă aer în piept. Cineva avea un braț în jurul pieptului său, și amândoi erau purtați de valuri. Frigul era insuportabil, și totuși reușea cumva să-l îndure.

— Trezește-te, namilă nenorocită.

Vorbele fuseseră rostite într-o fjerdană limpede și curată, ca și când s-ar fi desprins de pe buzele unui nobil. A întors capul și a fost șocat să vadă că era ținut de tânăra vrăjitoare pe care o capturaseră pe coasta de sud a Insulei Rătăcitoare, care bombănea pentru sine în ravkană. Știuse că nu era kaelish. Fata reușise cumva să-și desfacă legăturile și să iasă din cușcă. Matthias a fost cuprins de panică și, dacă ar fi fost mai puțin șocat sau amețit, s-ar fi luptat cu ea.

— Mișcă-te, i-a spus ea gâfâind în fjerdană. Pe toți sfinții, cu ce vă hrănesc? Ești greu ca un car cu fân.

Fata se străduia din răsputeri, înotând pentru amândoi. Îi salvase viața. De ce?

Matthias s-a răsucit în brațele ei, dând din picioare s-o ajute. Spre surprinderea lui, a auzit-o scâncind ușor.

— Slavă sfinților! a spus fata. Înoată, neghiobule.

— Unde suntem? a întrebat el.

— Nu știu, i-a răspuns ea, cu groaza în glas.

Matthias a dat din picioare, încercând să se îndepărteze de ea.

— Nu! a strigat fata. Stai lângă mine!

Dar el s-a zbătut și s-a smuls din brațele ei. În clipa când a scăpat din strânsoare, l-a cuprins frigul. Durerea a fost bruscă și intensă, iar picioarele i-au amorțit. Fata își folosise magia perfidă ca să-l încălzească. Matthias a întins mâna după ea în întuneric.

— Drüsje? a strigat el, rușinat de frica din vocea lui.

Era cuvântul fjerdan pentru „vrăjitoare“, căci nu știa cum o chema.

— Drüskelle! i-a răspuns ea, și Matthias și-a simțit degetele atingându-le pe ale ei în apa neagră.

A apucat-o și a tras-o lângă el. Trupul ei nu era tocmai cald, dar imediat ce s-au atins, durerea din mădularele lui s-a domolit. Matthias a fost copleșit de recunoștință și repulsie.

— Trebuie să dăm de uscat, a zis ea cu glas întretăiat. Nu pot și să înot, și să am grijă să nu ne stea inima-n loc.

— Înot eu, a spus el. Tu… Eu o să înot.

Și-a lipit spatele ei de piept, apucând-o cu un braț de subsuori, așa cum îl ținuse ea cu câteva clipe înainte, ca și când fata ar fi fost gata să se înece. Și chiar era în pericol de înec. De fapt, amândoi aveau să se înece în curând, dacă nu cumva mureau înghețați mai înainte.

Matthias dădea din picioare în ritm constant, încercând să nu consume prea multă energie, dar amândoi știau că străduințele lor erau probabil inutile. Când lovise furtuna erau destul de aproape de țărm, însă acum era întuneric beznă. Nu-și puteau da seama dacă se

apropiau de coastă sau înaintau în larg.

Nu se auzeau decât zgomotul respirației lor, plescăitul apei și murmurul valurilor. Matthias înota – deși poate că nu înaintau, ci doar se învârteau în cerc –, iar ea avea grijă să nu le înghețe trupurile. Matthias nu știa care dintre ei avea să cedeze primul.

— De ce m-ai salvat? a întrebat el în cele din urmă.

— Nu mai irosi energie. Nu vorbi.

— Spune, de ce-ai făcut-o?

— Pentru că ești o ființă umană, i-a răspuns ea cu furie.

O minciună. Dacă ar fi reușit să ajungă pe țărm, ar fi avut nevoie de un fjerdan s-o ajute să supraviețuiască, deși era clar că știa limba. Bineînțeles că o știa. Toți Grisha erau șarlatani și spioni, antrenați să profite de oamenii ca el, care nu aveau darurile lor supranaturale. Erau adevărați prădători.

Matthias continua să dea din picioare, dar mușchii îi erau tot mai obosiți și începuse să-l pătrundă frigul.

— Ce faci, vrăjitoare, te dai bătută?

În clipa următoare, a simțit-o alungându-și oboseala, și sângele a reînceput să-i curgă prin degetele de la mâini și de la picioare.

— Doar țin ritmul cu tine, drüskelle. Dacă murim, o fie povara ta în viața următoare.

Matthias nu s-a putut abține să zâmbească. Era limpede că fetei nu-i lipsea coloana vertebrală. Se văzuse asta chiar și când era închisă în cușcă.

Așa și-au petrecut noaptea aceea, tachinându-se ori de câte ori unul dintre ei obosea. Le-au ținut companie doar marea, gheața și câte un plescăit care putea fi un val sau o vietate înfometată care se apropia de ei.

— Uite, i-a șoptit vrăjitoarea îmbujorată și bucuroasă când s-au ivit zorile.

În depărtare, Matthias a zărit un promontoriu de gheață și o fâșie binecuvântată de țărm cu pietriș. Uscat.

N-au pierdut timpul să se bucure și să răsufle ușurați. Vrăjitoarea și-a dat capul pe spate, sprijinindu-l pe umărul lui, în timp ce el înota anevoios spre țărm, fiecare val dându-i înapoi, ca și când marea ar fi vrut să-i păstreze în strânsoarea ei. În cele din urmă, au dat cu picioarele de fund și, pe jumătate înotând, pe jumătate târându-se, au ajuns pe mal. S-au dezlipit unul de celălalt, iar Matthias și-a simțit trupul copleșit de durere când s-a întins pe stâncile negre ale țărmului pustiu și înghețat.

La început, nu s-au putut ține pe picioare. Înaintau de-a bușilea, cu mici salturi, tremurând de frig și încercând să-și facă membrele să le dea ascultare. În cele din urmă, Matthias a reușit să se ridice. S-a gândit să plece, să găsească adăpost de unul singur. Fata stătea în

patru labe, cu capul plecat și cu fața acoperită de părul ud și încurcat. Părea că avea să se întindă și n-avea să se mai ridice.

Matthias a făcut un pas și încă unul. Apoi s-a întors. Oricare ar fi fost motivele ei, vrăjitoarea îi salvase viața în noaptea aceea, și nu doar odată, ci iar și iar. Îi datora viața.

S-a dus clătinându-se lângă ea și i-a întins mâna.

Când a ridicat privirea spre el, pe fața ei era întipărită o expresie sumbră de dispreț și oboseală. Matthias a recunoscut în chipul ei rușinea care vine odată cu recunoștința și a înțeles că, în clipa aceea, fata era oglinda lui. Nici ea nu voia să-i datoreze nimic.

Matthias putea să ia decizia în locul ei. Măcar atât putea face pentru ea. S-a aplecat, a ridicat-o în picioare și au plecat clătinându-se de pe plajă.

Au pornit spre vest, sau cel puțin așa spera Matthias – soarele îți putea juca feste în nordul îndepărtat și nu aveau busolă la ei să se orienteze. Era aproape întuneric și pe Matthias l-a cuprins spaima când, în cele din urmă, au zărit prima tabără a vânătorilor de balene. Era pustie – taberele nu erau active decât primăvara – și nu era decât un fel de colibă din oase, mușchi și piei de animale. Dar adăpostul îi putea ajuta să supraviețuiască acelei nopți.

Ușa nu avea încuietoare și aproape că s-au prăbușit peste ea.

— Mulțumesc, a îngăimat ea, trântindu-se lângă vatra circulară.

Matthias n-a spus nimic. Dăduseră peste tabără din întâmplare. Dacă ar fi ieșit pe țărm doar câțiva kilometri mai încolo, n-ar fi avut nicio șansă.

Vânătorii de balene lăsaseră în vatră turbă și vreascuri uscate. Matthias s-a străduit să aprindă focul, încercând să scoată din vreascuri și altceva decât fum. Avea mișcări greoaie, era obosit și atât de înfometat încât și-ar fi mâncat cu dragă inimă pielea de la cizme. Când a auzit un foșnet în spatele lui, s-a întors și aproape că a scăpat din mână bățul cu ajutorul căruia încerca să momească flăcăruile.

— Ce faci? a strigat el.

Fata s-a uitat la el peste umăr – peste umărul ei gol – și a spus:

— Ar trebui să fac ceva anume?

— Îmbracă-te la loc!

Dar ea a dat ochii peste cap:

— N-am de gând să mor înghețată numai ca să nu-ți lezez pudoarea.

Matthias a împuns vreascurile cu bățul, dar fata nu l-a luat în seamă și și-a dat jos restul hainelor – tunica, pantalonii, ba chiar și lenjeria intimă –, apoi s-a înfășurat într-una din pieile soioase de ren îngrămădite lângă ușă.

— Pfui, în ce hal pute, a bombănit ea, apropiindu-se de vatră și făcându-și un culcuș din piei și pături.

De fiecare dată când se mișca, pielea de ren se dădea la o parte,

dezvelindu-i rotunjimea unei gambe, pielea albă sau adâncitura dintre sâni. O făcea anume, Matthias era sigur. Încerca să-l ademenească. Dar trebuia să se concentreze asupra focului. Fusese la un pas să-și piardă viața și, dacă nu reușea să facă focul, sigur avea să moară. De n-ar fi făcut vrăjitoarea atâta zgomot. Bețele i se tot rupeau între degete.

Nina a pufnit și s-a întins în cuibul ei de blănuri, sprijinindu-se într-un cot:

— Pe toți sfinții, drüskelle, ce-i cu tine? N-am vrut decât să mă încălzesc. Promit să nu abuzez de tine în somn.

— Nu mi-e teamă de tine, a spus el nervos.

Pe buzele ei s-a așternut un zâmbet malițios:

— Atunci ești la fel de prost pe cât pari.

Matthias a rămas aplecat deasupra vetrei. Își dădea seama că ar fi trebuit să se întindă lângă ea. Soarele apusese, iar temperatura scădea. Făcea eforturi să nu-i clănțăne dinții și știa că aveau nevoie unul de căldura celuilalt ca să treacă de noaptea aceea. Nu avea de ce să se teamă, dar pur și simplu nu voia să stea lângă ea. Pentru că e o ucigașă, și-a spus în sinea lui. De-aia. O ucigașă și o vrăjitoare.

În cele din urmă, și-a călcat pe inimă și s-a apropiat de blănuri. Dar Nina a întins o mână să-l oprească.

— Nici să nu te gândești să te apropii de mine în hainele alea. Ești ud leoarcă.

— Poți să ne ții sângele în mișcare.

— Sunt frântă de oboseală, a spus ea furioasă. Și după ce o să adorm, n-o să ne mai țină de cald decât focul. Se vede de aici că tremuri. Toți fjerdanii sunt atât de pudici?

Nu. Poate că nu. Nu știa. Drüskelle erau un ordin sfânt. Trebuiau să trăiască în castitate până își găseau neveste – femei fjerdane cuviincioase, care nu țipau la oameni și nu se despuiau.

— Toți Grisha sunt atât de indecenți? s-a apărat el.

— În Armata Întâi și Armata a Doua băieții și fetele se antrenează laolaltă, așa că nu prea e loc de îmbujorări feciorești.

— Nu e normal ca femeile să lupte.

— Nu e normal să fie cineva la fel de neghiob pe cât e de înalt, dar uită-te la tine. Ai înotat atâția kilometri numai ca să mori în coliba asta?

— E un adăpost, și n-ai de unde ști că am înotat kilometri.

Nina a pufnit exasperată și s-a ghemuit pe o parte, apropiindu-se mai mult de foc.

— Sunt prea obosită să mă cert, a spus ea, închizând ochii. Nu-mi vine să cred că fața ta o să fie ultimul lucru pe care-l văd înainte să mor.

Matthias a simțit că-l provoca. A rămas în picioare, simțindu-se ca un caraghios și urând-o pentru că îl făcea să se simtă așa. S-a întors cu

spatele la ea și și-a dat repede jos hainele ude, întinzându-le lângă foc. A aruncat o privire spre ea să se asigure că nu se uita la el, apoi s-a apropiat cu pași mari de pături și s-a strecurat lângă ea, încercând să nu-i atingă trupul.

— Mai aproape, drüskelle, l-a tachinat ea.

Matthias a cuprins-o cu brațul, lipindu-și pieptul de spatele ei. Luată prin surprindere, fata a scos un suspin și s-a retras.

— Nu te mai mișca, a bombănit el.

Mai ținuse fete în brațe – nu multe, e drept –, dar niciuna nu fusese ca ea. Vrăjitoarea avea rotunjimi indecent de voluptuoase.

— Ești rece și lipicios, s-a plâns ea cu un tremur. E ca și când aș sta lângă un calmar uriaș.

— Tu mi-ai zis să vin lângă tine!

— Slăbește un pic strânsoare, i-a cerut ea, după care s-a întors cu fața spre el.

— Ce faci? a întrebat el, dându-se speriat în spate.

— Stai liniștit, drüskelle. N-am de gând să-mi fac de cap cu tine.

Matthias și-a mijit ochii albaștri:

— Nu-mi place deloc cum vorbești.

Oare Matthias doar și-a imaginat sau chipul ei chiar își luase o mină rănită? Vorbele lui oricum nu păreau să aibă vreun efect asupra acelei vrăjitoare.

Ca să-i confirme că doar își imaginase, fata i-a spus:

— Crezi că-mi pasă de ce-ți place și ce nu-ți place ție?

Și-a lipit palmele de pieptul lui Matthias, concentrându-se asupra inimii lui. N-ar fi trebuit s-o lase să facă asta, n-ar fi trebuit să-i arate slăbiciunea lui, dar când sângele a început să-i circule mai repede prin vine și trupul i s-a încălzit, s-a simțit prea bine ca să i se mai poată opune.

Împotriva voinței lui, s-a relaxat ușor sub palmele ei, apoi fata s-a întors cu spatele spre el și i-a pus brațul la loc în jurul ei:

— Cu plăcere, matahală neghioabă.

Matthias mințise: îi plăcea cum vorbea.

*

Și încă îi plăcea. O auzea trăncănind cu Inej undeva în spatele lui, încercând s-o învețe cuvinte fjerdane:

— Nu, Hring–kaaalle. Trebuie să lungești un pic ultima silabă.

— Hringalah? a încercat Inej.

— E mai bine, dar… Știi, kerchiana e ca o gazelă. Sare din cuvânt în cuvânt, i-a explicat ea, mimând niște salturi. Fjerdana e ca un pescăruș, plină de viraje și plonjoane.

Mâinile Ninei s-au transformat în păsări care planau pe curenții de

aer, dar, în clipa următoare, a ridicat privirea și l-a surprins uitându-se la ea.

Matthias și-a dres glasul.

— Să nu mâncați zăpadă, le-a sfătuit el. O să vă deshidratați și o să vi se facă frig.

Apoi a iuțit pasul, nerăbdător să ajungă la următoarea colină, să se îndepărteze de Nina. Dar când a ajuns pe vârful ei, a rămas țintuit locului.

S-a întors și a ridicat brațele:

— Opriți-vă! Nu vreți să…

Dar era prea târziu. Nina și-a dus mâinile la gură, Inej a ridicat brațele într-un gest de apărare, Jesper a clătinat din cap, iar Wylan a rămas cu gura căscată. Kaz stătea nemișcat ca o stană de piatră, cu o expresie insondabilă.

Rugul fusese făcut pe o stâncă abruptă. Cei care îl ridicaseră încercaseră să facă focul într-o adâncitură, dar flăcările tot fuseseră stinse de vânt. Țepele fuseseră înfipte în pământul înghețat și de ele erau legate trei cadavre arse, a căror piele înnegrită și crăpată încă fumega.

— Ghezen, a înjurat Wylan. Ce-i asta?

— Asta fac fjerdanii cu Grisha, a spus Nina, cu fața împietrită și cu privirea ațintită asupra țepelor.

— Asta fac criminalii, a spus Matthias, cu stomacul strâns. Rugurile au fost scoase în afara legii în urmă cu…

Nina s-a întors spre el și l-a izbit cu palma în piept.

— Cum îndrăznești? i-a spus ea printre dinți, învăluită într-o aureolă de furie dogoritoare. Spune-mi când a fost judecat ultima oară cineva pentru că a ars un Grisha pe rug. Se consideră măcar că e crimă?

— Nina…

— Sau aveți un alt nume pentru crimă când purtați uniforme?

S-a auzit un geamăt ca șuierul vântului.

— Pe toți sfinții, a spus Jesper. Unul încă e în viață.

Geamătul s-a auzit din nou, subțire și înfiorător, dinspre trupul înnegrit din dreapta. Era imposibil să-ți dai seama dacă era bărbat sau femeie. Părul îi arsese, iar hainele i se făcuseră una cu mâinile și picioarele. În unele locuri i se desprinseseră bucăți de piele neagră, dând la iveala carnea.

Nina a scos un suspin. A ridicat mâinile, dar îi tremurau prea tare, nu le putea folosi ca să curme suferința bietului om. Și-a întors privirea înlăcrimată spre ceilalți:

— Eu… Vă rog, cineva…

Cel care s-a mișcat primul a fost Jesper. S-au auzit două împușcături și gemetele au încetat. Jesper și-a băgat pistoalele înapoi în teacă.

— Ce naiba, Jesper, a spus zis Kaz enervat. Tocmai ne-ai semnalat prezența pe o rază de câțiva kilometri.

— O să creadă că suntem o echipă de vânători.

— Trebuia s-o lași pe Inej.

— Nu voiam s-o fac, a răspuns Inej calm. Mulțumesc, Jesper.

Lui Kaz i-au zvâcnit mușchii mandibulei, dar n-a mai zis nimic.

— Mulțumesc, a spus Nina cu glas sugrumat.

Plângând și poticnindu-se, a luat-o din loc cu pași mari pe poteca înghețată care șerpuia prin zăpadă. Matthias a pornit în urma ei. Nu erau multe repere în jur și era ușor să te rătăcești.

— Nina, nu te depărta de grup…

— La asta vrei să te întorci, Helvar, i-a spus ea aspru. Asta e țara pe care ți-e dor s-o servești. Te mândrești cu ea?

— N-am trimis niciun Grisha la rug. Toți Grisha au parte de un proces corect…

Nina s-a întors spre el, cu ochelarii ridicați, cu lacrimile înghețate pe obraji.

— Atunci cum se face că niciun Grisha n-a fost găsit nevinovat la sfârșitul așa-ziselor voastre procese corecte?

— Nu…

— Pentru că singura noastră crimă e că existăm. Crima noastră e că suntem ceea ce suntem.

Matthias a tăcut, iar când a deschis gura, se simțea prins între rușinea pentru ce avea să spună și nevoia de a vorbi, de a rosti vorbele pe care le auzise de când era copil și care pentru el încă erau adevărate:

— Nina, te-ai gândit vreodată că poate… n-ar fi trebuit să existați?

Ochii verzi ai Ninei au scăpărat. A făcut un pas spre el, și Matthias a simțit furia pe care o degaja:

— Poate că voi n-ar trebui să existați, Helvar. Sunteți lipsiți de vlagă și fricoși, aveți vieți scurte și prejudecăți jalnice. Vă închinați la zâne ale pădurilor și la spirite ale gheții care nu se sinchisesc să se arate, dar când întâlniți puterea adevărată, abia așteptați s-o călcați în picioare.

— Nu batjocori ce nu înțelegi.

— Batjocura mea te ofensează? Poporul meu ar prefera râsul vostru în locul unei asemenea barbarii, a spus ea cu o expresie de supremă satisfacție. Ravka se reclădește. La fel și Armata a Doua, iar când o să-și recapete puterea, sper să vă dea procesul corect pe care îl meritați. Sper să-i încătușeze pe toți drüskelle și să-i pună să asculte șirul crimelor pe care le-au săvârșit, pentru ca lumea să știe toate relele de care vă faceți vinovați.

— Dacă ești atât de dornică să vezi Ravka recăpătându-și puterea, de ce nu ești acolo acum?

— Vreau să-ți obții achitarea, Helvar. Vreau să fii aici când Armata a Doua o să mărșăluiască spre nord și o să invadeze fiecare palmă din pustiul ăsta. Sper să vă ardă recoltele și să vă săreze pământurile. Și sper să-ți ardă familia și prietenii pe rug.

— Deja au făcut-o, Zenik. Mi-au omorât mama, tatăl și sora mai mică. Soldați Inferni, dragii și persecutații tăi Grisha, ne-au ars satul din temelii. Nu mai am nimic de pierdut.

Nina a râs amar:

— Poate că ai stat prea puțin la Poarta Iadului, Matthias. Întotdeauna mai e ceva de pierdut.

20. Nina

Încă le simt mirosul. Nina mergea clătinându-se prin zăpadă, scuturându-și părul și hainele, încercând să nu vomite. Nu-și putea scoate din minte cele trei cadavre carbonizate, prin ale căror crăpături se vedea carnea roșie ca jarul. Se simțea ca și când ar fi fost acoperită cu cenușa lor, impregnată cu iz de carne arsă. Nu putea respira ca lumea.

Stând în preajma lui Matthias, îi era ușor să uite ce era el cu adevărat, ce credea de fapt despre ea. Tocmai îl retușase în dimineața aceea, suportându-i bombănelile și încruntăturile. Ba nu, delectându-se cu ele, recunoscătoare că avea o scuză să fie lângă el, bucurându-se ca o caraghioasă de câte ori îl făcea să zâmbească. Pe toți sfinții, de ce îmi pasă? De ce un zâmbet de la Matthias Helvar o încânta mai mult decât cincizeci din partea altcuiva? Inima îi bătuse mai tare când îi dăduse capul pe spate să-i modifice culoarea ochilor. Ba chiar îi trecuse prin minte să-l sărute. Își dorise să-l sărute și era sigură că și el se gândește la același lucru. Sau poate iar se gândea să mă sugrume.

Nu uitase că, la bordul goeletei, Matthias o întrebase ce avea de gând să facă cu Bo Yul-Bayur, dacă voia să-l predea pe omul de știință autorităților kerchiene. Dacă Nina ar fi sabotat misiunea lui Kaz, oare ar fi pus în pericol achitarea lui Matthias? Nu, nu putea face una ca asta. Deși știa ce era de fapt fjerdanul, Nina îi era datoare să-l elibereze.

După naufragiu, călătorise trei săptămâni împreună cu Matthias. Nu aveau busolă, așa că nu știau încotro se îndreptau. Nici măcar nu știau în ce punct al coastei de nord ieșiseră la țărm. Mergeau zi lumină prin zăpadă, petreceau nopțile înghețate în adăposturile rudimentare pe care reușeau să le încropească sau în colibele părăsite din taberele vânătorilor de balene, când aveau norocul să dea peste ele. Mâncau alge fripte sau ierburile și tuberculii găsiți pe câmpuri. A fost un adevărat miracol când au găsit o rezervă de carne de ren uscată pe fundul unei raniițe dintr-o colibă. Au mâncat-o fericiți în tăcere, aproape amețiți de aroma ei.

După prima noapte, au dormit în hainele și păturile uscate pe care le găseau, dar de o parte și de alta a focului. Dacă nu aveau lemne sau surcele, se ghemuiau spate în spate, abia atingându-se, însă dimineața se trezeau cu trupurile lipite în formă de semilună, respirând în tandem, amețiți de somn.

În fiecare dimineață, Matthias se plângea că Nina era imposibil de trezit.

— E ca și când aș încerca să trezesc un mort.

— Ei bine, mortul are nevoie de încă cinci minute, îi răspundea ea, îngropându-și capul în blănuri.

Iar Matthias tropăia prin adăpost, strângând puținele lor lucruri cât

mai zgomotos cu putință, mormăind ca pentru sine: „Puturoasă, caraghioasă, egoistă…“, până când Nina se trezea în cele din urmă și se pregătea pentru noua zi.

— Care-i primul lucru pe care o să-l faci când o să ajungi acasă? l-a întrebat ea într-una din zilele nesfârșite în care mergeau prin zăpadă în speranța că vor da de un semn de civilizație.

— O să dorm, a spus el. O să fac o baie. O să mă rog pentru prietenii mei morți.

— Ah, pentru ceilalți ucigași. Chiar, cum ai ajuns să te faci drüskelle?

— Prietenii tăi mi-au măcelărit familia într-un raid Grisha, i-a răspuns el rece. Brum m-a luat sub protecția lui și mi-a oferit o cauză pentru care să lupt.

Nina nu voia să creadă ce-i spusese, dar știa că era posibil. Bătăliile erau ceva obișnuit, iar uneori cădeau victime și oameni nevinovați. I se părea înfiorător că monstrul de Brum putea trece drept o figură paternă.

Nu i s-a părut că era cazul să se contrazică sau să-i spună că-i părea rău, așa că a rostit primul lucru care i-a venit în minte.

— *Jer molle pe oonet. Enel mörd je nej afva trohem verret.*

„Am fost făcut să te apăr. Numai moartea mă va împiedica să-mi respect jurământul.“

Matthias s-a uitat la ea cu un aer șocat.

— Ăsta e jurământul drüskelle față de Fjerda. De unde îl știi?

— Am încercat să învăț cât mai multe despre Fjerda.

— De ce?

Nina a șovăit o clipă, apoi i-a spus:

— Ca să nu mă tem de voi.

— Nu pare să-ți fie frică.

— Dar ție îți e frică de mine? a întrebat ea.

— Nu, i-a răspuns el, părând aproape surprins.

Îi mai spusese înainte că nu se temea de ea, dar de data asta Nina l-a crezut, spunându-și în sinea ei că ăsta nu era un lucru bun.

Au mai mers o vreme, apoi Matthias a întrebat-o:

— Tu ce o să faci mai întâi când o să ajungi acasă?

— O să mănânc.

— Ce?

— Orice. Sarmale, găluște cu cartofi, prăjituri cu coacăze, blinele cu cremă de lămâie. Abia aștept să văd ce față o să facă Zoya când o să intre în Micul Palat.

— Zoya Nazyalensky?

Nina s-a oprit:

— O cunoști?

— Cu toții am auzit de ea. E o vrăjitoare puternică.

Și atunci și-a dat Nina seama: pentru drüskelle, Zoya era la fel ca Jarl Brum pentru Grisha – crudă și inumană, amenințarea care aștepta în întuneric cu moartea în mâini. Zoya era căpcăunul acestui fjerdan. Gândul a tulburat-o.

— Cum ați ieșit din cuști?

Nina a clipit:

— Ce?

— Pe navă. Erați legați și închiși în cuști.

— Cana de apă. I s-a rupt toarta și avea marginea de jos zimțată. Cu ea ne-am tăiat legăturile. Iar după ce ne-am eliberat mâinile…

Nina s-a întrerupt stânjenită.

Matthias s-a încruntat:

— Aveați de gând să ne atacați.

— Urma să dăm lovitura în noaptea aia.

— Dar a izbucnit furtuna.

— Da.

Un Furtunos și un Fabrikator făcuseră o gaură în punte și săriseră în mare. Dar supraviețuise vreunul apelor înghețate? Reușiseră să ajungă la țărm? Pe Nina au trecut-o fiori. Dacă n-ar fi avut cana, s-ar fi înecat cu toții în cuști.

— Ce mănâncă drüskelle? a întrebat ea, iuțind pasul. În afară de copii Grisha.

— Nu mâncăm copii!

— Untură de delfin? Copite de ren?

Nina i-a văzut buzele arcuindu-se și s-a întrebat dacă îi era greață sau dacă nu cumva își înăbușea râsul.

— Mâncăm mult pește. Hering. Cod în saramură. Și, da, inclusiv ren, dar nu copitele.

— Dar tort?

— Ce-i cu el?

— Mie-mi place foarte mult tortul. Mă întreb dacă putem să ne găsim un punct comun.

Matthias a ridicat din umeri.

— Ei, haide, drüskelle, a spus ea.

Încă nu-și spuseseră numele unul altuia, iar Nina nu era sigură că ar fi fost o idee bună. În cele din urmă, dacă supraviețuiau, urmau să ajungă într-un sat sau într-un oraș. Nu știa ce avea să se întâmple atunci, dar oricum, cu cât fjerdanul știa mai puține despre ea, cu atât mai bine.

— Nu-ți cer să-mi divulgi secrete de stat. Doar vreau să știu de ce nu-ți place tortul.

— Îmi place tortul, dar nu aveam voie să mâncăm dulciuri.

— Toți fjerdanii au interdicția asta sau numai drüskelle?

— Numai drüskelle. Sunt considerate un exces. La fel ca alcoolul…

— Și fetele?

Fjerdanul s-a îmbujorat și a pornit mai departe. Era atât de ușor să-l stânjenească.

— Dacă nu aveți voie nici zahăr, nici alcool, probabil vă dați în vânt după pomdrakon.

Fjerdanul n-a mușcat momeala din prima, ci a continuat să meargă, dar în cele din urmă liniștea i-a devenit insuportabilă.

— Ce-i pomdrakon? a întrebat el.

— Cupa dragonului, i-a răspuns Nina cu nerăbdare. Mai întâi înmoi stafide în coniac, apoi stingi lumina și le dai foc.

— De ce?

— Ca să fie greu să le înhați.

— Și ce faci după ce pui mâna pe ele?

— Le mănânci.

— Și nu-ți frig limba?

— Ba da, dar…

— Atunci de ce ai face…?

— Pentru că e amuzant, prostănacule. Știi ce-i aia distracție? Există un cuvânt în fjerdană pentru așa ceva, deci probabil ești familiarizat cu noțiunea.

— Am parte de multă distracție.

— Înțeleg. Și cum te distrezi?

Și au continuat așa, înțepându-se reciproc, la fel ca în prima noapte în apă, ținându-se în viață unul pe altul, refuzând să admită că deveneau tot mai slabi, că dacă nu ajungeau curând într-un orășel, nu aveau să mai reziste mult. Erau zile când foamea și strălucirea ghețurilor nordice îi făceau să se învârtă în cerc sau să se întoarcă din drum, călcând pe propriile lor urme, dar nu vorbeau niciodată despre asta, nu spunea niciodată cuvântul rătăcit, ca și când amândoi ar fi știut că asta ar fi însemnat să se recunoască înfrânți.

— De ce nu le permit fjerdanii fetelor să lupte? l-a întrebat ea într-o noapte, în timp ce stăteau ghemuiți într-un adăpost, simțind cum pătrundea frigul prin blănurile întinse pe jos.

— Nu vor să lupte.

— De unde știi? Ai întrebat-o pe vreuna?

— Femeile fjerdane trebuie venerate și protejate.

— Probabil e o politică înțeleaptă.

Fjerdanul deja o cunoștea suficient de bine cât să fie surprins:

— Crezi?

— Gândește-te cât de stânjenitor ar fi pentru tine să te ciomăgească o fată fjerdană.

El s-a mulțumit să pufnească.

— Mi-ar plăcea să te văd bătut de o fată, a spus ea vesel.

— Nu în viața asta.

— Cred că n-o să apuc să văd asta. Ci o să trăiesc momentul când o să te pun eu în fund.

De data asta, fjerdanul a râs – un râs adevărat, care a făcut spatele Ninei să vibreze.

— Pe toți sfinții, fjerdane, nu știam că poți să râzi. Ai grijă, ia-o ușor.

— Îmi place aroganța ta, drüsje.

A fost rândul ei să râdă:

— E probabil cel mai urât compliment pe care l-am primit vreodată.

— Tu nu te îndoiești niciodată de tine?

— Ba mă îndoiesc tot timpul, i-a răspuns ea, simțind că o cuprinde somnul. Dar n-o arăt.

A doua zi dimineață, și-au croit drum pe un câmp de gheață brăzdat de crevase zigzagate, mergând cu grijă printre crăpăturile acelea mortale și discutând despre somnul Ninei.

— Cum poți să te numești soldat? a întrebat-o el. Dacă te-aș lăsa, ai fi în stare să dormi până la prânz.

— Și ce legătură are asta?

— Disciplină? Rutină? Îți spun ceva chestiile astea? Djel, abia aștept să dorm singur într-un pat.

— Mda, a răspuns Nina, știu cât de mult îți displace să dormi lângă mine. O simt în fiecare dimineață.

Matthias s-a făcut stacojiu:

— De ce trebuie să spui lucruri din astea?

— Pentru că-mi place când roșești.

— E dezgustător. Nu-i nevoie să pângărești totul.

— Dacă te-ai relaxa un pic…

— Nu vreau să mă relaxez.

— De ce ți-e frică? Ce crezi c-o să se întâmple? Ți-e teamă c-o să începi să mă placi?

Fjerdanul nu i-a răspuns, iar Nina, care în ciuda oboselii continua să meargă cu pași mari, a zis:

— Asta e, nu? Nu vrei să-ți placă o Grisha. Te temi că dacă râzi la glumele mele sau îmi răspunzi la întrebări, s-ar putea să începi să crezi că și eu sunt om. Ar fi chiar atât de îngrozitor?

— Îmi place de tine.

— Ce-ai zis?

— Îmi place de tine, a repetat el furios.

Nina a zâmbit radios, simțind un val de plăcere:

— Ei, ia zi, e chiar așa de rău?

— Da! a strigat el.

— De ce?

— Pentru că ești îngrozitoare. Ești gălăgioasă, nerușinată și… vicleană. Brum ne-a prevenit că fetele Grisha pot fi fermecătoare.

— Gata, am înțeles. Sunt o seducătoare Grisha perfidă și te-am ispitit cu șiretlicurile mele!

Nina l-a împuns cu degetul în piept.

— Încetează!

— Nu. Te ispitesc.

— Oprește-te.

Dar Nina a început să danseze în zăpadă în jurul lui, împungându-l cu degetul în piept, în burtă, în coaste.

— Vai de mine! Ești foarte solid. E o treabă foarte dificilă.

Iar el a izbucnit în râs.

— Merge! a izbucnit ea. Ispitirea a început. Fjerdanul a cedat. Nu poți să-mi reziști. Tu…

Dar vocea i s-a întrerupt, pentru că gheața i-a crăpat sub picioare. Nina a întins mâinile cu disperare, încercând să se agațe de ceva, de orice i-ar fi împiedicat căderea, degetele ei zgâriind gheața și pietrele.

Drüskelle a apucat-o de braț, iar Nina a țipat, pentru că aproape i l-a smuls din încheietură.

A rămas atârnată deasupra hăului, strânsoarea degetelor lui fiind tot ce o despărțea de abisul de gheață. O clipă, uitându-se în ochii lui, Nina a fost sigură că o să-i dea drumul.

— Te rog, a spus ea, cu lacrimi pe obraji.

Fjerdanul a tras-o peste marginea crevasei, după care s-au târât cu grijă pe un teren mai ferm. S-au întins gâfâind pe spate.

— Mi-a fost teamă… Mi-a fost teamă c-o să-mi dai drumul, a îngăimat ea.

A urmat o pauză lungă, apoi fjerdanul i-a spus:

— M-am gândit la asta. Doar o secundă.

Nina a râs ușor.

— Nu-i nimic, a spus ea în cele din urmă. Și eu m-aș fi gândit.

Fjerdanul s-a ridicat în picioare și i-a oferit mâna:

— Eu sunt Matthias.

— Nina, a zis ea, luându-i mâna. Încântată de cunoștință.

*

Naufragiul avusese loc în urmă cu mai bine de un an, dar Ninei i se părea că nu trecuse niciun pic de timp de atunci. O parte din ea își dorea să se întoarcă în vremea dinainte ca totul să se strice, la zilele lungi când mergeau pe gheață și reușeau să fie Nina și Matthias, nu o Grisha și un vânător de vrăjitoare. Dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai sigură că nu fusese nicio clipă așa. Acele trei săptămâni fuseseră o minciună pe care ea și Matthias o construiseră ca să supraviețuiască. Adevărul era rugul.

— Nina, a strigat-o Matthias, alergând după ea. Nina, ascultă-mă.

Trebuie să rămâi lângă grup.

— Lasă-mă-n pace!

Când a apucat-o de braț, Nina s-a răsucit și a încercat să-l lovească, pumnul ei spintecând aerul din fața gâtului său. Un om obișnuit i-ar fi dat drumul, dar Matthias era un drüskelle bine antrenat. I-a apucat celălalt braț și i l-a lipit de corp, strângând-o la pieptul lui, astfel încât Nina să nu-și poată folosi mâinile.

— Încetează, i-a spus el cu glas scăzut.

Nina s-a zbătut în brațele lui, fixându-l cu o privire încruntată:

— Dă-mi drumul!

— Nu pot. Nu câtă vreme ești o amenințare.

— Întotdeauna o să fiu o amenințare pentru tine, Matthias.

Colțul gurii lui s-a ridicat într-un zâmbet trist, iar ochii îi erau aproape triști.

— Știu, a spus el.

Și i-a dat drumul încet, iar ea a făcut un pas în spate.

— Ce o să văd când o să ajung la Curtea de Gheață? a întrebat Nina.

— Ești speriată.

— Da, a spus ea, ridicând sfidător bărbia, pentru că nu avea niciun motiv să nege.

— Nina…

— Spune-mi. Trebuie să știu. Camere de tortură? Un rug arzând pe acoperiș?

— Nu se mai înalță ruguri la Curte.

— Atunci ce le faceți condamnaților? Îi târâți cu caii și îi despicați în patru? Îi împușcați cu plutonul de execuție? Palatul regal are vedere spre spânzurătoare?

— M-am săturat de judecățile tale, Nina. Trebuie să încetezi.

— Are dreptate, nu poți continua așa.

Jesper și ceilalți stăteau în zăpadă, aproape de ei. De cât timp erau acolo? O văzuseră atacându-l pe Matthias?

— Nu te băga, a ripostat Nina.

— Dacă o să continuați să vă certați, o să ne omorâți pe toți, iar eu mai am de pierdut multe partide de cărți.

— Trebuie să găsiți o cale să vă împăcați, a spus Inej. Măcar pentru o vreme.

— Nu te privește, a mârâit Matthias.

Kaz a făcut un pas în față, cu o mină amenințătoare.

— Ba ne privește în mare măsură. Și ai grijă la ton.

Matthias a ridicat mâinile.

— V-a păcălit pe toți. Așa face mereu. Îți lasă impresia că ți-e prieten, iar apoi…

Inej și-a pus mâinile în sân.

— Apoi ce?

— Las-o baltă, Inej.

— Ba nu, Nina, a insistat Matthias. Spune-le. Cândva ai zis că-mi ești prietenă. Mai ții minte?

Și s-a întors spre ceilalți.

— Am călătorit împreună trei săptămâni. I-am salvat viața. Ne-am salvat unul pe altul. Când am ajuns la Elling, am… Aș fi putut oricând s-o denunț soldaților. Dar n-am făcut-o.

Matthias a început să se plimbe de colo-colo, ridicând vocea, ca și când ar fi fost copleșit de amintiri.

— Am împrumutat bani. Am găsit un loc unde să stăm. Eram dispus să trădez toate lucrurile în care credeam pentru siguranța ei. Când am mers cu ea la docuri să încercăm să ne cumpărăm bilete, am găsit o navă comercială kerchiană gata de plecare.

Nina a văzut în ochii lui că retrăia momentele acelea, că era din nou pe chei cu ea.

— Întrebați-o ce a făcut după aceea aliata voastră demnă de încredere, fata care mă judecă pe mine și pe cei ca mine.

Nimeni n-a spus nimic, dar cu toții se uitau la ea și așteptau.

— Spune-le, Nina, i-a cerut el. Ar trebui să știe cum îți tratezi prietenii.

Nina a înghițit în sec, apoi s-a străduit să se uite în ochii lor.

— Le-am spus kerchienilor că era un negustor de sclavi și că mă luase prizonieră. Mi-am pus soarta în mâinile lor și i-am implorat să mă ajute. Aveam la mine un sigiliu luat de pe o navă cu sclavi pe care o atacaserăm în apropierea Insulei Rătăcitoare și l-am folosit drept dovadă.

Nina a plecat privirea. Kaz știa, desigur. Când îl rugase s-o ajute, trebuise să-i spună care erau acuzațiile formulate de ea împotriva lui Matthias, pe care mai apoi încercase să le retragă. Dar Kaz nu fusese niciodată interesat să afle mai multe, n-o întrebase niciodată de ce, n-o condamnase niciodată. Într-un fel, mărturisirea asta îi adusese alinare Ninei. Un băiat poreclit Mâini-Murdare n-ar fi avut cum s-o judece.

Dar acum toată lumea știa adevărul. În sinea lor, kerchienii știau că sclavii veneau și plecau din porturile Ketterdamului și că cei mai mulți angajați cu contract erau de fapt tot niște sclavi. Dar în mod public, dezaprobau această practică și erau obligați să-i judece pe toți negustorii de sclavi. Nina știuse exact ce avea să se întâmple când îl înfierase cu acea acuzație.

— Nu înțelegeam ce se întâmplă, a spus Matthias. Nu știam kerchiană, dar Nina e clar că știa. M-au înhățat și m-au pus în lanțuri. M-au aruncat în celula de la bordul navei și m-au ținut acolo în întuneric câteva săptămâni, cât a durat călătoria. Am mai văzut lumina zilei abia când m-au dat jos de pe navă în Ketterdam.

— N-am avut de ales, a spus Nina, cu glas sugrumat. Nu știi…

— Spune-mi un lucru, a continuat el cu furie, dar Nina a auzit și altceva în glasul lui, un fel de rugăminte. Dacă ai putea să dai timpul înapoi și să-ți repari greșeala, ai face-o?

Nina a ridicat privirea spre toți cei din jur. Avusese motivele ei, dar oare contau? Și ce drept aveau ei s-o judece? S-a îndreptat de spate și a ridicat bărbia. Făcea parte din banda Scursurilor, era angajată la Trandafirul Alb și, din când în când, era o fată nechibzuită, dar înainte de orice era soldat și Grisha.

— Nu, a spus ea apăsat, glasul ei răsunând pe întinderea nesfârșită de gheață. Aș face la fel.

Pământul s-a cutremurat dintr-odată. Nina aproape că și-a pierdut echilibrul și l-a văzut pe Kaz sprijinindu-se în baston. Au schimbat cu toții priviri nedumerite.

— Există falii tectonice și atât de departe în nord? a întrebat Wylan.

Matthias s-a încruntat:

— Din câte știu, nu, dar…

Un bloc de pământ s-a înălțat sub picioarele lui Matthias, trântindu-l pe gheață, iar un altul s-a ridicat în dreapta Ninei, răsturnând-o pe spate. De jur împrejurul lor țâșneau monoliți de pământ și gheață, ca și când pământul ar fi prins viață. Un vânt aspru le biciuia fețele, iar zăpada se ridica în vârtejuri.

— Ce naiba e asta? a strigat Jesper.

— Un fel de cutremur! i-a răspuns Inej.

— Ba nu, a spus Nina, făcând semn spre un punct negru care părea să plutească pe cer, neafectat de vântul asurzitor. Suntem atacați.

Nina s-a târât de-a bușilea, încercând să găsească un adăpost. O clipă s-a gândit că poate și-a pierdut mințile. Mult deasupra ei, era cineva care plutea în aer. Vedea pe cineva care zbura.

Furtunoșii Grisha puteau controla vântul. Ba chiar îi văzuse azvârlindu-se unul pe altul în aer la Marele Palat, dar nivelul de putere și îndemânare necesar pentru a zbura era inimaginabil – sau cel puțin așa fusese până acum. Jurda parem. Nu-l crezuse pe Kaz. Poate chiar îl suspectase că o minți când îi povestise ce văzuse, numai ca s-o convingă să i se alăture în această misiune. Dar, dacă nu cumva încasase o lovitură la cap de care nu-și mai amintea, ce vedea acum era real.

Furtunosul s-a răsucit în aer, întețind puterea furtunii și împroșcându-i cu bucăți de gheață care le biciuiau obrajii. Nina abia mai vedea. A căzut pe spate în clipa în care din pământ s-a ridicat un alt bloc de piatră și gheață. Erau încercuiți și împinși unul în altul, ca să alcătuiască o singură țintă.

— Am nevoie de o diversiune! a striga Jesper de undeva din furtună.

Nina a auzit un pocnet.

— La pământ! a strigat Wylan.

Nina s-a întins pe burtă în zăpadă. Deasupra capului ei s-a auzit o bubuitură și o explozie a luminat cerul chiar în dreapta Furtunosului. Rafalele din jurul lor s-au domolit, căci Furtunosul a fost aruncat într-o parte și obligat să-și folosească puterea ca să se redreseze. N-a durat decât o clipă, dar a fost suficient pentru ca Jesper să-și îndrepte pușca spre el și să tragă.

S-a auzit o împușcătură, iar Furtunosul s-a prăbușit. Din pământ a țâșnit un alt bloc de gheață, iar acum cu toții erau prinși ca niște animale într-un țarc, gata să fie sacrificate. Jesper a țintit printre monoliți înspre un pâlc de copaci îndepărtat, iar Nina și-a dat seama că mai era un Grisha acolo, un băiat cu păr negru. Înainte ca Jesper să poată trage, băiatul a ridicat un pumn și Jesper a fost doborât de o coloană de pământ. Jesper s-a rostogolit și a tras de jos.

Băiatul din depărtare a scos un țipăt și a căzut într-un genunchi, dar încă avea brațele ridicate, iar pământul încă se cutremura sub ei. Jesper a tras din nou și a ratat. Nina a ridicat mâinile și a încercat să se concentreze asupra inimii băiatului, însă era mult dincolo de raza ei de acțiune.

A văzut-o pe Inej făcându-i semn lui Kaz. Fără să scoată o vorbă, Kaz s-a sprijinit cu spatele de cel mai apropiat monolit, împreunându-și mâinile în dreptul genunchiului. Pământul se legăna și se unduia, însă Kaz a rămas nemișcat, iar Inej și-a sprijinit piciorul în palmele lui și a sărit într-un arc elegant, dispărând fără zgomot în spatele monolitului. O clipă mai târziu, pământul s-a liniștit.

— Te poți bizui pe Fantomă când dai de greu, a spus Jesper.

S-au ridicat ametiți, învăluiți într-o liniște care părea ciudată după haosul dinainte.

— Wylan, a gâfâit Jesper, ridicându-se în picioare. Scoate-ne de aici.

Wylan a dat din cap, a scos din rucsac un bulgăre de culoarea chitului și l-a lipit cu grijă de monolitul cel mai apropiat.

— Toată lumea la pământ, le-a spus el.

S-au ghemuit unul lângă altul cât mai departe de monolitul cu pricina, apoi Wylan a lovit explozibilul cu palma și s-a aruncat la pământ, înghesuindu-se lângă Matthias și Jesper. Și-au acoperit toți urechile cu palmele, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Ce naiba? a zis Jesper.

Bum! Și monolitul a explodat, împroșcându-i cu gheață și bucăți de piatră.

Wylan era acoperit cu praf și avea o expresie ușor buimacă, dar era copleșit de o bucurie frenetică. Nina a izbucnit în râs:

— Încearcă măcar să lași impresia că știai c-o să meargă.

Au ieșit cu toții împleticindu-se din țarcul de monoliți, iar Kaz i-a făcut semn lui Jesper.

— Să aruncăm o privire. Să ne asigurăm că nu mai avem surprize.

Și au pornit în direcții diferite.

Nina și ceilalți au găsit-o pe Inej lângă tânărul Grisha, care tremura la picioarele ei. Era îmbrăcat cu haine de pânză măslinie și avea ochii sticloși. Din rana de glonț din coapsă îi curgea sânge, iar în dreapta pieptului avea înfipt un cuțit. Probabil că Inej îl aruncase spre el imediat ce ieșise din țarc.

Nina a îngenuncheat lângă el.

— Mai vreau puțin, a îngăimat tânărul Grisha. Încă puțin.

A apucat-o de mână pe Nina și abia atunci l-a recunoscut.

— Nestor?

Tânărul a tresărit când și-a auzit numele, dar nu părea s-o recunoască.

— Nestor, sunt eu, Nina.

Făcuse școala cu el în Micul Palat și fuseseră trimiși împreună la Keramzin. La încoronarea regelui Nikolai, furaseră împreună o sticlă de șampanie și băuseră pe malul lacului până li se făcuse rău. Era Fabrikator, un Durast specializat în metale, sticlă și fibre. Nina nu înțelegea nimic. Fabrikatorii făceau textile și arme. Nestor n-ar fi trebuit să fie capabil de lucrurile pe care tocmai le văzuseră.

— Te rog, a implorat-o el cu fața crispată. Mai am nevoie.

— De parem?

— Da, a scâncit el. Da, te rog.

— Pot să-ți vindec rana, Nestor, dacă stai nemișcat.

Era foarte slăbit, dar dacă i-ar fi putut opri sângerarea…

— N-am nevoie de ajutorul tău, a spus el furios, încercând să se îndepărteze de ea.

Nina s-a străduit să-l calmeze, coborându-i pulsul, dar îi era teamă ca nu cumva să-i oprească inima de tot.

— Te rog, Nestor. Te rog, nu te mai mișca.

Tânărul a început să țipe, încercând s-o lovească.

— Ține-l, a spus ea.

Matthias s-a apropiat s-o ajute, iar Nestor a ridicat brațele.

Pământul s-a ridicat și s-a ondulat, aruncându-i în spate pe Nina și pe ceilalți.

— Nestor, te rog! Lasă-ne să te ajutăm.

Tânărul s-a ridicat, clătinându-se pe piciorul rănit, și și-a scos cuțitul din coaste.

— Unde sunt? a strigat el. Unde au plecat?

— Cine?

— Shuhanii! s-a văitat el. Unde au plecat? Întoarceți-vă!

A făcut un pas șovăielnic, apoi încă unul.

— Întoarceți-vă! a strigat el încă o dată, apoi a căzut cu fața în zăpadă și a rămas nemișcat.

Nina s-a apropiat imediat de el și l-a întors pe spate. Tânărul avea zăpadă în ochi și în gură. Nina și-a așezat palmele pe pieptul lui, încercând să-i pornească inima, dar era inutil. Dacă n-ar fi fost slăbit de drog, rănile nu i-ar fi curmat viața. Însă trupul lui era o epavă, cu pielea lipită de oase și atât de palidă încât părea transparentă.

Nu e bine deloc, și-a spus Nina cu amărăciune. Practicarea Micii Științe îi făcea pe Grisha mai sănătoși, mai puternici. Era una dintre trăsăturile ei cele mai benefice. Dar corpul avea limite. Părea că drogul făcuse ca puterea lui Nestor s-o ia înaintea trupului. Pur și simplu îl secătuise.

Kaz și Jesper s-au întors gâfâind.

— Ați văzut ceva? a întrebat Matthias.

Jesper a dat din cap:

— Un grup de oameni care se îndreaptă spre sud.

— Nestor a întrebat de niște shuhani, a spus Nina.

— Știam că shuhanii vor trimite o echipă să-l recupereze pe Bo Yul-Bayur, a spus Kaz.

Jesper s-a uitat la trupul nemișcat al tânărului:

— Dar nu credeam că or să trimită Grisha. Sau poate sunt mercenari, nu?

Kaz a ridicat o monedă cu un cal gravat pe o parte și două chei încrucișate pe cealaltă.

— Am găsit-o în buzunarul Furtunosului, a spus el, aruncându-i moneda lui Jesper. E un wen ye shuhan. O Monedă de Trecere. Deci e o misiune guvernamentală.

— Cum ne-au găsit? a întrebat Inej.

— Poate au fost atrași de împușcăturile lui Jesper, a spus Kaz.

Jesper s-a zbârlit și a făcut semn spre Nina și Matthias:

— Sau poate i-au auzit pe ăștia doi urlând unul la altul. E posibil să ne fi urmărit de câțiva kilometri buni.

Nina încerca să înțeleagă ce auzea. Shuhanii nu foloseau Grisha ca soldați și nici nu erau ca fjerdanii – nu vedeau în puterea Grisha ceva nenatural sau respingător. Erau fascinați de ea. Dar tot considerau că Grisha erau niște sub-oameni. De ani de zile, guvernul shuhan îi captura și experimenta pe ei, încercând să identifice sursa puterii lor. N-ar fi folosit niciodată Grisha ca mercenari. Sau cel puțin așa fusese până atunci. Poate că parem-ul schimbase situația.

— Nu înțeleg, a spus Nina. Dacă au jurda parem, de ce mai vor să pună mâna pe Bo Yul-Bayur?

— E posibil să aibă o rezervă de jurda parem, dar să nu poată s-o producă singuri, a spus Kaz. Cel puțin așa crede Consiliul Comercial. Sau poate vor să se asigure că Bo Yul-Bayur nu dă formula altcuiva.

— Crezi că or să folosească Grisha drogați ca să încerce să intre în Curtea de Gheață? a întrebat Inej.

— Dacă mai au și alți Grisha, a spus Kaz. Eu, unul, asta aș face.

Matthias a clătinat din cap:

— Dacă ar fi avut un Sfâșie-Inimi, am fi fost morți cu toții.

— Chiar și așa, abia am scăpat cu viață, a spus Inej.

Jesper și-a aruncat pușca pe umăr:

— Wylan și-a făcut datoria.

Wylan a tresărit auzindu-și numele.

— Da?

— Mă rog, o mică parte.

— Să mergem, a spus Kaz.

— Trebuie să-i îngropăm, a spus Nina.

— Pământul e înghețat și nici nu avem timp pentru asta. Echipa shuhană se îndreaptă spre Djerholm. Nu știm câți Grisha mai au și e posibil ca echipa lui Pekka să fi intrat deja în Curtea de Gheață.

— Nu-i putem lăsa aici să-i mănânce lupii, a spus ea cu vocea sugrumată.

— Vrei să le faci un rug?

— Du-te naibii, Brekker.

— Fă-ți treaba, Zenik, a ripostat el. Nu te-am adus în Fjerda ca să te ocupi de ritualuri funerare.

Nina a ridicat mâinile:

— Dar ce-ai zice dacă ți-aș sparge capul ca pe un ou?

— Dragă Nina, nu vrei să vezi ce am în cap.

Nina a făcut un pas în față, dar Matthias s-a așezat în calea ei.

— Încetează, a spus el. Te ajut eu să sapi groapa.

Nina s-a uitat țintă la el. Matthias a scos un mic târnăcop din rucsac și i l-a dat Ninei, apoi a scos încă unul din rucsacul lui Jesper.

— Luați-o spre sud, le-a spus el celorlalți. Știu zona și o să am grijă să vă ajungem din urmă când se înnoptează. O să mergem mai repede pe cont propriu.

Kaz l-a privit în ochi:

— Să nu uiți de achitare, Helvar.

— Chiar e o idee bună să-i lăsăm singuri? a întrebat Wylan, în timp ce coborau panta.

— Nu, a răspuns Inej.

— Atunci de ce i-am lăsat?

— Va trebui să avem încredere în ei și mai încolo.

— Discutăm despre mica dezvăluire pe care a făcut-o Matthias în legătură cu loialitatea Ninei? a întrebat Jesper.

Nina abia a distins replica lui Kaz:

— Sunt sigur că nici despre mulți dintre noi nu s-ar putea spune că suntem viteji sau loiali.

Deși cu puțin înainte ar fi vrut să-l pocnească pe Kaz, în clipa aceea i-a fost recunoscătoare.

Matthias s-a îndepărtat câțiva pași de cadavrul lui Nestor. A înfipt târnăcopul în pământul înghețat, l-a smuls, apoi l-a înfipt din nou.

— Aici? a întrebat Nina.

— Vrei să-l îngropăm în altă parte?

— Nu… nu știu, a spus ea, apoi s-a uitat în jur la câmpurile albe, presărate cu crânguri de mesteceni. Totul pare la fel.

— Ai auzit de zeii noștri?

— De unii dintre ei, a spus ea.

— Dar de Djel sigur ai auzit.

— Izvorul.

Matthias a încuviințat din cap:

— Fjerdanii cred că toată lumea e conectată prin ape – mări, gheață, fluvii și râuri, ploi și furtuni. Toate îl hrănesc pe Djel și toate sunt hrănite de el. La noi, morții i se spune felötobjer – înrădăcinare. Când murim, suntem ca rădăcinile unui frasin și ne adăpăm din Djel oriunde am fi îngropați.

— De-aia îi ardeți pe Grisha în loc să-i îngropați?

A făcut o pauză, apoi a dat scurt din cap.

— Dar mă ajuți să-i înmormântez aici pe Nestor și pe Furtunos?

Matthias a dat din cap încă o dată, iar Nina a pus mâna pe târnăcop și a încercat să lovească în ritm cu el. Dar pământul era tare și neînduplecat. De fiecare dată când lovea pământul cu târnăcopul, mâinile îi tremurau dureros.

— Nestor n-ar fi trebuit să poată face ce-a făcut, a spus ea, cu mintea copleșită de gânduri. Niciun Grisha nu poate folosi puterea în felul ăsta. E cu totul neobișnuit.

Matthias a tăcut o clipă, apoi a spus:

— Acuma înțelegi mai bine ce înseamnă să te confrunți cu o putere atât de stranie? Să ai de-a face cu un dușman cu o forță supranaturală?

Nina a strâns târnăcopul mai tare. Sub efectul parem-ului, Nestor păruse o denaturare a tot ce admira ea la puterea Grisha. Oare la fel se uitau Matthias și ceilalți fjerdani la Grisha? O putere imposibil de înțeles, o încălcare a legilor naturii?

— Poate, a fost tot ce a răspuns ea.

— Ai zis că n-ai avut de ales în portul din Elling, a continuat el, fără să se uite la ea și fără să se oprească din săpat. Pentru că eram drüskelle? Plănuiseși totul de la început?

Nina și-a adus aminte de ultima zi pe care o petrecuseră singuri, de bucuria care i-a cuprins când au ajuns pe vârful unui deal abrupt și au văzut portul care se întindea la picioarele lor. Fusese uluită să-i audă pe Matthias spunând:

— Aproape că-mi pare rău, Nina.

— Aproape?

— Mi-e prea foame să-mi pară rău cu adevărat.

— În sfârșit, ai cedat influenței mele. Dar cum o să mâncăm dacă nu avem bani? a întrebat ea, în timp ce coborau dealul. Poate o să fiu nevoită să-mi vând părul frumos la un atelier de peruci ca să facem rost de bani.

— Lasă ideile astea, i-a răspuns el râzând.

Râsul lui devenise tot mai destins pe măsură ce străbăteau pustiul înzăpezit, ca și când Matthias ar fi devenit fluent într-o limbă nouă.

— Dacă ăsta e portul Elling, o să pot găsi un loc unde să stăm.

Nina s-a oprit, amintindu-și cu o limpezime teribilă în ce situație se afla. Era pe teritoriul dușmanului, fără niciun alt aliat în afară de un drüskelle care o aruncase într-o cușcă în urmă cu doar câteva săptămâni. Dar înainte să poată spune ceva, Matthias a adăugat:

— Îți datorez viața, Nina Zenik. O să te ducem acasă în siguranță.

Pe Nina a surprins-o cât de ușor i-a fost să aibă încredere în el. Și Matthias avea încredere în ea.

Acum, a izbit pământul cu târnăcopul, a simțit forța loviturii zgâlțâindu-i brațele și umerii și a spus:

— Erau Grisha la Elling.

Matthias s-a oprit cu târnăcopul în mână:

— Ce?

— Erau spioni care strângeau informații despre activitatea portului. M-au văzut intrând cu tine în piața principală și m-au recunoscut de la Micul Palat. Unul dintre ei te-a recunoscut și pe tine, Matthias. Te ținea minte dintr-o încăierare de la graniță.

Matthias stătea nemișcat.

— M-au abordat când tu te-ai dus să vorbești cu proprietarul pensiunii, a continuat Nina. I-am convins că și eu lucram sub acoperire. Voiau să te ia prizonier, dar le-am spus că nu erai singur, că ar fi fost prea riscant să încerce să te captureze imediat. Le-am promis că aveam să te duc la ei a doua zi.

— Și mie de ce nu mi-ai zis nimic?

Nina a aruncat târnăcopul:

— Să-ți spun că erau spioni Grisha în Elling? Făcuseși pace cu mine, dar nu mă puteam aștepta că n-o să-i dai în vileag.

Matthias a întors privirea, simțind cum îi zvâcnește un mușchi pe mandibulă. Nina avea dreptate.

— În dimineața aia, a spus el, pe chei…

— Trebuia să plecăm cât mai repede din Ellig. M-am gândit că, dacă aș putea găsi o navă pe care să ne putem ascunde… Dar probabil că Grisha au supravegheat pensiunea și ne-au văzut când am plecat. Când au apărut pe chei, mi-am dat seama că veniseră după tine, Matthias.

Dacă te-ar fi capturat, ai fi fost dus în Ravka, interogat și poate executat. Atunci am văzut nava comercială kerchiană. Știi ce legi are Kerchul împotriva sclaviei.

— Bineînțeles că știu, a răspuns el cu amărăciune.

— Te-am acuzat că ești negustor de sclavi. I-am implorat să mă salveze. N-am știut… Matthias, n-am știut că o să te închidă la Poarta Iadului.

Matthias a țintuit-o cu o privire aspră, strângând cu putere mânerul târnăcopului:

— Și de ce n-ai vorbit cu ei? De ce nu le-ai spus adevărul când am ajuns în Ketterdam?

— Am încercat. Jur! Am încercat să-mi retrag acuzațiile. Dar nu m-au lăsat să stau de vorbă cu un judecător. Nu m-au lăsat să te văd. Nu le puteam explica de unde aveam sigiliul negustorului de sclavi și nici de ce ți-am adus acuzațiile alea fără să dau în vileag acțiunile de spionaj ale Ravkăi. Aș fi pus în pericol Grisha aflați în misiune. Ar fi însemnat să-i condamn la moarte.

— Așa că m-ai lăsat să putrezesc la Poarta Iadului.

— Aș fi putut să mă întorc în Ravka. Pe toți sfinții, chiar îmi doream. Dar am rămas în Ketterdam. Am cheltuit banii pe care i-am câștigat ca să mituiesc funcționari, am făcut o petiție la Curte…

— Ai făcut orice, numai adevărul nu l-ai spus.

Nina voia să fie afectuoasă, să-i spună că-i părea rău, că se gândise la el zi și noapte, dar încă avea proaspătă în minte imaginea rugului.

— Am încercat să-mi protejez semenii, pe care tu te-ai străduit toată viața să-i extermini.

Matthias a izbucnit în râs, răsucind târnăcopul în mâini:

— *Wanden olstrum end kendesorum.*

Era prima parte dintr-un proverb fjerdan: Apa aude și înțelege. Păreau niște vorbe blânde, dar Matthias era sigur că Nina știa și continuarea.

— *Isen ne bejstrum, a adăugat ea.*

Apa aude și înțelege. Gheața nu iartă.

— Și ce-o să faci acum, Nina? O să-i trădezi din nou pe cei pe care îi numești prieteni, de dragul semenilor tăi Grisha?

— Ce?

— Nu-mi spune că ai de gând să-l lași pe Bo Yul-Bayur în viață.

Matthias o cunoștea bine. Cu fiecare lucru pe care îl afla despre jurda parem, Nina era tot mai convinsă că singurul mod de a-i proteja pe Grisha era să-l omoare pe omul de știință. Și-a amintit de Nestor care, cu ultima suflare, își implora stăpânii shuhani să se întoarcă.

— Nu suport gândul ca semenii mei să fie sclavi, a recunoscut ea. Dar am o datorie de plătit, Matthias. Achitarea e ispășirea mea și n-am să fiu din nou cea care stă în calea libertății tale.

— Nu vreau achitarea.

Nina s-a uitat țintă la el:

— Dar…

— Poate că Grisha vor deveni sclavi. Sau poate vor deveni o forță de neoprit. Dacă Yul-Bayur supraviețuiește și se află secretul jurdei parem, orice e posibil.

S-au privit în ochi câteva clipe. Soarele se apropia de orizont, împrăștiindu-și razele aurii peste întinderea de zăpadă. Nina vedea blondul genelor lui Matthias pe sub antimoniul negru cu care i le vopsise. În scurtă vreme, trebuia să-l retușeze din nou.

În zilele de după naufragiu, ajunseseră la un armistițiu dificil. Apoi se născuse între ei ceva mai puternic decât afecțiunea, conștiința că amândoi erau soldați, că, într-o altă viață, ar fi putut fi aliați, nu dușmani. Asta simțea Nina și acum.

— Ar însemna să-i trădez pe ceilalți, a spus ea. Dacă Bo Yul-Bayur moare, n-or să-și mai primească recompensa de la Consiliul Comercial.

— Adevărat.

— Iar Kaz o să ne omoare pe amândoi.

— Dacă află adevărul.

— Ai încercat să-l minți pe Kaz Brekker?

Matthias a ridicat din umeri:

— Atunci o să murim așa cum am trăit.

Nina s-a uitat la trupul slăbit al lui Nestor:

— Pentru o cauză.

— Suntem de acord în privința asta, a spus Matthias. Bo Yul-Bayur n-o să plece în viață de la Curtea de Gheață.

— Ne-am înțeles, a spus ea în kerchiană, limba comercianților, o limbă care nu aparținea niciunuia dintre ei.

— Ne-am înțeles, a răspuns el.

Matthias a ridicat târnăcopul și a izbit pământul cu putere, ca și când ar fi făcut o declarație. Nina și-a ridicat târnăcopul și a făcut la fel. Fără să mai spună nimic, au continuat să facă groapa, săpând într-un ritm hotărât.

Kaz avea dreptate măcar într-o privință: ea și Matthias găsiseră, în sfârșit, un lucru asupra căruia erau de acord.

Partea a patra.
Arta căderii

21. Inej

Inej simțea că ea și Kaz se transformaseră în niște soldați gemeni, mărșăluind împreună, prefăcându-se că totul era bine, ascunzându-și rănile și vânătăile de restul echipei.

Au mai avut nevoie de două zile ca să ajungă la stâncile care se înălțau deasupra Djerholmului. Drumul devenea tot mai ușor pe măsură ce înaintau spre sud, apropiindu-se de coastă. Vremea se încălzise, pământul începuse să se dezghețe și apăruseră primele semne ale primăverii. Își închipuise că Djerholmul avea să semene cu Ketterdamul – un labirint de străzi negre, maro și cenușii, învăluite în ceață și fum de cărbuni, un port plin de nave, fremătând de viață ca orice oraș comercial. Și într-adevăr, portul Djerholmului era plin de nave, dar străzile erau curate și înaintau ordonat spre mare, iar casele erau vopsite în culori vii – roșu, galben, roz, albastru –, ca o sfidare a ținuturilor albe și a iernilor lungi din nord. Până și depozitele de pe chei erau vopsite în culori vesele. Djerholmul arăta așa cum își imagina ea orașele când era mică – totul ordonat și frumos colorat.

Oare Ferolind deja aștepta în port, legată în dana ei, arborând drapelul kerchian și steagul distinctiv – jumătate portocaliu, jumătate verde – al Companiei Haanraadat? Dacă totul mergea cum spera Kaz, în noaptea zilei următoare aveau să coboare pe chei cu Bo Yul-Bayur, să urce în navă și să dispară în larg înainte să-și dea seama cineva din Fjerda ce se întâmplase. Dar prefera să nu se întrebe cum ar fi arătat noaptea următoare dacă nu le ieșea planul.

Inej s-a uitat spre Curtea de Gheață, care se înălța ca o uriașă santinelă albă pe o stâncă impunătoare de deasupra portului. Matthias spusese că stâncile acelea erau imposibil de escaladat, iar Inej a trebuit să recunoască în sinea ei că ar fi fost o provocare chiar și pentru ea. Păreau să aibă o înălțime amețitoare, iar din depărtare, versanții lor de calcar alb păreau curați și strălucitori ca gheața.

— Tunuri, a spus Jesper.

Kaz a mijit ochii și s-a uitat la tunurile masive îndreptate spre golf:

— Am spart bănci, depozite, vile, muzee, case de bani, o bibliotecă de cărți rare și, odată, dormitorul unui diplomat kaelish invitat la Ketterdam, a cărui soție era pasionată de smaralde. Dar niciodată nu s-a tras cu tunul după mine.

— Are și noutatea avantajele ei, a comentat Jesper.

Inej a strâns din buze:

— Să sperăm că n-o să se ajungă la tunuri.

— Tunurile alea sunt puse acolo să oprească armatele invadatoare, a spus Jesper încrezător. N-au cum să nimerească o goeletă micuță care taie valurile, îndreptându-se spre bogăție și glorie.

— O să te citez când o să-mi aterizeze o ghiulea în poală, a spus Nina.

S-au strecurat cu ușurință în șirul de călători și comercianți la răscrucea unde drumul pietros se unea cu drumul dinspre miazănoapte care ducea la Djerholmul de Nord – o prelungire dezlânată a capitalei, o îngrămădire de prăvălii, piețe și hanuri ce deserveau atât gărzile și personalul de la Curtea de Gheață, cât și pe călători. Din fericire, mulțimea era atât de pestriță, încât încă un grup de străini nu avea să atragă atenția, iar Inej deja se simțea un pic mai ușurată. Își făcuse griji că ea și Jesper puteau fi periculos de neobișnuiți în marea de blonzi din capitala Fjerdei. Poate că echipa shuhană se bizuia și ea pe mulțimea aceea amestecată pentru a trece neobservată.

Peste tot se vedeau semnele sărbătorii Hringkälla. În vitrinele prăvăliilor erau aranjați cu migală biscuiți cu piper în formă de lupi, alții erau atârnați ca ornamente în copacii înalți, cu crengi răsucite, de pe marginea drumului, iar podul care trecea peste gura de vărsare a fluviului era împodobit cu panglici colorate în argintiul fjerdan. Era podul pe care trebuia să-l traverseze ca să ajungă la Curtea de Gheață. Oare mâine aveau să-l traverseze înapoi victorioși?

— Ce sunt astea? a întrebat Wylan, oprindu-se lângă taraba unui vânzător ambulant plină cu ghirlande împletite din crengi răsucite și panglici argintii.

— Crengi de frasin, a răspuns Matthias. Sunt închinate lui Djel.

— Trebuie să fie un frasin și în mijlocul Insulei Albe, a spus Nina, ignorând privirea încruntată pe care i-a aruncat-o fjerdanul. Acolo se adună drüskelle pentru ceremonia numită Ziua Ascultării.

Kaz a bătut cu bastonul în pământ:

— De ce aud asta abia acuma?

— Frasinul e hrănit de spiritul lui Djel, a spus Matthias. Acolo îi putem auzi vocea cel mai bine.

Lui Kaz i-au scăpărat ochii:

— Nu asta am întrebat. De ce nu apare în schițele noastre?

— Pentru că e cel mai sfânt loc din Fjerda și nu e esențial pentru misiunea noastră.

— Eu hotărăsc ce-i esențial. Mai e vreun lucru pe care, în marea ta înțelepciune, ai hotărât să-l lași deoparte?

— Curtea de Gheață e un ansamblu vast, a spus Matthias, întorcând spatele. N-am cum să-mi amintesc fiecare crăpătură și fiecare ungher.

— Atunci să sperăm că nu se ascunde nimic în ungherele alea.

Djerholmul de Nord nu avea un centru propriu-zis, iar majoritatea tavernelor, hanurilor și prăvăliilor erau îngrămădite în jurul colinei care ducea la Curtea de Gheață. Kaz i-a plimbat aparent la întâmplare pe străzi, până a dat peste o tavernă dărăpănată numită Gestinge.

— Aici? s-a plâns Jesper, aruncând o privire în salonul rece și umed.

Întreg localul putea a usturoi și a pește.

Kaz a aruncat în sus o privire plină de înțeles și a spus:

— Pe terasă.

— Oare ce-o fi însemnând gestinge? s-a întrebat Inej cu voce tare.

— „Paradis“, i-a răspuns Matthias.

Până și el avea îndoieli în legătură cu localul.

Nina a găsit o masă pe terasa amenajată deasupra tavernei. Era aproape pustie, vremea fiind încă prea rece ca să atragă mușterii. Sau poate fuseseră speriați de mâncare – hering în ulei rânced, pâine neagră uscată și un fel de unt acoperit cu mucegai.

Jesper s-a uitat în farfuria lui și a oftat:

— Kaz, dacă vrei să mă omori, să știi că prefer glonțul, nu otrava.

Nina a strâmbat din nas:

— Când nu vreau eu să mănânc ceva, poți să fii sigur că e o problemă.

— Am venit aici pentru priveliște, nu pentru mâncare.

De la masa lor aveau o perspectivă limpede – deși îndepărtată – asupra porții exterioare a Curții de Gheață și asupra primului punct de control. Acesta era construit sub o arcadă albă alcătuită din doi lupi de piatră monumentali, ridicați pe picioarele din spate deasupra drumului care urca spre Curte. În timp ce ciuguleau din farfurie, Inej și ceilalți se uitau la lumea care intra și ieșea pe poartă, așteptând să zărească furgoanele temniței. Lui Inej îi revenise, în sfârșit, apetitul și în ultima vreme mâncase cât de mult putuse, să-și recapete forțele, dar bucata de piele care plutea în supa din fața ei îi cam tăia pofta.

Taverna nu avea cafea, așa că au fost nevoiți să comande ceai și păhărele de brännvin care le ardea gâtul, dar îi ajuta să se încălzească, mai ales că vântul se întețise, fluturând panglicile argintii legate de crengile de frasin care împodobeau strada.

— În curând o să devenim suspecți, a spus Nina. Nu e genul de local unde oamenilor le place să întârzie.

— Poate că n-au pe nimeni de dus la închisoare, a sugerat Wylan.

— Întotdeauna e cineva de dus la închisoare, a răspuns Kaz, făcând semn cu bărbia spre drum. Ia uitați.

Un furgon pătrățos s-a oprit în fața punctului de control. Era tras de patru cai și avea acoperișul și laturile înalte ale furgonului acoperite cu prelată neagră. Ușa din spate era de fier și avea zăvor cu lacăt.

Kaz a băgat mâna în buzunarul hainei.

— Poftim, a spus el, dându-i lui Jesper o carte subțire cu o copertă elaborată.

— O să ne citim unul altuia?

— Deschide-o la sfârșit.

Jesper a deschis-o și s-a uitat nedumerit la ultima pagină:

— Așa, și?

— Ridic-o, să nu fim nevoiți să ne uităm la fața ta urâtă.

— Fața mea are personalitate. În plus… Ah!

— O lectură excelentă, nu?

— Cine ar fi zis că mă pricep la literatură?

Jesper i-a dat-o lui Wylan, care a luat-o cu grijă:

— Ce scrie?

— Uită-te singur, a spus Jesper.

Wylan s-a încruntat și a ridicat-o, apoi a zâmbit:

— De unde o ai?

A venit și rândul lui Matthias, care a scos un mormăit surprins.

— E ceea ce se numește o carte fără spate, le-a explicat Kaz.

Inej a luat cartea de la Nina și a ridicat-o în dreptul ochilor. Paginile erau pline cu predici obișnuite, dar coperta din spate, frumos împodobită, ascundea două lentile care funcționau ca o lunetă. Kaz îi ceruse lui Inej ca, la Clubul Ciorii, să fie atentă la femeile care foloseau cărți asemănătoare, dar prevăzute cu oglinzi, cu ajutorul cărora puteau vedea cărțile unui jucător din celălalt capăt al salonului și să le facă semne partenerilor de la masă.

— Ingenios, a spus Inej, uitându-se prin lentile.

Pentru ospătăriță și ceilalți clienți de pe terasă, părea că își dădeau o carte unul altuia, discutând un pasaj interesant. În realitate, uitându-se în carte, Inej vedea mărite poarta și furgonul oprit în fața ei.

Poarta dintre lupii ridicați pe picioarele din spate era din fier forjat, avea emblema frasinului sfânt și fusese înconjurată de un gard înalt cu țepi, care împrejmuia tot perimetrul Curții de Gheață.

— Patru gărzi, a observat Inej.

Exact cum spusese Matthias. Doi stăteau de o parte și de alta a gheretei din fața porții, iar unul vorbea cu vizitiul furgonului, care i-a înmânat un teanc de documente.

— Sunt prima linie de apărare, a spus Matthias. Aici se verifică documentele și identitatea nou-sosiților și se hotărăște dacă cineva necesită cercetări suplimentare. Mâine pe vremea asta, coada din fața porții o să se întindă până la pod și o să fie plină cu musafiri veniți pentru Hringkälla.

— Până atunci o să fim înăuntru, a spus Kaz.

— Cât de des circulă furgoanele? a spus Jesper.

— Depinde, a spus Matthias. De obicei, dimineața. Uneori, după-amiaza. Dar nu cred c-or să vrea ca prizonierii să vină în același timp cu musafirii.

— Atunci va trebui să fim în furgonul de dimineață, a spus Kaz.

Inej a ridicat din nou cartea cu lentile. Vizitiul purta o uniformă asemănătoare cu ale gărzilor de la poartă, dar nu aveau nici banduliere, nici trese. Vizitiul a coborât de pe capră și s-a dus să descuie ușa de fier a furgonului.

— Pe toți sfinții, a spus Inej când s-a deschis ușa.

Zece prizonieri erau așezați pe două bănci lungi cât furgonul, cu saci negri pe cap și cu cătușe la mâini și la picioare.

Inej i-a dat cartea înapoi lui Matthias și, pe măsură ce trecea de la unul la altul, a simțit cum creșteau temerile în rândul echipei. Numai Kaz părea netulburat.

— Cu saci în cap și încătușați la mâini și la picioare? a spus Jesper. Sigur nu putem intra ca artiști? Din câte-am auzit, Wylan face furori cu flautul.

— Intrăm ca infractori. Ceea ce suntem, a spus Kaz.

Nina s-a uitat prin lentilele cărții:

— Fac numărătoarea.

Matthias a dat din cap:

— Dacă procedura nu s-a schimbat, o să facă o numărătoare rapidă la primul punct de control, apoi încă o numărătoare la al doilea, unde o să inspecteze interiorul furgonului și o să se uite și sub el, să vadă dacă nu cumva transportă marfă de contrabandă.

Nina i-a dat cartea lui Inej.

— Când o să deschidă ușa, a spus ea, vizitiul o să observe că sunt șase prizonieri în plus.

— De parcă eu nu m-aș fi gândit la asta, a spus Kaz sec. Se vede că n-ai furat niciodată din buzunare.

— Iar la tine se vede că nu te-ai gândit niciodată suficient la frizură.

Kaz s-a încruntat, trecându-și stânjenit o mână prin părul de la tâmplă:

— Frizura mea n-are niciun defect care să nu poată fi îndreptat cu patru milioane de kruge.

Jesper a înclinat capul într-o parte și ochii lui cenușii au scăpărat:

— O să folosim un biscuit de fugă, nu?

— Exact.

— Nu știu ce-i ăla, biscuit de fugă, a spus Matthias.

Nina i-a aruncat o privire încruntată lui Kaz:

— Nici eu. Nu cunoaștem argoul la fel de bine ca tine, Mâini-Murdare.

— Și nici n-o să-l știți vreodată, a spus Kaz relaxat. Mai țineți minte discuția noastră despre țintă?

Wylan s-a crispat.

— Să zicem că ținta e un turist care se plimbă prin Butoi, a continuat Kaz. A auzit că e o zonă unde se fură, așa că își tot pipăie portofelul, să se asigure că-l are în buzunar, felicitându-se pentru cât de atent și precaut este. Nu-l prostește nimeni pe el. Dar ce face, de fapt, de fiecare dată când își pipăie buzunarul de la spate sau pieptul hainei? Le spune tuturor hoților de pe Doagă unde anume își ține mălaiul.

— Pe toți sfinții, a mormăit Nina. Cred că am făcut și eu așa.

— Toată lumea face așa, a spus Inej.

Jesper a ridicat o sprânceană:

— Nu toată lumea.

— Tu nu, dar numai pentru că n-ai nimic în buzunar, a ripostat Nina.

— Asta-i o răutate.

— Ba e un fapt.

— Faptele sunt pentru cei lipsiți de imaginație, a spus Jesper, dând disprețuitor din mână.

— Ei bine, a continuat Kaz, un hoț prost, unul lipsit de experiență, se repede să-i fure portofelul și o ia la fugă. Cea mai sigură cale să fii înhățat de stadwatch. Dar un hoț adevărat – ca mine – șterpelește portofelul și pune altceva în locul lui.

— Un biscuit?

— „Biscuit de fugă“ e doar un nume. Poate să fie o piatră, un săpun, ba chiar și o chiflă, dacă are dimensiunea potrivită. Un hoț adevărat poate să estimeze greutatea unui portofel după cum atârnă haina țintei. Apoi face schimbul pe nesimțite, iar biata țintă continuă să-și pipăie satisfăcută buzunarul. Nu-și dă seama că a fost fraierit decât atunci când merge la restaurant și vrea să-și plătească omleta sau friptura. Moment în care hoțul e undeva la adăpost, numărându-i paralele.

Wylan s-a răsucit nemulțumit în scaun:

— A înșela oameni nevinovați nu-i un lucru de care să fii mândru.

— Ba este, dacă o faci bine, a răspuns Kaz, apoi a făcut semn cu capul spre furgonul care acum înainta hodorogind pe drumul către Curtea de Gheață și al doilea punct de control. Noi o să fim biscuitul, a adăugat el.

— Stai un pic, a spus Nina. Ușa se încuie pe dinafară. Cum o să intrăm în furgon și o să încuiem ușa la loc?

— Asta e o problemă numai dacă n-ai la dispoziție un hoț adevărat. Lasă încuietorile în seama mea.

Jesper și-a întins picioarele lungi:

— Deci trebuie să descuiem furgonul, să descătușăm și să neutralizăm șase prizonieri, apoi să le luăm locurile și să încuiem furgonul la loc fără ca gărzile sau ceilalți prizonieri să se prindă?

— Exact.

— Mai ai și alte sarcini imposibile pentru noi?

Un zâmbet abia perceptibil a fluturat pe buzele lui Kaz:

— O să fac o listă.

*

Lăsând deoparte ce înseamnă un hoț adevărat, lui Inej i-ar fi plăcut

un somn adevărat într-un pat adevărat, dar cu siguranță nu aveau să doarmă confortabil într-un han, dat fiind că trebuia să se strecoare într-un furgon de pușcărie și apoi în Curtea de Gheață înainte să înceapă Hringkälla. Aveau prea multe de făcut.

Nina a fost trimisă să stea de vorbă cu localnicii ca să descopere unde ar fi fost cel mai bine să atace furgonul. După heringul înfiorător de la Gestinge, îi ceruseră lui Kaz să meargă într-un loc unde puteau găsi ceva comestibil, urmând s-o aștepte pe Nina într-o plăcintărie aglomerată, bând cafea fierbinte amestecată cu ciocolată la o masă pe care erau împrăștiate grămăjoare unsuroase de firimituri de la plăcintele și prăjiturile pe care le mâncaseră. Inej a observat că Matthias nu se atinsese de cana lui de cafea, care se răcea încetul cu încetul, în timp ce el se uita pe fereastră.

— Îmi închipui că trebuie să-ți fie greu, i-a spus ea cu glas scăzut. Să fii aici, dar să nu fii cu adevărat acasă.

Matthias s-a uitat în cană:

— N-ai idee.

— Ba cred că am. N-am mai fost acasă de mult.

Kaz s-a întors și a început să vorbească cu Jesper. Părea să facă asta ori de câte ori Inej spunea că ar vrea să se întoarcă în Ravka. Bineînțeles, Inej nu putea fi sigură că avea să-și găsească părinții în același loc. Suli erau nomazi. Pentru ei, „acasă“ era, de fapt, familia.

— Îți faci griji că Nina e singură pe străzi? a întrebat Inej.

— Nu.

— Se pricepe de minune să tragă oamenii de limbă. E o actriță înnăscută.

— Știu, a spus el posomorât. Poate să fie orice pentru oricine.

— Se pricepe cel mai bine să fie Nina.

— Și cine e Nina?

— Cred că știi mai bine decât oricare dintre noi.

Matthias și-a încrucișat pe piept brațele uriașe.

— E curajoasă, a spus el fără tragere de inimă.

— Și amuzantă.

— Și nesăbuită. Nu totul trebuie să fie o glumă.

— Îndrăzneață.

— Zgomotoasă.

— Atunci de ce o cauți cu privirea prin mulțime?

— Ba nu o caut, a protestat Matthias.

Inej a râs de încruntătură lui feroce, iar el și-a trecut un deget printr-o grămăjoară de firimituri:

— Nina e tot ce spui tu. E prea mult.

— Hm, a răspuns Inej, luând o gură de cafea. Poate că nu ești tu suficient.

Înainte ca Matthias să mai poată spune ceva, s-a auzit clopotul de la

intrare și Nina a intrat în plăcintărie rumenă în obraji, cu superbul ei păr castaniu înfoiat.

— Cineva să-mi dea imediat prăjituri! a cerut ea hotărât.

În ciuda bombănelilor lui Matthias, Inej era sigură că expresia de ușurare de pe chipul lui nu era doar în mintea ei.

*

Ninei îi trebuise mai puțin de o oră să descopere că, în drum spre Curtea de Gheață, majoritatea furgoanelor de pușcărie treceau pe lângă un local numit Halta Temnicerului. Inej și ceilalți a trebuit să iasă din Djerholmul de Nord și să meargă aproape trei kilometri ca să dea de taverna cu pricina. Era prea plină de fermieri și muncitori autohtoni ca să le poată fi de folos, așa că au mers mai departe, iar când au găsit un loc ferit, cu un pâlc de copaci suficient de mare pentru scopul lor, Inej a simțit că era gata să se prăbușească. Le-a mulțumit sfinților ei pentru energia aparent nelimitată a lui Jesper, care s-a oferit să meargă singur mai departe în recunoaștere. Când avea să treacă furgonul, urma să le facă semnal celorlalți cu un trasor și să se întoarcă la ei în fugă.

Ninei i-a luat câteva minute să retușeze brațul lui Jesper, ascunzând tatuajul Scursurilor și lăsându-i pe piele o pată roșie. Avea să se ocupe de tatuajele lui Kaz și de al ei în noaptea aceea. Era posibil ca nimeni din închisoare să nu recunoască însemnele bandelor și bordelurilor din Ketterdam, dar nu aveau niciun motiv să-și asume riscuri.

— Fără bocitoare, a spus Jesper și a luat-o din loc în lumina amurgului, înaintând repede cu picioarele lui lungi.

— Fără înmormântări, i-au răspuns ei.

Inej a spus și o rugăciune pentru el. Știa că Jesper era bine înarmat și putea să-și poarte de grijă, dar silueta lui deșirată și pielea zemenită erau suficient de insolite cât să nu stea liniștită.

Și-au făcut tabăra într-o vâlcea uscată, mărginită de un păienjeniș de tufișuri și, în timp ce câte unul stătea de veghe, ceilalți moțăiau pe pământul pietros. Deși era obosită, Inej credea că nu va putea dormi, dar după ce s-a întins pe jos, s-a mai trezit abia când soarele era mult deasupra lor – o pată strălucitoare pe un cer mohorât. Probabil era trecut de prânz. Nina era lângă ea, ținând în mână unul dintre biscuiții cu piper în formă de lup pe care îi cumpărase din Djerholmul de Nord. Inej a văzut că cineva făcuse un foc mic, în a cărui cenușă se vedeau rămășițe de parafină topită.

— Unde sunt ceilalți? a întrebat, uitându-se în vâlceaua goală.

— Au ieșit la drum. Kaz a spus că ar fi bine să te lăsăm să mai dormi.

Inej s-a frecat la ochi. S-a gândit că i se făcuse o concesie pentru că

fusese rănită. Poate că nu-și ascunsese tocmai bine oboseala. Dintr-odată s-au auzit câteva pocnituri dinspre drum, care au făcut-o să sară în picioare și să-și scoată cuțitele.

— Ușurel, i-a spus Nina. E Wylan.

Probabil Jesper deja le dăduse semnalul. Inej a luat biscuitul de la Nina și s-a dus în grabă lângă Kaz și Matthias, care se uitau la Wylan în timp ce acesta își făcea de lucru la baza unui brad gros. S-a auzit încă o serie de pocnituri, iar de la baza trunchiului s-au ridicat câțiva norișori de fum alb. O clipă, a părut că n-o să se întâmple nimic, dar apoi rădăcinile i s-au desprins din pământ, răsucindu-se și ofilindu-se.

— Ce-a fost asta? a întrebat Inej.

— Concentrat de sare, a spus Nina.

Inej a înclinat capul într-o parte:

— Cumva Matthias… se roagă?

— Rostește o binecuvântare. Așa fac fjerdanii când taie un copac.

— De fiecare dată?

— Binecuvântările depind de cum ai de gând să folosești lemnul. Există o binecuvântare pentru case, una pentru poduri, i-a explicat ea, iar după o pauză a adăugat: și una pentru surcele.

Le-a luat mai puțin de un minut să doboare copacul în așa fel încât să blocheze drumul. Întrucât avea rădăcinile intacte, părea că se prăbușise singur, răpus de vreo boală.

— Când se oprește furgonul, copacul o să ne ofere cam cinșpe minute, nu mai mult, a spus Kaz. Să vă mișcați rapid. Prizonierii o să aibă saci pe cap, dar tot o să audă, așa că să nu scoateți niciun cuvânt. Nu trebuie să trezim suspiciuni. O să-și închipuie că e o oprire de rutină și vrem să rămână cu ideea asta.

Așteptând în vâlcea împreună cu ceilalți, Inej s-a gândit la tot ce ar fi putut merge prost. Prizonierii ar fi putut să nu aibă saci pe cap, sau poate că în furgon era și o gardă. Și dacă planul lor reușea? Ei bine, atunci ar fi devenit prizonieri în drum spre Curtea de Gheață – perspectivă la fel de puțin îmbucurătoare ca un eventual eșec.

Tocmai când începuse să se întrebe dacă nu cumva Jesper se înșelase și trimisese trasorul prea devreme, Inej a văzut apropiindu-se un furgon de pușcărie. A trecut pe lângă ei și s-a oprit în fața copacului. L-a auzit pe vizitiu înjurând și vorbind cu colegul lui.

Au coborât amândoi de pe capră și s-au apropiat de copac. Au stat și s-au uitat la el mai bine de un minut. Garda mai robustă și-a dat jos pălăria și s-a scărpinat pe burtă.

— Cât de puturoși or fi? a bombănit Kaz.

În cele din urmă, au părut să accepte că bradul n-o să se mute singur. S-au întors la furgon, au scos un colac greu de funie și au deshămat un cal să tragă copacul din drum.

— Fiți pregătiți, le-a spus Kaz.

Apoi a ieșit tiptil din vâlcea și s-a apropiat de partea din spate a furgonului. Și-a lăsat bastonul în vâlcea și, dacă avea dureri în picior, le ascundea bine. Și-a scos șperaclele din căptușeala hainei și a apucat lacătul cu grijă, aproape tandru. L-a descuiat în câteva secunde și a tras zăvorul. A aruncat o privire spre cele două gărzi fjerdane care legau funia de copac, apoi a deschis ușa.

Inej s-a încordat, așteptând semnalul. Dar semnalul n-a venit. Kaz pur și simplu stătea în fața ușii, uitându-se în furgon.

— Ce se întâmplă? a șoptit Wylan,

— N-or fi având saci pe cap? a răspuns Inej.

Dar nu avea cum să vadă dintr-o parte și, întrucât nu puteau să se ascundă toți odată în spatele furgonului, a zis:

— Mă duc până acolo.

A ieșit din vâlcea și s-a strecurat în spatele furgonului. Kaz încă stătea în fața ușii, perfect nemișcat. Inej l-a atins ușor pe umăr, iar el a tresărit. Kaz Brekker a tresărit. Ce se întâmplase? Dar nu putea să-l întrebe, pentru că și-ar fi trădat prezența față de prizonieri. A aruncat și ea o privire înăuntru.

Toți prizonierii erau încătușați și aveau saci negri pe cap. Dar erau mult mai mulți decât în furgonul pe care îl văzuseră la punctul de control și, în loc să stea jos, legați de bănci, stăteau în picioare, înghesuiți unii în alții. Aveau cătușe la mâini și la picioare, iar la gât, cercuri de fier agățate de cârlige fixate în tavan. Dacă vreun prizonier se cocoșa sau se apleca prea mult într-o parte, risca să rămână fără aer din cauza cercului. Era cât se poate de incomod, însă fiind atât de înghesuiți, era puțin probabil ca vreunul să cadă și să se sufoce.

Inej i-a dat încă un mic ghiont lui Kaz, care, deși era palid ca și ceara, măcar n-a rămas pe loc, ci s-a urcat în furgon cu mișcări greoaie și a început să descuie cercurile prizonierilor.

Inej i-a făcut semn lui Matthias, care a ieșit din vâlcea și a venit lângă ei.

— Ce se întâmplă? a întrebat unul dintre prizonieri în ravkană cu spaimă în glas.

— Tig! l-a mustrat Matthias aspru în fjerdană.

Prizonierii au fremătat, ca și când ar fi luat cu toții poziție de drepți. Fără să vrea, Inej s-a îndreptat și ea de spate. Rostind acel cuvânt, atitudinea lui Matthias se schimbase dintr-odată, ca și când cu acel ordin apăsat intrase din nou în uniforma de drüskelle. Inej s-a uitat încordată la el. Începuse să se simtă în largul ei cu Matthias, ceea ce nu era tocmai înțelept.

Kaz a descuiat cătușele de la mâinile și picioarele a șase prizonieri, iar Inej și Matthias i-au dat jos unul câte unul. Nu aveau timp să se gândească la înălțime sau constituție, nici să verifice dacă eliberaseră bărbați sau femei. I-au condus la marginea vâlcelei, stând cu ochii pe

gărzile care eliberau drumul.

— Ce se întâmplă? a îndrăznit să întrebe unul dintre prizonieri.

Dar încă un „Tig!“ din partea lui Matthias l-a redus la tăcere.

Nina le-a scăzut pulsul până i-a adormit, și abia apoi le-a scos Wylan sacii de pe cap: patru bărbați – dintre care unul foarte bătrân –, o femeie de vârstă mijlocie și un băiat shuhan. Nu era o selecție ideală, dar nu le rămânea decât să spere că gărzile nu aveau să facă o verificare amănunțită. La urma urmelor, ce probleme putea să facă un grup de prizonieri încătușați?

Nina le-a injectat celor șase un somnifer ca să nu se trezească prea repede, după care, Wylan și Matthias i-au coborât în vâlceaua din spatele copacilor.

— Pur și simplu îi lăsăm acolo? i-a șoptit Wylan lui Inej când a ajuns în spatele furgonului, ținând sacii în mână.

Inej avea privirea ațintită asupra celor doi fjerdani care mutau copacul și nu s-a uitat la Wylan când i-a răspuns:

— O să se trezească în scurt timp și o s-o ia la fugă. S-ar putea chiar să ajungă pe coastă și să-și recâștige libertatea. Le facem o favoare.

— Nu pare o favoare. Pare mai degrabă că-i lăsăm în șanț.

— Taci, i-a poruncit ea.

Nu era nici momentul, nici locul pentru considerații morale. Dacă Wylan nu știa diferența dintre a fi încătușat și a fi liber, avea s-o afle în curând.

Inej a dus o mână la gură, a făcut-o căuș și a imitat strigătul unei păsări. Mai avea patru, poate cinci minute până ce gărzile aveau să elibereze drumul. Din fericire, cei doi fjerdani făceau multă gălăgie, îndemnând calul și strigând unul la altul.

Matthias l-a încătușat mai întâi pe Wylan, apoi pe Nina. Inej l-a văzut încordându-se când Nina și-a ridicat părul să-i pună cercul la gât. După ce i l-a prins, Nina s-a uitat la el peste umăr și privirea pe care au schimbat-o ar fi putut topi kilometri de gheață nordică. Matthias a întors repede capul, iar Inej mai avea un pic și izbucnea în râs. Deci doar de atât era nevoie ca să se transforme la loc dintr-un drüskelle într-un băiat.

Apoi a venit rândul lui Jesper, care se întorsese în fugă și încă gâfâia. Când Inej i-a pus sacul pe cap, Jesper i-a făcut cu ochiul. Gărzile strigau în continuare.

Inej i-a prins cercul lui Matthias și s-a ridicat pe vârfuri să-i pună sacul, iar când a dat să i-l pună și Ninei, aceasta și-a fluturat pleoapele, făcând semn din cap spre ușa furgonului – voia să vadă cum o să încuie Kaz lacătul.

— Uită-te, i-a șoptit Inej.

Kaz i-a făcut semn lui Inej, care a sărit jos, a închis ușa, a tras zăvorul și a încuiat lacătul. O clipă mai târziu, ușa s-a deschis din

partea opusă. Kaz scosese balamalele – era un șiretlic pe care îl folosiseră de multe ori când o încuietoare era prea complicată ca s-o poată sparge repede sau când voiau să lase impresia că furtul fusese opera cuiva din interior. Metoda ideală pentru a înscena sinucideri, îi spusese Kaz cândva, iar Inej nu-și dăduse seama dacă vorbea serios.

Inej a aruncat o ultimă privire la cele două gărzi, care dăduseră copacul la o parte. Cel mai robust și-a scuturat mâinile de praf și a lovit ușor crupa calului. Celălalt deja pornise spre furgon. Inej a apucat marginea ușii, urcându-se și ea lângă ceilalți, iar Kaz s-a apucat să prindă balamalele la loc. Inej a tras sacul peste fața surprinsă a Ninei, apoi s-a așezat lângă Jesper.

Dar chiar și în lumina slabă, Inej și-a dat seama că Mâini-Murdare se mișca prea încet, degetele lui înmănușate fiind mai neîndemânatice ca niciodată. Ce era cu el? Și de ce înlemnise în ușa furgonului? Ceva îl făcuse să ezite, dar ce?

S-a auzit un zăngănit metalic – Kaz scăpase un șurub. Inej s-a uitat la podea și l-a împins spre el cu piciorul, încercând să nu-și ia în seamă bătăile puternice ale inimii.

Kaz s-a aplecat să înșurubeze la loc a doua balama. Gâfâia. Inej știa că lucra în semiîntuneric, doar pe dibuite, cu blestematele alea de mănuși de piele pe care insista să le poarte tot timpul, dar știa că nu de asta era atât de agitat. A auzit pași în dreapta furgonului și o gardă strigând la cealaltă. Hai odată, Kaz. Nu avusese timp să șteargă urmele. Dacă garda băga de seamă? Dacă trăgea de zăvor și cădea din balamale, dându-l la iveală pe Kaz Brekker, fără cătușe și fără sac pe cap?

S-a auzit încă un zăngănit metalic, iar Kaz a înjurat în șoaptă. Ușa s-a clătinat în clipa când garda a tras de lacăt să verifice dacă e încuiat. Kaz a ținut balamaua cu mâinile, dar crăpătura de lumină de sub ușă s-a lățit. Inej și-a ținut respirația.

Balamalele au rezistat.

Încă un strigăt în fjerdană și alți pași. Apoi plesnetul hățurilor, și furgonul a luat-o din loc hurducându-se. Inej a răsuflat ușurată. Avea gâtlejul complet uscat.

Kaz a venit lângă ea și i-a pus un sac pe cap. Nările i s-au umplut cu miros de mucegai. Kaz urma să-și pună și el sacul, apoi să-și prindă cătușele. Treabă foarte simplă, un șiretlic ieftin de magician, iar Kaz le știa pe toate. Când și-a prins cercul de fier la gât, brațele lui le-au apăsat pe ale ei de la umăr la cot și, în plus, Inej era înghiontită de trupuri din spate și din lateral.

Deocamdată erau în siguranță. Dar, în ciuda huruitului de la roți, Inej și-a dat seama că respirația lui Kaz se înrăutățise – pufăia ca un animal prins în cursă. Nu-și închipuise că-l va auzi vreodată gâfâind așa.

Dat fiind că asculta cu atâta atenție, Inej a sesizat imediat clipa în care Kaz Brekker – Mâini-Murdare, bastardul din Butoi, cel mai letal băiat din Ketterdam – a leșinat.

22. Kaz

Banii pe care Kaz și Jordie îi primiseră de la domnul Hertzoon s-au terminat în săptămâna următoare. Jordie a încercat să ducă înapoi haina, dar prăvălia n-a vrut să-i returneze banii, iar cizmele lui Kaz se vedea că erau folosite.

Când s-au dus la bancă cu contractul de împrumut pe care îl semnaseră cu domnul Hertzoon, s-a dovedit a fi o hârtie fără valoare, în ciuda sigiliilor care păreau oficiale. Nimeni nu auzise de domnul Hertzoon sau de partenerul lui de afaceri.

Au fost evacuați din pensiune două zile mai târziu și a trebuit să găsească un pod sub care să doarmă, însă au fost alungați în scurtă vreme de stadwatch, iar apoi au rătăcit pe străzi până dimineață. Jordie a insistat să mai meargă o dată la cafenea. Au stat multă vreme în parcul de peste drum, dar când s-a lăsat noaptea și gărzile au început să bată orașul, Kaz și Jordie au pornit spre sud, pe străzile din Butoi pe unde stadwatch nu se sinchisea să patruleze.

Au dormit sub niște scări într-un pasaj din spatele unei taverne, înghesuiți între o sobă stricată și niște saci cu resturi de la bucătărie. Nu i-a deranjat nimeni în noaptea aceea, dar a doua zi au fost descoperiți de o bandă de băieți care le-au spus că se aflau pe teritoriul Pescărușilor Tăioși. Lui Jordie i-au tras o ciomăgeală, iar pe Kaz l-au aruncat în canal, însă nu înainte să-i ia cizmele.

Jordie și-a scos fratele din apă și i-a dat haina lui uscată.

— Mi-e foame, a spus Kaz.

— Mie nu, a răspuns Jordie.

Din cine știe ce motiv, lui Kaz i s-a părut amuzant și au început amândoi să râdă. Jordie l-a luat în brațe și i-a pus:

— Până acuma, a câștigat orașul. Dar o să vedem noi cine câștigă la urmă.

A doua zi, Jordie s-a trezit cu febră.

În anii care au urmat, lumea avea să boteze epidemia de variolă care lovise orașul Molima Doamnei de Onoare, după nava care se credea că adusese boala în Ketterdam. Cel mai crunt a lovit mahalale aglomerate din Butoi. Cadavrele umpleau străzile, iar bărcile sanitare mergeau pe canale, trăgând morții pe platformele lor cu lopeți lungi și cârlige ca să-i incinereze pe Barja Morții.

Kaz a făcut febră la două zile după Jordie. Nu aveau bani de medic sau medicamente, așa că s-au aciuat într-o grămadă de lăzi de lemn rupte pe care au poreclit-o Cuibul.

N-a venit nimeni să-i alunge de acolo. Toate bandele își reduseseră activitatea din pricina epidemiei.

Când febra a ajuns la apogeu, Kaz a visat că se întorsese la fermă, iar când a bătut la ușă, Jordie din Vis și Kaz din Vis deja erau acolo, stând la masa din bucătărie. S-au uitat la el pe fereastră, dar nu l-au

lăsat să intre, așa că s-a dus să se plimbe pe pajiște, temându-se să se întindă în iarba înaltă.

Când s-a trezit, n-a simțit miros de trifoi sau mere, ci doar fum de cărbune și duhoarea de resturi vegetale a gunoiului. Jordie stătea întins lângă el, uitându-se la cer. „Să nu mă părăsești“, ar fi vrut Kaz să spună, dar era prea obosit. Așa că și-a sprijinit capul pe pieptul lui Jordie, care deja nu mai era ca de obicei – devenise tare și rece.

A avut impresia că visează când oamenii de pe bărcile sanitare l-au rostogolit pe platformă. A simțit că pică și s-a trezit prins într-o încâlceală de trupuri. A încercat să țipe, dar era prea slăbit. Era înconjurat din toate părțile de picioare, brațe și pântece întărite, membre în putrefacție și fețe cu buze albastre, acoperite cu pete de rubeolă. Barca înainta în mare, iar Kaz își tot pierdea și își recăpăta conștiența, neștiind ce era real și ce era delir pricinuit de febră. Când l-au răsturnat în apa puțin adâncă de pe Barja Morții, a găsit cumva forța să strige.

— Sunt în viață! a țipat el cât de tare a putut.

Însă Kaz era atât de mic, iar barca deja pornise înapoi spre port.

Kaz a încercat să-l scoată pe Jordie din apă. Trupul lui era acoperit cu micile pete roșii ale rubeolei, iar pielea îi era albă și presărată cu vânătăi. Kaz s-a gândit la cățelușul cu cheiță, la ciocolata caldă pe care o băuseră pe pod. Și-a imaginat că raiul avea să arate ca bucătăria casei de pe Zelverstraat și avea să miroasă a hutspot gătit la cuptor de doamna Hertzoon. Încă avea panglica Saskiei. Ar fi putut să i-o dea înapoi. Ar fi făcut prăjituri cu gem de gutui. Margit ar fi cântat la pian, iar el ar fi adormit lângă foc. A închis ochii și a așteptat să moară.

Kaz se aștepta să se trezească pe lumea cealaltă, în siguranță și la căldură, cu burta plină și cu Jordie alături. În schimb s-a trezit înconjurat de cadavre. Zăcea în apa puțin adâncă din Barja Morții, cu hainele ude leoarcă și cu pielea încrețită. Trupul lui Jordie era lângă el, de nerecunoscut, alb și umflat, plutind pe apă ca un pește înfiorător din adâncul mării.

Vederea lui Kaz se limpezise și petele începuseră să dispară. Nu mai avea febră. Uitase de foame, dar îi era atât de sete, încât credea că o să înnebunească.

Toată ziua aceea și toată noaptea următoare, a rămas în mormanul de cadavre, uitându-se spre port în speranța că barca sanitară avea să se întoarcă. Trebuia să vină să dea foc la cadavre, dar când? Oare strângeau cadavrele de pe străzi în fiecare zi? O dată la două zile? Era slăbit și deshidratat. Știa că n-o să mai reziste mult. Coasta părea foarte departe și știa că nu avea putere să înoate până acolo. Supraviețuise febrei, dar poate că avea să moară pe Barja Morții. Îi păsa? În oraș nu-l așteptau decât foamea, pasajele întunecate și

umezeala canalelor. Dar, chiar în timp ce-și spunea asta, știa că nu era adevărat. Îl aștepta răzbunarea. Răzbunarea pentru Jordie și poate pentru el însuși. Dar trebuia să meargă acolo după ea.

Când s-a lăsat din nou noaptea și mareea și-a schimbat direcția, Kaz și-a adunat forțele și a tras în apă cadavrul lui Jordie. Era prea slăbit ca să înoate de unul singur, dar, cu ajutorul lui Jordie, putea să plutească. S-a ținut bine de fratele lui și a dat din picioare spre luminile din Ketterdam, cadavrul umflat al lui Jordie servindu-i drept plută. Kaz dădea din picioare fără încetare, încercând să nu se gândească la fratele lui, la pielea lui tumefiată și tare; încerca să nu se gândească decât la ritmul picioarelor lui lovind apa. Auzise că erau rechini în mare, dar știa că nu aveau să se atingă de el. Acum, și el era un monstru.

A continuat să înoate, iar când s-au ivit zorile, a ridicat privirea și a văzut că ajunsese în partea de răsărit a Capacului. Portul era aproape gol: traficul maritim încetase din cauza epidemiei.

Ultima sută de metri a fost foarte grea. Mareea își schimbase din nou direcția și îl împingea spre larg. Dar acum, Kaz era plin de speranță, de speranță și furie, două flăcări gemene ce ardeau înăuntrul său. Ele l-au călăuzit până la doc și l-au ajutat să urce pe scară. Când a ajuns sus, s-a prăbușit pe spate pe scândurile groase, apoi s-a străduit să se întoarcă. Cadavrul fratelui său fusese prins de curent și se lovea de pilonul docului. Încă avea ochii deschiși, iar Kaz a crezut pentru o clipă că Jordie se uita la el. Dar Jordie n-a spus nimic și n-a clipit, iar privirea lui nu și-a schimbat direcția când refluxul l-a îndepărtat de pilon, purtându-l spre larg.

Ar trebui să-i închid ochii, și-a spus Kaz. Dar știa că, dacă ar fi coborât pe scară și ar fi intrat din nou în mare, n-ar mai fi reușit să se întoarcă la mal. Ar fi rămas în apă și ar fi așteptat să se înece. Nu putea face așa ceva. Trebuia să trăiască. Cineva trebuia să plătească.

*

În furgonul de pușcărie, Kaz a fost trezit de o lovitură puternică în coapsă. Era înghețat și învăluit în întuneric. Simțea în jur trupuri care îl împungeau în spate și în coaste. Se îneca în cadavre.

— Kaz, a șoptit cineva.

S-a înfiorat.

Încă o lovitură în coapsă.

— Kaz.

Vocea lui Inej. Kaz a reușit să inspire adânc pe nas. A simțit că Fantoma se îndepărtase de el. În spațiul strâmt din furgon, Inej reușise cumva să-i facă un pic de loc. Inima lui Kaz bătea cu putere.

— Vorbește în continuare, a spus el cu glas răgușit.

— Ce?

— Continuă să vorbești.

— Acuma intrăm pe poarta închisorii. Am trecut de primele două puncte de control.

Asta l-a făcut să-și revină complet. Trecuseră de două puncte de control. Ceea ce însemna că fuseseră numărați. Cineva deschisese ușa furgonului – nu o dată, ci de două ori –, poate chiar pusese mâna pe el, iar el nu se trezise. Ar fi putut fi jefuit sau chiar omorât. Își imaginase propria-i moarte într-o mie de feluri, dar niciodată nu se gândise că ar putea fi omorât în timp ce dormea.

S-a străduit să respire adânc, în ciuda duhorii împrăștiate de trupurile din jur. Rămăsese cu mănușile în mâini, lucru pe care gărzile l-ar fi putut observa cu ușurință – fusese o concesie enervantă făcută slăbiciunii lui, dar, fără ea, Kaz era sigur că și-ar fi pierdut mințile.

În spatele lui, îi auzea pe ceilalți prizonieri șoptind între ei în diferite limbi. În ciuda fricilor pe care întunericul le stârnea în el, era recunoscător că nu se puteau vedea unii pe alții. Spera că ceilalți membri ai echipei, cu saci pe cap și împovărați de propria lor neliniște, nu observaseră nimic ciudat în comportamentul lui. Avusese câteva clipe de apatie, rămăsese fără reacție după ce deschisese ușa furgonului, dar asta era tot, și putea găsi ușor o scuză pentru asta.

Nu suporta ideea că îl văzuse Inej așa – că îl văzuse cineva așa –, dar i-a venit repede în minte un alt gând: Bine c-a fost ea. În adâncul sufletului, știa că Inej nu va povesti nimănui ce s-a întâmplat, că nu va folosi niciodată asta împotriva lui. Pentru că Fantoma se bizuia pe reputația sa. Nu voia ca el să pară slab. Dar mai era ceva, nu? Inej nu l-ar fi trădat niciodată. Kaz o știa. O simțea. Deși își încredințase viața în mâinile ei de nenumărate ori, i se părea mult mai înfricoșător să-i încredințeze această rușine.

Furgonul s-a oprit. Zăvorul a fost tras și ușile s-au deschis.

S-au auzit voci vorbind în fjerdană, apoi un târșâit și o bufnitură. I-a fost desfăcut cercul de fier de la gât și a fost coborât pe un fel de rampă împreună cu ceilalți prizonieri. A auzit un scârțâit care părea să vină de la o ușă deschisă, apoi au fost conduși înainte, în zornăitul cătușelor de la picioare.

Kaz a mijit ochii când sacul i-a fost smuls brusc de pe cap. Se aflau într-o curte interioară de mari dimensiuni. Poarta masivă din zidul de apărare deja începuse să coboare, iar în câteva clipe s-a închis, lovind pietrele pavajului cu o suită amenințătoare de zăngăneli și huruituri. Când Kaz a ridicat privirea, a văzut gărzi înșirate pe toată lungimea acoperișului, cu puștile îndreptate spre prizonieri. Gărzile din curte se plimbau printre șirurile de prizonieri, încercând să-i identifice în documentele aduse de vizitiu după nume sau semnalmente.

Matthias le descrisese în detaliu structura Curții de Gheață, dar nu

le spusese mare lucru despre felul în care arăta de fapt. Kaz se aștepta la ceva vechi și umed – ziduri de piatră cenușii și posomorâte, făcute să reziste atacurilor. În schimb, era înconjurat de o marmură atât de albă, încât bătea în albastru. Se simțea ca și când ar fi ajuns într-o versiune de vis a tărâmurilor aspre pe care le traversaseră în nordul Fjerdei. Era imposibil să-ți dai seama unde era gheață, unde sticlă și unde piatră.

— Dacă asta nu e mâna Fabrikatorilor, atunci eu sunt regina spiridușilor de pădure, a bombănit Nina în kerchiană.

— Tig! a poruncit una dintre gărzi, lovind-o cu pușca în burtă.

Nina s-a îndoit de durere, iar Matthias nu s-a uitat la ea, însă Kaz și-a dat seama că s-a tensionat.

Gărzile fjerdane gesticulau cu documentele în mână, încercând să stabilească numărul și identitatea prizonierilor. Acesta era primul moment în care se aflau cu adevărat în pericol, un moment asupra căruia Kaz nu avea niciun control. Ar fi durat prea mult și ar fi fost prea periculos dacă ar fi stat să aleagă prizonierii când au atacat furgonul. Era un risc asumat, iar acum Kaz nu putea decât să aștepte ca lenea și birocrația să facă restul.

În timp ce gărzile înaintau printre șiruri, Inej a ajutat-o pe Nina să se ridice.

— Te simți bine? a întrebat Inej, iar Kaz s-a simțit atras de vocea ei ca apa la vale.

Încet, Nina s-a îndreptat de spate și a șoptit:

— Da, n-am nimic. Dar nu cred că trebuie să ne mai facem griji din cauza echipei lui Pekka Rollins.

Kaz a urmărit privirea Ninei, care era fixată asupra părții de sus a zidului de apărare, mult deasupra curții interioare, unde cinci bărbați fuseseră trași în țeapă precum carnea în proțap, cu spatele îndoit și cu membrele atârnate. Kaz a trebuit să mijească ochii, dar l-a recunoscut pe Eroll Aerts, cel mai bun spărgător al lui Rollins. În lumina dimineții, i se vedeau vânătăile și urmele de bici violet-închis de la bătaia primită înainte să fie omorât, iar Kaz a reușit să distingă și o pată neagră de pe brațul lui – tatuajul Leilor de Duzină.

S-a uitat și la celelalte fețe, dar erau prea umflate și schimonosite ca să le poată identifica. Oare era posibil ca printre ei să fie și Pekka Rollins? Kaz știa că ar fi trebuit să fie bucuros că fusese eliminată o echipă concurentă, însă Rollins nu era vreun prost, iar gândul că oamenii lui nu reușiseră să treacă de porțile Curții de Gheață era destul de neliniștitor. În plus, dacă Rollins își găsise sfârșitul la capătul unei țepe fjerdane… Nu, Kaz nu voia să accepte această posibilitate. Pekka Rollins era al lui.

Acum, gărzile se certau cu vizitiul furgonului și una dintre ele făcea semn spre Inej.

— Ce se întâmplă? a întrebat-o Kaz pe Nina.

— Spun că documentele nu sunt în regulă, că au o fată suli în loc de un băiat shuhan.

— Și vizitiul? a întrebat Inej.

— Le tot spune că nu-i problema lui.

— Asta-i bine, a șoptit Kaz încurajator.

Kaz i-a urmărit plimbându-se de colo-colo. Asta era frumusețea tuturor acestor măsuri de precauție și dispozitive de securitate. Gărzile întotdeauna se gândeau că se puteau baza pe altcineva să descopere o greșeală sau să rezolve o problemă. Lenea nu era la fel de sigură precum lăcomia, dar tot era un sprijin de nădejde. Și, în fond, era vorba de prizonieri – încătușați, flancați din toate părțile, în drum spre celulele lor. Inofensivi.

În cele din urmă, una dintre gărzi a oftat și le-a făcut semn colegilor săi:

— *Diveskemen.*

— Luați-i de aici, a tradus Nina, continuând s-o facă pe măsură ce straja vorbea. Duceți-i în blocul de est, o să fie sortați acolo.

Kaz și-a permis să scoată un scurt oftat de ușurare.

După cum era de așteptat, gărzile au împărțit grupul în femei și bărbați, apoi au condus cele două șiruri, cu cătușele zornăind, pe sub o arcadă aproape circulară construită în forma unei guri de lup deschise.

Au intrat într-o încăpere unde o bătrână cu ochii goi stătea așezată pe un scaun cu mâinile încătușate, flancată de gărzi. Când prizonierii se apropiau de ea, bătrâna îi apuca de încheietura mâinii.

Un amplificator uman. Kaz știa că Nina lucrase cu amplificatoare umane când cutreierase Insula Rătăcitoare în căutare de Grisha care să se alăture Armatei a Doua. Erau oameni care puteau simți puterea Grisha printr-o simplă atingere, și îi văzuse tocmiți pentru jocurile de cărți cu miză mare ca să se asigure că la masă nu se aflau jucători Grisha. Cineva care putea să modifice pulsul altui jucător sau chiar să ridice temperatura într-o încăpere avea un avantaj necinstit. Dar fjerdanii îi foloseau în alt scop – să se asigure că niciun Grisha nu intra în Curtea de Gheață fără să fie identificat.

Kaz a urmărit-o cu privirea pe Nina, care a întins tremurând o mână. Bătrâna i-a cuprins încheietura cu degetele. Pleoapele i-au fluturat o clipă. Apoi i-a dat drumul la mână și i-a făcut semn să meargă mai departe.

Oare își dăduse seama și nu-i păsase? Sau oare parafina cu care acoperiseră antebrațele Ninei își făcuse treaba?

Când au fost conduși printr-o poartă din stânga, Kaz a zărit-o pe Inej dispărând în direcția opusă împreună cu celelalte prizoniere. A simțit un junghi în piept și, tresărind îngrijorat, și-a dat seama că l-a cuprins

spaima. Ea fusese cea care îl trezise din leșin în furgon. Vocea ei îl adusese înapoi din întuneric; fusese funia de care se agățase ca să-și recapete într-o oarecare măsură stăpânirea de sine.

Bărbații au fost conduși cu cătușele zornăind pe niște trepte întunecate până la o pasarelă de metal. În stânga lor se înălța zidul de apărare neted și alb. În dreapta pasarelei se vedea o hală din sticlă, lungă de vreo patru sute de metri și suficient de înaltă cât să încapă în ea un vas comercial. Era luminată de un felinar de fier uriaș care atârna de tavan ca un cocon strălucitor. Privind în jos, Kaz a văzut șiruri de furgoane blindate cu turele pentru puști. Aveau roți mari, unite între ele de benzi groase și late. Latura din față a fiecărui furgon, unde în mod obișnuit se înhămau caii, era străpunsă de țeava groasă a unei arme cu calibrul între cel al unei puști și al unui tun.

— Ce-s chestiile alea? a șoptit el.

— Torvegen, i-a răspuns Matthias cu glas scăzut. N-au nevoie de cai ca să se pună în mișcare. Când am plecat eu, încă erau în faza de proiect.

— Și n-au cai?

— Tancuri, a intervenit Jesper. Am văzut niște prototipuri când lucram cu un armurier din Novyi Zem. Au câteva puști în turele, iar țeava aia groasă din față e o gură de foc foarte puternică.

În hală erau și tunuri de mare calibru, rastele pline cu puști, muniții și micile bombe negre cărora ravkanii le spuneau grenatye. Pe pereții halei erau prinse în aranjamente elaborate arme mai vechi – topoare, lănci și arcuri. Deasupra lor atârna un stindard colorat în alb și argintiu: STRYMAKT FJERDAN.

Kaz i-a aruncat o privire lui Matthias, care i-a șoptit ce înseamnă:

— Puterea fjerdană.

Kaz s-a uitat prin sticla groasă. Întrucât se pricepea la fortificații, și-a dat seama că Nina avea dreptate: sticla aceea era lucrarea Fabrikatorilor, rezistentă la gloanțe și incasabilă. Intrând sau ieșind din închisoare, prizonierii vedeau arme, tunuri, mașinării de război – toate, semne ala puterii Fjerdei.

N-aveți decât să vă arătați mușchii, și-a spus Kaz în sinea lui. *Nu contează cât de mare e tunul dacă nu știi unde să țintești.*

De cealaltă parte a halei, a văzut o altă pasarelă pe care erau conduse femeile.

Inej o să se descurce. Kaz trebuia să fie cu ochii în patru. Se aflau pe teritoriu inamic și pericolele pândeau la tot pasul. Era genul de situație dificilă din care nu ieșeai cu bine dacă nu-ți păstrai cumpătul. Oare echipa lui Pekka ajunsese până aici înainte să fie descoperită? Și unde era Pekka Rollins acum? Rămăsese la adăpost în Kerch sau era și el prizonierul fjerdanilor?

Dar nimic din toate astea nu conta. Deocamdată, Kaz trebuia să-și

urmeze planul și să-l găsească pe Yul-Bayur. S-a uitat la ceilalți. Wylan părea că mai avea un pic și făcea pe el, Helvar era încruntat ca de obicei, iar Jesper doar a zâmbit și a zis:

— Ei bine, am ajuns să fim închiși în cea mai sigură închisoare din lume. Suntem sau niște genii sau cele mai idioate lepădături care au trăit pe lumea asta.

— O să aflăm în curând.

Au fost conduși într-o încăpere albă care era prevăzută cu căzi de tablă și furtunuri.

Temnicerul a mormăit ceva în fjerdană, iar Matthias și alți câțiva au început să se dezbrace. Când i-a văzut, Kaz a înghițit fierea care i s-a ridicat în gât. S-a abținut să nu vomite.

Putea să facă asta – trebuia s-o facă. S-a gândit la Jordie. Ce-ar fi spus Jordie dacă fratele lui mai mic ar fi ratat șansa lor de a-și face dreptate numai pentru că nu putea să țină în frâu o greață prostească? Dar întrebarea asta i-a amintit carnea rece a lui Jordie, trupul lui umflat de apă, mormanul de cadavre din barca sanitară. Vederea i s-a încețoșat.

Vino-ți în fire, Brekker, s-a mustrat el cu asprime. Dar nu i-a fost de ajutor. Avea să leșine din nou și totul avea să se termine. Inej se oferise cândva să-l învețe să cadă. „Șmecheria e să nu fii doborât“, îi răspunsese el râzând. „Ba nu, Kaz, îl contrazisese ea, șmecheria e să te ridici în picioare.“ Încă o platitudine suli, dar până și amintirea vocii ei l-a ajutat. Putea să facă față. Trebuia. Nu doar pentru Jordie, ci și pentru echipa lui. El îi adusese acolo. El o băgase pe Inej în închisoare. Era de datoria lui să-i scoată de acolo.

Șmecheria e să te ridici în picioare. A păstrat în minte vocea lui Inej, repetând iar și iar vorbele ei, în timp ce își dădea jos cizmele, hainele și, la sfârșit, mănușile.

L-a văzut pe Jesper holbându-se la mâinile lui.

— La ce te așteptai? a mormăit el.

— Măcar la niște gheare, a răspuns Jesper, mutându-și privirea la propriile lui picioare goale. Sau măcar la un deget cu țepi.

Temnicerul le-a pus hainele într-un coș care cu siguranță avea să fie dus la crematoriu. Apoi s-a apropiat de Kaz, i-a împins capul pe spate, i-a tras mandibula în jos și l-a controlat în gură cu degetele sale groase. Degetele temnicerului au trecut peste dinții între care își înfipsese Kaz discul de baleen, apoi i-a ciupit și i-a împuns interiorul obrajilor.

— Ondetjärn! a strigat temnicerul. Fellenjuret!

Și a scos din gura lui Kaz două bucățele subțiri de metal. Șperaclele au căzut zăngănind pe podea. Garda a țipat ceva în fjerdană și l-a pocnit zdravăn peste față. Kaz a căzut în genunchi, dar s-a străduit să se ridice. A văzut expresia înspăimântată a lui Wylan, dar tot ce putea

să facă era să se lase împins în rând cu ceilalți, pentru un duș rece ca gheața.

Când a ieșit de sub jet, ud și tremurând, un alt temnicer, care stătea lângă o grămadă de haine, i-a întins o tunică și o pereche de pantaloni de pușcărie fără culoare. Kaz s-a îmbrăcat și s-a îndreptat șchiopând spre celula de arest, împreună cu ceilalți prizonieri. În clipa aceea, ar fi dat jumătate din partea cuvenită din cele treizeci de milioane de kruge pentru greutatea familiară a bastonului său.

Celulele de arest semănau mult mai mult cu ce-și închipuise el – nu erau din piatră albă și sticlă, ci din piatră neagră și umedă și gratii de fier.

Au fost duși cu toții într-o celulă deja aglomerată. Helvar s-a așezat pe jos, cu spatele sprijinit de perete, uitându-se cu ochii mijiți la prizonierii care se plimbau de colo-colo. Kaz s-a sprijinit cu mâinile de gratii, urmărindu-i cu privirea pe temnicerii care se îndepărtau de celulă. Simțea mișcarea trupurilor în spatele său. Era suficient spațiu, dar tot i se părea că erau prea aproape. Încă puțin, și-a spus el. Își simțea mâinile insuportabil de goale.

Kaz a așteptat. Știa ce urma. Îi măsurase din priviri pe ceilalți prizonieri imediat ce intrase în celulă și știa că avea să fie atacat de namila kaelish cu aluniță. Era agitat și nervos și observase imediat șchiopătatul lui Kaz.

— Hei, schilodule, l-a strigat matahala în fjerdană, apoi a încercat și într-o kerchiană cu un accent puternic. Hei, schilodule.

Dar n-ar fi trebuit să se deranjeze. Kaz știa cum se zice „schilod“ în multe limbi.

În clipa următoare, a simțit că se mișcă aerul când namila s-a repezit spre el, așa că a făcut un pas în stânga, iar prizonierul s-a prăvălit în față, purtat de propria-i inerție. Kaz l-a împins și el, apucându-i un braț și vârându-i-l printre gratii până la umăr. Namila s-a izbit cu fața de gratii, scoțând un geamăt puternic.

Kaz i-a apăsat antebrațul pe o gratie transversală, apoi s-a aruncat cu toată greutatea pe corpul lui și a simțit un trosnet satisfăcător în clipa când brațul namilei s-a dislocat din umăr. Când matahala a dat să deschidă gura să țipe, Kaz i-a acoperit-o cu o mână și l-a strâns de nas cu cealaltă. Atingerea cărnii lui l-a îngrețoșat.

— Șșșșș, i-a spus el, folosindu-și mâna cu care îl ținea de nas ca să-l împingă până la banca de lângă perete.

Namila s-a trântit tremurând pe bancă, cu ochii înlăcrimați, fără să poată respira, întrucât Kaz încă îi ținea astupate gura și nasul.

— Vrei să-ți pun brațul la loc? a întrebat Kaz.

Namila a scâncit.

— Vrei?

Namila a scâncit și mai tare, sub privirile celorlalți prizonieri.

— Dacă țipi, o să am grijă să nu-l mai poți folosi niciodată, ai înțeles?

Kaz i-a destupat gura și i-a pus brațul înapoi în încheietură. Matahala kaelish s-a întins pe o parte și s-a ghemuit pe bancă, izbucnind în plâns.

Kaz și-a șters mâinile de pantaloni și s-a întors lângă gratii. Simțea că ceilalți se uitau la el, dar acum știa că avea să fie lăsat în pace.

Helvar a venit lângă el:

— Chiar era nevoie să faci asta?

— Nu.

Dar trebuise s-o facă, atât ca să se asigure că erau lăsați în pace, să facă ce aveau de făcut, cât și ca să-și aducă aminte că nu era neajutorat.

23. Jesper

Jesper ar fi vrut să se plimbe, dar își găsise un loc pe bancă și avea de gând să-l păstreze. Se simțea ca și când sub pielea lui s-ar fi produs mici cutremure de neliniște și nerăbdare, iar faptul că Wylan stătea lângă el și bătea frenetic darabana în propriile rotule nu-l ajuta să se liniștească. Se săturase de atâta așteptat. Mai întâi stătuse pe navă, apoi mersese prin zăpadă câteva zile, iar acum era blocat într-o celulă până când gărzile aveau să vină să facă numărătoarea de seară.

Numai tatăl lui îi înțelesese energia de nedomolit. Încercase să-l facă pe Jesper să și-o folosească la fermă, dar muncile agricole erau prea monotone. Universitatea ar fi trebuit să-i dea o direcție în viață, dar în cele din urmă Jesper alesese o altă cale. Se crispa când se gândea la ce-ar fi zis tatăl său dacă ar fi aflat că murise într-o închisoare fjerdană. Dar cum ar fi putut afla vreodată? Era un gând prea deprimant ca să zăbovească asupra lui.

Oare cât timp trecuse? Și dacă nici măcar nu se auzea Orologiul Străbunilor din celula lor? Temnicerii urmau să facă numărătoarea la șase ceasuri. Apoi Jesper și ceilalți ar fi trebuit să-și pună planul în aplicare până la miezul nopții. Spera să le iasă. Matthias lucrase doar trei luni la închisoare. Era posibil ca procedurile să se fi schimbat. Sau poate reținuse greșit anumite lucruri. Sau poate fjerdanul a vrut să ne bage în pușcărie ca apoi să ne dea în vileag.

Dar Matthias stătea tăcut în celălalt capăt al celulei, alături de Kaz. Jesper nu ratase mica încăierarea a lui Kaz cu namila kaelish. În timpul unei misiuni, Kaz era de obicei imperturbabil, dar acum era tensionat, iar Jesper nu înțelegea de ce. O parte din el ar fi vrut să-l întrebe, dar știa că era partea lui neghioabă, băiatul optimist de la țară care alegea să țină la omul cu caracterul cel mai îndoielnic, care căuta semne în lucruri despre care știa că nu însemnau nimic – că Mâini-Murdare îl alegea pentru anumite lovituri, de exemplu, sau că râdea la una dintre glumele lui. Îi venea să-și dea palme pentru naivitatea sa. În plus, avusese, în sfârșit, ocazia să-l vadă pe Kaz Brekker gol pușcă, dar nu-l putuse observa cu luare-aminte pentru că îi era prea teamă ca nu cumva să sfârșească înfipt într-o țeapă.

E drept că Jesper era neliniștit, însă Wylan părea că mai avea un pic și vomita.

— Ce ne facem? a întrebat Wylan în șoaptă. La ce ne folosește un spărgător fără șperacle?

— Stai liniștit.

— Și la ce ne folosește un trăgător fără pistoale? Ești complet inutil pentru misiunea asta.

— Nu e o misiune, e o lovitură.

— Matthias îi spune misiune.

— El e militar, tu nu. Și deja sunt în închisoare, așa că nu mă tenta

să comit o crimă.

— Tu n-ai să mă omori, iar eu n-am să mă prefac că totul e în regulă. Suntem blocați aici.

— E limpede că ești făcut pentru traiul în puf, nu pentru închisoare.

— Am plecat din casa lui taică-miu.

— Mda, ai renunțat la o viață de lux ca să duci o viață de lipsuri cu noi, sărăntocii din Butoi. Asta nu te face interesant, Wylan, ci doar neghiob.

— Habar n-ai despre ce-i vorba.

— Atunci povestește-mi, a spus Jesper, întorcându-se spre el. Avem timp. Ce-l poate face pe un băiat de negustor să plece de acasă și să se înhăiteze cu niște infractori?

— Vorbești ca și când te-ai fi născut în Butoi, precum Kaz, dar nici măcar nu ești kerchian. Și tu ai ales viața asta.

— Îmi plac orașele.

— În Novyi Zem nu sunt orașe?

— Niciunul precum Ketterdam. Tu ai fost pe altundeva decât acasă, în Butoi și la dineurile elegante de la ambasade?

Wylan a întors privirea:

— Da.

— Unde? În suburbii, la cules de piersici?

— La cursele de la Caryeva. Pe câmpurile petrolifere shuhane. La fermele de jurda de lângă Shriftport. În Weddle. În Elling.

— Serios?

— Tata mă lua cu el peste tot.

— Până când?

— Până când ce?

— Tata mă lua cu el peste tot până când mi s-a făcut rău de mare, până când am vomitat la o nuntă regală, până când am încercat să-i pun piedică ambasadorului.

— Ambasadorul ăla o căuta cu lumânarea.

Jesper a izbucnit în râs:

— În sfârșit, un pic de demnitate.

— Am suficientă demnitate, a bombănit Wylan. Și uite unde m-a…

Dar a fost întrerupt de vocea unei gărzi care a strigat în fjerdană chiar în clipa când Orologiul Străbunilor a bătut șase ceasuri. Cel puțin fjerdanii erau punctuali.

Garda a vorbit din nou în shuhană, apoi în kerchiană:

— În picioare!

Apoi tot în fjerdană:

— Shimkopper.

Dar toți s-au uitat nedumeriți la el.

— Hârdăul cu pișat, a încercat el în kerchiană, încercând să le explice prin gesturi ce voia. Unde e? Trebuie să-l golim.

Dar n-a primit drept răspuns decât ridicări din umeri și priviri nedumerite.

Expresia posacă a temnicerului le-a dat de înțeles că puțin îi păsa. A trântit o găleată de apă proaspătă în celulă și a închis ușa.

Jesper s-a apropiat de gratii, a pus mâna pe cana prinsă de toarta găleții și a băut cu sete, vărsând multă apă pe el. Când i-a dat cana lui Wylan, a avut grijă să-l ude bine și pe el.

— Ce faci? a protestat Wylan.

— Răbdare, Wylan. Și fii atent la mine.

— Spune-mi ce faci…

— Liniște. Trebuie să mă concentrez.

Și era adevărat. Nu voia ca pilula ascunsă sub pielea lui să se deschidă înainte s-o scoată de acolo.

A pipăit cusăturile subțiri făcute de Nina și l-a durut înfiorător când le-a desfăcut ca să scoată pilula. Era de mărimea unei boabe de strugure și era năclăită în sânge. Jesper știa că, în clipa aceea, și Nina își despica pielea, dar o făcea folosindu-și puterea Grisha. Se întreba dacă pe ea o durea mai puțin.

— Acoperă-ți gura cu cămașa, i-a spus el lui Wylan.

— Ce?

— Nu mai fi neghiob. Ești mai simpatic când ești deștept.

Wylan s-a înroșit și s-a încruntat, dar și-a ridicat gulerul cămășii.

Jesper a băgat mâna sub bancă, unde ascunsese hârdăul pentru nevoi, și l-a scos afară.

— Se apropie o furtună, a spus Jesper tare în kerchiană.

I-a văzut pe Matthias și Kaz ridicându-și și ei gulerele, apoi a întors capul, și-a acoperit gura cu cămașa și a aruncat pilula în hârdău.

S-a auzit un sfârâit și din hârdău s-a ridicat un nor de ceață care, în câteva secunde, a invadat celula, colorând aerul într-un verde lăptos.

Ochii lui Wylan priveau înspăimântați în jur de deasupra gulerului ridicat. Jesper era tentat să mimeze că leșină, dar s-a mulțumit cu spectacolul prizonierilor care se prăbușeau în jurul lor.

Jesper a numărat până la șaizeci, apoi și-a coborât gulerul și a inspirat ușor. Aerul încă era un pic dulceag și grețos și avea să-i amețească o scurtă vreme, dar mare parte din vapori se risipiseră. La următoarea numărătoare, urma să aibă migrene teribile, dar nimic de povestit. Și Jesper spera ca, până atunci, el și ceilalți membri ai echipei să fi ieșit de mult din celulă.

— Gaz de cloroform? a întrebat Wylan.

— Clar, ești mai simpatic când ești deștept. Da, pilula era făcută din enzime și era plină cu praf de cloroform. E inofensiv până în clipa când dă de un pic de amoniac. Ceea ce s-a și întâmplat.

— Ah, urina din hârdău… Dar la ce bun? Încă suntem blocați în celulă.

— Jesper, a strigat Kaz, făcându-i semn să vină la gratii. Timpul trece.

Jesper s-a apropiat de el, răsucindu-și umerii. Era o sarcină care de obicei necesita mult timp, mai ales că nu avusese parte de un antrenament adecvat. Și-a așezat mâinile de o parte și de alta a unei gratii și s-a concentrat să găsească cele mai pure particule de minereu.

— Ce face? a întrebat Matthias.

— Un vechi ritual zemenit, a spus Kaz.

— Serios?

— Nu.

Între mâinile lui Jesper a apărut un fel de pâclă întunecată.

— Ală e minereu de fier? a întrebat Wylan uluit.

Jesper a dat din cap, simțind cum îi apar broboane de sudoare pe frunte.

— Poți să topești gratiile?

— Nu fi tâmpit, a mârâit Jesper. Nu vezi ce groase sunt?

Gratia pe care pusese mâna părea neschimbată, dar Jesper scosese suficient fier din ea, norișorul dintre mâinile lui devenind aproape negru. Jesper și-a îndoit degetele, iar particulele au început să se învârtă, alcătuind o spirală tot mai subțire și mai densă.

Jesper a coborât mâinile, și un ac subțire a căzut pe podea cu un clinchet melodios.

Wylan l-a luat de jos și l-a ridicat în dreptul ochilor, suprafața lui mată reflectând lumina slabă din celulă.

— Ești Fabrikator, a spus Matthias cu glas scăzut.

— Oarecum.

— Ori ești, ori nu ești, a spus Wylan.

— Sunt, a răspuns Jesper, ridicând un deget spre Wylan. Dar n-o să scoți o vorbă despre asta când ne întoarcem în Ketterdam.

— Dar de ce te-ai ascunde?

— Îmi place să umblu liber pe străzi, a spus Jesper. Îmi place să nu mă tem c-aș putea fi răpit de un negustor de sclavi sau omorât de vreo pușlama ca prietenul nostru Helvar. În plus, am alte talente care îmi aduc mai multă plăcere și profit decât ăsta. Multe alte talente.

Wylan a tușit. A flirta cu el putea fi mai amuzant decât să-l tachineze, dar ar fi fost riscant.

— Nina știe că ești Grisha?

— Nu. Și nici n-o să afle. N-am nevoie să mi se țină prelegeri despre înrolarea în Armata a Doua și despre glorioasa cauză ravkană.

— Încă o dată, l-a întrerupt Kaz. Și grăbește-te.

Jesper a repetat procedura cu o altă gratie.

— Dacă ăsta era planul, de ce-ai mai încercat să intri în pușcărie cu șperaclele alea? a întrebat Wylan.

Kaz și-a pus mâinile în sân:

— Ai auzit de muribundul căruia medicul i-a spus că s-a vindecat în mod miraculos? De bucurie, a ieșit în stradă să danseze și a murit călcat în picioare de un cal. Trebuie să lași țința să creadă că a câștigat. L-au studiat gărzile cu atenție pe Matthias, întrebându-se dacă nu cumva îl știu de undeva? S-au luat de Jesper când a intrat la dușuri cu încheieturile pline de parafină? Nu, pentru că erau prea ocupați să se felicite că m-au prins pe mine. Au crezut că au îndepărtat pericolul.

După ce a terminat Jesper, Kaz a luat în mână cele două șperacle subțiri. Era ciudat să-l vadă lucrând fără mănuși, dar în câteva clipe, încuietoarea s-a descuiat și ușa s-a deschis. După ce au ieșit, Kaz a încuiat ușa la loc cu șperaclele.

— Știți ce aveți de făcut, le-a spus el în șoaptă. Wylan și cu mine o să le scoatem din celulă pe Nina și Inej. Jesper, tu și Matthias….

— Da știu, o să facem rost de cât mai multă funie.

— Ne vedem la subsol când orologiul o să bată jumătate de ceas.

Și s-au despărțit. Planul fusese pus în mișcare.

Potrivit schițelor lui Wylan, grajdurile se aflau lângă curtea interioară, așa că trebuia să se întoarcă pe unde veniseră. În principiu, acest sector al închisorii era activ numai când erau aduși sau scoși prizonierii, dar tot trebuia să umble cu băgare de seamă. Era suficient să întâlnească un singur temnicer ca să le fie dat planul peste cap. Partea cea mai periculoasă era să traverseze pasarela de lângă hala de sticlă, care era lungă și puternic luminată, lăsându-i complet expuși. Dar au scuipat în sân și au traversat-o în fugă. Apoi au coborât treptele și au luat-o prin stânga încăperii în care îi testase biata bătrână – amplificatorul Grisha. Jesper și-a înăbușit tremurul. Deși parafina aplicată pe brațe funcționa întotdeauna în sălile de jocuri, tot îi duduise inima în piept când ajunsese în fața bătrânei slabe și goale pe dinăuntru ca o păstaie – cu asta se alegeau Grisha care nimereau în locul nepotrivit la momentul nepotrivit: o condamnare la sclavie pe viață sau chiar ceva mai rău.

Când Jesper a deschis ușa grajdurilor, a simțit că ceva în adâncul lui se relaxează. Mirosul de fân, tropăitul și nechezatul cailor în boxe i-au trezit amintiri din Novyi Zem. În Ketterdam, canalele făceau ca trăsurile și furgoanele să fie aproape inutile. Caii erau un lux, o dovadă că aveai unde să-i ții și erai suficient de înstărit să-i îngrijești. Jesper nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsise să stea în preajma animalelor.

Dar nu avea timp să fie nostalgic sau să mângâie botul catifelat al unui cal. A trecut pe lângă boxe și a intrat în încăperea în care se țineau șeile și harnașamentele. Matthias și-a aruncat pe fiecare umăr câte un colac greu de funie și a fost surprins când a văzut că și Jesper a luat doi colaci.

— Am crescut la fermă, i-a explicat Jesper.

— Nu se vede.

— Da, sunt slab, a spus el, pornind spre ieșirea din grajd, dar avantajul e că nu mă ud foarte tare când plouă.

— Cum așa?

— Cad mai puțin stropi pe mine.

— Toți oamenii lui Kaz sunt la fel de ciudați ca echipa asta? a întrebat Matthias.

— Ah, ar trebui să faci cunoștință cu celelalte Scursuri. Pe lângă ei, noi părem fjerdani.

Au trecut prin camera dușurilor și, în loc să o ia spre zona de arest, au coborât pe o scară și au pornit spre culoarul lung și întunecat care ducea la subsol. Acum se aflau sub corpul de detenție de cinci niveluri, plin cu prizonieri și gărzi.

Jesper se aștepta să găsească restul echipei căutând substanțe pentru explozibil în spălătorie. Dar n-a văzut decât căzi uriașe de tablă, mese lungi pentru împăturit haine și rufe lăsate la uscat peste noapte pe culmi mai înalte decât el.

În cele din urmă, i-au găsit pe Wylan și Inej în încăperea pentru gunoi. Era mai mică decât spălătoria și putea a resturi menajere. Două containere pe roți pline cu haine erau lipite de un perete, așteptând să fie arse. Jesper a simțit căldura degajată de crematoriu imediat ce au intrat.

— Avem o problemă, a spus Wylan.

— Cât de gravă? a întrebat Jesper, aruncând colacii de funie pe podea.

Inej a făcut semn spre cele două uși mari de metal fixate pe un horn uriaș care se înălța până la tavan:

— Cred că au folosit crematoriul în după-amiaza asta.

— Ai zis că-l folosesc dimineața, i-a spus el lui Matthias.

— Așa făceau înainte.

Când Jesper a pus mâna pe mânerele căptușite cu piele ale ușilor și le-a deschis, a fost izbit de o pală de aer dogoritor. Dinăuntru venea un miros înțepător de cărbune și un iz chimic, poate de la o substanță pe care o adăugaseră ca să întețească focul. Nu era un miros neplăcut. Aici erau aduse gunoaiele din toată închisoarea – resturi de la bucătărie, hârdaie cu excremente, hainele cu care veneau îmbrăcați prizonierii –, dar substanța adăugată de fjerdani făcea ca focul să ardă suficient de tare încât să distrugă orice duhoare. Jesper s-a aplecat în cuptorul uriaș, simțind că deja începe să transpire. Mult sub el, a văzut tăciunii pulsând roșu-aprins.

— Wylan, dă-mi o cămașă dintr-un container.

Jesper a rupt o mânecă și a aruncat-o în cuptor. Mâneca a căzut silențios, a luat foc în aer și s-a făcut scrum înainte să ajungă la

tăciuni.

Jesper a închis ușile cuptorului și a aruncat restul cămășii în container.

— Ei bine, trebuie să ne luăm gândul de la explozibili, a spus el. Nu putem intra cu ei în cuptor. Crezi că poți să te cațări? a întrebat-o pe Inej.

— Poate. Nu știu.

— Kaz ce spune? Dar unde e Kaz? Și unde e Nina?

— Kaz încă nu știe în ce stare e crematoriul, a spus Inej. S-a dus cu Nina să se uite prin celulele de la ultimul etaj.

Matthias s-a înnegurat precum cerul încărcat de nori înainte de ploaie:

— Jesper și cu mine trebuia să mergem cu Nina.

— Kaz n-a vrut să aștepte.

— Dar am ajuns la timp, a zis Matthias cu furie. Ce pune la cale?

Jesper s-a întrebat același lucru:

— Chiar, o să urce și o să coboare toate treptele alea șchiopătând, ferindu-se de gărzi?

— I-am atras și eu atenția asupra acestui detaliu, a spus Inej. Dar, după cum știi, Kaz e întotdeauna surprinzător.

— Ca un roi de albine. Sper că n-o să fim înțepați cu toții în curând.

— Inej, a strigat Wylan de lângă un container pe roți. Astea sunt hainele noastre.

Apoi a băgat mâna în el și a scos espadrilele de piele ale lui Inej, pe al cărei chip s-a așternut un zâmbet luminos – în sfârșit, un pic de noroc. Kaz nu avea bastonul. Jesper nu avea pistoalele. Iar Inej nu avea cuțitele. Dar măcar avea acei papuci fermecați.

— Ce zici, Fantomă? Poți să te cațări?

— Pot.

Jesper a luat espadrilele de la Wylan:

— Dacă nu m-aș teme că-s pline de microbi, i-aș săruta, apoi te-aș săruta pe tine.

24. Nina

În lumina pâlpâitoare a lămpilor cu gaz, Nina urca treptele de piatră în urma lui Kaz. Se uita cu atenție la el. Mâini-Murdare mergea repede, dar țeapăn. De ce insistase să urce? Nu putea fi vorba de timp, deci poate că așa voia să facă încă de la început. Poate că voise să-i ascundă lui Matthias niște detalii. Sau poate că nu voia să-i știe nimeni întregul plan.

Se opreau pe fiecare palier, ascultând cu atenție, să audă dacă se apropia vreun temnicer. Închisoarea era plină de zgomote și era greu să nu tresari la fiecare dintre ele – voci care coborau pe casa scării, zăngănitul ușilor care se deschideau și se închideau. Nina și-a amintit de haosul de la Poarta Iadului: temniceri care luau mită, nisipul pătat cu sânge, o lume fără nicio legătură cu locul steril în care se aflau acum. Nu încăpea nicio îndoială că te puteai bizui pe fjerdani să păstreze lucrurile în ordine.

Când au pornit spre etajul al patrulea, în casa scării s-au auzit dintr-odată voci și zgomot de cizme. Nina și Kaz s-au întors repede pe palierul de la etajul trei și s-au strecurat pe ușa care ducea la celule. Prizonierul din celula cea mai apropiată a început să strige, dar Nina a ridicat imediat o mână și i-a tăiat respirația. Prizonierul se uita țintă la ea, cu ochi bulbucați, ținându-se cu mâinile de gât. Nina i-a coborât pulsul până l-a adormit, apoi a slăbit presiunea pe care i-o aplicase asupra laringelui, permițându-i să respire. Aveau nevoie de el mut, nu mort.

Zgomotele deveneau mai puternice, pe măsură ce gărzile coborau treptele, vorbind tare în fjerdană. Nina și-a ținut respirația, uitându-se la ușă, cu mâinile pregătite. Kaz nu avea nicio armă, dar și-a luat o poziție de luptă, așteptând să vadă dacă ușa avea să se dea de perete. Dar gărzile au mers mai departe, coborând spre următorul etaj.

Când zgomotele s-au stins, Kaz i-a făcut semn Ninei și au ieșit amândoi pe ușă, închizând-o silențios în urma lor, apoi au continuat să urce.

Când au ajuns la ultimul etaj Orologiul Străbunilor a sunat șapte ceasuri. Trecuse o oră de când adormiseră prizonierii din zona de arest. Aveau la dispoziție patruzeci și cinci de minute să caute prin celulele de maximă securitate, să se întoarcă în casa scării și să coboare la subsol. Kaz i-a făcut semn Ninei s-o ia în stânga, iar el a luat-o în dreapta.

Nina a deschis ușa, care a scârțâit puternic, și a intrat. Aici, felinarele erau dispuse la distanțe mari unul de altul, iar umbra dintre ele părea suficient de adâncă încât s-o camufleze. Era recunoscătoare pentru camuflaj, dar atmosfera de pe culoar îi dădea fiori. Și celule erau diferite aici, ușile fiind din tablă de oțel, nu din gratii. Fiecare ușă avea o vizetă cu gratii, amplasată la nivelul ochilor. În fine, la

nivelul ochilor unui fjerdan. Nina era înaltă, dar tot a trebuit să se ridice pe vârfuri ca să se uite înăuntru.

Cei mai mulți prizonieri dormeau sau se odihneau, ghemuiți într-un colț sau întinși pe spate, cu o mână peste ochi ca să acopere lumina slabă care se strecura prin vizete. Alții stăteau sprijiniți de perete, uitându-se în gol. A dat și peste prizonieri care se plimbau prin celulă și, de fiecare dată, s-a îndepărtat repede ca să nu fie văzută. Niciunul nu era shuhan.

— Ajor? a strigat unul după ea în fjerdană, dar Nina nu l-a luat în seamă și a trecut mai departe.

Și dacă Bo Yul-Bayur chiar era într-una din acele celule? Știa că era puțin probabil, și totuși… ar fi putut să-l omoare pe loc, să-l adoarmă și să-i oprească inima. I-a fi putut spune lui Kaz că nu-l găsise. Dar dacă îl găsea el pe Bo Yul-Bayur? În cazul ăsta, trebuia mai întâi să iasă din Curtea de Gheață și abia apoi se putea gândi la o soluție, dar măcar știa că Matthias avea s-o ajute. La ce stranie înțelegere ajunseseră!

Dar, pe măsură ce străbătea coridoarele, slaba speranță că omul de știință s-ar putea afla acolo s-a stins de tot. Încă un rând de celule, și-a spus ea, apoi o să cobor la subsol cu mâna goală. Dar când a intrat pe ultimul coridor, a văzut că era mai scurt decât celelalte. Unde ar fi trebuit să fie alte celule, era doar o ușă de oțel pe sub care ieșea lumină puternică.

A simțit o undă de neliniște când s-a apropiat de ea, dar și-a făcut curaj și a deschis-o. A fost nevoită să mijească ochii din pricina luminii aspre – era la fel de intensă ca a soarelui, însă nu degaja niciun pic de căldură. N-a reușit să-și dea seama de unde venea. A auzit ușa închizându-se în urma ei, dar în ultima clipă s-a întors și a prins-o cu mâna. Ceva i-a spus că ușa aceea avea nevoie de o cheie ca să fie deschisă din interior. A căutat un obiect cu care s-o proptească, dar s-a văzut nevoită să rupă o bucată din pantalonii de pușcărie și s-o îndese între ușă și încuietoare.

Era o încăpere ciudată. Pereții, podeaua și tavanul erau atât de albe încât te dureau ochii când te uitai la ele. Jumătate dintr-un perete era făcut din panouri de sticlă netedă, fără nicio imperfecțiune. Mâna Fabrikatorilor. La fel ca hala cu tavan de sticlă unde erau expuse armele. Niciun meseriaș fjerdan n-ar fi putut să facă o asemenea sticlă, care – Nina n-avea niciun dubiu – fusese creată cu ajutorul puterii Grisha. Existau Grisha rătăcitori care nu serveau nicio țară și care ar fi putut lua în calcul să se angajeze la guvernul fjerdan. Dar oare ar fi fost lăsați în viață după ce și-ar fi terminat treaba? Mai probabil era mâna unor sclavi Grisha.

Nina a făcut un pas, apoi încă unul. A aruncat o privire peste umăr. Dacă ar fi intrat un temnicer pe coridorul din spatele ei, n-ar fi avut

unde să se ascundă. Așa că mișcă-te, Nina.

A aruncat o privire pe prima fereastră. Celula era la fel de albă precum culoarul și inundată de aceeași lumină intensă. Era goală și nu avea niciun fel de mobilier – nici pat de lemn, nici lighean de tablă, nici hârdău. Albeața încăperii nu era întreruptă decât de o gură de scurgere amplasată în mijlocul podelei, înconjurată de câteva pete roșiatice.

S-a apropiat de următoarea celulă. Și aceasta era goală, la fel ca următoarele două. Dar în ultima i-a atras atenția ceva, o monedă de lângă gura de scurgere – ba nu, nu era o monedă, ci un nasture. Un năsturaș de argint pe care era gravată o aripă, simbolul furtunoșilor Grisha. Fiori reci i-au săgetat mâinile. Oare celule acelea fuseseră făcute de sclavi Grisha pentru prizonieri Grisha? Oare sticla, pereții și podeaua fuseseră concepute pentru a nu putea fi modificate de Fabrikatori? În încăperi nu era nimic metalic. Nicio țeavă cu apă pe care un Iscă-Valuri ar fi putut s-o folosească în favoarea lui. Iar Nina bănuia că geamul prin care se uita era reflectorizant pe interior, astfel încât un Sfâșie-Inimi aflat în celulă să nu poată localiza o țintă de pe coridor. Erau celule din care Grisha nu puteau scăpa. Din care ea n-ar fi putut scăpa.

S-a răsucit pe călcâie. Bo Yul-Bayur nu era acolo și voia să iasă imediat din locul acela. A smuls bucata de pânză pe care o pusese între încuietoare și toc și a ieșit în fugă, fără să se uite în urmă să vadă dacă ușa s-a închis. Coridoarele presărate cu uși de fier erau și mai întunecate după strălucirea dinainte și s-a împiedicat de câteva ori în timp ce fugea pe culoarul pe care venise. Nina știa că era o imprudență, dar nu-și putea scoate celulele albe din minte. Gura de scurgere. Petele din jurul lor. Oare acolo fuseseră torturați Grisha? Acolo fuseseră făcuți să-și mărturisească crimele împotriva poporului?

Nina îi studiase pe fjerdani – limba și pe conducătorii lor –, ba chiar visase să intre în Curtea de Gheață ca spioană, exact ca acum, să lovească în inima acestei națiuni pe care o ura atât de mult. Dar acum, că era aici, nu voia decât să plece cât mai repede. Se obișnuise cu Ketterdamul, cu aventurile în care fusese implicată de când se alăturase Scursurilor, cu viața ei ușoară de la Trandafirul Alb. Dar chiar și acolo, se simțise oare vreodată în siguranță? Într-un oraș unde nu putea merge singură pe străzi fără să-i fie frică? Vreau să mă duc acasă. Dorul de casă a lovit-o dintr-odată, pricinuindu-i o durere fizică. Vreau să mă întorc în Ravka.

Orologiul Străbunilor a bătut trei sferturi de ceas. Nina era în întârziere. Și totuși, a încetinit înainte să deschidă ușa care dădea spre casa scării. Nu era nimeni pe palier, nici măcar Kaz. A vârât capul pe ușa care dădea pe culoarul din cealaltă parte să vadă dacă venea și el. Nimic. Doar uși de metal și umbre adânci, dar nici urmă de Kaz.

Nina aștepta, neștiind ce să facă. Stabiliseră să se întâlnească pe palier în trei sferturi de oră. Dacă Mâini-Murdare dăduse de necaz? A șovăit o clipă, apoi a luat-o la fugă pe culoarul pe care trebuia să-l verifice Kaz. A trecut în viteză pe lângă celulele care se înșirau pe culoarul cu ramificații, dar Kaz era de negăsit.

Ajunge, și-a spus ea, după ce a ajuns la capătul celui de-al doilea coridor. Fie Kaz o lăsase în urmă și deja era la subsol cu ceilalți, fie fusese prins și dus cine știe unde. Oricum ar fi fost, Nina trebuia să ajungă la crematoriu. După ce se întâlnea cu restul echipei, aveau să stabilească împreună ce era de făcut.

A luat-o înapoi pe coridoare și a deschis ușa care dădea în casă scării. Pe palier, doi temniceri stăteau de vorbă. Pentru o clipă, s-au holbat la ea, cu gura deschisă.

— Sten! a strigat unul dintre ei în fjerdană, poruncindu-i să rămână pe loc, în timp ce amândoi au dus mâna la arme.

Nina a ridicat ambele mâini, cu pumnii încleștați, iar temnicerii au căzut pe spate. Unul s-a prăbușit pe palier, însă celălalt s-a rostogolit pe trepte. Pușca i s-a descărcat și a împroșcat gloanțe în pereții de piatră, împușcăturile răsunând pe casa scării. Kaz avea s-o omoare. Ba ea avea să-l omoare pe Kaz.

Nina a coborât în fugă pe lângă cei doi temniceri, iar când a ajuns la etajul al treilea, s-a deschis o ușă și o gardă s-a năpustit pe palier. Nina și-a răsucit mâinile în aer și gâtul gărzii s-a rupt cu un trosnet. Înainte ca trupul lui să se prăbușească, Nina deja cobora spre următorul etaj.

Atunci s-a auzit și Orologiul Străbunilor. Dar nu bătea ora exactă, ci împrăștia dangăte ascuțite și pătrunzătoare – dangăte de alarmă.

25. Inej

Inej s-a uitat în susul hornului negru. Mult deasupra ei plutea un mic petic cenușiu din cerul serii. Șase niveluri de escaladat în beznă, cu mâinile alunecoase de la transpirație și cu focul iadului arzând sub ea, cu povara funiei în spate și fără plasă de siguranță. Urcă, Inej.

Cel mai bine ar fi fost să se cațăre cu mâinile goale, dar pereții crematoriului erau prea fierbinți pentru asta, așa că Wylan și Jesper au ajutat-o să găsească mănușile lui Kaz în containerele cu rufe. Inej a ezitat o clipă, dar Kaz sigur i-ar fi zis să și le pună în mâini și să facă tot ce trebuie ca să ajungă la capătul hornului. Și totuși, a simțit un ciudat sentiment de vinovăție când și-a tras mănușile negre din piele moale, ca și când ar fi intrat în camera lui fără permisiune, i-ar fi citit scrisorile și s-ar fi întins în patul lui. Mănușile nu erau căptușite și aveau tăieturi foarte fine în vârful degetelor. Pentru dexteritate, și-a dat ea seama. Să poată pipăi monedele și cărțile și să poată simți mecanismul încuietorilor. Să atingă fără să atingă.

Nu avea timp să se obișnuiască cu mănușile lui Kaz, care îi erau un pic mari, dar se cățărase de multe ori cu mâinile înmănușate în Ketterdam, când frigul iernii era prea tăios. Și-a îndoit degetele în espadrilele ei de piele, bucurându-se de senzația familiară pe care i-o dădeau, sărind pe tălpile lor de cauciuc cu striații. Era nerăbdătoare și nu se temea. Căldura din cuptor era o nimica toată, un simplu inconvenient. Greutatea celor treizeci și cinci de metri de funie înfășurați în jurul ei? Inej era Fantoma. Trecuse și prin încercări mai grele. A intrat în horn foarte sigură pe sine.

Când degetele ei au atins piatra, a tras brusc aer în piept. Chiar și prin mănuși, simțea căldura puternică degajată de cărămizi. Fără mănuși, pielea i s-ar fi bășicat imediat. Dar trebuia să reziste. A început să se cațăre cu grijă, punând întâi mâna, apoi piciorul și din nou mâna, căutând următoarea crăpătură, următoarea ridicătură a pereților plini de funingine.

Transpirația i se prelingea pe spate. Îi îmbibaseră hainele și funia cu apă, dar nu părea să-i fie de mare ajutor. Își simțea tot trupul încins și inundat de sânge, ca și când ar fi fost fiartă la foc mic în propria-i piele.

Picioarele îi zvâcneau din cauza căldurii. Și le simțea grele și stângace, ca și când ar fi fost ale altcuiva. A încercat să se concentreze. Avea încredere în trupul ei. Își cunoștea forțele și știa exact de ce era în stare. A ridicat din nou mâna, forțându-și membrele să-i dea ascultare, căutând să-și impună un ritm, dar se tot întrerupea, căci mușchii îi tremurau la fiecare centimetru câștigat. A întins mâna după următorul punct de sprijin, înfigându-și degetele. Urcă, Inej.

Vârful piciorului i-a alunecat, pierzând contactul cu peretele. I s-a pus un nod în stomac, simțind cum o trage în jos greutatea funiei și a

propriului corp. S-a ținut bine cu mâinile, adâncindu-și degetele în crăpăturile pereților. Vârfurile picioarelor au căutat un nou punct de sprijin, însă n-au făcut decât să alunece pe cărămizi. Apoi a simțit că-i alunecă și celălalt picior. A tras în piept o gură de aer fierbinte și a aruncat o privire în jos. Mult sub ea, a văzut strălucirea roșiatică a cărbunilor, dar ceea ce i-a făcut inima s-o ia înspăimântată la galop a fost ce a văzut în picioare – încălțările își schimbaseră forma. Tălpile de cauciuc ale espadrilelor – dragele și perfectele ei espadrile – se topeau.

Nu-i nimic, și-a spus ea. Schimbă ceva. Susține-ți toată greutatea în mâini. Cauciucul o să se răcească pe măsură ce urci și apoi o să ai priză mai bună. Dar simțea că-i ard picioarele. Văzând ce pățiseră espadrilele, i se întețise senzația, ca și când cauciucul i s-ar fi contopit cu pielea.

Inej a clipit ca să îndepărteze transpirația din ochi și s-a cățărat alți câțiva centimetri. De undeva de sus, a auzit clopotele de la Orologiul Străbunilor. Bătea jumătate de ceas. Sau trei sferturi? Trebuia să se miște mai repede. Deja ar fi trebuit să fie pe acoperiș, să lege funia.

A dat să urce, dar i-a alunecat piciorul pe cărămidă. A căzut, lovindu-și tot corpul de perete, căutând cu disperare puncte de sprijin. Nu avea cine s-o salveze. Kaz nu-i putea sări în ajutor, iar jos nu o aștepta nicio plasă de siguranță, ci doar focul gata s-o mistuie.

Inej a dat capul pe spate, căutând peticul de cer. Încă părea foarte departe. Oare cât mai era până sus? Zece metri? Cincisprezece? Părea că mai erau câțiva kilometri. Avea să moară acolo, încet și îngrozitor, mistuită de jar. Aveau să moară cu toții – Kaz, Nina, Jesper, Matthias, Wylan – și era vina ei.

Ba nu. Nu era vina ei.

S-a cățărat încă jumătate de metru – Kaz ne-a adus aici –, apoi încă jumătate de metru. S-a străduit să găsească următorul punct de sprijin. Kaz și lăcomia lui. Nu se simțea vinovată. Nu-i părea rău. Era doar furioasă. Furioasă pe Kaz pentru că pornise în această misiune nebunească, furioasă pe ea însăși că acceptase.

Și de ce acceptase? Ca să-și achite datoria? Sau pentru că, în ciuda judecății sănătoase și a bunelor ei intenții, își permisese să simtă ceva pentru ticălosul din Butoi?

*

Cu multă vreme în urmă, când Inej intrase în salonul lui Tante Heleen, îl văzuse așteptând acolo pe Kaz Brekker, îmbrăcat în cenușiu-închis, sprijinit în bastonul cu cap de cioară. Salonul era decorat în auriu și verde-albăstrui, unul dintre pereți fiind pictat în întregime cu pene de păun. Inej ura fiecare bucățică din Menajerie – salonul de

primire unde ea și celelalte fete erau obligate să gângurească și să fluture din gene în fața clienților, dormitorul ei, care fusese amenajat ca o imitație grotescă a unei caravane suli, împodobit cu mătase roșie și îmbibată cu parfum –, dar salonul lui Tante Heleen îi era cel mai insuportabil. Era locul unde se aplicau bătăile, unde Heleen avea cele mai violente accese de furie.

La scurtă vreme după ce ajunsese la Menajerie, Inej încercase să scape, dar, când ajunsese la două străzi de bordel, îmbrăcată în mătăsuri, năucită de luminile și haosul de pe Doaga de Vest, alergând fără direcție, Cobbet o înșfăcase de ceafă cu mâna lui cărnoasă și o dusese înapoi. Heleen a dus-o în salonul ei și a bătut-o atât de tare, încât n-a mai putut lucra o săptămână. În luna care a urmat, Heleen a ținut-o legată cu lanțuri de aur, nelăsând-o să meargă nici măcar în salonul de primire. Când, în cele din urmă, i-a desfăcut cătușele, Heleen i-a zis: „Îmi datorezi banii pierduți pe o lună. Dacă mai fugi o dată, o să pun să fii dusă la Poarta Iadului pentru încălcarea contractului.“

În noaptea aceea, Inej intrase în salonul ei cu groază, iar când îl văzuse pe Kaz Brekker acolo, groaza i se dublase. Probabil Mâini-Murdare o dăduse în vileag, poate îi spusese lui Tante Heleen că vorbise neîntrebată, că încercase să facă necazuri.

Dar Heleen s-a lăsat pe speteaza fotoliului ei de mătase și a spus:

— Ei bine, linxule, se pare că acum ești problema altcuiva. Se pare că lui Per Haskell îi cam plac fetele suli. Ți-a cumpărat contractul cu o sumă foarte generoasă.

Inej a înghițit în sec:

— Mă mut la altă casă?

Heleen a dat din mână:

— Haskell are și el o casă de toleranță – dacă i se poate zice așa – undeva în sudul Butoiului, dar acolo n-ar scoate niciun ban de pe urma ta, deși în casa aia sigur ți-ai da seama cât de bună a fost Tante Heleen cu tine. Nu, Haskell te vrea numai pentru el.

Cine era Per Haskell? *Contează?* a răspuns o voce dinăuntrul ei. *E un bărbat care cumpără femei. E tot ce trebuie să știi.*

Tulburarea lui Inej era probabil evidentă, pentru că Tante Heleen a râs ușor:

— Nu-ți face griji. E bătrân, dezgustător de bătrân, și pare cât se poate de inofensiv. Dar, bineînțeles, nu se știe niciodată, a adăugat ea, ridicând un umăr. Poate o să te împartă cu domnul Brekker, curierul lui.

Kaz și-a întors privirea rece spre Tante Heleen:

— Suntem gata?

Era prima oară când Inej îl auzea vorbind, și a fost surprinsă de asprimea vocii lui.

Heleen a pufnit, aranjându-și decolteul rochiei de un albastru-strălucitor:

— Da, bădăranule, suntem gata.

A încălzit un baton de ceară albastru-închis și și-a pus sigiliul pe documentul din fața ei. Apoi s-a ridicat și s-a uitat în oglinda de deasupra șemineului. Inej a văzut-o îndreptându-și colierul cu diamante strălucitoare și, în ciuda confuziei care domnea în capul ei, și-a spus: Seamănă cu niște stele furate.

— La revedere, sfinxule, i-a spus Tante Heleen. Nu cred c-o să reziști mai mult de o lună în partea aia a Butoiului.

După care s-a uitat la Kaz:

— Să nu te miri dacă fuge. E mai rapidă decât pare. Dar poate că lui Per Haskell o să-i placă și asta. Știi unde e ușa.

A ieșit din cameră într-un nor de mătase și parfum dulce, lăsând-o pe Inej uluită în urma ei.

Kaz a traversat încet salonul și a închis ușa. Inej s-a încordat și și-a încleștat pumnii, pregătindu-se pentru ce urma.

— Per Haskell e șeful Scursurilor, a spus el. Ai auzit de banda asta?

— Da, e banda din care faci și tu parte.

— Exact, iar Haskell e șeful meu. Și al tău, dacă vrei.

— Și dacă nu vreau? și-a făcut ea curaj să întrebe.

— Retrag oferta și mă întorc acasă ca un caraghios. Iar tu rămâi aici cu monstrul de Heleen.

Inej a dus mâinile la gură și a șoptit îngrozită:

— Tante Heleen ne ascultă.

— N-are decât. În Butoi trăiesc tot felul de monștri și unii dintre ei sunt într-adevăr foarte frumoși. O plătesc pe Heleen pentru informații – ba chiar o plătesc prea mult. Dar știu exact ce fel de om e. I-am cerut lui Per Haskell să-ți achite contractul. Vrei să știi de ce?

— Pentru că îți plac fetele suli?

— N-am cunoscut suficiente fete suli cât să-mi fac o părere, a spus Kaz, apoi s-a dus la birou, a luat documentul și l-a băgat în haină. Noaptea trecută, când ai vorbit cu mine…

— N-am vrut să te supăr, doar…

— Ai vrut să-mi oferi informații. În schimbul unui ajutor? O scrisoare pentru părinți? Niște bani în plus?

Inej s-a crispat. Exact asta voia. Auzise detalii despre o tranzacție cu mătase și voia să facă un fel de schimb. Fusese o prostie, o nesăbuință din partea ei.

— Numele tău adevărat e Inej Ghafa?

Din gâtlejul ei a scăpat un sunet ciudat – parte suspin, parte râs –, un zgomot slab și stânjenitor, dar trecuseră luni bune de când nu-și mai auzise propriul nume – numele de familie.

— Da, a bâiguit ea.

— Așa ai prefera să ți se spună?

— Bineînțeles, a răspuns ea, apoi a adăugat: Kaz Brekker e numele tău real?

— Cât se poate de real. Noaptea trecută, când m-ai abordat, nu mi-am dat seama că ești lângă mine decât în clipa în care ai vorbit.

Inej s-a încruntat. Voise să tacă și asta făcuse, tăcuse. Ce importanță avea?

— Ai clopoței la glezne, a spus Kaz, făcând semn spre ținuta ei, dar nu te-am auzit. Mătăsuri roșii și puncte pictate pe umeri, dar nu te-am văzut. Iar eu văd tot.

Inej a ridicat din umeri, iar el a înclinat capul într-o parte:

— Ai studiat dansul?

— Nu, acrobația, a răspuns ea și, după o pauză, a adăugat: În familia mea… toți suntem acrobați.

— Mersul pe sârmă?

— Și exerciții la trapez. Jonglerii. Tumbe.

— Ai lucrat cu plasă de siguranță?

— Numai când eram foarte mică.

— Bine. În Ketterdam nu există plase. Te-ai bătut vreodată?

A clătinat din cap.

— Ai omorât pe cineva?

A făcut ochii mari:

— Nu.

— Te-ai gândit vreodată la asta?

A tăcut o clipă, apoi a pus mâinile în sân.

— În fiecare noapte.

— E un început.

— Nu-mi doresc cu adevărat să omor oameni.

— E o politică bună până când vrea cineva să te omoare. Și în branșa noastră asta se întâmplă des.

— Branșa noastră?

— Vreau să te alături Scursurilor.

— Ca să fac ce?

— Să strângi informații. Am nevoie de un păianjen care să se cațăre pe pereții caselor și edificiilor comerciale din Ketterdam, să tragă cu urechea pe la ferestre și să spioneze de pe acoperișuri. Am nevoie de cineva care poate să fie invizibil, care poate deveni o fantomă. Crezi că poți face asta?

Deja sunt o fantomă, și-a spus ea. *Am murit în cala unei nave cu sclavi.*

— Cred că da.

— Orașul ăsta e plin de oameni bogați. O să le afli obiceiurile, orele de plecare și de sosire, lucrurile murdare pe care le fac noaptea, fărădelegile pe care încearcă să le ascundă ziua, mărimea de la pantofi, combinațiile de la seifuri, jucăriile preferate din copilărie. Iar

eu o să folosesc informațiile astea ca să le iau banii.

— Ce se întâmplă după ce le iei banii și devii bogat?

Buzele lui s-au arcuit într-un ușor zâmbet:

— Atunci o să-mi furi și mie secretele.

— De-aia m-ai cumpărat?

Zâmbetul a dispărut de pe chipul lui:

— Per Haskell nu te-a cumpărat. Ți-a achitat contractul. Asta înseamnă că-i datorezi lui bani. Mulți. Dar ai un contract real cu el. Uite, a spus el, scoțând din haină documentul lui Heleen. Vreau să vezi ceva.

— Nu știu să citesc în kerchiană.

— Nu contează. Vezi numerele astea? Asta e suma pe care Heleen pretinde că ai fi împrumutat-o de la ea ca să vii din Ravka. Ăștia sunt banii pe care i-ai câștigat cât ai lucrat pentru ea. Iar asta e suma pe care încă i-o datorezi.

— Dar… dar nu e posibil. Datoria e mai mare decât atunci când am venit aici.

— Exact. Ți-a pus la socoteală cheltuielile pentru cazare, mâncare și îngrijire.

— M-a cumpărat, a spus Inej, simțind cum se înfurie. Nici măcar n-am putut citi ce-am semnat.

— Sclavia e ilegală în Kerch. Contractele de angajare, nu. Știu, contractul ăsta e o escrocherie și la fel ar crede orice judecător cu capul pe umeri. Din nefericire, Heleen are în buzunar mulți judecători cu capul pe umeri. Per Haskell îți oferă un împrumut – nici mai mult, nici mai puțin. Contractul tău o să fie în ravkană. O să plătești dobândă, dar n-o să fie împovărătoare. Și câtă vreme îi plătești un mic procent în fiecare lună, o să poți umbla liberă.

Inej a clătinat din cap. Toate astea păreau imposibile.

— Inej, un lucru trebuie să-ți fie foarte clar. Dacă nu-ți achiți contractul, Haskell o să trimită după tine niște oameni care o s-o facă pe Tante Heleen să pară o bunică ramolită. Iar eu n-am să-l opresc. Mi-am pus pielea la bătaie pentru acest mic aranjament. Și nu e o situație care să-mi convină.

— Dacă e adevărat, a răspuns Inej calm, atunci pot să spun nu.

— Bineînțeles. Dar e limpede că ești periculoasă. Și aș prefera să nu devii niciodată periculoasă pentru mine.

Periculoasă. Ar fi vrut să strângă în brațe cuvântul acela. Nu avea niciun dubiu că băiatul din fața ei era un nebun sau un naiv incurabil, dar îi plăcea cuvântul și, dacă înțelesese bine, îi oferea posibilitatea de a pleca de la Menajerie chiar în noaptea aceea.

— Nu e… un șiretlic, nu?

Vocea ei era mai nesigură decât și-ar fi dorit.

Pe chipul lui Kaz a fluturat ceva întunecat:

— Dacă ar fi fost un șiretlic, ți-aș fi promis siguranță. Ți-aș fi oferit fericirea. Nu știu dacă există fericire în Butoi, dar cu mine n-o să ai parte de așa ceva.

Din cine știe ce motiv, cuvintele acelea o liniștiseră. Erau mai bune adevărurile crude decât minciunile binevoitoare.

— Bine, a spus ea. De unde începem?

— Mai întâi să plecăm de aici și să-ți găsim niște haine ca lumea. Ah, și încă ceva, Inej, i-a spus el, conducând-o afară din salon, să nu te mai furișezi niciodată pe lângă mine.

*

Adevărul era că, de atunci, încercase de multe ori să se furișeze pe lângă Kaz. Dar nu reușise niciodată. Părea că, odată ce o văzuse, Kaz înțelesese cum s-o vadă tot timpul.

Avusese încredere în Kaz în noaptea aceea. Devenise fata periculoasă pe care o simțise scoțând capul din adâncul ei. Dar făcuse greșeala de a continua să aibă încredere în el, de a crede în legenda pe care o construise în jurul lui. Legenda care o adusese acolo, în întunericul acela dogoritor, atârnată între viață și moarte ca ultima frunză dintr-un copac dezgolit de toamnă. La urma urmelor, Kaz Brekker era doar un băiat și îl lăsase s-o aducă în situația asta.

Și nici măcar nu putea să-l învinovățească. Se lăsase adusă aici pentru că nu știa unde voia să meargă. Inima e o săgeată. Patru milioane de kruge, libertatea, șansa de a se întoarce acasă. Asta credea că-și dorea. Dar, în adâncul sufletului, nu suporta gândul de a se întoarce la părinții ei. Ar fi putut să le spună adevărul mamei și tatălui ei? Oare ar fi înțeles tot ce făcuse ca să supraviețuiască, nu doar la Menajerie, ci și în tot timpul de după ce scăpase de acolo? Ar fi putut să-și sprijine capul în poala mamei și să fie iertată? Ce fel de om ar fi părut în ochii lor?

Urcă, Inej. Dar unde putea să meargă? Ce viață o aștepta după toate suferințele îndurate? O durea spatele. Mâinile îi sângerau. Mușchii picioarelor îi tremurau imperceptibil, iar pielea părea gata să i se desprindă de pe trup. Fiecare gură de aer negru îi ardea plămânii. Nu putea inspira adânc. Nici măcar nu se putea concentra asupra peticului cenușiu de cer. Broboanele de transpirație i se prelingeau de pe frunte, înțepându-i ochii. Dacă renunța, renunța pentru toți – pentru Jesper și Wylan, pentru Nina și fjerdan, pentru Kaz. Nu putea face asta.

Nu mai depinde de tine, linxule, îi răsuna în minte vocea lui Tante Heleen. *De câtă vreme ți-ai pierdut orice speranță?*

Fierbințeala cuptorului se înfășura în jurul lui Inej ca o ființă vie, ca un dragon de deșert în bârlogul lui, ascunzându-se de gheață,

așteptând-o pe ea. Își cunoștea limitele corpului și știa că nu mai avea resurse. Făcuse un pariu în pierdere – pur și simplu. Frunza încă se mai ținea de creangă, dar deja era moartă. Singura întrebare era când avea să cadă.

Renunță, Inej. Tatăl ei o învățase să se cațăre, să aibă încredere în sârmă, în trapez și, în cele din urmă, să aibă încredere în îndemânarea ei, să creadă că dacă sărea, ajungea în partea cealaltă. Oare avea s-o aștepte acolo? S-a gândit la cuțitele pe care le lăsase pe Ferolind – poate aveau să ajungă la o altă fată care visa să fie periculoasă. Le-a spus numele în șoaptă: Petyr, Marya, Anastasia, Vladimir, Lizabeta, Sankta Alina, martirizată înainte să împlinească optsprezece ani. Renunță, Inej. Oare să sară acum sau să aștepte ca trupul ei să cedeze?

Inej a simțit umezeală pe obraji. Plângea? Tocmai acum? După tot ce făcuse și după tot ce îndurase?

Apoi a auzit zgomotul, o răpăială discretă, ca și când cineva ar fi bătut darabana fără ritm. A simțit-o pe față. Și a auzit sfârâituri pe cărbunii de sub ea. Ploaie. Rece și milostivă. Inej a dat capul pe spate. A auzit clopotele bătând trei sferturi de ceas, dar nu-i păsa. Nu asculta decât muzica ploii care o spăla de transpirație și funingine, de fumul de cărbune din Ketterdam, de machiajul de la Menajerie, care îmbiba funia de iută încolăcită în jurul ei și îi întărea tălpile de cauciuc ale espadrilelor. Era o adevărată binecuvântare, deși Kaz ar fi zis că nu era decât vreme.

Acum trebuia să urce repede, înainte ca pietrele să devină alunecoase și ploaia să-i devină dușman. Și-a forțat mușchii să se încordeze și degetele să caute crăpături, apoi s-a ridicat jumătate de metru, și încă jumătate, iar și iar, șoptind rugăciuni de mulțumire sfinților. Căpătase ritmul pe care nu-l găsise înainte, întipărit în cadența șoptită a numelor sfinților.

Dar chiar în timp ce rostea rugăciunile, știa că ploaia nu era de ajuns. Își dorea o furtună – fulgere, vânt, un potop. Voia ca apa să izbească fără milă casele de toleranță din Ketterdam, luând acoperișurile pe sus și smulgând ușile din balamale. Voia ca mările să se umple de valuri care să înghită toate corăbiile negustorilor de sclavi, să le frângă catargele și să le spargă carenele de țărmuri nemiloase. Vreau să stârnesc o astfel de furtună, și-a spus Inej. Și patru milioane de kruge puteau fi de ajuns pentru asta. De ajuns cât să-și cumpere o navă – una mică și cumplită, plină de guri de foc. Una ca ea. Avea să-i vâneze pe negustorii de sclavi și pe clienții lor. Cu toții aveau să se teamă de ea și aveau să-i învețe numele. Inima e o săgeată. Are nevoie de o țintă ca să știe unde să se înfigă. Se agăța de perete cu mâinile și picioarele, dar ce o făcea să urce era țelul pe care în cele din urmă îl găsise.

Nu era un linx sau un păianjen și nici măcar Fantoma. Era Inej

Ghafa și avea tot viitorul în față.

26. Kaz

Kaz trecea în grabă prin fața celulelor de la ultimul etaj, aruncând câte o scurtă privire prin deschizătura cu gratii a fiecărei uși. Bo Yul-Bayur era de negăsit. Și Kaz nu avea mult timp la dispoziție.

O parte din el era debusolată. Nu avea baston. Era în picioarele goale. Purta haine străine, iar mâinile îi erau palide și fără mănuși. Nu se simțea deloc el însuși. Ba nu, nu era tocmai adevărat. Se simțea ca în săptămânile de după moartea lui Jordie, ca un animal sălbatic care lupta să supraviețuiască.

Kaz a zărit un prizonier shuhan în fundul unei celule.

— Sesh-uyeh, i-a șoptit Kaz.

Dar dacă bărbatul a recunoscut parola, n-a dat niciun semn.

— Yul-Bayur? a întrebat Kaz.

Nimic. Prizonierul a început să strige la el în shuhană, iar Kaz a luat-o la fugă, fără să se mai uite în restul celulelor, a ieșit pe palier și a coborât în grabă la următorul etaj. Știa că era neglijent și egoist, dar nu de aceea i se spunea Mâini-Murdare? Nicio lovitură nu era prea periculoasă. Nicio faptă prea josnică. Mâini-Murdare ducea la bun sfârșit treburile cele mai dificile.

Nu-și dădea seama ce forță îl mâna de la spate. Poate că Pekka Rollins nu era acolo. Poate că era mort. Dar Kaz nu credea asta. Aș simți. Mi-aș da seama cumva. „Moartea ta îmi aparține“, a șoptit el.

*

Înotul de la Barja Morții la țărm fusese renașterea lui Kaz. Copilul care fusese murise de rubeolă. Febra pârjolise tot ce era gingaș în el.

Supraviețuirea s-a dovedit a nu fi atât de dificilă pe cât își închipuise, după ce renunțase la orice urmă de decență. Prima regulă era să găsești pe cineva mai mic și mai slab căruia să-i iei ce avea – misiune deloc ușoară pentru Kaz, dat fiind că era atât de mic și de slab. A ieșit târșâind picioarele din port și, mergând doar pe străzi înguste, a pornit spre cartierul în care locuise familia Hertzoon. Când a dat peste un magazin de dulciuri, a așteptat afară, apoi a atacat un elev dolofan care rămăsese în urma prietenilor. Kaz la culcat la pământ, i-a golit buzunarele și i-a luat punga cu jeleuri.

— Dă-mi pantalonii tăi, i-a cerut el.

— Sunt prea mari pentru tine, i-a răspuns băiatul plângând.

Kaz l-a mușcat, iar elevul i-a dat pantalonii. Kaz i-a făcut ghem și i-a aruncat în canal, apoi a fugit cât îl țineau picioarele. Nu voia pantalonii, ci doar ca băiatul să aștepte un timp înainte să se ducă să cheme ajutor. Știa că elevul avea să rămână multă vreme ghemuit în acel pasaj, încercând să-și înfrângă rușinea de a alerga pe străzi îmbrăcat doar pe jumătate, ca să povestească acasă ce i s-a întâmplat.

Kaz s-a oprit din alergat când a ajuns în cel mai întunecat pasaj pe care l-a găsit în Butoi. Și-a îndesat în gura toate jeleurile odată, înghițindu-le cu dureri în gât, dar le-a vomitat imediat. Apoi, cu banii furați de la elev, și-a cumpărat o franzelă fierbinte. Era desculț și murdar. Brutarul i-a dat încă una gratis numai ca să nu mai vină o dată.

Când s-a simțit un pic mai întremat și i-a mai trecut teama, a pornit spre Doaga de Est și s-a oprit în fața unui salon de jocuri dărăpănat, fără firmă la intrare, în ușa căruia era un singur crainic.

— Vreau o slujbă, i-a spus el.

— N-avem niciuna, puștiule.

— Mă pricep la numere.

Bărbatul a râs:

— Știi să cureți hârdaiele pentru pișat?

— Da.

— Păcat, deja avem un băiat care le curăță.

Kaz a așteptat toată seara până a văzut un băiat cam de vârsta lui ieșind din local. S-a ținut după el două străzi, apoi l-a lovit în cap cu o piatră. S-a așezat pe picioarele lui, i-a scos încălțările și i-a tăiat tălpile cu un ciob. Băiatul avea să-și revină, însă nu mai putea lucra o bună bucată de timp. Lui Kaz i se făcuse scârbă când îi atinsese pielea gleznelor. Își tot amintea cadavrele albe de pe Barja Morții și senzația pe care i-o lăsaseră în palme umflăturile moi de pe pielea lui Jordie.

A doua zi, pe seară, s-a întors la sala de jocuri.

— Vreau o slujbă, a spus el din nou.

Și a căpătat una.

Începând de atunci, a muncit din răsputeri și a făcut economii. S-a ținut după hoții profesioniști din Butoi și a învățat să fure din buzunare și cum să taie breteaua de la poșeta unei femei. A ajuns la pușcărie pentru prima oară, apoi a fost închis încă o dată. Și-a făcut repede reputația de a fi dispus să accepte orice misiune, iar în scurtă vreme și-a căpătat și porecla: Mâini-Murdare. Era un bătăuș neînzestrat, dar tenace.

— N-ai niciun pic de finețe, îi spusese odată un cartofor de la Jartiera Argintie. N-ai tehnică.

— Ba am, îi răspunsese el. Practic tehnica: „Trage-i cămașa peste față și dă cu pumnul până vezi sânge“.

Și-a păstrat numele de botez, Kaz, dar și-a adăugat un nume de familie nou, Brekker, furat de pe un utilaj montat pe docuri, abandonându-l pe cel vechi, Rietveld, amputându-l ca pe un membru cangrenat. Era un nume de la țară, ultima lui legătură cu Jordie, cu tatăl lui și cu băiatul care fusese. Dar nu voia ca Jakob Hertzoon să-l recunoască după nume.

A aflat că escrocheria căreia îi căzuseră victimă el și Jordie era una

obișnuită. Cafeneaua și casa lui Hertzoon de pe Zelverstraat fuseseră doar decoruri folosite pentru a ademeni proști de la țară. Filip, băiatul cu cățelușii mecanici, fusese momeala folosită pentru a-l atrage pe Jordie, iar Margit, Saskia și funcționarii de la biroul comercial fuseseră cu toții actori în această farsă. Probabil fusese implicat și un funcționar al băncii care îi oferea lui Hertzoon informații despre clienți și îi semnala nou-veniții de la țară care își deschideau cont la ei. Probabil Hertzoon escrocase mai multe ținte în același timp. Mica sumă a lui Jordie nu era suficientă pentru a justifica o scenografie atât de complexă.

Dar cea mai crudă descoperire făcută de Kaz a fost că era foarte înzestrat la jocurile de cărți, talent care i-ar fi putut îmbogăți pe el și pe Jordie. Când învăța un joc nou, îi trebuiau doar câteva ore ca să-l stăpânească, după care nu mai putea fi bătut. Își putea aminti fiecare mână jucată și fiecare miză. Ținea minte cărțile jucate în ultimele cinci partide. Și dacă nu-și amintea ceva, compensa trișând. Nu-și pierduse niciodată pasiunea pentru prestidigitație și trecuse de la trucurile cu monede la cele cu cărți, pahare, portofele și ceasuri. Un bun magician nu era cu mult diferit de un hoț profesionist. În scurtă vreme, i s-a interzis accesul în toate sălile de joc de pe Doaga de Est.

În fiecare loc în care mergea, în fiecare bar, azil de noapte sau bordel, în fiecare casă părăsită unde se aciuaseră vagabonzi, Kaz întreba de Jakob Hertzoon, dar dacă era cineva care recunoștea numele, refuza să-i spună.

Apoi, într-o bună zi, în timp ce traversa un pod peste Doaga de Est, Kaz a văzut un bărbat cu obraji rumeni și favoriți groși intrând într-o prăvălie de gin. Nu mai purta haine negre și sobre de negustor, ci pantaloni stridenți cu dungușe, vestă maro înflorată și haină de catifea verde-închis.

Kaz și-a croit drum prin mulțime, năucit și cu inima duduindu-i în piept, neștiind ce avea să facă, dar când a ajuns la ușa prăvăliei, un bătăuș uriaș cu melon l-a oprit cu o mână cărnoasă.

— E închis.

— Ba văd că e deschis, a spus Kaz, cu o voce surprinzătoare – firavă, nefamiliară.

— Va trebui să aștepți.

— Vreau să-l văd pe Jakob Hertzoon.

— Pe cine?

Kaz – care simțea că plesnește de nerăbdare – a făcut semn cu mâna prin vitrină:

— Pe Jakob Hertzoon, ce dracu'! Vreau să vorbesc cu el.

Bătăușul s-a uitat la Kaz ca la un țicnit.

— Bagă-ți mințile-n cap, băiete, a spus el. Nu-i niciun Hertzoon. E Pekka Rollins. Dacă vrei să răzbești în Butoi, ar fi bine să-i ții minte

numele.

Kaz știa numele lui Pekka Rollins. Toată lumea îl știa. Dar nu-l văzuse niciodată.

În clipa aceea, Rollins s-a întors spre vitrină. Kaz s-a așteptat să vadă un semn de recunoaștere din partea lui – o grimasă, un rânjet, orice. Dar privirea lui Rollins a trecut indiferentă peste el. Kaz era doar una dintre multele lui ținte. Una dintre victime. De ce l-ar fi ținut minte?

Kaz fusese curtat de mai multe bande pentru pumnii lui și pentru felul în care mânuia cărțile. Dar de fiecare dată spusese nu. Venise în Butoi să-l găsească pe Hertzoon și să-l pedepsească, nu ca să se alăture unui surogat de familie. Dar, aflând că adevărata lui țintă era Pekka Rollins, situația se schimbase complet. În noaptea aceea, a stat treaz pe podeaua casei părăsite în care se aciuase și s-a gândit la ce voia, la cum ar fi putut să-l răzbune pe Jordie. Pekka Rollins îi luase totul lui Kaz. Dacă voia ca și el să-i facă la fel lui Rollins, trebuia să devină egalul lui, apoi să-l depășească, dar nu putea face asta singur. Avea nevoie de o bandă, și nu de orice bandă, ci de una care să aibă nevoie de el. A doua zi s-a dus la Stinghie și l-a întrebat pe Per Haskell dacă avea nevoie de un soldat în plus. Dar știa încă de pe atunci că, deși pornea ca soldat, Scursurile aveau să devină armata lui.

*

Oare toți acei pași îl aduseseră aici, în noaptea asta? Pe aceste coridoare întunecate? Nu era nici pe departe răzbunarea la care visase.

Rândurile de celule se înșirau la nesfârșit, era imposibil să le verifice pe toate. Sigur nu avea cum să-l găsească pe Pekka Rollins la timp. Dar a fost o sarcină imposibilă până a devenit posibilă, până a văzut prin deschizătura cu gratii a unei uși de fier trupul lui masiv, fața lui rumenă. A fost o sarcină imposibilă până a ajuns în fața celulei lui Pekka Rollins.

Dormea întins pe o parte. Încasase o bătaie zdravănă. Kaz a urmărit câteva clipe cum i se ridica și îi cobora pieptul.

Oare de câte ori îl revăzuse pe Pekka din ziua când îl zărise în prăvălia de gin? Niciodată Rollins nu dăduse vreun semn că ar fi știut cine era. Kaz nu mai era copil și Pekka nu avea cum să-l recunoască în trăsăturile lui de acum pe puștiul pe care îl escrocase pe vremuri. Iar asta îl înfuria pe Kaz ori de câte ori li se încrucișau drumurile. Nu era drept. Fața lui Pekka – fața lui Hertzoon – rămăsese adânc întipărită în mintea lui Kaz, gravată cu un cuțit zimțat.

Kaz a zăbovit câteva clipe, simțind greutatea discretă a șperaclelor ca pe o insectă ghemuită în palma lui. Nu asta își dorise? Să-l vadă pe

Pekka la pământ, umilit, nenorocit și fără speranță, rămas fără oamenii lui cei mai buni, care sfârșiseră înfipți în țepe. Poate că asta putea fi suficient. Poate că acum nu mai trebuia decât ca Pekka să afle cine era de fapt Kaz și ce-i făcuse în copilărie. Putea pune în scenă un mic proces, să dea sentința și s-o pună în aplicare.

Orologiul Străbunilor a bătut trei sferturi de ceas. Trebuia s-o ia din loc. Nu mai avea mult timp să ajungă la subsol. Îl aștepta Nina. Toți îl așteptau.

Dar avea nevoie de așa ceva. Luptase pentru asta. Nu așa își imaginase momentul, dar poate că nu avea nicio importanță. Dacă Pekka Rollins ar fi fost omorât de un călău fjerdan anonim, misiunea n-ar mai fi contat deloc. Kaz ar fi pus mâna pe patru milioane de kruge, însă nu l-ar mai fi putut răzbuna pe Jordie.

Kaz a desfăcut imediat încuietoarea celulei.

Pekka a deschis ochii și a zâmbit. Nu dormea.

— Salut, Brekker, a spus Rollins. Ai venit să-ți desfeți ochii?

— Nu tocmai, i-a răspuns Kaz.

Și a închis ușa în urma lui.

Partea a cincea.
Gheața nu iartă

27. Jesper

Opt ceasuri

Unde naiba e Kaz? Jesper sărea de pe un picior pe altul în fața cuptorului, dangătul stins al clopotelor de alarmă răsunându-i în urechi și învălmășindu-i gândurile. Protocolul galben? Protocolul roșu? Nu-și putea aminti. Planul lor presupunea că nu aveau să audă niciun dangăt de alarmă.

Inej ancorase o funie de acoperiș și le-o aruncase pe coș să se cațăre și ei. Jesper îi pusese pe Wylan și Matthias să ia cu ei restul funiei și o foarfecă pe care o găsiseră la spălătorie, precum și o ancoră pentru cățărat improvizată din barele metalice ale unei plăci de spălat. Apoi a șters stropii de ploaie căzuți pe podea și s-a asigurat că n-a rămas pe jos niciun capăt de funie sau alt semn al trecerii lor pe acolo. Nu-i mai rămânea decât să aștepte – și să se sperie când a fost dată alarma.

A auzit oameni strigând unii la alții și ropot de bocanci prin tavan. În orice clipă, un temnicer isteț ar fi putut să vină să verifice subsolul și, dacă l-ar fi găsit pe Jesper la gura cuptorului, și-ar fi dat seama imediat care era ruta lor spre acoperiș. Ar fi fost pierduți cu toții.

Haide, Kaz. Te aștept. Cu toții îl așteptau. Cu câteva minute în urmă, Nina se întorsese valvârtej în crematoriu.

— Pleacă! îi strigase ea gâfâind. Ce mai aștepți?

— Pe voi! îi răspunsese el.

Dar când o întrebase unde era Kaz, Nina se încruntase.

— Speram că e cu voi.

Apoi urcase icnind pe funie, lăsându-l pe Jesper în urmă, paralizat de nehotărâre. Oare gărzile îl capturaseră pe Kaz? Era undeva în închisoare luptând să-și salveze viața?

E Kaz Brekker. Chiar dacă l-ar fi închis, Kaz putea scăpa din orice celulă, din orice cătușe. Jesper putea lăsa funia atârnată pentru el, rugându-se ca ploaia să răcească suficient cuptorul cât să nu i se aprindă capătul de jos. Dar dacă rămânea țintuit locului, ar fi putut să le trădeze ruta de fugă, condamnându-i pe toți. Nu avea de ales, trebuia să urce și el.

Jesper a pus mâna pe funie chiar în clipa când Kaz a dat buzna pe ușă. Avea cămașa plină de sânge și părul negru răvășit.

— Grăbește-te, a spus el fără niciun preambul.

În mintea lui Jesper se învălmășeau o mie de întrebări, dar nu s-a oprit să i le pună. A intrat în coș și a început să urce. Ploaia cădea în continuare domol și Jesper a simțit funia vibrând sub el când Kaz a înhățat-o. Când s-a uitat în jos, Jesper l-a văzut pe Kaz împingând ușa crematoriului și închizând-o în urma lor.

Jesper punea o mână deasupra celeilalte, se ridica din nod în nod, simțind cum încep să-l doară brațele, cu funia tăindu-i palmele și sprijinindu-se la nevoie cu tălpile de perete, apoi îndepărtându-se de

căldura cărămizilor. Oare cum reușise Inej să se cațăre prin coș fără funie?

Mult deasupra, clopotele de alarmă din Orologiul Străbunilor încă răsunau ca niște sertare pline cu oale și tigăi furioase. Ce se întâmplase? De ce se despărțiseră Kaz și Nina? Și cum aveau să iasă din situația asta?

Jesper a clătinat din cap și a clipit ca să îndepărteze ploaia din ochi, încordându-și mușchii spatelui pe măsură ce urca tot mai sus.

— Slavă sfinților! a spus el cu respirația întretăiată când Matthias și Wylan l-au apucat de subsuori și l-au scos din coș.

Jesper s-a prăbușit pe acoperiș, ud leoarcă și tremurând ca un pisoi pe jumătate înecat:

— Kaz e pe funie.

Matthias și Wylan au înhățat funia să-l tragă. Jesper nu-și dădea seama cât de mult contribuia Wylan, dar cu siguranță își dădea toată silința. L-au scos din horn și pe Kaz, care s-a întins pe spate, trăgând aer în piept cu nesaț.

— Unde e Inej? a gâfâit el. Unde e Nina?

— Deja sunt pe acoperișul ambasadei, a răspuns Matthias.

— Funia asta lăsați-o aici, luați-o doar pe cealaltă, le-a spus Kaz. Să mergem.

Matthias și Wylan au făcut grămadă funia murdară de funingine cu care urcaseră prin coș și au luat fiecare câte un colac de funie curată. Jesper a luat și el unul și s-a ridicat cu greu în picioare, apoi l-a urmat pe Kaz până la marginea acoperișului, unde Inej ancorase o funie care cobora de la închisoare până pe acoperișul ambasadei. Cineva făcuse un laț pe funie ca să poată coborî cu ajutorul lui și cei care nu erau în stare să sfideze gravitația ca Fantoma.

— Slavă sfinților, lui Djel și mătușii tale, Eva, a spus Jesper recunoscător, urmat de ceilalți.

Acoperișul ambasadei era curbat, probabil ca să nu se aștearnă zăpada, ceea ce le dădea impresia că mergeau pe spinarea arcuită a unei balene uriașe. Și era cu mult mai… permeabil decât acoperișul închisorii. Era străpuns de numeroase puncte de acces – guri de aerisire, hornuri, mici cupole de sticlă pentru iluminat. Nina și Inej erau ghemuite la baza cupolei celei mai mari, cu geamuri prinse în nervuri metalice, aflat deasupra rotondei de la intrarea în ambasadă. Nu le oferea adăpost de ploaia care se întețea, dar dacă gărzile de pe zidul de incintă și-ar fi mutat atenția de la drumul de acces la acoperișurile Curții, cu siguranță i-ar fi ferit de privirile lor.

Nina ținea în poală picioarele lui Inej.

— Nu pot să-i desprind tot cauciucul de pe tălpi, le-a spus ea, când i-a văzut apropiindu-se.

— Ajut-o, a spus Kaz.

— Eu? a întrebat Jesper. Doar nu vrei să…

— Ți-am zis s-o ajuți!

Jesper s-a apropiat târâș de ele, să vadă mai bine tălpile bășicate ale lui Inej, simțind cum Kaz îl urmărea cu privirea. Ultima oară când Inej fusese rănită, Mâini-Murdare avusese o reacție mai mult decât tulburătoare, deși de data asta nu fusese înjunghiată – iar Kaz nu putea da vina pe Vârfurile Negre. Jesper s-a concentrat asupra particulelor de cauciuc, încercând să le extragă din carnea lui Inej la fel cum extrăsese minereul din gratii.

Inej îi știa secretul, dar Nina s-a uitat la el cu gura căscată:

— Ești Fabrikator?

— M-ai crede dacă aș spune nu?

— De ce nu mi-ai zis?

— Nu m-ai întrebat niciodată, a răspuns el neconvingător.

— Jesper…

— Las-o baltă, Nina.

Și Nina și-a strâns buzele, dar Jesper știa că avea să redeschidă subiectul cândva.

— Pe toți sfinții, a spus el, concentrându-se din nou asupra picioarelor lui Inej.

— E chiar atât de grav? a întrebat Fantoma cu o grimasă.

— Nu, dar ai picioare foarte urâte.

— Niște picioare urâte care te-au adus pe acoperișul ăsta.

— Dar oare suntem blocați aici? s-a întrebat Nina.

Clopotele din Orologiul Străbunilor s-au oprit și, în liniștea care a urmat, Nina a închis ochii ușurată:

— În sfârșit.

— Ce s-a întâmplat în închisoare? s-a auzit vocea panicată a lui Wylan. De ce au sunat alarma?

— Am dat peste două gărzi, a spus Nina.

Jesper și-a ridicat privirea spre ea:

— Și nu i-ai adormit?

— Ba da. Dar unul a reușit să tragă câteva focuri. Apoi a venit în fugă un alt temnicer și atunci au început să bată clopotele.

— La dracu'! Deci de-aia au sunat alarma?

— Poate, a spus Nina. Tu unde-ai fost, Kaz? N-aș fi fost în casa scării dacă n-aș fi stat să te aștept pe tine. De ce n-ai venit pe palier?

Kaz se uita în jos prin sticla cupolei:

— Am hotărât să mă uit și în celulele de la penultimul etaj.

Toate privirile s-au întors spre el, iar Jesper a simțit că începe să-și piardă cumpătul:

— De ce naiba ai făcut asta? Ai plecat înainte ca Matthias și cu mine să ne întoarcem, apoi ai hotărât de capul tău să-ți extinzi căutările și s-o lași pe Nina să creadă că ești în pericol?

— A trebuit să mă ocup de ceva.

— Nu-i un răspuns suficient de bun.

— Am avut o bănuială, a spus Kaz. Și am vrut s-o verific.

Pe chipul Ninei s-a așternut o expresie uluită:

— O *bănuială*?

— Bine, am făcut o greșeală, a mormăit Kaz. Putem să trecem mai departe?

— Nu, a intervenit Inej calm. Ne datorezi o explicație.

După o clipă, Kaz a spus:

— M-am dus să-l caut pe Pekka Rollins.

Kaz și Inej au schimbat o privire pe care Jesper n-a înțeles-o; cei doi știau lucruri pe care lui nu i le împărtășiseră.

— Pe toți sfinții, de ce? a întrebat Nina.

— Am vrut să aflu ce Scursură i-a dat informații despre noi.

Jesper a așteptat o clipă, apoi a întrebat:

— Și?

— Nu l-am găsit.

— Și sângele de pe cămașa ta? a întrebat Matthias.

— Am dat peste un temnicer.

Jesper nu l-a crezut.

Kaz și-a trecut o mână peste față.

— Am făcut o greșeală. Am luat o decizie proastă și merit să fiu învinovățit pentru ea. Dar asta nu ne schimbă situația.

— Și care e situația noastră? l-a întrebat Nina pe Matthias. Ce-or să facă fjerdanii acum?

— A fost doar Protocolul Galben, adică o problemă de sector.

Jesper și-a apăsat tâmplele.

— Nu-mi aduc aminte ce înseamnă asta.

— Foarte probabil își închipuie că cineva încearcă să evadeze. Sectorul închisorii deja e izolat de restul Curții de Gheață, deci o să facă percheziții și o să încerce să afle cine lipsește din celule.

— O să găsească prizonierii pe care i-am adormit în corpul de arest, a spus Wylan. Trebuie să plecăm imediat de aici. Nu mai avem timp să-l căutăm pe Bo Yul-Bayur.

Matthias a dat dezaprobator din mână.

— E prea târziu. Dacă gărzile își închipui că cineva încearcă să evadeze, punctele de control o să fie în alertă maximă. N-o să lase pe nimeni să iasă fără un control amănunțit.

— Dar am putea încerca, a spus Jesper. Îi vindecăm picioarele lui Inej…

Fantoma și-a îndoit picioarele, apoi s-a ridicat, încercându-și tălpile goale pe pietriș.

— Nu mă mai dor. Dar mi-au dispărut bătăturile…

— O să-ți dau o adresă unde poți să trimiți o plângere, i-a răspuns

Nina, făcându-i cu ochiul.

— Bine, deci Fantomă s-a pus pe picioare, a zis Jesper, ștergându-și fața umedă cu mâneca.

Între timp, ploaia se pierduse într-o ceață ușoară.

— Acuma, a continuat el, trebuie să găsim o cameră încălzită în care să dăm în cap câtorva musafiri și să o ștergem din locul ăsta îmbrăcați în hainele lor de gală.

— Să ieșim pe poarta ambasadei și să trecem prin două puncte de control? a întrebat Matthias cu un aer sceptic.

— Temnicerii n-au de unde ști dacă a evadat cineva. I-au văzut pe Nina și Kaz, deci știu că niște prizonieri au ieșit din celule, însă gărzile de la punctele de control o să caute niște oameni în haine de pușcărie, nu diplomați parfumați și îmbrăcați elegant. Trebuie să plecăm înainte să-și dea seama că șase oameni au scăpat din pușcărie.

— Las-o baltă, a spus Nina. Am venit aici să-l găsesc pe Bo Yul-Bayur și nu plec fără el.

— La ce bun? a întrebat Wylan. Chiar dacă reușim să ajungem pe Insula Albă și îl găsim pe Yul-Bayur, n-o să mai avem cum să ieșim. Jesper are dreptate: ar trebui să plecăm acum, cât încă mai avem o șansă.

Nina și-a pus mâinile în sân.

— O să merg pe Insula Albă chiar dacă o să trebuiască să mă duc singură.

— Asta nu cred că e o variantă, a spus Matthias. Ia uitați-vă.

S-au strâns cu toții la baza cupolei de sticlă. Rotonda de sub ea era ticsită cu oameni care beau, râdeau și se salutau între ei – un fel de petrecere zgomotoasă înaintea festivităților de pe Insula Albă.

În timp ce se uitau la mulțime, un grup de gărzi a intrat în sală, încercând să ordoneze lumea în șiruri.

— Mai fac un punct de control, a spus Matthias. O să verifice din nou identitatea musafirilor înainte să le permită accesul pe podul de sticlă.

— Din cauza Protocolului Galben? a spus Jesper.

— Probabil. O măsură de precauție.

Era ca și când ar fi văzut scurgându-se din pahar ultima lor picătură de noroc.

— Atunci decizia e ușor de luat, a spus Jesper. Încercăm să plecăm acum, nu cumva să ne trezim cu pierderi mai mari.

— Știu cum putem face, a spus Inej calm.

S-au întors cu toții spre ea. Lumina galbenă care străbătea cupola se reflecta în ochii ei negri.

— Putem să trecem de punctul de control și să ajungem pe Insula Albă.

Le-a făcut semn spre două grupuri care au intrat în rotondă dinspre

curtea interioară, scuturându-și picăturile de ploaie de pe haine. Fetele de la Casa Irisului Albastru erau ușor de identificat după culoarea rochiilor și după florile prinse în păr și la decolteu. Și nimeni nu-i putea confunda pe bărbații de la Nicovala, care aveau brațele dezgolite, expunându-și cu mândrie tatuajele, în ciuda vremii răcoroase.

— Au început să vină delegațiile de pe Doaga de Vest. Putem să intrăm.

— Inej…, a spus Kaz.

— Nina și cu mine putem să intrăm, a continuat ea.

Stătea cu spatele drept, iar vocea îi era fermă. Semăna cu un condamnat care stătea în fața plutonului de execuție, spunând că n-are nevoie să fie legată la ochi.

— Intrăm cu delegația de la Menajerie.

28. Inej

Opt ceasuri și jumătate

Kaz se uita țintă la ea, cu ochii lui de culoarea cafelei strălucind în lumina cupolei.

— Știi bine costumele alea, a spus ea. Pelerine groase cu glugă. E tot ce o să vadă fjerdanii. O căprioară zemenită. O iapă kaelish.

A înghițit și s-a forțat să rostească următoarele cuvinte:

— Un linx suli.

Nu oameni, nici măcar fete adevărate, ci doar obiecte încântătoare numai bune de colecționat. Întotdeauna mi-am dorit să tăvălesc o zemenită, șoptea câte un client. O roșcată kaelish. O fată suli cu pielea ca de caramel.

— E riscant, a spus Kaz.

— Nu-s toate loviturile riscante?

— Kaz, cum o să intrați tu și Matthias? a întrebat Nina. S-ar putea să avem nevoie de tine pentru încuietori. Iar dacă lucrurile nu merg bine pe insulă, o să ne trebuiască cineva care să cunoască bine Curtea de Gheață. Și nu cred că puteți trece drept angajați ai Menajeriei.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, a spus Kaz. Helvar ne-a ascuns niște lucruri.

— Așa-i? a întrebat Inej.

— Nu e…, a spus Matthias, trecându-și o mână prin părul scurt. De unde știi lucrurile astea, djemin? a mârâit el către Kaz.

— E logic. Toată Curtea de Gheață e o capodoperă arhitectonică prevăzută cu nenumărate măsuri de securitate și sisteme de rezervă pentru situații de urgență. Podul ăla de gheață e impresionant, dar, pentru situații neprevăzute, trebuia să existe și o cale de acces secundară în Insula Albă, pe unde să intre întăririle și să fie scoasă familia regală.

— Da, a spus Matthias exasperat. Mai există o cale de acces. Dar e foarte dificilă.

I-a aruncat o privire Ninei.

— Și cu siguranță nu se poate merge pe acolo într-un capot.

— Stați un pic, a intervenit Jesper. La ce ne folosește să mergem cu toții pe Insula Albă? Să presupunem că Nina reușește să afle unde este Yul-Bayur de la vreun funcționar fjerdan de rang înalt și vă întoarceți cu el. O să fim blocați aici. La momentul ăla, temnicerii vor fi terminat căutările și vor ști că șase prizonieri au ieșit cumva din sectorul închisorii. Așa că n-o să mai avem nicio șansă să ieșim pe porțile ambasadei și să trecem de punctele de control.

Kaz s-a uitat dincolo de cupolă spre curtea interioară a ambasadei și porțile din zidul de apărare.

— Wylan, cât de greu ar fi să scoți din funcțiune o poartă ca aia?

— S-o deschid?

— Nu, s-o păstrezi închisă.

— Adică s-o stric? a ridicat Wylan din umeri. Nu cred c-ar fi prea dificil. N-am putut vedea mecanismul când am intrat pe poarta închisorii, dar după cum arată la exterior, aș zice că e un model standard.

— Scripeți, roți zimțate, șuruburi groase?

— Păi, da, și un troliu[9] de mari dimensiuni. Cablurile se înfășoară în jurul lui ca pe un mosor uriaș, iar gărzile nu trebuie decât să-l învârtă cu o manivelă sau o roată.

— Știu cum funcționează un troliu. Poți să strici unul?

— Cred că da, dar sistemul de alarmă atașat de cabluri e complicat. Mă îndoiesc că am cum s-o fac fără să declanșez Protocolul Negru.

— Bine, a spus Kaz. Atunci așa facem.

Jesper a ridicat o mână:

— Îmi pare rău, dar Protocolul Negru nu e chestia pe care vrem s-o evităm cu orice preț?

— Din câte îmi amintesc, declanșarea lui înseamnă că suntem pierduți, a spus Nina.

— Nu și dacă îl folosim împotriva lor. În noaptea asta, cea mai mare parte a forțelor de ordine de la Curte e concentrată pe Insula Albă și aici, la ambasadă. Când clopotele or să anunțe Protocolul Negru, podul de sticlă o să se închidă, iar gărzile și musafirii o să rămână blocați pe insulă.

— Și cealaltă cale de acces de pe insulă? a întrebat Nina.

— Pe acolo nu poate fi adus un grup mare de oameni, a spus Matthias. Cel puțin nu repede.

Kaz s-a uitat spre Insula Albă cu capul înclinat într-o parte și cu privirea pierdută.

— Fața de uneltitor, a șoptit Inej.

Jesper a dat din cap:

— Categoric.

Lui Inej avea să-i lipsească expresia aceea.

— Trei porți în zidul de apărare, a spus Kaz. Poarta închisorii deja e închisă din cauza Protocolului Galben. Poarta ambasadei e aglomerată cu musafiri, deci fjerdanii n-o să aducă trupe pe acolo. Jesper, asta înseamnă că mai rămâne doar poarta din sectorul drüskelle, de care o să vă ocupați tu și Wylan. Vă folosiți de ea ca să declanșați Protocolul Negru, apoi o stricați. Și o stricați atât de tare, încât gărzile care reușesc să se mobilizeze să nu poată ieși să ne urmărească.

— Mi-ar plăcea grozav să-i închidem pe fjerdani în propria lor fortăreață, a spus Jesper. Dar cum o să ieșim noi afară? După ce declanșăm Protocolul Negru, voi o să fiți blocați pe Insula Albă, iar noi o să fim blocați în inelul exterior. Nu avem arme și nici explozibili.

Buzele lui Kaz s-au arcuit într-un rânjet:

— Slavă Cerului că suntem hoți profesioniști. O să facem niște mici cumpărături – toate pe cheltuiala fjerdanilor. Inej, a spus el, să începem cu ceva strălucitor.

*

Lângă cupola de sticlă, Kaz le-a descris în detaliu ce avea în minte. Vechiul plan era riscant, dar măcar presupunea că urmau să acționeze într-ascuns. În schimb, noul plan era de-a dreptul temerar, ba chiar nebunesc. Kaz voia nu doar să-și anunțe prezența în rândul fjerdanilor, ci s-o trâmbițeze. Echipa avea să se împartă din nou și să-și sincronizeze acțiunile cu ajutorul Orologiului Străbunilor, dar acum avea să fie și mai puțin loc pentru erori.

Inej și-a cercetat sufletul, așteptându-se să găsească în el prudență și frică. Însă se simțea pregătită. Nu era o misiune pe care o îndeplinea ca să-și plătească datoria față de Per Haskell. Nu o făcea pentru Kaz sau pentru Scursuri. Își dorea să facă asta – voia banii cu care ar fi putut să-și îndeplinească visul.

În timp ce Kaz le explica planul, iar Jesper tăia bucăți de funie cu foarfeca luată de la spălătorie, Wylan le ajuta pe Inej și pe Nina să se pregătească. Ca să treacă drept angajate ale Menajeriei, aveau nevoie de tatuaje. Folosindu-se de șperaclele lui Kaz și de pirita de cupru extrasă de Jesper din tabla acoperișului, Wylan a desenat cât de bine a putut pana Menajeriei pe brațul Ninei, urmând indicațiile lui Inej și făcând retușuri unde era nevoie. Apoi Nina și-a introdus singură cerneala sub piele – un Corporalnik nu avea nevoie de un ac de tatuaj. Nina a făcut tot posibilul să netezească cicatricile de pe antebrațul lui Inej. Rezultatul nu era perfect, însă nu aveau mult timp la dispoziție, iar talentul Ninei nu era cel de Croitoreasă. Wylan a schițat o pană de păun și pe pielea lui Inej.

Nina a făcut o pauză.

— Ești sigură?

Inej a tras aer în piept.

— E un tatuaj de război, a spus ea, atât pentru Nina, cât și pentru ea însăși. Trebuie s-o fac.

— Și e temporar, i-a promis Nina. O să ți-l șterg imediat ce ajungem în port.

În port. Inej s-a gândit la goeleta lor cu stindarde colorate și a încercat să păstreze imaginea ei în minte în timp ce cerneala i se adâncea în piele, alcătuind o pană de păun.

Tatuajele n-ar fi păcălit pe nimeni dacă ar fi fost cercetate cu atenție, dar sperau că nu le va controla nimeni.

În cele din urmă, s-au ridicat în picioare. Inej bănuia că delegația Menajeriei avea să sosească târziu – lui Tante Heleen îi plăcea să-și

facă o intrarea triumfală –, dar tot trebuia să fie pe poziții, pregătite să se alăture grupului.

Și totuși, șovăiau. În aer plutea temerea că s-ar putea să nu se mai revadă niciodată, că unii dintre ei – poate chiar toți – nu aveau să supraviețuiască acelei nopți. Un cartofor, un condamnat, un fiu rebel, o Grisha rătăcită, o fată suli care devenise o ucigașă și un băiat din Butoi care devenise ceva și mai rău.

Inej s-a uitat la echipa ei ciudată, cu toții desculți și tremurând în uniforme de pușcărie murdare de funingine, cu trăsăturile estompate de ceață și poleite de lumina aurie a cupolei.

Ce-i unea? Lăcomia? Disperarea? Sau doar certitudinea că dacă unul dintre ei sau chiar toți ar fi dispărut în noaptea aceea, n-ar fi venit nimeni să-i caute? Părinții lui Inej poate încă vărsau lacrimi pentru fiica pe care o pierduseră, dar dacă Inej ar fi murit în Curtea de Gheață, n-ar fi plâns-o nimeni pe fata care era acum. Nu avea nici familie, nici frați, ci doar oameni alături de care lupta. Poate că trebuia să fie recunoscătoare pentru asta.

Jesper a fost cel care a vorbit primul.

— Fără bocitoare, a spus el cu un zâmbet.

— Fără înmormântări, i-au răspuns ceilalți la unison – până și Matthias a șoptit cuvintele împreună cu ei.

— Dacă scapă vreunul dintre voi, aveți grijă să fiu înmormântat în coșciug fără capac, a spus Jesper, aruncându-și pe umăr doi colaci subțiri de funie, apoi i-a făcut semn lui Wylan să-l urmeze pe acoperișul ambasadei. Lumea merită să-mi mai vadă fața câteva clipe în plus.

Inej n-a fost tocmai surprinsă de intensitatea privirii schimbate de Matthias și Nina. Ceva se schimbase între ei după confruntarea cu shuhanii, deși Inej nu-și dădea seama ce anume.

Matthias și-a dres glasul și a făcut o mică plecăciune stângace în fața Ninei.

— Stăm un pic de vorbă?

Nina i-a întors plecăciunea cu multă eleganță și l-a lăsat s-o conducă mai încolo. Inej s-a bucurat, pentru că și ea voia să schimbe o vorbă cu Kaz între patru ochi.

— Am ceva pentru tine, a spus ea, scoțând mănușile de piele din buzunarul tunicii de închisoare.

Kaz s-a uitat la ele.

— Cum…?

— Le-am luat din containerul cu haine înainte să mă cațăr prin coș.

— Șase niveluri în întuneric.

Inej a dat din cap. Nu aștepta mulțumiri. Nici pentru cățărare, nici pentru mănuși, nici pentru altceva – niciodată.

Kaz și-a pus mănușile pe îndelete, iar Inej s-a uitat la mâinile lui

palide și vulnerabile dispărând sub pielea neagră. Erau mâini de șarlatan – degete lungi și mlădioase, numai bune de spart încuietori, ascuns monede și șterpelit obiecte.

— Când ne întoarcem în Ketterdam, îmi iau partea și părăsesc Scursurile.

Kaz a întors privirea.

— Așa și trebuie. Întotdeauna ai fost prea bună pentru Butoi.

Era timpul să plece.

— Să ne ajute sfinții, a răspuns Inej.

Kaz a luat-o de mână.

— Inej, a spus el, degetul lui mângâindu-i încheietura și vârful penei de păun. Dacă nu scăpăm cu viață, vreau să știi că...

Inej aștepta. Simțea speranța desfăcându-și aripile înăuntrul ei, gata să-și ia zborul dacă ar fi îndemnat-o Kaz cu niște cuvinte potrivite. Dar Inej a ținut pasărea în loc. Cuvintele acelea nu aveau să vină niciodată. Inima e o săgeată.

A ridicat mâna și a atins obrazul lui Kaz. A crezut că o să tresară și de data asta, ba chiar că o să-i îndepărteze mâna. În cei doi ani în care luptaseră umăr la umăr, în care făcuseră planuri în miezul nopții, dăduseră lovituri imposibile, îndepliniseră misiuni clandestine și mâncaseră pe fugă cartofi prăjiți și hutspot, grăbindu-se dintr-un loc în altul, era prima oară când îi atingea pielea fără bariera mănușilor, a hainelor sau a mânecilor de cămașă. Inej i-a cuprins obrazul în palmă. Avea pielea rece și umedă. Kaz a rămas nemișcat, dar Inej a simțit că se înfioară, ca și când ar fi luptat cu el însuși.

— Dacă nu scăpăm cu viață în noaptea asta, o să mor fără teamă, Kaz. Tu poți să spui același lucru?

Ochii lui cu pupilele dilatate erau aproape negri. Și-a dat seama că își folosea toată voința lui teribilă să rămână nemișcat sub atingerea ei. Și totuși, nu s-a îndepărtat. Inej știa că era tot ce-i putea oferi Kaz. Și era de ajuns.

A coborât mâna, iar el a inspirat adânc.

Kaz îi spusese că nu avea nevoie de rugăciunile ei, așa că Inej nu le-a spus în gând, dar i-a urat noroc în sinea ei. Acum avea un țel, inima ei își alesese o cale și, deși o durea că această cale îl îndepărta de el, era ceva ce putea să îndure.

*

Inej s-a alăturat Ninei la marginea cupolei și au așteptat împreună sosirea delegației de la Menajerie. Cupola largă și puțin înaltă era făcută din nervuri de argint și sticlă. Podeaua rotondei era decorată cu un mozaic din care se vedeau petice printre picioarele musafirilor – doi lupi care se urmăreau unul pe altul, hărăziți să se învârtă în cerc

câtă vreme Curtea de Gheață avea să rămână în picioare.

Musafirii care intrau pe poarta arcuită erau conduși în grupuri mici în camerele din jurul sălii ca să fie căutați de arme. Inej a văzut ieșind din acele încăperi gărzi cu grămezi de broșe, ace de păr făcute din țepi de porc spinos, ba chiar și cingători care, a presupus Inej, conțineau metal sau sârmă.

— Nu trebuie să faci asta, a spus Nina. Nu trebuie să te îmbraci din nou cu mătăsurile alea.

— Am trecut și prin încercări mai grele.

— Știu. Ai escaladat șase etaje de iad.

— Nu la asta mă refer.

Nina a făcut o pauză.

— Știu și asta.

A șovăit o clipă, apoi a adăugat.

— Recompensa e chiar atât de importantă pentru tine?

Inej a fost surprinsă să distingă în vocea ei o undă de vinovăție.

Orologiul Străbunilor a început să bată nouă ceasuri. Inej s-a uitat la lupii care se vânau unul pe altul pe podeaua rotondei.

— Nu știu de ce am acceptat misiunea asta, a recunoscut ea. Dar știu de ce trebuie s-o duc la capăt. Știu de ce m-a adus aici soarta, de ce mi-a scos în cale recompensa asta.

Era un răspuns vag, dar încă nu se simțea pregătită să vorbească despre visul care i se înfiripase în suflet – propriul ei echipaj, o navă sub comanda ei, o cruciadă. Simțea că trebuia să-și păstreze planul secret, ca pe o sămânță din care putea crește ceva extraordinar dacă nu era forțată să înflorească prea devreme. Nici măcar nu știa să navigheze. Și totuși, o parte din ea ar fi vrut să-i spună totul Ninei. Dacă Nina hotăra să nu se mai întoarcă în Ravka, o Grisha Sfâșie-Inimi ar fi fost cât se poate de binevenită în echipajul ei.

— Au ajuns, a spus Nina.

Pe ușile rotondei au intrat, dispuse sub forma unui triunghi, Fetele de la Menajerie, cu rochiile sclipind în lumina lumânărilor și cu fețele umbrite de glugile pelerinelor. Fiecare glugă înfățișa câte un animal – o căprioară zemenită cu urechi moi și pete albe, o iapă kaelish cu coamă roșcată, un leopard din Coloniile de Sud, un corb, o hermină și, bineînțeles, un linx suli. Inej a remarcat absența fetei înalte și blonde, cu blănuri argintii, care să joace rolul lupului fjerdan.

Au fost întâmpinate de femei în uniformă.

— N-o văd, a spus Nina.

— Așteaptă. Păunul o să intre ultimul.

Și în cele din urmă și-a făcut apariția: Heleen Van Houden, strălucind în satin verde-albăstrui, cu un aranjament complicat de pene de păun în jurul capului blond.

— Discretă, a spus Nina.

— Discreția nu e la mare preț în Butoi.

Inej a scos o fluierătură ascuțită, ca un tril. De undeva din depărtare s-a auzit fluierătura lui Jesper. Gata! și-a spus Inej. Împinsese bolovanul, iar acum se rostogolea la vale. Cine putea ști ce stricăciuni avea să facă și ce se putea construi pe dărâmături?

Nina a aruncat o privire prin cupolă.

— Cum face de nu se prăbușește sub greutatea diamantelor? Nu se poate să fie adevărate.

— Ah, ba da, a răspuns Inej.

Bijuteriile acelea fuseseră cumpărate cu sudoarea, sângele și suferințele unor fete ca ea.

Gărzile au împărțit delegația Menajeriei în trei grupuri, iar Heleen a fost escortată separat. Păunul nu avea de gând să-și întoarcă pe dos buzunarele și să-și ridice fustele în fața fetelor ei.

— Cu ele o să intrăm, a spus Inej, făcând semn spre grupul cu linxul suli și iapa kaelish, care se îndrepta spre ușile din stânga rotondei.

În timp ce Nina urmărea grupul cu privirea, Inej înainta pe acoperiș, ținând pasul cu fetele.

— Care ușă?

— A doua pe dreapta, a spus Nina.

Inej s-a dus la cea mai apropiată gură de aerisire și i-a ridicat grilajul. Era cam strâmt pentru Nina, dar avea să încapă. Inej s-a strecurat ghemuindu-se și a înaintat pe galeria dintre camere. În spatele ei a auzit un icnet și o bufnitură – Nina a căzut în tubul de aerisire ca un sac cu rufe. Inej s-a crispat, sperând ca gălăgia mulțimii să fi acoperit zgomotele. Sau poate că la Curtea de Gheață trăiau șobolani foarte mari.

S-au târât prin galerie, uitându-se pe gurile de ventilație care dădeau în camere. În cele din urmă, au ajuns la un mic salon de întruniri, care era folosit temporar de gărzi pentru controlul musafirilor.

Fetele de la Casa Exotică își dăduseră jos pelerinele și le puseseră pe masa ovală din mijloc. O femeie blondă percheziționa fetele, pipăindu-le cusăturile și tivurile ținutelor, ba chiar vârându-și un deget în părul lor, în timp ce altă femeie în uniformă le urmărea cu mâna pe pușcă. Cea cu armă nu părea tocmai în largul ei. Inej știa că fjerdanii nu le permiteau femeilor să ia parte la lupte, deci poate că cele două gărzi fuseseră luate de la serviciul auxiliar al armatei.

Inej și Nina au așteptat până ce gărzile au terminat de verificat fetele, pelerinele și poșetele lor împodobite cu mărgele.

— Ven tidder, a zis una dintre gărzi, apoi au ieșit amândouă din încăpere să lase fetele Menajeriei să se aranjeze.

— Cinci minute, a tradus Nina în șoaptă.

— Dă-i drumul, i-a spus Inej.

— Trebuie să te duci mai în față.

— De ce?

— Pentru că trebuie să le văd clar, iar în clipa asta tot ce văd e curul tău.

Inej i-a dat ascultare, iar Nina s-a apropiat de gura de ventilație și, o clipă mai târziu, s-au auzit patru bufnituri ușoare, semn că cele patru fete de la Menajerie se prăbușiseră pe covorul albastru-închis.

Apoi Inej a scos repede grilajul și a coborât pe masa lucioasă. Nina s-a prăvălit în urma ei, aterizând grămadă pe tăblie.

— Scuze, a gemut ea, ridicându-se cu greu în picioare.

Inej aproape că a izbucnit în râs.

— Ești foarte elegantă în luptă, mai puțin când faci salturi.

— Am chiulit la lecția asta.

Le-au dezbrăcat pe fata suli și pe cea kaelish, lăsându-le doar în lenjeria intimă, apoi le-au legat pe toate la mâini și la picioare cu cordoanele de la draperii și le-au astupat gura cu călușuri făcute din uniformele de închisoare.

— Timpul trece, a spus Inej.

— Scuze, i-a șoptit Nina fetei kaelish.

Inej știa că, în mod normal, Nina ar fi folosit pigmenți ca să-și schimbe culoarea părului, dar de data asta nu avea timp, așa că a extras roșeața din părul fetei adormite ca să și-l coloreze pe al ei. Biata fată a rămas cu o claie de păr alb, cu nuanțe ruginii pe alocuri, iar Nina s-a ales cu un păr care nu prea semănă cu roșcatul tipic femeilor kaelish. În plus, Nina avea ochi verzi, nu albaștri, dar era un retuș care nu putea fi făcut în grabă, așa că trebuia să se descurce cu ei. A luat pudră din poșeta fetei și s-a străduit să-și albească tenul.

În timp ce Nina se aranja, Inej le-a cărat pe celelalte fete într-un dulap înalt poleit cu argint, lipit de peretele îndepărtat, aranjându-le în așa fel încât să fie loc și pentru fata kaelish. S-a simțit un pic vinovată când i-a verificat călușul fetei suli. Tante Heleen probabil o adusese s-o înlocuiască pe Inej; avea aceeași piele arămie, aceeași coamă de păr des și negru. Însă avea o constituție diferită – era dolofană și plină de rotunjimi, nu slabă și colțuroasă. Poate venise la Tante Heleen de bunăvoie. Inej spera că așa se întâmplase.

— Sfinții să te aibă în pază, i-a șoptit Inej fetei inconștiente.

S-a auzit un ciocănit în ușă și o voce a vorbit în fjerdană.

— Au nevoie de cameră pentru următoarele fete, a zis Nina cu glas scăzut.

Inej și Nina au dus-o pe fata kaelish în dulap și au reușit să închidă și să încuie ușile, apoi s-au îmbrăcat cu ținutele Menajeriei. Inej s-a bucurat că nu a avut timp să zăbovească asupra senzației neplăcut de familiare a mătăsurilor pe piele sau asupra clinchetelor oribile ale brățărilor de la glezne. Și-au aruncat pelerinele pe umeri și s-au uitat o

dată rapid în oglindă.

Niciuneia nu-i venea bine ținuta. Mătăsurile stacojii ale lui Inej erau mult prea largi, cât despre Nina…

— Și ce vrea să reprezinte costumația asta? a întrebat ea, privindu-se în oglindă.

Rochia abia dacă îi acoperea sânii mari și îi venea foarte strâns pe fese. Partea de sus era împodobită cu solzi verde-albăstrui făcuți din paiete, iar poalele erau din șifon.

— O sirenă? a sugerat Inej. Sau poate un val?

— Parcă trebuia să fiu o iapă.

— Doar nu era să facă o rochie cu potcoave.

— O să fiu foarte populară, a spus Nina, trecându-și palmele peste costumația ei ridicolă.

— Mă întreb ce-ar zice Matthias de ținuta asta.

— Nu i-ar plăcea.

— Nu-i place nimic din ce faci tu. Dar când râzi, ridică imediat capul, ca o lalea pusă în apă proaspătă.

— Matthias Laleaua, a pufnit Nina.

— O lalea galbenă, mare și îngândurată.

— Ești gata? a întrebat Nina, în timp ce-și trăgeau glugile pe cap.

— Da, a răspuns Inej cu un aer hotărât. O să avem nevoie de o mică diversiune. O să observe că au intrat patru fete, dar nu ies decât două.

— Mă ocup eu. Și ai grijă la tiv.

Imediat ce au deschis ușa, gărzile le-au făcut semne nerăbdătoare cu mâinile. Sub pelerină, Nina a pocnit puternic din degete. Una dintre gărzi a scos un icnit și din nas a început să-i curgă sânge în șiroaie neobișnuit de puternice, pătându-i uniforma. Cealaltă gardă s-a dat în spate, dar în clipa următoare s-a apucat cu mâinile de burtă. Nina își răsucea încheietura mâinii, trimițând valuri de greață în corpul femeii.

— Tivul, a repetat Nina calm.

Inej abia a avut timp să-și ridice pelerina înainte ca garda să se aplece și să-și verse cina pe podeaua cu dale de marmură. Musafirii din jur au țipat și s-au îmbrâncit între ei, încercând să se îndepărteze de mizerie. Nina și Inej au trecut pe lângă ea, manifestând cuvenita scârbă.

— Poate că nasul însângerat ar fi fost de ajuns, a șoptit Inej.

— Mai bine faci treaba temeinic.

— Dacă nu te-aș cunoaște, aș crede că îți place să-i faci să sufere pe fjerdani.

Au mers cu capetele plecate și au intrat în mulțimea care umplea rotonda, ignorând căprioara zemenită care încerca să le îndrume spre cealaltă parte a încăperii. Era esențial să nu se apropie prea mult de adevăratele fete de la Menajerie. Inej și-ar fi dorit ca pelerinele să nu fi fost atât de ușor de recunoscut în mulțime.

— Aici, a spus Inej, trăgând-o pe Nina spre un șir de oameni care se afla departe de fetele de la Casa Exotică.

Era o coadă care părea să meargă mai repede, dar când au ajuns în față, Inej s-a întrebat dacă nu cumva făcuse o alegere proastă. Garda care făcea verificările părea mai severă și mai prost dispusă decât celelalte. Fjerdanul a întins mâna după actele Ninei și le-a cercetat cu ochii lui albaștri și reci.

— În acte scrie că ai pistrui, a spus el în kerchiană.

— Am, a răspuns Nina calm, dar acuma nu se văd. Vrei să ți-i arăt?

— Nu, a răspuns rece fjerdanul. Și ești mai înaltă decât scrie aici.

— De la cizme, a spus Nina. Îmi place să privesc bărbații în ochi. Ai ochi foarte frumoși.

Garda s-a uitat din nou în acte, apoi a măsurat-o din cap până-n picioare:

— Fac pariu că ai o greutate mai mare decât scrie aici.

Nina a ridicat elegant din umeri, coborând solzii decolteului.

— Îmi place să mănânc când am chef, a răspuns ea, țuguindu-și galeș buzele. Și mereu am chef.

Inej s-a străduit să nu zâmbească. Dacă Nina și-ar fi fluturat pleoapele, Inej știa că n-ar mai fi rezistat și ar fi izbucnit în râs. Dar fjerdanul deja îi căzuse în mreje. Poate că Nina avea un șarm irezistibil pentru toți nordicii vânjoși.

— Poți să treci, a spus el aspru, apoi a adăugat: Poate… poate vin și eu la petrecere mai târziu.

Nina și-a plimbat un deget pe brațul lui.

— Păstrez un dans și pentru tine.

Fjerdanul a zâmbit prostește, apoi și-a dres glasul și și-a recăpătat mina posacă. Pe toți sfinții, și-a spus Inej, cred că e obositor să fii mereu sever. Garda s-a uitat în grabă pe actele lui Inej, gândindu-se cu siguranță la cum ar fi fost s-o dezbrace pe Nina de straturile ei de șifon albastru-verzui. I-a făcut semn să treacă, dar când a dat s-o ia din loc, Inej s-a împiedicat.

— Stai, a spus garda.

Inej s-a oprit, iar Nina s-a uitat peste umăr.

— Ce-i în neregulă cu pantofii tăi?

— Sunt un pic mari, a răspuns Inej. S-au lăsat mai mult decât mă așteptam.

— Arată-mi brațele, i-a cerut fjerdanul.

— De ce?

— Arătă-mi-le, a spus aspru garda.

Inej și-a scos mâinile de sub pelerină și le-a întins, arătându-i tatuajul stângaci cu pana de păun.

Un fjerdan cu trese de căpitan s-a apropiat de ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Se vede că e suli și are tatuajul Menajeriei, dar parcă nu arată cum trebuie.

Inej a ridicat din umeri.

— M-am ars când eram mică.

Căpitanul a făcut semn către un grup de musafiri plictisiți care stăteau lângă intrare, înconjurați de gărzi.

— Toți cei suspecți rămân la ușă. Du-o și pe ea acolo și o s-o ducem înapoi la punct de control să-i verificăm actele.

— O să ratez petrecerea, a spus Inej.

Dar garda n-a luat-o în seamă, ci a apucat-o de braț și a tras-o înapoi spre ușă, în timp ce musafirii de la coadă se uitau la ea și șușoteau. Lui Inej a început să-i bată inima cu putere.

Nina s-a speriat, pălind sub stratul de pudră, dar Inej nu avea ce să-i spună ca s-o liniștească. I-a făcut discret cu capul. Du-te, a spus ea în gând. Acum totul depinde de tine.

29. Matthias

Nouă ceasuri

— Și dacă spun nu, Brekker? a întrebat Matthias.

Dar știa că nu era decât bravadă. Vremea protestelor trecuse. Deja alergau pe panta blândă a acoperișului ambasadei spre sectorul drüskelle. Wylan gâfâia, Jesper înainta cu ușurință, iar Kaz ținea pasul cu ei, deși șchiopăta și nici nu avea bastonul la el. Însă lui Matthias nu-i plăcea cât de bine îl citea acel hoț josnic.

— Dacă nu-ți dau ultima bucățică din mine și din onoarea mea?

— Ba ai să mi-o dai, Helvar. În clipa asta, Nina e în drum spre Insula Albă. Doar n-ai s-o lași de izbelițe?

— Faci cam multe presupuneri.

— Mie mi se pare că fac exact ce trebuie.

— Aici sunt sălile de judecată, nu? a spus Jesper, în timp ce alerga pe acoperiș, zărind elegantele curți interioare de sub ei, care erau presărate cu sălcii înghețate și aveau în centru câte o fântână arteziană gâlgâitoare. Dacă vrei să fii condamnat la moarte, ăsta e un loc destul de bun.

— Apă peste tot, a observat Wylan. Fântânile îl simbolizează pe Djel?

— Simbolizează izvorul unde sunt spălate toate păcatele, a spus Kaz.

— Sau unde te bagă cu capul în apă până mărturisești, a adăugat Wylan.

Jesper a pufnit.

— Wylan, gândurile tale au devenit foarte sumbre. Mă tem că Scursurile sunt o influență proastă pentru tine.

Au folosit o funie dublă și ancora pentru cățărat ca să traverseze distanța până la acoperișul sectorului drüskelle. Pe Wylan a trebuit să-l așeze într-o buclă de funie, dar Jesper și Kaz au parcurs funia ținându-se în mâini, cu o viteză incredibilă. Matthias a înaintat mai cu grijă și, deși n-o arăta, nu-i plăcea cum trosnea și se întindea funia sub greutatea lui.

Ceilalți l-au tras pe acoperișul de piatră, iar când s-a ridicat în picioare, pe Matthias l-a luat cu amețeală. Aici, în sectorul drüskelle, mai mult decât oriunde în Curtea de Gheață, mai mult decât oriunde pe lume, se simțea acasă. Dar era o casă întoarsă cu susul în jos și avea impresia că-și vedea viața dintr-un unghi greșit. Uitându-se în întuneric, a văzut luminatoarele mari în formă de piramidă care se înălțau pe acoperiș. Avea senzația tulburătoare că, dacă s-ar fi uitat prin ele, s-ar fi văzut pe el însuși făcând exerciții în sala de antrenamente sau așezat la o masă lungă din sala de mese.

În depărtare, Matthias a auzit lupii lătrând și schelălăind în cuștile lor de lângă poartă, întrebându-se unde plecaseră stăpânii lor pe

timpul nopții. Oare lupii l-ar fi recunoscut dacă s-ar fi apropiat de ei cu mâna întinsă? Dar până și lui îi era greu să se mai recunoască. Pe ghețurile din nord, alegerile lui fuseseră simple. Dar acum, gândurile îi erau încețoșate de hoții care îl însoțeau, de curajul lui Inej și de temeritatea lui Jesper – și de Nina, mereu Nina. Nu putea tăgădui că se simțise ușurat când o văzuse ieșind din coșul crematoriului, murdară și cu respirația tăiată, speriată, dar în viață. După ce el și Wylan o trăseseră pe acoperiș, i-a fost greu să-i dea drumul din brațe.

Nu, nu avea să se uite prin luminatoare. Nu-și mai permitea nicio slăbiciune, mai ales în noaptea aceea. Trebuia să meargă înainte.

Au ajuns la marginea acoperișului care dădea spre șanțul cu gheață. De la distanță gheața părea solidă, suprafața ei lucioasă reflectând luminile din turnurile de pază de pe Insula Albă. Dar apa din șanț se mișca în permanență, fiind acoperită doar de o pojghiță subțire.

Kaz a ancorat o altă funie de marginea acoperișului și s-a pregătit să coboare în rapel pe malul șanțului.

— Știți ce aveți de făcut, le-a spus el lui Jesper și Wylan. La unsprezece ceasuri, nu mai înainte.

— M-am grăbit eu vreodată? a întrebat Jesper.

Kaz a apucat funia și a coborât de pe acoperiș. Matthias a pornit după el, strângând funia cu putere, sprijinindu-se de perete cu tălpile goale. Când a ridicat privirea, i-a văzut pe Wylan și Jesper uitându-se după el. Dar când s-a uitat a doua oară, nu i-a mai văzut.

Malul din jurul șanțului cu gheață nu era decât o fâșie îngustă și alunecoasă de piatră albă. Kaz a coborât pe ea, lipindu-se de perete și uitându-se încruntat la șanț.

— Cum îl traversăm? Nu văd nimic.

— Pentru că nu ești destoinic.

— Dar nu-s nici miop. Chiar nu e nimic.

Matthias a pornit cu grijă pe bordura de piatră, plimbându-și mâna pe zid la nivelul șoldului.

— În ziua când se sărbătorește Hringkälla, noi, drüskelle, ne terminăm inițierea. Trecem de la aspirant la novice drüskelle în ceremonia de la frasinul sfânt.

— În care copacul vorbește cu voi.

Matthias și-a înfrânt impulsul de a-l arunca în apă.

— În care sperăm să auzim vocea lui Djel, a continuat Matthias. Dar ăsta e ultimul pas. Mai întâi, trebuie să traversăm șanțul cu gheață fără să fim descoperiți. Dacă suntem considerați destoinici, Djel ne arată calea.

Adevărul era că drüskelle mai vârstnici pur și simplu le transmiteau secretul traversării aspiranților pe care își doreau să-i vadă acceptați în ordin; era o modalitate de a-i exclude pe cei slabi și pe cei care pur și simplu nu se integraseră cu succes în grup. Dacă îți făceai prieteni,

dacă te dovedeai vrednic să fii primit, atunci unul dintre frații mai mari te lua deoparte și îți spunea că, în noaptea inițierii, trebuia să cobori pe bordura de piatră a șanțului cu gheață și să-ți plimbi mâna pe zidul din sectorul drüskelle. La mijlocul zidului aveai să găsești gravată în piatră silueta unui lup, care indica locul unui alt pod de piatră – nu unul impunător și arcuit ca acela din sectorul ambasadei, ci unul simplu, drept și îngust. Podul se afla chiar sub suprafața înghețată a apei, astfel încât nu-l vedeai dacă nu știai unde să-l cauți. Însuși comandantul Brum fusese cel care îi spusese lui Matthias nu doar cum să găsească podul secret, ci și cum să-l traverseze neobservat.

Matthias a trebuit să-și plimbe de două ori mâna pe zid ca să găsească lupul gravat în piatră. Și-a ținut palma lipită de el câteva clipe, amintindu-și tradițiile care îl legau de ordinul drüskelle, la fel de vechi precum Curtea de Gheață.

— Aici, a spus el.

Kaz s-a apropiat târșâind piciorul și s-a uitat în șanț mijind ochii. S-a aplecat, dar Matthias l-a tras înapoi și i-a arătat turnurile de pază de pe zidul care înconjura Insula Albă.

— O să te vadă, i-a spus el. Dă-te cu asta.

Și-a frecat palma de zid până i s-a acoperit cu o pulbere albă. În noaptea inițierii, Matthias își acoperise hainele și părul cu același praf ca de cretă. Ascuns de privirile gărzilor din turnuri, traversase podul îngust până la insulă, unde și-a reîntâlnit frații.

Acum, el și Kaz au făcut la fel, iar Matthias a observat că Mâini-Murdare mai întâi și-a scos mănușile cu grijă – probabil i le înapoiase Inej.

Matthias a pășit pe podul secret, apoi l-a auzit pe Kaz trăgând brusc aer în piept când apa înghețată din șanț i-a acoperit picioarele.

— Rece, Brekker?

— De-am fi avut timp să facem o baie. Mergi mai departe.

Deși îl tachinase pe Kaz, când au ajuns la jumătatea podului, lui Matthias îi cam amorțiseră picioarele și începuse să-și facă griji din pricina turnurilor de pază de deasupra șanțului. În noaptea aceea sigur mai trecuseră drüskelle pe acolo, și nici nu auzise ca vreun aspirant să fi fost zărit sau împușcat pe pod, dar orice era posibil.

— Toate astea numai ca să devii vânător de vrăjitoare? a spus Kaz în spatele lui. Scursurile au nevoie de o inițiere mai bună.

— Asta e doar o parte din Hringkälla.

— Da, știu, după aia un copac îți spune care-i strângerea de mână secretă.

— Te compătimesc, Brekker. Nu există nimic sfânt în viața ta.

A urmat o pauză lungă, apoi Kaz a spus:

— Te înșeli.

Zidul exterior al Insulei Albe se înălța deasupra lor, acoperit cu șiruri de solzi sculptați în piatră. Le-a luat câteva clipe să găsească șirul de solzi care ascundeau poarta. Cu puțin timp în urmă, câțiva drüskelle stătuseră în nișa din zid să întâmpine pe noii lor frați, dar acum era goală, iar grilajul de fier era încuiat cu lanț. Kaz a desfăcut repede lacătul și au intrat pe un culoar îngust care ducea la grădina din spatele cazărmii unde era instalată garda regală.

— Întotdeauna ai fost un spărgător bun?

— Nu.

— Cum ai învățat?

— Cum se învață toate lucrurile. Pas cu pas.

— Și trucurile de magie?

Kaz a pufnit:

— Deci nu mai crezi că sunt un demon?

— Știu că ești un demon, dar trucurile tale sunt omenești.

— Unii văd un truc de magie și își spun: „Imposibil!“ Bat din palme, lasă un ban și uită trucul în zece minute. Alții se întreabă cum a făcut magicianul. Se duc acasă, se bagă în pat și se întorc de pe o parte pe alta, încercând să înțeleagă. Au nevoie de un somn bun ca să uite trucul. Și mai sunt cei care stau treji toată noaptea, repetându-l în minte la nesfârșit, căutând momentul de neatenție, acea fisură din iluzie care le va arăta cum au fost păcăliți; sunt genul de ființă care nu adorm până nu dezleagă acest mic mister. Eu sunt exact genul ăsta.

— Îți plac șiretlicurile.

— Îmi plac enigmele. Șiretlicurile sunt limba mea maternă.

— Dacă traversăm grădina, a spus Matthias, făcând semn spre gardul viu din față, putem să ajungem la sala de bal.

Chiar în clipa când se pregăteau să iasă de pe culoar, de după colț au apărut două gărzi cu uniforme drüskelle, negre cu argintiu, și cu puștile în mâini.

— Sten! a strigat unul dintre ei surprins. Perjenger!

„Prizonieri!“

— Desjente, Djel comenden! a spus Matthias, fără să stea pe gânduri.

„Armele jos, în numele lui Djel.“

Erau cuvintele unui ofițer drüskelle și le rostise cu toată autoritatea de care era în stare.

Gărzile au schimbat o privire nedumerită. Momentul de ezitare a fost suficient. Matthias a înhățat pușca unuia dintre ei și l-a lovit zdravăn cu capul. Drüskelle s-a prăbușit.

Kaz s-a năpustit asupra celuilalt, culcându-l la pământ. Garda n-a scăpat pușca din mână, dar Kaz s-a strecurat în spatele său, petrecându-și un braț pe după gâtul lui, și l-a strâns până ce soldatul a închis ochii și a plecat capul în piept, pierzându-și cunoștința.

Kaz l-a dat la o parte și s-a ridicat în picioare.

Matthias a înțeles brusc situația. Mâini-Murdare nu ridicase pușca soldatului. Kaz Brekker era neînarmat, iar el avea pușca în mâini. La picioarele lor zăceau doi drüskelle inconștienți, care se presupunea că erau frații lui Matthias. Pot să-l împușc, s-a gândit el. Să-i trimit la pierzanie dintr-odată pe Nina și pe toți ceilalți. Iarăși avea senzația ciudată că viața lui se întorsese cu susul în jos. Era îmbrăcat în haine de pușcărie, un intrus în locul care cândva era casa lui. Cine sunt acum?

S-a uitat la Kaz Brekker, un băiat care lupta doar pentru el însuși. Și totuși, era un supraviețuitor, un soldat în felul lui. Respectase înțelegerea făcută cu Matthias, deși ar fi putut să hotărască că nu mai avea nevoie de el – după ce îi ajutase să facă schițele Curții de Gheață, după ce ieșiseră din celulele de arest sau după ce îl condusese la podul secret. Și, oricât de mult s-ar fi schimbat, Matthias nu avea de gând să împuște un om neînarmat. Încă nu coborâse atât de jos.

Matthias a coborât pușca.

Buzele lui Kaz s-au arcuit într-un zâmbet:

— Nu știam ce o să faci într-un astfel de moment.

— Nici eu, a recunoscut Matthias.

Kaz a ridicat o sprânceană și a înțeles brusc adevărul, ca și când ar fi încasat o lovitură.

— A fost un test. Ai ales să nu ridici pușca.

— Trebuia să fiu sigur că ești cu adevărat de partea noastră.

— De unde ai știut că n-o să trag?

— Pentru că duhnești a decență, Matthias.

— Ești nebun.

— Știi care e secretul jocurilor de noroc, Matthias? a întrebat Kaz, trântind piciorul teafăr pe patul puștii din fața lui.

Arma a sărit și, într-o clipită, Kaz a înhățat-o și a îndreptat-o spre Matthias. Nu fusese nicio clipă în pericol.

— Să trișezi, i-a explicat el. Acuma hai să ștergem urmele și să punem uniformele pe noi. Trebuie să ajungem la petrecere.

— Într-o bună zi o să ți se termine șiretlicurile, demjin.

— Nu-ți rămâne decât să speri că n-o să mi se termine azi.

O să vedem ce ne rezervă noaptea asta, s-a gândit Matthias, aplecându-se spre unul dintre soldați. *E drept că șiretlicurile nu-s limba mea maternă, dar s-ar putea s-o învăț până la urmă.*

30. Jesper

Nouă ceasuri și un sfert

Jesper știa că ar fi trebuit să fie supărat pe Kaz – pentru că se dusese după Pekka Rollins, stricând planul inițial, și pentru că îi pusese într-un pericol și mai mare cu planul lui cel nou. Dar, în timp ce se strecura cu Wylan pe acoperișului drüskelle, apropiindu-se de poartă, era prea bucuros ca să se supere. Inima îi bătea cu putere, iar adrenalina îi inunda trupul în valuri delicioase. Semăna un pic cu o petrecere la care fusese cândva pe Doaga de Vest. Cineva umpluse o fântână arteziană cu șampanie, iar Jesper nu rezistase mai mult de două secunde înainte să se arunce în ea, desculț și cu gâtlejul larg deschis. Acum, pericolul îi inunda nasul și gura, îmbătându-l și făcându-l să se simtă invincibil. Îi plăcea grozav și se ura pentru că-i plăcea. Ar fi trebuit să se gândească la lovitură, la bani, la cum să scape de datorii și la cum să-și ferească tatăl de consecințele nesăbuințelor sale. Dar când mintea lui Jesper încerca să abordeze aceste gânduri, întreaga lui ființă se opunea vehement. A încerca să nu moară era cea mai bună distracție.

Dar chiar și așa, acum, că se îndepărtaseră de mulțimea și haosul de la ambasadă, Jesper era mai conștient de zgomotele pe care le făceau. Noaptea aceea le era dedicată soldaților drüskelle. Hringkälla era sărbătoarea lor și erau cu toții strânși pe Insula Albă. Deci, pentru moment, clădirea aceea era cel mai sigur loc pentru el și Wylan. Dar tăcerea de acolo era apăsătoare, sinistră, iar în curtea interioară nu erau sălcii și fântâni, ca la ambasadă. Ca și pușcăria, această parte a Curții de Gheață nu era destinată publicului. Jesper s-a trezit pipăind nerăbdător cu limba între dinți, unde ținea discul baleen, dar s-a oprit imediat de teamă să nu-l spargă – gafa lui Wylan îi era învățătură de minte.

Un luminator în formă de piramidă dădea spre ceea ce părea să fie o sală de antrenamente cu podeaua decorată cu un cap de lup – blazonul drüskelle – și cu rastele pline cu arme. Prin cealaltă piramidă, se vedea o sală de mese. Un perete era ocupat de un șemineu impozant, deasupra căruia era sculptat un cap de lup. Peretele opus era împodobit cu un stindard enorm, alcătuit din fâșii înguste de pânză – mai ales albastre și roșii, dar și câteva violet – care păreau dispuse la întâmplare. Lui Jesper i-a luat o clipă să înțeleagă ce era.

— Pe toți sfinții, a spus el, ușor îngrozit. Culorile Grisha.

Wylan a mijit ochii:

— Te referi la stindard?

— Roșu pentru Corporalki. Albastru pentru Etherealki. Violet pentru Materialki. Fâșiile alea sunt bucăți din keftele purtate de Grisha în luptă. Sunt trofee.

— Sunt foarte multe.

Sute. Mii. Dacă aș fi intrat în Armata a Doua, aș fi purtat violet, s-a gândit Jesper. Apoi a revenit la exaltarea ametitoare care îl stăpânise până în urmă cu câteva clipe. Era dispus – ba chiar dornic – să riște să fie capturat și executat ca hoț și mercenar. De ce ar fi fost mai înspăimântător gândul că ar putea fi vânat ca Grisha?

— Să mergem, a spus el.

La fel ca la închisoare și la ambasadă, poarta sectorului drüskelle dădea într-o curte interioară, astfel încât toți cei care intrau puteau fi supravegheați și, la nevoie, împușcați de gărzile aflate pe zid. Dar întrucât poarta era scoasă din funcțiune, crenelurile erau la fel de pustii ca restul clădirii. Aici, pietrele negre și șlefuite erau gravate cu capete de lup și erau învăluite de o ciudată lumină albastră – singura parte din Curtea de Gheață care nu era nici albă, nici cenușie. Până și poarta era făcută dintr-un metal negru care părea extrem de greu.

În curte se vedea o gardă sprijinită de arcada porții, cu pușca atârnată pe umăr.

— Doar una? a întrebat Wylan.

— Matthias a zis că o poartă nefolosită e păzită de patru gărzi.

— Poate că Protocolul Galben lucrează în favoarea noastră, a spus Wylan. Poate au fost trimiși în sectorul închisorii sau…

— Sau poate că doisprezece fjerdani vânjoși stau undeva la căldură.

Soldatul a deschis o cutie cu jurda uscată, vârându-și în gură câteva flori portocalii. Părea plictisit și enervat, fiind probabil nemulțumit că trebuia să stea departe de festivitățile prilejuite de Hringkälla.

Te înțeleg, și-a spus Jesper în sinea lui. *Dar viața ta o să devină în curând mult mai interesantă.*

Măcar garda purta o uniformă obișnuită, nu pe cea neagră a soldaților drüskelle, a observat Jesper, căruia încă îi stăruia în minte stindardul din sala de mese. Mama lui era zemenită, dar tatăl lui avea sânge kaelish – de la el moștenise ochii cenușii – și nu reușise niciodată să scape de superstițiile din Insula Rătăcitoare. Când puterea lui Jesper începuse să iasă la iveală, tatăl lui fusese extrem de abătut și îl încurajase pe Jesper s-o țină ascunsă. „Mă tem pentru tine, îi spusese el. Lumea poate fi crudă cu cei ca tine.“ Dar Jesper se întrebase întotdeauna dacă nu cumva tatăl lui se temea un pic și de el.

Dacă m-aș fi dus în Ravka, nu în Kerch? s-a gândit Jesper. Dacă m-aș fi înrolat în Armata a Doua? Oare pe Fabrikatori îi lăsau să lupte sau erau ținuți închiși în ateliere? Acum, Ravka era mai stabilă și se afla în plină reconstrucție. Grisha nu erau obligați să se înroleze. Jesper putea merge acolo în vizită, poate chiar să învețe să-și folosească mai bine puterea, să lase în urmă sălile de jocuri din Ketterdam. Dacă reușeau să-l ducă pe Bo Yul-Bayur la Consiliul Comercial, totul devenea posibil. S-a scuturat. Ce era în capul lui?

Avea nevoie de o doză de pericol iminent ca să-și vină în fire.

S-a ridicat în picioare:

— Cobor în curte.

— Care-i planul? a întrebat Wylan.

— O să vezi.

— Lasă-mă să te ajut.

— Ajutorul de care am nevoie e să taci și te dai la o parte. Ține asta, i-a spus Jesper, legând funia de marginea acoperișului și aruncând-o în curte, în spatele lespezilor de piatră așezate în picioare de-a lungul aleii. Așteaptă până imobilizez gărzile, apoi coboară.

— Jesper…

Dar Jesper a pornit pe acoperiș, mergând tupilat, să nu fie văzut din curte, și s-a oprit pe zidul din spatele gărzii.

Fără să facă niciun zgomot, a legat o altă funie de acoperiș și a coborât pe perete în rapel. Garda era sub el. Jesper nu avea îndemânarea Fantomei, dar dacă reușea să aterizeze silențios și să se strecoare în spatele gărzii, putea rezolva totul în liniște.

S-a încordat, pregătindu-se să sară, dar chiar în clipa aceea a apărut încă o gardă, vorbind tare și lovindu-și palmele între ele să le încălzească, apoi a apărut și a treia. Jesper a înlemnit. Atârna complet expus de un zid, deasupra a trei soldați înarmați. De aceea plănuia Kaz totul în detaliu. Pe frunte i-au apărut broboane de sudoare. Nu putea doborî trei gărzi odată. Și dacă mai erau și alții, gata să sune alarma?

— Stai, a spus una dintre gărzi. Ai auzit ceva?

Nu te uita în sus. Pe toți sfinții, nu te uita în sus!

Soldații au ridicat puștile și au luat-o din loc, mergând încet în cerc. Unul a dat capul pe spate, uitându-se la acoperiș. A vrut să se întoarcă, dar, chiar în clipa aceea, s-a auzit un sunet ciudat, dar melodios.

— *Skerden Fjerda, kende hjertzeeeeeng, lendten isen en de waaaanden.*

Jesper n-a înțeles cuvintele fjerdane care, cântate de o voce impecabilă de tenor, au răsunat în curte, ajungând până la metereze.

Wylan.

Soldații s-au întors, cu puștile îndreptate spre aleea care ducea la curtea interioară, căutând sursa zgomotului.

— Olander? a strigat unul dintre ei.

— Nilson? a zis un altul.

Aveau armele ridicate, dar vocile lor erau mai degrabă amuzate și curioase decât agresive.

Ce naiba face?

În arcada aleii a apărut o siluetă legănându-se în stânga și în dreapta.

— Skerden Fjerda, kende hjertzeeeeeng, cânta Wylan, imitând surprinzător de bine un fjerdan beat, dar foarte talentat.

Gărzile au izbucnit în râs, începând să fredoneze și ei:

— *Lendten isen…*

Jesper a sărit, l-a înhățat pe cel mai apropiat fjerdan, i-a rupt gâtul și i-a luat pușca. Când s-a întors a doua gardă, Jesper l-a izbit cu patul puștii în față, zdrobindu-i-o cu un trosnet puternic. A treia gardă a ridicat pușca, dar Wylan i-a înhățat mâinile pe la spate imobilizându-l. Pușca a căzut din mâinile soldatului, zăngănind pe dalele de piatră. Înainte ca garda să poată țipa, Jesper s-a repezit spre el și l-a izbit cu patul puștii în burtă, apoi l-a neutralizat cu două lovituri în falcă.

S-a aplecat și i-a aruncat o pușcă lui Wylan. Stăteau gâfâind și cu armele ridicate lângă gărzile anihilate, așteptând să dea buzna spre ei și alți soldați fjerdani. Dar n-a mai venit nimeni. Poate că a patra gardă fusese trimisă în altă parte din cauza Protocolului Galben.

— Așa știi tu să taci și să stai deoparte? a șoptit Jesper, în timp ce trăgeau gărzile în spatele uneia dintre lespezile de piatră.

— Așa știi tu să zici mulțumesc? a răspuns Wylan.

— Ce naiba ai cântat?

— Imnul național, a zis Wylan plin de sine. Fjerdana mea de școală, ții minte?

Jesper a clătinat din cap:

— Sunt impresionat. De tine și de profesorii tăi.

Au scos uniformele de pe doi soldați, lăsându-și hainele de pușcărie porcoi lângă ei, apoi i-au legat la mâini și la picioare pe cei care încă aveau puls și le-au pus călușuri. Uniforma lui Wylan era mult prea mare, iar mânecile și pantalonii lui Jesper erau caraghios de scurte, dar măcar cizmele aveau mărimi rezonabile.

Wylan a făcut semn spre gărzi:

— Crezi că e bine să-i lăsăm… mă-nțelegi…

— În viață? Nu obișnuiesc să omor oameni inconștienți.

— Am putea să-i trezim.

— Ce nemilos ești, pui de negustor. Ai omorât vreodată pe cineva?

— Nici măcar nu văzusem un cadavru până să ajung în Butoi, a recunoscut Wylan.

— Nu-i un motiv de rușine, i-a spus Jesper, fiind și el un pic surprins de vorbele lui.

Dar vorbea serios. Wylan trebuia să învețe să aibă grijă de el, dar ar fi fost frumos dacă ar fi putut să se descurce fără să recurgă la omoruri.

— Strânge bine călușurile, a adăugat el.

Apoi, ca o măsură de precauție suplimentară, au legat gărzile de baza unei lespezi. Bieții soldați aveau să rămână legați până îi descoperea cineva.

— Să mergem, a spus Jesper.

Au traversat curtea, iar când au ajuns în arcada porții, au văzut uși

în stânga și în dreapta.

Au luat-o prin dreapta, urcând scările cu grijă. Deși Jesper nu credea că îi aștepta cineva, era posibil ca o gardă să fi primit sarcina să păzească mecanismul porții cu orice preț. Dar încăperea de deasupra arcadei era goală, luminată doar de un felinar așezat pe o masă scundă, pe care mai erau o carte deschisă și o grămăjoară de nuci – unele întregi, alte sparte. Pe pereți erau rastele cu puști foarte scumpe, iar Jesper a presupus că în cutiile de pe policioare se găsea muniție. Niciun pic de praf pe nicăieri. Foarte curați fjerdanii.

Mare parte din încăpere era ocupată de un troliu lung, cu manivele la ambele capete și cu un lanț gros înfășurat în jurul lui. Aproape de cele două manivele, capetele lanțului bine întins ieșeau prin orificii făcute într-unul din pereții de piatră.

Wylan a înclinat capul într-o parte:

— Hopa!

— Nu-mi place ce aud. E ceva în neregulă?

— Mă așteptam să găsim funii sau cabluri, nu lanțuri de oțel. Dacă vrem să fim siguri că fjerdanii nu pot deschide poarta, trebuie să le tăiem.

— Și apoi cum o să declanșăm Protocolul Negru?

— Asta e problema.

Orologiul Străbunilor a început să bată zece ceasuri.

— O să slăbesc zalele, a spus Jesper. Caută o pilă sau ceva ascuțit.

Wylan i-a întins foarfeca luată de la spălătorie.

— E bună, a spus Jesper.

Trebuia să fie.

Avem timp, și-a spus în sinea lui, concentrându-se asupra lanțului. Putem să reușim. Jesper spera că ceilalți nu avuseseră și ei surprize.

Poate că Matthias nu cunoștea atât de bine Insula Albă. Poate că foarfeca avea să se rupă în mâinile lui Wylan. Poate că Inej avea să dea greș. Sau Nina. Sau Kaz.

Sau eu. Poate dau eu greș.

Doar șase oameni, însă o mie de feluri în care planul lor nebunesc putea să se ducă de râpă.

31. Nina

Nouă ceasuri și jumătate

Nina a mai aruncat o privire peste umăr, uitându-se la gărzile care o luaseră pe Inej. E deșteaptă și periculoasă. Inej știe să-și poarte de grijă.

Gândul acesta a liniștit-o prea puțin pe Nina, dar a trebuit să meargă mai departe. Era limpede că ea și Inej veniseră împreună, și voia să se îndepărteze cât mai mult înainte ca gardianul care o oprise pe Inej să-și extindă bănuielile și asupra ei. În plus, nu mai putea face nimic pentru Inej acum, nu fără să se dea în vileag și să strice planul. S-a strecurat prin puhoiul de musafiri, și-a dat jos pelerina extravagantă, cu gluga care imita un cap de cal, a târât-o în urma ei câteva clipe, iar în cele din urmă i-a dat drumul pe podea, sub picioarele mulțimii. Ținuta ei tot avea să atragă privirile, dar cel puțin acum nu mai avea o coamă mare și roșie care să-i trădeze poziția.

Podul de sticlă se înălța dinaintea ei într-un arc strălucitor, scânteind în lumina albastră a felinarelor agățate în stâlpii de pe margini. În jurul ei, oamenii râdeau și se țineau unii de alții, urcând tot mai mult deasupra șanțului cu gheață, care lucea sub ei ca oglinda. Efectul era amețitor: încălțările ei prea strâmte păreau să plutească, iar lumea din jur părea că merge pe aer.

Și, fără nicio plăcere, s-a gândit din nou că locul acela probabil fusese construit de Fabrikatori în vremuri de demult. Fjerdanii susțineau că era lucrarea unui zeu sau a lui Sënj Egmond, unul dintre sfinții despre care credeau că avusese sânge fjerdan. Dar în Ravka lumea începuse să pună sub semnul întrebării miracolele sfinților. Oare fuseseră miracole adevărate sau opera unor Grisha talentați? Podul acela era un dar de la Djel? O construcție străveche dusă la capăt de sclavi Grisha? Sau oare Curtea de Gheață fusese ridicată într-o perioadă când fjerdanii nu-i vedeau pe Grisha ca pe niște monștri?

Când a ajuns în punctul cel mai înalt al podului, Nina a văzut prima oară de aproape Insula Albă și inelul interior. De la distanță, își dăduse seama că Insula era protejată de un alt zid, dar acum, de pe pod, a văzut că zidul fusese construit în forma unui leviatan, un dragon de gheață uriaș care înconjura insula și își înghițea coada. Au trecut-o fiori. Întâi lupi, apoi dragoni, oare ce urma? În poveștile ravkane, monștrii așteptau să fie treziți de chemarea eroilor. Dar noi sigur nu suntem eroi, și-a spus ea. Să sperăm că monstrul ăsta rămâne adormit.

Coborârea pe pod a fost și mai amețitoare, iar Nina s-a simțit ușurată când a pus din nou piciorul pe aleea de marmură albă, mărginită de cireși albi și gard viu argintiu. De partea asta a podului, paza părea mult mai relaxată. Gărzile stăteau în poziție de drepți și erau îmbrăcate cu elegante uniforme albe, împodobite cu blană

argintie și broderii de argint nu tocmai impresionante. Dar Nina și-a amintit ce spusese Matthias: de fapt, pe măsură ce te apropiai de centrul Insulei Albe, măsurile de securitate erau și mai stricte – erau doar mai puțin vizibile. S-a uitat la musafirii care mergeau alături de ea pe treptele alunecoase, trecând prin despicătura dintre gura dragonului și coada lui. Câți dintre ei erau cu adevărat musafiri, nobili sau artiști? Și câți erau soldați fjerdani sau drüskelle deghizați?

Au trecut printr-o curte de piatră și, după ce au intrat pe ușile palatului, au ajuns într-un hol de primire boltit, care se înălța pe câteva etaje. Pereții erau făcuți din aceeași piatră albă, netedă și neornamentată ca zidurile Curții de Gheață, și întreg palatul lăsa impresia că fusese sculptat dintr-un ghețar. Nina nu-și putea da seama dacă într-adevăr era foarte frig acolo – poate avea emoții, poate doar își imagina –, însă i s-a făcut dintr-odată pielea de găină și, dacă nu s-ar fi stăpânit, dinții ar fi început să-i clănțănească.

A intrat într-o sală de bal vastă, de formă circulară, cu lume care dansa și bea sub o haită de lupi strălucitori sculptați în gheață. Erau cel puțin treizeci de sculpturi masive de fiare care alergau sau făceau salturi; străluceau în lumina argintie, iar din fălcile lor deschise, care se topeau încetul cu încetul, cădeau picături pe musafirii de sub ei. Muzica unei orchestre nevăzută abia se auzea peste rumoarea conversațiilor.

Orologiul Străbunilor a început să bată zece ceasuri. Ninei îi luase prea mult timp să traverseze podul de sticlă. Avea nevoie de o perspectivă mai bună asupra sălii de bal. A pornit spre o scară de piatră în spirală și a zărit două chipuri familiare în umbra unui alcov. Kaz și Matthias. Reușiseră. Și purtau uniforme drüskelle. Nina și-a înăbușit un tremur. Văzându-l pe Matthias îmbrăcat așa, în oasele ei s-a strecurat un alt fel de frig. Ce-o fi fost în mintea lui când își pusese uniforma? S-a uitat o clipă în ochii lui, dar privirea lui Matthias era indescifrabilă. Și totuși, s-a mai liniștit când l-a văzut pe Kaz alături de el. Nu era singură și lucrurile mergeau conform planului.

N-a riscat să facă nici cel mai mic semn de recunoaștere, ci a urcat treptele care duceau la balconul de la primul etaj, de unde putea avea o perspectivă mai bună asupra mulțimii. Era un șiretlic pe care îl învățase la școală de la Zoya Nazyalensky: puteau fi identificate tipare în felul cum se deplasau oamenii, în felul cum se strângeau în jurul puterii. Ei își închipuiau că se plimbau la întâmplare, dar de fapt erau atrași de oamenii cu rang înalt. Deloc surprinzător, multă lume se strânsese în jurul reginei și suitei shangule. Ciudat, și-a spus Nina, uitându-se la rochiile lor albe; în Ravka, albul era culoarea servitorilor. Însă coroana reginei era impresionantă, fiind alcătuită din nervuri împletite presărate cu diamante, care semănau cu niște crenguțe acoperite cu zăpadă proaspătă.

Capetele încoronate erau prea bine păzite ca să se poată apropia de ele, dar un pic mai încolo a văzut un alt grup de oameni strânși în jurul unor bărbați în uniforme militare. Dacă știa cineva unde se afla Yul-Bayur pe insulă, trebuia să fie un ofițer superior din armata fjerdană.

— Frumoasă priveliște, nu-i așa?

Nina aproape că a tresărit auzindu-l pe bărbatul care se strecurase lângă ea. Halal spioană: nici măcar nu-l simțise apropiindu-se.

Bărbatul i-a zâmbit, lipindu-și o mână de șalele ei:

— Știi, avem niște camere pregătite pentru puțină distracție. Iar tu pari pregătită pentru multă distracție.

Mâna lui a alunecat mai jos.

Nina i-a coborât pulsul, iar bărbatul a căzut ca o piatră, lovindu-se cu capul de balustradă. Avea să se trezească peste vreo zece minute cu dureri de cap și probabil cu o mică vânătaie.

— Se simte bine? a întrebat un cuplu care trecea pe lângă ei.

— A băut prea mult, a răspuns grațios Nina.

Apoi a coborât repede în mulțime, mergând drept spre un grup de soldați cu uniforme militare albe cu argintiu care stăteau în jurul unui bărbat corpolent cu mustață bogată. Judecând după constelația de medalii de pe pieptul lui, era general sau pe-aproape. Oare să-l abordeze direct? Avea nevoie de cineva cu rang suficient de înalt cât să aibă acces la informații secrete – cineva suficient de beat cât să ia decizii necugetate, dar nu atât de beat încât să n-o poată duce acolo unde voia. După cât de rumen era la față și după cum se legăna pe picioare, părea că era prea amețit ca să poată face altceva decât să moțăie cu capul într-un ghiveci de flori.

Nina simțea cum treceau minutele. Sosise momentul să acționeze. A luat un pahar de șampanie și a ocolit cu grijă cercul de soldați. Când unul dintre ei s-a desprins de grup, a făcut un pas în spate, așezându-se în calea lui. Soldatul s-a izbit de ea, dar, întrucât nu mergea repede, impactul n-a fost puternic. Însă Nina a scos un țipăt și s-a aplecat în față, vărsându-și șampania. Câteva brațe puternice s-au întins imediat s-o prindă.

— Nătărăule, a spus generalul. Era cât pe ce s-o dărâmi.

Mi-a ieșit din prima, și-a spus Nina. *Deci sunt o spioană excelentă.*

Bietul soldat s-a făcut stacojiu.

— Îmi cer scuze, domnișoară.

— Îmi pare rău, a spus ea în kerchiană, limba Menajeriei, prefăcându-se că nu înțelege. Nu știu fjerdană.

— Scuzele mele profunde, a spus el în kerchiană, apoi a făcut o încercare curajoasă în kaelish: „Îmi pare tare rău“.

— Ah, nu, a fost numai vina mea, a spus Nina.

— Ahlgren, nu-ți mai stâlci limba și adu-i un pahar de șampanie, a

spus generalul, iar soldatul a făcut o plecăciune și a luat-o din loc. Te simți bine? a întrebat-o el într-o kerchiană excelentă. Să-ți caut un scaun?

— Doar m-am speriat, a spus Nina zâmbind, sprijinindu-se de brațul lui.

— Cred că cel mai bine ar fi să te întinzi undeva.

Nina și-a controlat impulsul de a ridica o sprânceană. Că bine zici. Dar mai întâi trebuie să aflu ce vreau.

— Și să ratez petrecerea? a întrebat ea.

— Ești palidă. Un pic de odihnă într-o cameră de la etaj o să-ți prindă bine.

Pe toți sfinții, nu pierde nicio clipă! Dar înainte ca Nina să insiste că se simțea foarte bine, dar că i-ar plăcea să facă o plimbare pe terasă, o voce caldă a spus:

— Zău așa, general Eklund, a-i spune unei femeie că e palidă nu e cel mai bun mod de a-i intra în grații.

Generalul s-a încruntat, zbârlindu-și mustața, dar a părut că ia poziție de drepți.

— Foarte adevărat, a râs el nervos.

Nina s-a întors și a simțit că-i fuge podeaua de sub picioare. Nu, și-a spus ea, și inima i-a stat în loc de spaimă. Nu se poate. S-a înecat. Ar trebui să fie pe fundul oceanului.

Dar dacă Jarl Brum murise, era un cadavru foarte plin de viață.

32. Jesper

Zece ceasuri și jumătate

Hainele lui Jesper erau presărate cu mici așchii de oțel. Uniforma lui furată era leoarcă de transpirație, îl dureau brațele, iar nevralgia care îi apăruse la tâmpla stângă părea să se fi aciuat acolo pentru totdeauna. Timp de aproape jumătate de oră, se concentrase asupra unei singure zale din lanțul care ieșea prin orificiul din zid, folosindu-și puterea ca să slăbească metalul, în vreme ce Wylan îl pilea cu foarfeca de la spălătorie. La început, fuseseră precauți, îngrijorați ca nu cumva să cedeze zaua și să strice mecanismul porții înainte să sosească timpul să fie ridicată, însă oțelul era mai puternic decât își închipuiseră, iar progresul era enervant de lent. Când orologiul a bătut trei sferturi de ceas, pe Jesper l-a cuprins panica.

— Hai să ridicăm poarta și gata, a mormăit el agasat. Declanșăm Protocolul Negru și apoi tragem cu puștile în troliu până cedează.

Wylan și-a dat buclele de pe frunte și i-a aruncat o privire. Jesper a văzut că avea sânge pe mâini de la bășicile care îi apăruseră și i se spărseseră în timp ce pilea lanțul.

— Chiar așa mult îți plac armele? a întrebat Wylan.

Jesper a ridicat din umeri.

— Nu-mi place să omor oameni.

— Atunci ce-ți place la ele?

Jesper s-a concentrat din nou asupra zalei.

— Nu știu. Zgomotul. Felul în care se micșorează lumea până nu mai rămâi decât tu și ținta. Am lucrat cu un armurier din Novyi Zem care știa că sunt Fabrikator. Și am construit niște chestii nebunești.

— Pentru omorât oameni.

— Tu faci bombe, pui de negustor. Deci nu ești în măsură să mă judeci.

— Numele meu e Wylan. Și ai dreptate. N-am niciun drept să te critic.

— Să nu începi să faci asta.

— Ce anume?

— Să fii de acord cu mine. E o cale sigură spre pierzanie.

— Nici mie nu-mi place ideea de a omorî oameni. Nici măcar nu-mi place chimia.

— Dar ce-ți place?

— Muzica. Numerele. Ecuațiile. Nu sunt precum cuvintele. Nu te zăpăcesc.

— De-ai putea vorbi cu fetele despre ecuații…

A urmat o tăcere lungă, iar în cele din urmă, cu ochii ațintiți pe crestătura din za, Wylan a întrebat:

— Doar cu fetele?

Jesper și-a stăpânit rânjetul:

— Nu. Nu doar cu fetele.

Ce păcat că probabil aveau să moară cu toții în noaptea aceea. Apoi Orologiul Străbunilor a început să bată unsprezece ceasuri. Jesper s-a uitat în ochii lui Wylan. Nu mai aveau timp.

Jesper a sărit în picioare, încercând să-și scuture așchiile de metal de pe față și de pe cămașă. Oare lanțul avea să reziste suficient de mult? Sau prea mult? Nu le rămânea decât să încerce ca să afle.

— Pe poziții, a spus Jesper.

Wylan a apucat manivela din dreapta troliului, iar Jesper pe cea din stânga.

— Ești pregătit să auzi sunetul pierzaniei? a întrebat Jesper.

— Nu l-ai auzit niciodată pe tata furios.

— Ai un simț al umorului care se apropie tot mai mult de stilul din Butoi. Dacă scăpăm cu viață, te învăț să înjuri, i-a promis Jesper. La semnalul meu, da? Să dăm de știre Curții de Gheață că Scursurile sunt aici.

A numărat invers începând de la trei, iar când a dat semnalul, au început să învârtă troliul, potrivindu-și cu grijă ritmul, cu ochii ațintiți asupra zalei slăbite. Jesper se aștepta la zgomote asurzitoare, dar, cu excepția câtorva clinchete și pârâituri, mașinăria era silențioasă.

Încet-încet, poarta a început să se ridice. Cincisprezece centimetri. Douăzeci de centimetri.

Poate că n-o să se întâmple nimic, s-a gândit Jesper. *Poate că Matthias a mințit, sau poate că povestea asta cu Protocolul Negru e doar o gogoașă scornită pentru ca lumea nici măcar să nu încerce să deschidă porțile.*

Apoi s-au auzit dangăte din Orologiul Străbunilor, puternice și alarmate, stridente și imperative, un val tot mai intens de ecouri suprapuse, bubuind peste Insula Albă, peste șanțul cu gheață și zidul de incintă. Clopotele Protocolului Negru începuseră să bată. Nu mai era cale de întoarcere. Jesper și Wylan și-au luat în același timp mâinile de pe manivele, lăsând poarta să se prăbușească, dar zaua tot n-a cedat.

— Hai odată, a spus Jesper, concentrându-se asupra metalului încăpățânat.

Un Fabrikator mai bun poate ar fi terminat mai repede. Iar un Fabrikator cu parem în sânge probabil ar fi transformat lanțul într-un set de cuțite de friptură și i-ar fi rămas timp și pentru o cafea. Dar Jesper nu era nici una, nici alta, și nu se mai putea concentra. Așa că s-a apucat cu mâinile de lanț și s-a lăsat cu toată greutatea, ca să slăbească zaua. Wylan a făcut la fel și, câteva clipe, au atârnat amândoi de lanț, trăgând de el ca două veverițe disperate care nu stăpâneau arta cățăratului. Din clipă în clipă, gărzile aveau să dea buzna în curtea interioară, iar ei ar fi fost nevoiți să lase baltă sarcina lor disperată ca să se poată apăra. Iar poarta ar fi rămas funcțională.

Ar fi dat greș.

— Poate ar fi bine să-i cânți, a spus Jesper disperat.

Dar apoi, cu o ultimă tresărire de protest, zaua s-a rupt.

Jesper și Wylan au căzut pe podea, iar lanțul le-a alunecat printre mâini, unul dintre capetele lui dispărând în orificiul din perete și celălalt punând în mișcare manivelele troliului.

— Am reușit! a strigat Jesper peste dangătul clopotelor, copleșit de un amestec de bucurie și spaimă. Te acopăr eu. Tu ocupă-te de troliu!

Și Jesper și-a luat pușca, s-a apropiat de o fantă din zid care dădea spre curte, pregătindu-se de năvala fjerdanilor.

33. Inej

Zece ceasuri și jumătate

— Cât mai trebuie să așteptăm? a întrebat un bărbat îmbrăcat în haine de catifea vișinie, fără ca gărzile să-l ia în seamă, dar ceilalți musafiri înghesuiți lângă intrare alături de Inej au mormăit nemulțumiți. Am cheltuit mult să ajung aici, a continuat el, și n-am venit doar ca să stau la ușa de la intrare.

Garda cea mai apropiată de ei le-a spus pe un ton plictisit:

— Colegii de la punctul de control se ocupă de alți musafiri. Imediat ce termină, veți fi scoși din incinta Curții de Gheață și reținuți la punctul de control până vi se va verifica identitatea.

— Reținuți, a spus bărbatul în catifea. Ca niște infractori!

Inej ascultase variațiuni ale aceluiași schimb de replici aproape o oră. A aruncat o privire spre curtea interioară care dădea spre poarta din sectorul ambasadei. Dacă voia să-i iasă planul, trebuia să acționeze inteligent și să rămână calmă. Siguranța și optimismul care o stăpâniseră până cu puțin timp în urmă aproape că se evaporaseră. Minutele se scurgeau, în timp ce ea se uita cu atenție la mulțimea din jur, dar când orologiul a bătut trei sferturi de ceas, și-a dat seama că nu mai putea aștepta. Trebuia să facă ceva.

— M-am săturat, a spus Inej apăsat. Duceți-ne la punctul de control sau dați-ne drumul.

— Gărzile de la punctul de control…

Inej și-a croit drum până la garda care dădea explicații.

— Ne-am plictisit de discursul ăsta, a spus ea. Scoateți-ne afară pe poartă și să terminăm odată.

— Liniște! i-a poruncit garda. Sunteți oaspeți aici.

Inej l-a împuns cu degetul în piept.

— Atunci tratați-ne ca pe niște oaspeți, a spus ea, încercând s-o imite pe Nina. Vreau să fiu dusă imediat la poartă, matahală blondă ce ești.

Garda a înhățat-o de braț:

— Ești așa disperată să te duc la poartă? Să mergem. Dar n-o să mai intri aici.

— Vreau doar…

Dar chiar în clipa aceea a răsunat o altă voce în rotondă:

— Stai! Hei, stai pe loc!

Inej i-a simțit parfumul de crini – puternic, dulceag, dens, catifelat. Îi venea să verse. Heleen Van Houden, proprietara Casei Exotice – poreclită Menajeria –, unde lumea putea fi a ta dacă aveai bani în buzunar, își croia drum prin mulțime, apropiindu-se de ea.

Nu spusese Inej că lui Tante Heleen îi plăceau intrările triumfale?

Garda a tresărit și s-a oprit când Heleen s-a proțăpit în fața lui.

— Doamnă, fata dumneavoastră vă va fi înapoiată la sfârșitul nopții.

Documentele ei…

— Nu e fata mea, a răspuns Heleen, mijind ochii cu răutate.

Inej a rămas perfect nemișcată – nu putea să dispară, pentru că nu avea unde să se ducă.

— Asta e Fantoma, mâna dreaptă a lui Kaz Brekker și unul dintre cei mai cunoscuți infractori din Ketterdam.

Oamenii din jur și-au îndreptat privirile spre ei.

— Cum îndrăznești să vii aici sub auspiciile casei mele? a spus Heleen printre dinți. Casa care te-a îmbrăcat și te-a hrănit. Și unde e Adjala?

Inej a deschis gura, dar panica a pus stăpânire pe ea, strângându-i gâtlejul și înăbușindu-i cuvintele înainte să le poată rosti. Își simțea limba amorțită. Se uita din nou în ochii femeii care o bătuse, o amenințase, o cumpărase și apoi o vânduse iar și iar.

Heleen a apucat-o pe Inej de umeri și a scuturat-o:

— *Unde e fata mea?*

Inej s-a uitat la unghiile Păunului adâncite în carnea ei. Timp de o secundă, și-a amintit toate grozăviile îndurate, și chiar s-a simțit ca o fantomă, ca un strigoi care își ia zborul dintr-un trup care nu-i pricinuise decât durere. Ba nu. Un trup care îi dăduse putere. Un trup care o purtase peste acoperișurile din Ketterdam, care o ajutase în luptă, care o ajutase să escaladeze cele șase niveluri ale coșului întunecat, plin de funingine.

Inej a înhățat încheietura lui Heleen și a răsucit-o cu putere spre dreapta. Heleen a icnit, căzând în genunchi, iar gărzile s-au repezit spre ele.

— Ți-am aruncat fata în șanțul cu gheață, a mârâit Inej, abia recunoscându-și vocea, iar cu cealaltă mână a apucat-o pe Heleen de gât și a strâns-o cu putere. Și îi e mai bine acolo decât cu tine.

În clipa următoare, pe Inej au înhățat-o câteva brațe puternice, descleștându-i mâinile de pe femeia mai în vârstă și trăgând-o în spate.

Inej gâfâia și inima îi bătea cu putere. *Aș fi putut s-o omor*, și-a spus ea. *I-am simțit pulsul în palmă. Ar fi trebuit s-o omor.*

Heleen s-a ridicat în picioare, scâncind și tușind, în timp ce niște musafiri s-au apropiat s-o ajute.

— Dacă ea e aici, sigur e și Brekker! a țipat ea.

În clipa aceea, ca la un semn, clopotele Protocolului Negru au început să bată, puternic și insistent. A urmat o secundă încremenită de inerție. Apoi întreaga rotondă a fost cuprinsă brusc de haos, gărzile dând fuga la posturi, iar comandanții răcnindu-le ordine.

Una dintre gărzi – căpitanul, fără îndoială – a spus ceva în fjerdană. Singurul cuvânt pe care l-a recunoscut Inej a fost închisoare. A apucat-o de mătasea pelerinei și i-a urlat în kerchiană:

— Cine mai e în echipa ta? Care vă e ținta?

— N-am să vorbesc, a răspuns Inej.

— Ba ai să cânți dacă vrem, a pufnit căpitanul.

S-a auzit râsul gros și satisfăcut al lui Heleen.

— O să te văd în streang! Și pe Brekker la fel!

— Podul s-a închis, a spus cineva. Nimeni nu intră și nu pleacă de pe insulă în noaptea asta!

Musafirii furioși se răsteau la oricine ar fi fost dispus să-i asculte, cerând explicații.

În timp ce clopotele continuau să bată, gărzile au târât-o pe Inej prin curtea interioară, trecând pe lângă oaspeți cu gura căscată, și au scos-o pe poarta din zidul de incintă. Nu se mai sinchiseau nici de amabilitate, nici de diplomație.

— Ți-am zis că ai să-mi porți mătăsurile din nou, linxule! a strigat Heleen din curtea interioară, în timp ce poarta deja începuse să coboare, așa cum cerea Protocolul Negru. Și o să fii spânzurată îmbrăcată cu ele.

Poarta s-a închis cu o duduitură, dar Inej ar fi putut jura că încă auzea râsul lui Heleen.

34. Nina

Zece ceasuri și jumătate

Nina se ruga să nu-și trădeze spaima. Oare Brum o recunoscuse? Arăta exact la fel: păr lung și blond, încărunțit la tâmple, mandibula dreaptă, acoperită de o barbă îngrijită, uniforma drüskelle – neagră cu argintiu, cu capul argintiu de lup brodat pe mâneca dreaptă. Trecuse mai bine de un an de când îl văzuse, dar nu avea să-i uite niciodată fața sau ochii albaștri și hotărâți.

Nina fusese ultima oară în preajma lui Jarl Brum atunci când acesta coborâse în cala navei să stea de vorbă cu Matthias și tovarășii lui. Matthias. Oare îl văzuse pe Brum, fostul său mentor, în viață și stând de vorbă cu Nina? Oare se uita la ei chiar în clipa aceea? Și-a înfrânt impulsul de a se uita prin mulțime după el și Kaz.

Și totuși, în ziua aceea, în cală era întuneric, iar Nina era într-un grup de prizonieri murdari și speriați. În schimb, acum era curată și parfumată. Părul ei avea altă culoare, iar pielea îi era pudrată. S-a simțit brusc recunoscătoare pentru ținuta ei ridicolă. La urma urmelor, Brum era și el bărbat, iar Nina spera ca Inej să fi avut dreptate și Brum să vadă în ea doar o roșcată kaelish cu un decolteu foarte generos.

Nina a făcut o plecăciune adâncă și s-a uitat la el pe sub gene:

— O plăcere.

Brum i-a studiat chipul:

— S-ar putea să fie. Ești de la Casa Exotică, nu-i așa? Kep ye nom?

— Nomme Fianna, a răspuns ea în kaelish – oare o testa? Dar puteți să-mi spuneți cum doriți.

— Credeam că fetele kaelish de la Menajerie poartă pelerina roșie de iapă.

Nina și-a țuguiat buzele cu un aer bosumflat:

— Colega zemenită a călcat pe ea și i-a rupt tivul. Cred că a făcut-o înadins.

— Ce fată rea. S-o căutăm și s-o pedepsim?

Nina s-a străduit să chicotească:

— Și ce i-ați face?

— Se zice că pedeapsa trebuie să fie pe măsura faptei, dar eu cred că ar trebui să fie pe măsura făptașului. Dacă ai fi prizoniera mea, aș avea grijă să aflu ce-ți place și ce-ți displace – și care-ți sunt fricile, desigur.

— Sunt neînfricată, a spus ea, făcându-i cu ochiul.

— Serios? Interesant. Fjerdanii prețuiesc foarte mult curajul. Cum ți se pare țara noastră?

— E un ținut magic, a răspuns Nina cu entuziasm.

Dacă îți place să vezi gheață și iar gheață, a adăugat ea în gând. Se străduia să-și păstreze cumpătul. Dacă Brum știa cu cine stătea de vorbă, era mai bine ca Nina să afle chiar acum. Iar dacă nu știa, ei

bine, tot trebuia să afle unde era Bo Yul-Bayur – și ce plăcere ar fi fost să smulgă informația de la însuși legendarul Jarl Brum. Nina s-a apropiat de el.

— Știți ce țară mi-ar plăcea foarte mult să vizitez?

— Mi-ar plăcea să-ți aflu toate secretele, i-a răspuns Brum, imitându-i tonul conspirativ.

— Ravka.

Drüskelle a făcut o grimasă.

— Ravka? Țara blasfemiei și a barbarismului.

— Adevărat, dar să vezi un Grisha? Vă imaginați ce palpitant ar fi?

— Te asigur că nu-i deloc palpitant.

— Spuneți asta numai pentru că aveți lupul brodat pe mânecă. Ceea ce înseamnă că sunteți un… drüskelle, nu-i așa? a întrebat ea, prefăcându-se că-i este greu să pronunțe acel cuvânt fjerdan.

— Sunt comandantul lor.

Nina a făcut ochii mari:

— Înseamnă că ați învins mulți Grisha în luptă.

— Nu e foarte onorabil să lupți cu asemenea creaturi. Aș prefera să înfrunt o mie de bărbați cinstiți cu săbii în mâini decât una dintre acele vrăjitoare viclene cu puteri supranaturale.

Dar când voi veniți cu tancuri și cu puștile voastre cu repetiție, când atacați copii și sate lipsite de apărare, noi ce să facem, să nu folosim armele pe care le avem? s-a întrebat Nina, mușcându-și obrazul.

— Sunt Grisha și în Kerch, nu-i așa? a întrebat Brum.

— Așa am auzit, dar n-am văzut niciunul la Menajerie sau în Butoi. Sau cel puțin nu mi-am dat seama.

Să riște să aducă vorba despre jurda parem? Dar unde ar fi putut afla o asemenea informație fata care pretindea ea c-ar fi? Se sprijini de Brum, arcuindu-și buzele într-un zâmbet complice, ușor vinovat, sperând să lase impresia că e dornică de senzații tari, nu de informații:

— Știu că sunt respingători, dar… îmi dau fiori. Am auzit că puterile lor n-au limite.

— Ei bine…, a șovăit drüskelle.

Nina și-a dat seama că Brum cântărea ceva în minte, așa că cel mai bine era să se retragă strategic.

— Dar, a ridicat ea din umeri, poate că ăsta nu e domeniul dumneavoastră de expertiză.

Apoi a aruncat privirea peste umăr, ademenind un tânăr nobil cu haine de mătase gri.

— Vrei să vezi un Grisha în noaptea asta?

Nina și-a întors brusc privirea spre Brum. Ca să văd un Grisha, nu trebuie decât să mă uit într-o oglindă. Oare Brum ținea prizonieri Grisha ascunși undeva? Ce voia Nina era să afle tot despre Bo Yul-Bayur și jurda parem, dar acesta putea fi începutul. Iar dacă putea

rămâne singură cu Brum…

Nina i-a atins ușor pieptul:

— Mă amăgiți.

— Stăpâna ta ar băga de seamă dacă ai dispărea o vreme?

— De aceea suntem aici, nu? Să dispărem.

Brum i-a oferit brațul:

— Mergem?

Nina a zâmbit, petrecându-și brațul pe după al lui, iar Brum i l-a bătut ușor.

— Ce fată cuminte.

Ninei i s-a făcut scârbă. Poate am să te las impotent, și-a spus ea cu îndârjire, iar comandantul a condus-o afară din sala de bal, apoi printr-o pădure de sculpturi în gheață înșirate pe terase: un lup care ținea între fălci un vultur cu două capete, un șarpe încolăcit în jurul unui urs.

— Sunt… feroce, a șoptit ea.

Brum a zâmbit și a bătut-o iarăși pe braț.

— Suntem o națiune de războinici.

Ar fi chiar atât de groaznic dacă l-aș omorî acum? s-a întrebat ea în timp ce se plimbau. Iar lumea o să creadă că a făcut un atac de cord? Și să-l las aici, în frig? Dar îl mai putea suporta o vreme pe Jarl Brum trăgând cu coada ochiului la decolteul ei, dacă asta ar fi ajutat-o să scape lumea de jurda parem.

În plus, dacă Bo Yul-Bayur se afla pe insula aceea înfiorătoare, cel care avea s-o ducă la el era Brum. Gărzile postate la ușile sălii de bal i-au lăsat să iasă ridicând din sprânceană și zâmbind discret.

În față, Nina a văzut un arbore argintiu și stufos care se înălța în mijlocul unei curți circulare, crengile lui răsfirându-se deasupra pietrelor ca un baldachin strălucitor. Frasinul sfânt, și-a dat seama Nina. Deci probabil se aflau în mijlocul insulei. De o parte și de alta a curții se vedea câte o colonadă cu arcade. Dacă schițele lui Matthias și Wylan erau corecte, clădirea din spatele curții trebuia să fie vistieria.

Dar, în loc s-o conducă prin mijlocul curții, Brum a cotit la stânga pe o potecă de lângă colonadă. Nina a zărit apropiindu-se de arbore un grup de oameni cu pelerine negre cu glugă.

— Cine sunt? a întrebat Nina, deși bănuia răspunsul.

— *Drüskelle.*

— N-ar trebui să fiți cu ei?

— Asta e ceremonia în care frații mai tineri sunt primiți de cei mai în vârstă, nu cea pentru căpitani și ofițeri.

— Ați trecut și dumneavoastră prin ea?

— Toți drüskelle din istoria Fjerdei au fost primiți în ordin prin aceeași ceremonie încă de când Djel i-a uns pe primii dintre noi.

Nina s-a străduit să nu dea ochii peste cap. *Sigur că da, un izvor mare*

și gâlgâitor a ales niște inși să vâneze și să omoare oameni nevinovați. Foarte verosimil.

— Asta celebrează Hringkälla, a continuat Brum. Și în fiecare an, dacă avem inițiați vrednici, drüskelle se strâng în jurul frasinului sfânt, unde pot auzi încă o dată Vocea Domnului.

Djel zice că ești un fanatic îmbătat de propria-ți putere. Vino și la anul.

— Oamenii uită că asta e o noapte sfântă, a bombănit Brum. Vin la palat să bea, să danseze și să se împreuneze.

Nina a trebuit să-și muște limba. Dat fiind interesul lui Brum pentru decolteul ei adânc, se îndoia că gândurile lui era tocmai sfinte.

— Sunt chiar atât de rele lucrurile astea?

Brum a zâmbit și a strâns-o de mână.

— Cu moderație, nu.

— Moderația nu e una dintre specialitățile mele.

— Văd, a spus el. Îmi place să mă uit la o femeie care știe să se bucure de viață.

M-aș bucura să te strâng de gât pe îndelete, și-a spus în sinea ei, plimbându-și degetele pe brațul lui. Uitându-se la Brum, știa că nu-l învinovățea doar pentru lucrurile pe care le făcuse semenilor ei, ci și pentru ce-i făcuse lui Matthias. Luase un băiat curajos și nefericit și îi picurase ura în suflet. Sufocase conștiința lui Matthias cu prejudecăți și promisiunea unei chemări divine care probabil nu era nimic altceva decât vântul foșnind printre crengile unui copac bătrân.

Când au ajuns la capătul colonadei, Nina a înțeles tresărind că Brum ocolise în mod deliberat curtea. Poate că nu voise să ducă o curvă într-un loc sacru. Ce ipocrit.

— Unde mergem? a întrebat ea.

— La vistierie.

— Vreți să mă ademeniți cu bijuterii?

— Credeam că fetele ca tine nu trebuie ademenite. Nu asta e ideea?

Nina a râs.

— Păi, orice fată are nevoie de o mică atenție.

— Atunci exact de asta o să ai parte. Și de ceva palpitant, așa cum îți doreai.

Oare era posibil ca Yul-Bayur să se afle în vistierie? Kaz spusese că probabil era ținut în cel mai sigur loc din Curtea de Gheață. Iar locul acela putea fi vistieria, nu neapărat palatul. De ce nu? Vistieria era o altă clădire circulară făcută din piatră de un alb strălucitor, dar nu avea ferestre, nicio decorațiune extravagantă, niciun solz de dragon. Semăna cu un cavou. În fața ușii grele, stăteau de pază nu gărzi obișnuite, ci doi drüskelle.

Dintr-odată, Nina și-a dat seama cât de primejdios era ce făcea. Era singură cu unul dintre cei mai periculoși oameni din Fjerda, un om care ar fi torturat-o cu dragă inimă și ar fi omorât-o, dacă ar fi știut ce

era Nina cu adevărat. Planul fusese să găsească pe cineva de la care să afle unde se afla Bo Yul-Bayur, nu să se dedea la intimități cu drüskelle cel mai înalt în rang de pe Insula Albă. Ochii ei studiau copacii și potecile din jur, precum și labirintul din gard viu aflat la răsărit de vistierie, sperând să vadă o umbră mișcându-se, să se asigure că era cineva cu ea, că nu era pe cont propriu. Kaz jurase că putea s-o scoată de pe insulă, dar primul lui plan se dusese de râpă – poate la fel avea să se întâmple și cu noul lui plan.

Când Nina și Brum au ajuns lângă ei, soldații au salutat discret, fără să clipească. Brum a scos un lănțișor de la gât, de care atârna un disc ciudat. A băgat discul într-o adâncitură aproape invizibilă din ușă și l-a răsucit. Nina s-a uitat cu atenție la încuietoare – părea că nici experimentatul Kaz Brekker n-ar fi putut s-o spargă.

Au intrat într-un hol boltit, rece și gol, scăldat în aceeași lumină intensă ca și celulele din sectorul închisorii. Nicio lumânare, niciun felinar cu gaz. Niciun obiect care putea fi manipulat de Furtunoși sau Inferni.

Nina a mijit ochii:

— Unde suntem?

— În vechea vistierie. Tezaurul a fost mutat de aici cu ani în urmă. Clădirea a fost transformată în laborator.

Laborator. Pe Nina au trecut-o fiori reci:

— De ce?

— Mititică și curioasă.

Sunt aproape cât tine de înaltă, și-a spus ea.

— Vistieria deja era un loc foarte sigur și bine poziționat pe Insula Albă, deci a fost alegerea logică pentru amenajarea unui astfel de spațiu.

Vorbele lui erau inofensive, dar ghemul de spaimă care îi apăsa pieptul s-a mărit, transformându-se într-un pumn rece. Nina și-a potrivit pasul cu al lui Brum pe holul înalt, trecând pe lângă uși albe, fiecare cu câte o ferestruică.

— Am ajuns, a spus Brum, oprindu-se în fața unei uși care părea identică cu celelalte.

Nina s-a uitat pe ferestruică. Celule erau identice cu cele de la ultimul etaj al închisorii, dar fereastră de observare era în celălalt capăt – o oglindă mare ocupa jumătate din peretele opus. Înăuntru a văzut un băiat într-o kefta zdrențuită care se plimba neliniștit de colo-colo, bolborosind și scărpinându-și mâinile. Avea ochii goi și părul vâlvoi. Arăta la fel ca Nestor înainte să moară. Grisha nu se îmbolnăvesc, și-a spus în sinea ei. Dar era un altfel de boală.

— Nu pare foarte amenințător, a spus ea.

Brum s-a așezat în spatele ei, iar Nina i-a simțit respirația pe ureche când i-a răspuns:

— Oh, crede-mă, este.

Nina a simțit furnicături pe piele, dar a făcut un efort și s-a sprijinit ușor cu spatele de el:

— Pentru ce îl ții aici?

— Pentru viitor.

Nina s-a întors, așezându-și palmele pe pieptul lui.

— Mai sunt și alții?

Brum a oftat nerăbdător și a condus-o la următoarea ușă. Înăuntru, o fată stătea întinsă pe o parte, fața fiindu-i acoperită de părul încâlcit. Era îmbrăcată într-o rochie murdară, iar brațele îi erau acoperite de vânătăi. Brum a ciocănit cu putere în geam, făcând-o pe Nina să tresară.

— Haide, arată-ne ceva, a batjocorit-o el, dar fata a rămas nemișcată.

Degetul lui Brum s-a apropiat de un buton de alamă aflat în dreptul deschizăturii.

— Dacă vrei să vezi ceva spectaculos, pot să apăs pe buton.

— Ce face?

— Lucruri frumoase. Ba chiar miraculoase.

Nina și-a închipuit că butonul i-ar fi administrat cumva fetei o doză de jurda parem. Pentru amuzamentul ei. L-a tras pe Brum deoparte:

— Nu-i nevoie.

— Am crezut că vrei să vezi un Grisha folosindu-și puterea.

— Ah, vreau, dar fata asta nu pare să fie foarte distractivă. Mai sunt și alții?

— Aproape treizeci.

Nina a tresărit. Armata a Doua aproape că fusese anihilată în războiul civil din Ravka. Nu putea suporta ideea că acolo erau închiși treizeci de Grisha.

— Și toți sunt în starea asta? a întrebat ea.

Brum a ridicat din umeri și a condus-o pe un coridor:

— Unii se simt mai bine. Alții, mai rău. Dacă îți găsesc unul mai plin de viață, ce recompensă o să primesc?

— O să-mi fie mai ușor să-ți arăt, a zis ea drăgăstos.

Nina se săturase să vadă Grisha înfometați și speriați. Avea nevoie de Yul-Bayur. Brum sigur știa unde se află. În vistierie nu era nimeni. Nu văzuse nicio gardă înăuntru. Dacă îl putea duce pe Brum pe un coridor pustiu suficient de departe de ușa de la intrare, încât să nu poată fi auziți de soldații care o păzeau… Oare ar fi putut ea să tortureze un drüskelle neînduplecat? L-ar fi putut face să vorbească? S-a gândit că da. I-ar fi astupat nările și i-ar fi apăsat laringele. Câteva minute de sufocare l-ar fi putut face mai docil.

— Poate găsim un colț mai liniștit, a sugerat ea.

Brum și-a bombat pieptul.

— Pe aici, dirre, a spus el, folosind cuvântul kaelish pentru „dragă“.

A condus-o pe un hol pustiu și a descuiat o ușă cu o cheie circulară.

— E un loc destul de liniștit, a spus el cu o mică plecăciune. Un pic de intimitate și o atmosferă plăcută.

Nina i-a făcut cu ochiul și a intrat în încăpere, trecând pe lângă el. Se aștepta să fie un fel de birou sau o cameră de odihnă pentru gărzi. Dar înăuntru nu era niciun birou și niciun pat. Camera era complet goală – exceptând gura de scurgere din mijlocul podelei.

Nina s-a întors la timp ca să vadă ușa trântindu-se în urma ei.

— Nu! a striga ea, zgâriind ușa cu unghiile – ușa nu avea clanță.

În deschizătura cu geam a apărut fața lui Brum. Avea ochi reci și o mină arogantă:

— Poate am exagerat spunând că atmosfera e plăcută, dar cu siguranță ai parte de intimitate, Nina.

Nina s-a dat în spate.

— Așa te cheamă, nu-i așa? a spus el. Chiar ai crezut că n-am să te recunosc? Țin minte fețișoara ta încăpățânată de pe navă și avem dosare pentru toți Grisha activi din Ravka. Am grijă să-i reține pe toți – chiar și pe cei care sper că au fost înghițiți de mare.

Nina a ridicat mâinile.

— Haide, a spus el. Sparge-mi ochii. Strivește-mi inima. Ușa n-o să se deschidă, iar înainte să-mi poți coborî pulsul, o să apăs pe butonul ăsta.

Nina nu vedea butonul, dar și-a imaginat că Brum ținea degetul foarte aproape de el.

— Știi ce face? Ai văzut ce efecte are jurda parem. Ai vrea să le simți și tu? Își face efectul când e administrat sub formă de praf, dar e și mai puternic sub formă de gaz.

Nina a înlemnit.

— Fată deșteaptă.

Rânjetul lui i-a zbârlit părul pe mâini. N-am să mă rog de el, și-a spus Nina în sinea ei. Dar știa că o va face. Dacă îi intra drogul în organism, nu avea cum să-i împiedice efectul. A tras o gură mare de aer. Un gest inutil, chiar copilăros, dar avea de gând să-l țin în piept cât de mult putea.

Brum a făcut o pauză.

— Nu. Nu eu trebuie să mă răzbun pe tine. E cineva care are să-ți plătească mult mai multe.

A dispărut și în fereastră a apărut fața lui Matthias, care a fixat-o cu o privire aspră.

— De ce? a șoptit Nina, neștiind dacă o puteau auzi prin ușă.

— Chiar ai crezut că o să-mi trădez poporul? a spus Matthias cu scârbă în glas. Că am să renunț la cauza pentru care am luptat toată viața? Am venit să-l previn cât am putut de repede.

— Dar ai spus…

— Țara mai presus de propria viață, Zenik. E ceva ce n-ai înțeles niciodată.

Nina a dus o mână la gură.

— Poate n-o să mai fiu niciodată drüskelle, a spus el. Poate o să trăiesc toată viața împovărat de acuzația c-aș fi negustor de sclavi, dar am să găsesc altă cale de a-mi servi țara. Și am să te văd drogată cu jurda parem. Am să te văd omorându-ți semenii și implorând să mai primești o doză. Am să te văd trădându-i pe cei pe care îi iubești așa cu mi-ai cerut tu să-mi trădez semenii.

— Matthias…

Dar Matthias a lovit geamul cu pumnul:

— Să nu-mi rostești numele!

Apoi a zâmbit – un zâmbet rece și necruțător precum marea nordului.

— Bine-ai venit la Curtea de Gheață, Nina Zenik. Acuma suntem chit.

De undeva de afară, s-au auzit bătând clopotele Protocolului Negru.

35. Matthias

Unsprezece ceasuri

— E foarte frumoasă, a spus Brum. A trebuit să fii puternic să nu te lași sedus de ea.

Și totuși, m-a sedus, și-a spus Matthias. *Și nu doar cu frumusețea ei.*

— Alarma…, a spus Matthias.

— Compatrioții ei, fără îndoială.

— Dar…

— Matthias, oamenii mei dețin situația sub control. Insula de Gheața e în siguranță.

A aruncat o privire în celula Ninei.

— Am putea apăsa butonul chiar acum.

— N-o să devină periculoasă?

— Am amestecat jurda parem cu un sedativ care îi face mai docili. Încă ne străduim să găsim proporția corectă, dar o s-o găsim. În plus, de la a doua doză, dependența ne asigură controlul asupra lor.

— Nu de la prima doză?

— Depinde de Grisha.

— De câte ori ați făcut asta?

Brum a râs:

— N-am numărat. Dar crede-mă, o să fie atât de disperată după o nouă doză de jurda parem, încât n-o să îndrăznească să facă ceva împotriva noastră. E o transformare remarcabilă. Cred că o să-ți placă.

Lui Matthias i s-a strâns stomacul:

— Deci ați păstrat omul de știință în viață?

— A făcut tot ce i-a stat în putință să reproducă procesul de fabricare a drogului, dar e complicat. Uneori funcționează, dar alteori e doar un praf fără niciun efect. Câtă vreme ne poate fi de folos, îl ținem în viață.

Brum a pus mâna pe umărul lui Matthias, îmblânzindu-și privirea aspră:

— Nu-mi vine să cred că ești în viață, că te văd în carne și oase. Am crezut că ești mort.

— La fel am crezut și eu despre dumneavoastră.

— Când te-am văzut în sala de bal, abia te-am recunoscut, chiar și în uniformă. Ești atât de schimbat…

— A trebuit s-o las pe vrăjitoare să-mi facă niște retușuri.

Scârba lui Brum era evidentă.

— I-ai dat voie să…

Văzându-i dezgustul, Matthias s-a rușinat de felul cum reacționase și el la început față de Nina.

— A trebuit, a răspuns. Trebuia s-o fac să creadă că eram dedicat misiunii ei.

— S-a terminat acum, Matthias. În sfârșit ești în siguranță, printre

semenii tăi.

Brum s-a încruntat.

— Ceva nu-ți dă pace.

Matthias s-a uitat în celula alăturată, apoi în următoarea și în următoarea, înaintând pe culoar, urmat de Brum. Unii dintre prizonierii Grisha erau agitați și se plimbau de colo-colo. Alții stăteau cu fața lipită de geam, iar alții zăceau pe podea.

— Nu se poate să fi aflat de parem de mai mult de o lună. De câtă vreme e amenajată închisoarea asta?

— Am pus să fie construită cu aproape cincisprezece ani în urmă, cu aprobarea regelui și a consiliului său.

Matthias s-a oprit:

— Acum cincisprezece ani? De ce?

— Aveam nevoie de un loc unde să-i ținem pe Grisha după proces.

— După proces? Când Grisha sunt găsiți vinovați, sunt condamnați la moarte.

Brum a ridicat din umeri:

— Da, sunt condamnați la moarte, dar sentința e pusă în aplicare cu întârziere. Am descoperit cu mult timp în urmă că Grisha se pot dovedi niște resurse utile.

Resurse.

— Mi-ați spus că trebuie eradicați. Că sunt o nenorocire abătută asupra pământului.

— Și chiar sunt, atunci când încearcă să treacă drept oameni. Nu sunt capabili de gândire dreaptă, de moralitate umană. Trebuie să fie controlați.

— De asta ați vrut parem? a întrebat Matthias uimit.

— Ani de zile, am încercat propriile noastre metode, cu un succes limitat.

— Dar ați văzut ce poate face jurda parem, ce pot face Grisha sub efectul ei…

— O pușcă nu e rea în sine. Și nici o sabie. Jurda parem ne asigură supunerea lor. Îi transformă pe Grisha în ceea ce au fost dintotdeauna meniți să fie.

— Armata a Doua? a întrebat Matthias, cu dispreț în glas.

— O armată e făcută din soldați. Creaturile astea s-au născut să fie niște arme. S-au născut să-i servească pe soldații lui Djel, a spus Brum, strângându-l de umăr. Vai, Matthias, cât de mult mi-ai lipsit. Credința ta a fost întotdeauna atât de pură. Mă bucur că ai rețineri față de metoda asta, dar e șansa noastră să dăm lovitura de grație. Știi de ce e atât de greu să-i omori pe Grisha? Pentru că nu-s de pe lumea asta. Dar sunt foarte buni când vine vorba să se omoare între ei. E ceea ce ei numesc: „Asemănătorul cheamă asemănătorul“. Așteaptă să vezi ce rezultate am obținut, armele pe care Fabrikatorii lor ne-au ajutat să le

construim.

Matthias s-a uitat în spate.

— Nina Zenik a rămas un an în Kerch, încercând să-mi obțină libertatea. Nu știu dacă asta sunt acțiunile unui monstru.

— Poate o viperă să stea nemișcată înainte să atace? Poate un câine sălbatic să-ți lingă mâna înainte să ți se repeadă la gât? Un Grisha e capabil de bunătate, dar asta nu-i schimbă natura fundamentală.

Matthias a stat pe gânduri. În minte i-a apărut imaginea Ninei rămasă îngrozită în celulă când ușa s-a închis în urma ei. Își dorise s-o vadă întemnițată, pedepsită așa cum fusese pedepsit și el. Și totuși, după toate întâmplările prin care trecuseră împreună, n-a fost surprins de durerea pe care a simțit-o când i s-a îndeplinit dorința.

— Cum e omul de știință shuhan? l-a întrebat el pe Brum.

— Încăpățânat. Încă își plânge tatăl.

Matthias nu știa nimic despre tatăl lui Yul-Bayur, dar avea de pus o întrebare mai importantă:

— E în siguranță?

— Vistieria e locul cel mai sigur de pe insulă.

— E închis aici, împreună cu Grisha?

Brum a încuviințat din cap:

— Seiful principal a fost transformat într-un laborator pentru el.

— Și e sigur?

— Cheia e la mine, a spus Brum, lovind ușor discul care îi atârna la gât. Și e păzit zi și noapte. Doar câțiva oameni de încredere știu că e aici. E târziu și trebuie să mă asigur că au fost luate măsurile impuse de Protocolul Negru, dar dacă vrei, te duc să-l vezi mâine.

Brum l-a cuprins cu brațul pe după umeri.

— Iar mâine o să ne ocupăm de întoarcerea ta și de reintrarea ta în drepturi.

— Dar încă sunt acuzat de trafic cu sclavi.

— O să ne fie foarte ușor s-o facem pe fată să semneze o declarație prin care își retrage acuzațiile. Crede-mă, după ce gustă prima oară din jurda parem, o să facă tot ce-i cerem, ba chiar mai mult. Va fi nevoie de o înfățișare la tribunal, dar jur că ai să porți din nou culorile drüskelle, Matthias.

Culorile drüskelle. Matthias le purtase cu multă mândrie. Iar sentimentele lui pentru Nina îi pricinuiseră multă rușine, pe care încă o purta în suflet, care poate că avea să-l însoțească pentru totdeauna – îi urâse prea mulți ani pe Grisha pentru ca rușinea să dispară peste noapte. Dar acum, rușinea era doar un ecou, și nu simțea decât regret – pentru timpul pe care îl pierduse, pentru suferința pe care o pricinuise și da, chiar și acum, pentru ce urma să facă.

S-a întors spre Brum, bărbatul care îi fusese mentor și tată. Când Matthias își pierduse familia, Brum fusese cel care îl recrutase.

Matthias era tânăr, furios și complet nepregătit. Dar dedicase cauzei tot ce mai rămăsese din sufletul lui frânt. Unei cauze. Unei minciuni. Când înțelesese? Când o ajutase pe Nina să-l îngroape pe Nestor? Când luptase alături de ea? Sau cu mult înainte, când dormise prima oară în brațele lui, pe gheață? Când îl salvase din naufragiu?

Nina îl nedreptățise, dar numai ca să-și apere poporul. Îi făcuse rău, dar făcuse tot ce-i stătea în putere ca să îndrepte lucrurile. Îi arătase în nenumărate feluri că era cinstită, puternică, generoasă și cât se poate de umană, poate mai umană decât toți oamenii pe care îi cunoscuse. Iar dacă ea era așa, atunci Grisha nu erau răi din fire. Erau ca toată lumea – aveau puterea de a face mult bine, dar și mult rău. A nu ține cont de asta ar fi făcut din Matthias un monstru.

— M-ați învățat foarte multe, a spus el. M-ați învățat să prețuiesc onoarea și puterea. Mi-ați oferit uneltele răzbunării când aveam cea mai mare nevoie de ele.

— Și cu aceste unelte o să construim un viitor măreț, Matthias. A sosit, în sfârșit, vremea Fjerdei.

Matthias l-a luat și el pe după umăr pe mentorul său.

— Nu știu dacă vă înșelați în ceea ce-i privește pe Grisha, a spus el calm. Dar știu că vă înșelați în privința ei.

L-a strâns cu putere pe Brum, folosind o manevră învățată în sălile de antrenament cu ecou din fortăreața drüskelle, săli pe care nu avea să le mai vadă niciodată. Brum s-a zbătut câteva clipe, dar Matthias l-a ținut bine, până a simțit că trupul comandantului se înmoaie.

Matthias i-a dat drumul lui Brum, care își pierduse cunoștința, dar pe al cărui chip încă rămăsese întipărită furia. Matthias s-a străduit să-și întipărească în minte expresia mentorului său. Trebuia să și-o amintească. În sfârșit, era un adevărat trădător, și trebuia să poarte această povară.

După ce intraseră în sala de bal, Matthias și Kaz supravegheaseră mulțimea dintr-un colț întunecat de lângă scări. O văzuseră pe Nina intrând în acea rochie stridentă, cu solzi strălucitori, apoi Matthias îl zărise pe Brum. După ce și-a revenit din șocul de a-și vedea mentorul în viață, și-a dat seama cu groază că o urmărea pe Nina.

— Brum știe, i-a spus el lui Kaz. Trebuie s-o ajutăm.

— Fii deștept, Helvar. Poți s-o salvezi și, în același timp, să-l găsești pe Yul-Bayur.

Matthias a dat din cap și s-a avântat în mulțime.

— Decență, i-a sugerat Kaz în șoaptă. E ca o apă de colonie ieftină.

L-a abordat pe Brum pe scări:

— Domnule comandant…

— Nu acum.

Matthias a fost nevoit să pășească în fața lui:

— Domnule comandant.

Brum s-a oprit. Pe chip i s-a citit mai întâi furia că i se tăiase calea, apoi nedumerirea, iar în cele din urmă, uimirea.

— Matthias? a șoptit el.

— Vă rog, a spus Matthias grăbit, acordați-mi câteva clipe să vă explic. În sală e o Grisha care vrea să vă asasineze unul dintre prizonieri. Dacă aveți răbdare, vă pot explica planul ei și cum poate fi împiedicat.

Brum i-a făcut semn altui drüskelle s-o supravegheze pe Nina și l-a condus pe Matthias într-o nișă de sub scări.

— Te ascult, i-a spus el în șoaptă.

Și Matthias i-a spus adevărul – doar o parte din el: cum scăpase din naufragiu, deși fusese cât pe ce să se înece, acuzația falsă a Ninei cum că ar fi fost negustor de sclavi, întemnițarea la Poarta Iadului și promisiunea că va obține achitarea. A dat toată vina pe Nina, fără să sufle o vorbă despre Kaz și ceilalți. Când Brum a întrebat dacă Nina era singură în această misiune, i-a răspuns doar că nu știa.

— Își închipuie că o aștept s-o conduc pe podul secret. Am venit să vă caut imediat ce am rămas singur.

O parte din el era scârbită de ușurința cu care minciunile i se dezlipeau de pe buze, dar nu voia s-o lase pe Nina la mila lui Brum.

Acum, s-a uitat la mentorul lui, care zăcea inconștient, cu gura întredeschisă. Unul dintre lucrurile pe care le admirase cel mai mult la el era neînduplecarea lui, voința de a face lucruri murdare pentru binele cauzei. Dar lui Brum îi plăcea ce le făcea acestor Grisha, ce le-ar fi făcut fără să stea pe gânduri Ninei și lui Jesper. Poate că pentru Brum aceste lucruri murdare nu fuseseră niciodată la fel de dificile ca pentru Matthias. Poate că nu fuseseră o datorie sacră, dusă la îndeplinire fără tragere de inimă pentru binele Fjerdei, ci fuseseră o bucurie.

Matthias a scos cheia de la gâtul lui Brum și l-a târât într-o celulă goală, proptindu-l în capul oaselor lângă perete. Lui Matthias nu-i plăcea că-l lăsa acolo, cu bărbia sprijinită în piept și cu picioarele rășchirate, lipsit de orice demnitate. Nu-i plăcea să se gândească la rușinea care avea să-l copleșească, un războinic trădat de cineva căruia îi oferise încrederea și afecțiunea lui. Cunoștea foarte bine această durere.

Matthias și-a lipit pentru câteva clipe fruntea de a lui Brum. Știa că mentorul lui nu-l putea auzi, dar tot i-a spus:

— Viața pe care o trăiești și ura pe care o nutrești sunt o otravă. Nu mai pot bea din ea.

Apoi a încuiat ușa celulei și a luat-o la fugă pe coridor, spre Nina, spre ceva mai mult.

36. Jesper

Unsprezece ceasuri

Jesper aștepta lângă fanta din zid, o ascunzătoare perfectă pentru un trăgător ca el. Ce-am făcut? s-a întrebat el. Dar sângele îi clocotea în vine, avea pușca la umăr și lumea avea iarăși sens.

Dar unde erau gărzile? Jesper se aștepta să dea buzna în curtea interioară imediat ce el și Wylan declanșau Protocolul Negru.

— Gata! a strigat Wylan din spatele lui.

Lui Jesper nu-i plăcea ideea de a părăsi un loc ferit înainte de a-și dea seama ce se întâmplă, dar nu mai aveau mult timp și trebuia să ajungă pe acoperiș.

— Bine, să mergem.

Au coborât treptele în fugă, dar, chiar când se pregăteau să iasă de sub arcada porții, șase gărzi au dat buzna în curte. Jesper s-a oprit și a ridicat pușca.

— Întoarce-te, i-a spus el lui Wylan.

Dar Wylan i-a făcut semn cu mâna.

— Ia uite.

Gărzile nu s-au apropiat de poartă, toată atenția lor era îndreptată asupra unui bărbat în haine de stofă kaki, care stătea în picioare lângă una dintre lespezile de piatră. Uniforma aia…

O femeie a ieșit din zid – o siluetă de ceață pâlpâitoare care s-a solidificat lângă străinul cu uniformă.

— Iscă-Valuri, a spus Wylan.

— Shuhani.

Gărzile au deschis focul, iar cei doi Iscă-Valuri au dispărut și au reapărut în spatele soldaților, ridicând mâinile.

Gărzile au țipat și au scăpat armele, o ceață roșie formându-se în jurul lor. Ceața a devenit mai densă, iar țipetele mai stridente, în timp ce carnea părea să li se strângă pe oase.

— E sângele lor, a spus Jesper, simțind cum i se ridică fierea în gâtlej. Pe toți sfinții, îi seacă de sânge!

Sângele alcătuia un fel de bălți plutitoare, care reproduceau vag forma trupurilor – umbre lucioase de culoarea rubinului care s-au spart de pământ în clipa în care gărzile s-au prăbușit, pielea fleșcăită atârnând în pliuri grotești pe trupurile lor deshidratate.

— Înapoi pe scară, a șoptit Jesper. Trebuie să plecăm de aici.

Dar era prea târziu. Femeia Iscă-Valuri dispăruse. În clipa următoare, a apărut pe trepte. S-a sprijinit cu mâinile de cele două balustrade și l-a izbit pe Wylan cu cizmele în piept, dărâmându-l peste Jesper. Amândoi s-au prăbușit pe lespezile negre din curte.

Pușca lui Jesper a fost smulsă și azvârlită cu un zăngănit. Jesper a încercat să se ridice, dar Grisha l-a lovit peste ceafă. În clipa următoare, Jesper zăcea lângă Wylan, iar cei doi Iscă-Valuri stăteau în

picioare lângă ei. Grisha au ridicat mâinile, iar Jesper a văzut formându-se deasupra lui o pâclă subțire și roșie. Avea să fie secat de sânge. A simțit că-l lasă puterile. S-a uitat în stânga, dar pușca era prea departe.

— Jesper, a icnit Wylan. Metal. Ești Fabrikator.

Apoi a început să țipe.

Jesper a înțeles într-o clipă. Era o luptă pe care n-o putea câștiga cu o pușcă. Nu avea timp să gândească, nici să se îndoiască.

A ignorat durerea care îi sfâșia pielea, concentrându-și toată atenția asupra așchiilor și particulelor minuscule de metal care i se prinseseră de haine când slăbiseră zaua lanțului. Nu era un Fabrikator bun, dar cei doi Grisha nu se așteptau nici să fie Fabrikator. Jesper și-a aruncat mâinile în față și bucățelele de metal i s-au desprins de pe uniformă sub forma unui nor strălucitor care a plutit în aer o fracțiune de secundă înainte să se năpustească asupra celor doi Iscă-Valuri.

Femeia a țipat când așchiile i-au străpuns carnea și a încercat să se transforme în ceață. Celălalt Iscă-Valuri a făcu la fel, lichefiindu-și trăsăturile, dar solidificându-se la loc, cu fața cenușie, presărată cu bucățele de metal. Jesper nu s-a oprit. A împins așchiile mai adânc în organele lor. Simțea că încercau să preia controlul asupra particulelor, și dacă ar fi fost vorba de un glonț sau de o sabie, probabil ar fi reușit, dar bucățelele de oțel erau prea multe și prea mici. Femeia s-a apucat cu mâinile de burtă și a căzut în genunchi. Bărbatul a țipat, scuipând flegme negre de sânge amestecat cu metal.

— Ajută-mă, a scâncit femeia.

Contururile trupului ei tremurau, estompându-se în timp ce încerca să se transforme în ceață.

Jesper a coborât mâinile și, împreună cu Wylan, s-a îndepărtat de trupurile celor doi Iscă-Valuri.

Erau pe moarte? Oare tocmai își omorâse doi semeni? Jesper nu voise decât să supraviețuiască. S-a gândit din nou la stindardul din sala de antrenamente, la toate acele fâșii roșii, albastre și violet.

Wylan l-a tras de braț. Fața lui părea ușor transparentă și i se vedeau venele.

— Jesper, trebuie să mergem.

Jesper a încuviințat lent din cap.

— Acum.

Jesper s-a forțat s-o ia din loc, să-l urmeze pe Wylan și să se cațăre pe funie până la acoperiș. Se simțea amețit și debusolat. Știa că ceilalți se bazau pe el. Trebuia să meargă mai departe. Dar simțea că lăsase o parte din el în curte, ceva ce nici măcar nu știuse că era important pentru el, ceva impalpabil ca ceața.

37. Nina

Unsprezece ceasuri și un sfert

Când Matthias a deschis ușa de la celulă, Nina a șovăit o clipă. Nu s-a putut abține. Avea să țină minte toată viața cruzimea de pe fața lui Matthias când apăruse la fereastră, precum și îndoiala pe care i-o sădise în suflet. Văzându-l în prag, îndoiala a copleșit-o din nou, dar când i-a întins mâna, și-a dat seama că nu mai avea motive să se teamă.

A alergat spre Matthias, care a luat-o în brațe.

Matthias și-a adâncit fața în părul ei. Nina i-a simțit buzele pe ureche când i-a spus:

— Nu vreau să te mai văd niciodată așa.

— Te referi la rochie sau la celulă?

Matthias a izbucnit în râs:

— Categoric la celulă.

Apoi i-a cuprins fața cu palmele:

— *Jer molle pe oonet. Enel mörd je nej afva trohem verret.*

Nina a înghițit nodul care i s-a pus în gât. Știa cuvintele acelea și adevărata lor semnificație. Am fost menit să te apăr. Doar moartea mă va împiedica să-mi țin jurământul. Era jurământul pe care îl făceau drüskelle față de Fjerda. Iar acum era promisiunea pe care Matthias i-o făcea ei.

Nina știa că ar fi trebuit să-i răspundă cu ceva profund, ceva frumos, dar în schimb i-a spus adevărul.

— Dacă scăpăm cu viață de aici, o să te sărut până o să leșini.

Pe chipul său s-a așternut un zâmbet, iar Nina abia aștepta ca ochii lui să-și recapete culoarea albastră.

— Yul-Bayur e în seif, a spus el. Să mergem.

În timp ce alerga pe hol în urma lui Matthias, în urechile Ninei răsunau clopotele Protocolului Negru. Dacă Brum știa de ea, erau mari șanse să știe și ceilalți drüskelle. Și în scurtă vreme aveau să vină după comandantul lor.

— Te rog, spune-mi că Mâini-Murdare n-a dispărut din nou, a zis ea.

— L-am lăsat în sala de bal. Urmează să ne întâlnim cu el lângă frasin.

— Ultima oară când am trecut pe lângă el, era înconjurat de drüskelle.

— Poate ne scapă de ei Protocolul Negru.

— Dacă scăpăm de drüskelle, n-o să scăpăm de Kaz – nu dacă îl omorâm pe Yul-Bayur…

Matthias a ridicat o mână, făcându-i semn să se oprească înainte să dea următorul colț. S-au apropiat cu grijă, iar când au ieșit de după el Nina l-a adormit imediat pe soldatul postat la ușa seifului. Matthias i-a luat pușca, apoi a băgat cheia circulară în încuietoare și ușa circulară

a seifului s-a deschis.

Nina a ridicat mâinile, pregătindu-se să atace. Au așteptat amândoi, cu inimile duduindu-le în piept, ca ușa să se deschidă de tot.

Încăperea era la fel de albă ca și celelalte, dar nicidecum goală. Mesele lungi dinăuntru erau pline cu pahare de laborator așezate deasupra unor flăcărui albastre, cu dispozitive de încălzire și de răcire, cu sticluțe pline cu prafuri în diferite nuanțe de portocaliu. Un perete era acoperit cu o tablă de scris enormă acoperită cu ecuații scrise cu creta, iar cel din fața lui era plin de cutii din sticlă cu uși metalice. În ele erau plante înflorite de jurda, iar Nina bănuia că erau cutii încălzite. Lângă cel de-al treilea perete se afla un pat cu lenjeria mototolită, înconjurat de hârtii și carnete. Pe pat stătea picior peste picior un băiat shuhan. S-a uitat țintă la ei, cu părul căzut pe frunte și cu un carnet în brațe. Nu putea să aibă mai mult de cincisprezece ani.

— N-am venit să-ți facem rău, a spus Nina în shuhană. Unde e Bo Yul-Bayur?

Băiatul și-a dat la o parte părul care îi acoperea ochii aurii:

— A murit.

Nina s-a încruntat. Oare informațiile lui Van Eck erau greșite?

— Atunci ce-s toate astea?

— Ați venit să mă omorâți?

Nina nu știa ce să răspundă.

— Sesh-uyeh? a încercat ea.

Pe fața băiatului s-a citit ușurarea:

— Sunteți kerchieni.

Nina a dat din cap:

— Am venit să-l salvăm pe Bo Yul-Bayur.

Băiatul și-a ridicat genunchii la piept, cuprinzându-i cu brațele:

— Nu mai poate fi salvat. Tata a murit când fjerdanii au încercat să-i împiedice pe kerchieni să ne ducă la Ahmrat Jen, le-a explicat el cu voce tremurătoare. A fost omorât în schimbul de focuri.

Tatăl meu. Nina i-a tradus lui Matthias, încercând să înțeleagă ce însemnau toate astea.

— A murit? a întrebat Matthias, umerii săi lați căzând ușor.

Nina și-a dat seama ce era în mintea lui: îndураseră atât de multe și făcuseră eforturi atât de mari, iar Yul-Bayur murise demult.

Însă fjerdanii aveau un motiv pentru care îl păstraseră în viață pe fiul lui.

— Te-au pus să reproduci formula, a spus ea.

— L-am ajutat în laborator, dar nu-mi amintesc tot, a spus el, apoi și-a mușcat buza: Și am și tras de timp.

Parem-ul administrat de fjerdani prizonierilor Grisha provenea probabil din stocul pe care Bo Yul-Bayur îl adusese în Kerch.

— Și poți? a întrebat Nina. Poți să reproduci formula?

Băiatul a ezitat:

— Cred că da.

Nina și Matthias au schimbat o privire.

Nina a înghițit. Mai omorâse oameni. Mai omorâse chiar în noaptea aceea, dar acum era diferit. Băiatul din fața ei nu avea o pușcă îndreptată spre ea și nici nu încerca să-i facă rău. Dacă i-ar fi pus capăt vieții, pe lângă faptul că ar fi fost o crimă, ar fi însemnat și să-i trădeze pe Inej, Kaz, Jesper și Wylan. Oameni care chiar în clipa aceea își riscau viața pentru o recompensă pe care nu aveau s-o primească niciodată. Dar apoi s-a gândit la Nestor zăcând mort în zăpadă, la celulele pline cu Grisha chinuiți – și toate se întâmplaseră din cauza acelui drog.

Nina a ridicat brațele.

— Îmi pare rău. Dacă ai să reușești, ai să abați asupra lumii suferințe nesfârșite.

Băiatul s-a uitat la ea ferm, ridicând bărbia cu o mină încăpățânată, ca și când ar fi știut că acel moment ar fi putut veni. Era evident ce trebuia făcut. Să-l omoare pe băiat repede, fără dureri. Să distrugă laboratorul și tot ce era în el. Să șteargă de pe fața pământului secretul jurdei parem. Ca să omori un butuc de vie, nu e de ajuns să-i tot tai lăstarii, ci trebuie s-o smulgi din pământ cu tot cu rădăcini. Și totuși, îi tremurau mâinile. Nu așa gândeau drüskelle? Să distrugi amenințarea, s-o anihilezi, chiar dacă omul din fața ta era nevinovat.

— Nina, i-a spus Matthias blând, e doar un copil. E unul dintre noi.

Unul dintre noi. Un băiat nu cu mult mai tânăr decât ea, prins într-un război la care nu alesese să ia parte. Un supraviețuitor.

— Cum te cheamă? a întrebat ea.

— Kuwei.

— Kuwei Yul-Bo, a început Nina.

Oare avea să-i comunice sentința? Să-l ierte? Să-i ceară iertare? Când și-a recăpătat vocea, a spus doar atât:

— Cât de repede poți să distrugi laboratorul ăsta?

— Repede, a spus el.

A spintecat aerul cu o mână și flăcările de sub un pahar de sticlă s-au înălțat într-un arc albastru.

Nina s-a uitat țintă la el.

— Ești Grisha. Un Inferni.

Kuwei a încuviințat din cap:

— Jurda parem a fost o greșeală. Tata se străduia să găsească un mijloc să-mi ascundă puterile. Era Fabrikator. Un Grisha, la fel ca mine.

Gândurile se învălmășeau în mintea Ninei: Bo Yul-Bayur, un Grisha care se ascundea la vedere, chiar între granițele Shu Hanului? Dar nu avea timp să reflecteze la toate astea.

— Trebuie să distrugem cât mai mult din rezultatele muncii tale, a spus ea.

— Am combustibili, a răspuns Kuwei, începând să adune hârtii și mostre de jurda. Pot să declanșez o explozie.

— Trebuie distrus doar seiful. Sunt și Grisha aici.

Și gărzi. Și mentorul lui Matthias. Nina l-ar fi lăsat pe Brum să moară cu dragă inimă, dar Matthias, deși își trădase comandantul, sigur n-ar fi vrut să-l vadă făcut bucăți pe bărbatul care îi devenise un al doilea tată. Inima ei se revolta la gândul că aveau să lase Grisha în urmă, dar n-ar fi avut cum să-i ducă pe toți în port.

— Să-i lăsăm pe ceilalți, le-a spus ea lui Matthias și Kuwei. Trebuie s-o luăm din loc.

Kuwei a pus câteva flacoane pline cu lichid deasupra arzătoarelor:

— Eu sunt gata.

Au aruncat o privire pe coridor și au pornit în fugă spre ieșire. Nina se aștepta ca după fiecare colț să dea buzna spre ei drüskelle sau gărzi, însă au străbătut holurile fără nicio piedică. S-au oprit când au ajuns la ieșire.

— În stânga e un labirint din gard viu, a spus Nina.

Matthias a dat din cap:

— O să ne ascundem în spatele lui, apoi o s-o luăm la fugă spre frasin.

Când au deschis ușa, gălăgia clopotelor a devenit aproape insuportabilă. Nina a văzut Orologiul Străbunilor pe cea mai înaltă dintre turlele argintii ale palatului, cadranul lui strălucind ca o lună. Luminile puternice proiectate din turnurile de pază măturau Insula Albă, iar strigătele soldaților se auzeau de peste tot.

Nina s-a lipit de perete, ținându-se după Matthias, la adăpostul umbrei.

— Grăbiți-vă, a spus Kuwei, aruncând o privire îngrijorată spre laborator.

— Pe aici, a spus Matthias. Labirintul…

— Stai! a strigat cineva.

Prea târziu. Gărzile au dat buzna spre ei dinspre labirint. Nu puteau decât s-o ia la fugă. Au ieși pe ușă, au trecut de colonadă și au ajuns în curtea circulară. Erau drüskelle peste tot – și în fața, și în spatele lor. Puteau să fie doborâți în orice clipă.

Și atunci s-a produs explozia. Nina a simțit-o înainte s-o audă: un val de căldură a săltat-o și a azvârlit-o în față, apoi s-a auzit o bubuitură asurzitoare. Nina s-a izbit de lespezile albe.

În curte se iscase haos și totul era învăluit în fum. Nina s-a ridicat cu greu în genunchi, cu un țiuit puternic în urechi. O parte a vistieriei se dărâmase, praful și fumul înălțându-se spre cerul nopții.

Matthias deja se apropia de ea împreună cu Kuwei. Nina s-a ridicat

în picioare.

— Sten! a strigat o gardă desprinsă dintr-un grup de drüskelle care se îndrepta în fugă spre vistierie. Ce faceți aici?

— Doar ne bucuram de petrecere! a strigat Nina, revărsând în glasul ei toată oboseala și groaza care o copleșiseră. Și apoi… apoi…

Îi era stânjenitor de ușor să lăcrimeze.

Una dintre gărzi a ridicat pușca.

— Arătați-mi documentele.

— Fără documente, Lars.

Capul vânătorului de vrăjitoare s-a ridicat brusc, iar Matthias a făcut un pas în față:

— Te știu de undeva?

— M-ai știut cândva, deși acuma sunt un pic schimbat. Hje marden, Lars?

— Helvar? a întrebat el. Auzisem… auzisem că ai murit.

— Chiar am murit.

Lars s-a uitat de la Matthias la Nina.

— Asta e Grisha Sfâșie-Inimi pe care Brum a dus-o în vistierie.

Apoi l-a văzut și pe Kuwei și a înțeles.

— Trădătorule! a mârâit el spre Matthias.

Nina a ridicat mâna să-i coboare pulsul lui Lars, dar a surprins o mișcare în umbra din dreapta ei. A simțit că o lovește ceva și a strigat. Când s-a uitat în jos, a văzut bucle de cabluri strângându-se în jurul ei și legându-i brațele de corp. Nu-și putea ridica mâinile. Nu-și putea folosi puterea. Matthias a icnit, iar Kuwei a strigat când cablurile au țâșnit din întuneric, înfășurându-li-se în jurul trunchiurilor și imobilizându-le mâinile.

— Noi asta facem, vrăjitoareo, a mârâit Lars. Vânăm lepădături ca tine. Vă știm toate șiretlicurile.

Apoi l-a lovit peste picioare pe Matthias, care a căzut în genunchi cu un geamăt înăbușit.

— Ne-au spus că ai murit. Am ținut doliu și am ars crengi de frasin pentru tine. Dar acum îmi dau seama că ne protejau de ceva mai grav. Matthias Helvar, un trădător care îi ajuta pe dușmanii noștri, care s-a aliat cu creaturile monstruoase.

Lars l-a scuipat pe Matthias în obraz.

— Cum ai putut să-ți trădezi țara și zeul?

— Djel e zeul vieții, nu al morții.

— Au mai venit și alții aici după Yul-Bayur în afară de tine și de creatura asta?

— Nu, a mințit Nina.

— Nu pe tine te-am întrebat, vrăjitoareo, a spus Lars. Dar nu contează. O să smulgem răspunsurile de la tine cu metodele noastre.

Apoi s-a întors spre Kuwei:

— Iar tu să nu-ți închipui că n-o să suporți consecințele pentru asta.

A făcut un semn cu mâna și, din umbra colonadei, a apărut un șir de bărbați și băieți: drüskelle cu glugile ridicate peste pletele blonde care li se vedeau pe la gulere, îmbrăcați în negru și argintiu, ca niște creaturi născute din crevasele care despicau gheața nordului. S-au împrăștiat și i-au înconjurat pe Brekker, Matthias și Kuwei.

Nina s-a gândit la celulele albe, cu scurgere în mijlocul podelei. Oare fusese distrusă toată rezerva de parem odată cu laboratorul lui Kuwei? Cât avea să-i ia să facă încă un lot și la ce chinuri aveau s-o supună până atunci? A aruncat o ultimă privire disperată în întuneric, rugându-se să-l zărească pe Kaz. Oare îl prinseseră și pe el? Sau îi abandonase? Nina era menită să fie războinică. Trebuia să se pregătească pentru ce avea să vină.

Unul dintre drüskelle a pășit spre ei cu un fel de bici cu mâner lung de care erau atașate cablurile cu care erau legați și i l-a dat lui Lars.

— Îți amintești biciul ăsta, Helvar? a întrebat el. Ar trebui. Ai contribuit și tu la proiectarea lui. Cabluri retractabile pentru controlul mai multor prizonieri. Prevăzute cu țepi, desigur.

Lars a apăsat pe unul dintre cabluri, iar Nina a icnit simțind țepii mici care i s-au înfipt în brațe și trunchi. Drüskelle a izbucnit în râs.

— Las-o în pace, a mârâit Matthias cu furie în fjerdană.

O clipă, Nina a văzut o undă de spaimă pe chipurile foștilor săi compatrioți. Matthias era mai robust decât toți și fusese unul dintre liderii lor, poate cel mai bun dintre acești ucigași. Apoi Lars a lovit cu putere încă un cablu. Țepii au ieșit, iar Matthias a icnit și s-a îndoit de mijloc, vădindu-și slăbiciunea.

Pe fețele celor din jur au apărut rânjete pline de cruzime.

Lars a agitat biciul cu putere și cablurile s-au contractat, forțându-i pe Nina, Matthias și Kuwei să pornească în urma lui, într-o paradă poticnită.

— Încă te mai rogi la zeul tău, Helvar? a întrebat Lars când au trecut pe lângă arborele sfânt. Crezi că Djel ascultă sclifoselile celor care se lasă pângăriți de Grisha? Crezi că…?

Apoi s-a auzi un icnet ascuțit, ca de animal rănit. Ninei și celorlalți le-a luat o clipă să-și dea seama că venise dinspre Lars. Fostul camarad al lui Matthias a deschis gura, iar sângele i s-a prelins pe bărbie și pe nasturii de argint ai uniformei. Mâna lui a scăpat biciul, iar drüskelle cu glugă de lângă el s-a repezit să-l înhațe.

De la baza arborelui sacru s-a auzit un șir de pocnituri stridente. Nina a recunoscut zgomotul – îl mai auzise pe drumul de nord înainte să atace furgonul închisorii. Când doborâseră copacul. Frasinul a pârâit și rădăcinile lui străvechi au început să se desprindă din pământ.

— Nej! a strigat unul dintre drüskelle, și toți s-au uitat cu gura

căscată la copacul profanat. Nej! s-a tânguit o altă voce.

Frasinul s-a înclinat. Era prea mare ca să fie doborât doar cu puțin concentrat de sare, dar, după ce s-a aplecat, din gaura neagră de sub el s-a auzit un vuiet surd.

Aici veneau drüskelle să audă glasul zeului lor. Și acum le vorbea.

— O să vă înțepe un pic, a spus drüskelle care ținea biciul.

Avea o voce aspră și familiară, iar mâinile îi erau înmănușate:

— Dar dacă scăpăm cu viață, mai încolo o să-mi mulțumiți.

Gluga i-a alunecat de pe cap și de sub ea a apărut fața lui Kaz Brekker. Uluiți, drüskelle și-au ridicat puștile.

— Nu spargeți discurile de baleen înainte să ajungeți la fund, le-a strigat Kaz.

Apoi l-a înhățat pe Kuwei și s-a aruncat cu el în gaura neagră de sub rădăcinile copacului.

Nina a scos un țipăt când cablurile i-au smucit trupul în față. A alergat împleticit, încercând să-și păstreze echilibrul, și ultimul lucru pe care l-a văzut a fost trupul lui Matthias răsturnându-se în gaură odată cu ea. A auzit împușcături și a căzut în beznă, în frig, în gâtlejul lui Djel, într-un abis nesfârșit.

38. Kaz

Unsprezece ceasuri și trei sferturi

Kaz s-a gândit să tragă cu urechea la discuția lui Matthias cu Brum în sala de bal, dar nu voia s-o piardă din ochi pe Nina când erau atâția drüskelle în jur. Pariase pe sentimentele lui Matthias pentru Nina, pentru că întotdeauna îi plăcuse riscul. Dar adevăratul risc fusese încrederea că cineva atât de onest ca Matthias îl putea minți convingător pe mentorul lui. În cele din urmă, se dovedise că fjerdanul avea talente ascunse.

Kaz i-a urmărit pe Nina și Brum până la vistierie. Apoi se ascunsese în spatele unei sculpturi de gheață și se concentrase asupra sarcinii anevoioase de a regurgita pachețelele cu explozibili pentru rădăcini pregătite de Wylan, pe care le înghițise înainte să atace furgonul de pușcărie. Trebuise să le scoată din stomac – împreună cu o punguță cu pilule de cloroform și un set suplimentar de șperacle – la fiecare două ore, ca să nu le digere. Nu fusese deloc plăcut. Învățase trucul de la un magician de pe Doaga de Est care scuipase flăcări ani de zile, dar murise când înghițise accidental gaz lampant.

După ce a terminat, a inspectat perimetrul vistieriei, acoperișul, intrarea, dar în cele din urmă nu i-a mai rămas de făcut decât să rămână ascuns, să fie vigilent și să-și facă griji pentru toate lucrurile care ar fi putut merge prost. Și-a amintit de Inej: când se despărțise de ea pe acoperișul ambasadei, era înflăcărată de o fervoare nouă, pe care n-o înțelegea, dar a recunoscut-o – avea un țel. Un țel care îi lumina chipul. Îmi iau partea și părăsesc Scursurile. Îi mai spusese și înainte că voia să plece din Ketterdam, dar n-o crezuse niciodată. Acum era altfel.

Era ascuns în umbra colonadei dinspre vest când începuseră să răsune clopotele Protocolului Negru, dangătele din Orologiul Străbunilor învăluind întreaga insulă și făcând aerul să vibreze. Lumina din turnurile de pază s-a revărsat în șuvoaie orbitoare. Drüskelle din jurul frasinului și-au întrerupt ritualurile și au început să răcnească ordine, iar din turnuri a coborât un val de soldați care s-au împrăștiat în toată insula. Kaz a așteptat, numărând minutele, dar Nina și Matthias nu mai apăreau. Au dat de necaz, și-a spus el. Sau poate te-ai înșelat amarnic în privința lui Matthias și urmează să plătești pentru toate glumele tale pe seama copacului vorbitor.

Ar fi vrut să intre în vistierie, însă ar fi avut nevoie de un camuflaj ca să poată sparge încuietoarea aceea ciudată, iar drüskelle mișunau peste tot. Apoi i-a văzut ieșind din vistierie pe Nina și Matthias, însoțiți de cineva care trebuia să fie Bo Yul-Bayur. Tocmai când se pregătea să-i strige, s-a produs explozia și s-a stârnit haosul.

Au aruncat laboratorul în aer, și-a spus el, în timp ce îl loveau sfărâmăturile vistieriei. *Nu le-am cerut să-l arunce în aer.*

Restul a fost improvizație pură și Kaz n-a mai avut timp de explicații. Îi spusese lui Matthias doar că se vor întâlni lângă frasin când se vor auzi clopotele Protocolului Negru. S-a gândit că va avea timp să le explice planul înainte să se arunce cu toții în întuneric. Acum, spera doar că nu se vor speria și că, undeva jos, avea să-i aștepte norocul.

Căderea a părut nesfârșită. Kaz spera ca băiatul shuhan pe care îl luase în brațe să fi fost surprinzător de tânărul Bo Yul-Bayur, nu un biet prizonier pe care Nina și Matthias hotărâseră să-l elibereze. Când s-a aruncat în gaură, i-a băgat discul de baleen în gură și l-a rupt cu degetele. A lovit mânerul biciului, eliberând toate cablurile și i-a auzit pe ceilalți țipând când s-au descolăcit din jurul lor. Măcar nu aveau să cadă în apă legați. Kaz și-a mușcat în ultima clipă discul de baleen. Când a intrat în apa rece ca gheața, s-a temut că îi va sta inima în loc.

Nu știa la ce se așteptase, dar forța râului era înfiorătoare, curgând cu viteza și puterea unei avalanșe. Vuietul era asurzitor chiar și sub apă, dar, pe lângă teamă, Kaz simțea și satisfacția de a fi avut dreptate.

Vocea lui Djel. În toate legendele exista un sâmbure de adevăr. Kaz o știa foarte bine, pentru că petrecuse mult timp construindu-și propria legendă. Așa că se întrebase de unde venea apa care alimenta șanțul cu gheață și fântânile arteziene, și de ce defileul râului era atât de adânc și de lat. Imediat ce Nina îi descrisese ritualul de inițiere al soldaților drüskelle, Kaz înțelesese: fortăreața fjerdană nu fusese construită în jurul unui arbore, ci în jurul unui izvor. Djel, izvorul nesecat, care alimenta mările și ploile, precum și rădăcinile frasinului sacru.

Apa avea o voce. Era un lucru pe care îl știa orice șobolan de canal, oricine dormise sub un pod sau îndurase o furtună de iarnă sub o barcă răsturnată – apa putea vorbi cu vocea unui iubit, a unui frate de mult pierdut, ba chiar și a unui zeu. Asta era explicația și, după ce Kaz o înțelesese, fusese ca și când cineva i-ar fi arătat adevărate schițe ale Curții de Gheață și ale funcționării acesteia. Dacă presupunerea lui era corectă, Djel avea să-i arunce în defileu. Presupunând că nu s-ar fi înecat.

Ceea ce era o posibilitate reală. Discurile de baleen le asigurau aer pentru zece minute, poate douăsprezece dacă își puteau păstra calmul, lucru de care se îndoia. Inima îi duduia în piept și deja își simțea plămânii încorsetați. Trupul îi amorțise și îl durea de la apa rece, iar întunericul era de nepătruns. Auzea doar vuietul surd al apei și era copleșit de senzația amețitoare de cădere.

Nu-și putea da seama cam ce viteză avea apa, deși era foarte priceput la estimări. Numerele fuseseră întotdeauna punctul lui forte – probabilitățile, marjele de eroare, arta pariului. Dar acum trebuia să se

bizuie și pe altceva. Tu la ce zeu te închini? îl întrebase Inej. La oricare îmi aduce noroc. Oamenii norocoși nu ajungeau să fie dați de-a dura de un râu subteran pe sub un șanț cu gheață de pe un tărâm ostil.

Oare ce avea să-i aștepte când ieșeau în defileu? Cine avea să-i aștepte? Jesper și Wylan reușiseră să declanșeze Protocolul Negru, dar reușiseră să-și îndeplinească toate sarcinile? Oare Inej avea să aștepte și ea de cealaltă parte?

Supraviețuiește. Supraviețuiește. Supraviețuiește. Așa își trăise viața, clipă de clipă, ceas de ceas, din dimineața în care se trezise și descoperise că Jordie încă era mort, iar el încă era în viață.

Kaz se rostogolea în întuneric. Trupul îi era mai rece decât îi fusese vreodată. Și-a amintit de mâna lui Inej pe obrazul lui. Fusese o senzația care îl tulburase profund, învălmășindu-i gândurile. Simțise groază și silă, dar – în ciuda haosului care pusese stăpânire pe el – simțise și o dorință care îi rămăsese întipărită în suflet, speranța că avea să-l atingă din nou.

Când avea paisprezece ani, Kaz strânsese o echipă ca să jefuiască banca cu ajutorul căreia Hertzoon îi escrocase pe el și Jordie. Echipa lui scăpase cu cincizeci de mii de kruge, dar el căzuse de pe acoperiș și își rupsese piciorul. Osul nu se sudase la loc cum trebuie și rămăsese șchiop pentru totdeauna. Așa că a căutat un Fabrikator și i-a cerut să-i facă bastonul cu cap de cioară. Și bastonul a devenit o declarație. Nu exista nicio parte în el care să nu fi fost frântă, care să nu se fi vindecat imperfect, și nu exista nicio parte în el care să nu fi devenit mai puternică pentru că fusese frântă. Bastonul a devenit o parte din legenda pe care și-o construise. Devenise Kaz Brekker, schilod și escroc, bastardul din Butoi.

Mănușile erau singura concesie făcută slăbiciunii. După noaptea petrecută printre cadavre și după ce fusese nevoit să plece înot de pe Barja Morții, nu mai fusese în stare să suporte senzația de piele pe piele. Era ceva chinuitor, respingător. Era singura bucată din trecutul lui pe care nu putea s-o transforme în ceva periculos.

Baleen-ul începuse să i se desprindă din jurul buzelor iar apa i se strecura în gură. Cât de departe îi dusese râul? Cât mai aveau de mers? Încă îl ținea cu o mână de guler pe Bo Yul-Bayur. Băiatul shuhan era mai mic decât el, iar Kaz spera să aibă suficient aer.

Mintea îi era brăzdată de crâmpeie de amintiri. O ceașcă de ciocolată caldă în mâinile lui înmănușate, Jordie sfătuindu-l să aștepte să se răcească înainte să ia o gură. Cerneala uscându-se pe actul de înființare al Clubului Ciorii. Prima oară când o văzuse pe Inej la Menajerie, îmbrăcată în mătăsuri stacojii și cu ochii conturați cu negru. Cuțitul cu mâner de os pe care i-l dăduse. Suspinele pe care le auzise de după ușa de la camera ei din Stinghie în noaptea în care

omorâse primul om. Suspine pe care Kaz le ignorase. Și-a amintit-o așezată pe pervazul ferestrei lui de la mansardă, cândva, în primul an după ce o cooptase în rândul Scursurilor. Inej dădea de mâncare ciorilor strânse pe acoperiș.

— N-ar trebui să te împrietenești cu ciorile, îi spusese el.

— De ce nu? întrebase ea.

Kaz ridicase privirea de pe birou să-i răspundă, dar orice ar fi avut să-i spună i-a dispărut din minte.

Soarele ieșise în sfârșit din nori, iar Inej își întorsese fața spre el. Avea ochii închiși, genele ei negre răsfirându-i-se deasupra pomeților ca niște mici evantaie. Vântul din port îi ridicase părul negru și, pentru o clipă, Kaz a simțit din nou că era un băiat convins că lumea e un loc fermecător.

— De ce nu? repetase ea, fără să deschidă ochii.

Și Kaz îi spusese primul lucru care îi venise în minte.

— N-au maniere.

— Nici tu, Kaz, râsese ea.

Și, dacă ar fi putut, Kaz ar fi păstrat într-o sticlă râsul ei și s-ar fi îmbătat cu el în fiecare seară. Era un râs care îl înspăimânta.

Kaz a tras o ultimă gură de aer înainte ca baleen-ul să se dizolve și apa să înceapă să intre. A mijit ochii, sperând să zărească lumina zilei. Râul l-a izbit de peretele tunelului. Presiunea asupra pieptului s-a intensificat. Sunt mai puternic decât apa, și-a spus în sinea lui. Voința mea e mai puternică. Dar a auzit râsul lui Jordie. Nu, frățioare. Nimeni nu e mai puternic. Ai trișat moartea de prea multe ori. Se prea poate ca lăcomia să fie slujitoarea ta, însă moartea nu se supune niciunui om.

Kaz aproape că se înecase în port în noaptea aceea, dând din picioare cu putere în întuneric, ținut la suprafață de cadavrul lui Jordie. Dar acum nu era nimeni și nimic de care să se agațe. A încercat să se gândească la fratele lui, la răzbunare, la Pekka Rollins legat de un scaun în casa de pe Zelverstraat, în timp ce Kaz îi îndesa pe gât contracte comerciale, obligându-l să-și amintească numele lui Jordie. Dar nu se putea gândi decât la Inej. Inej trebuia să trăiască. Trebuia să fi scăpat din Curtea de Gheață. Și dacă nu scăpase, Kaz trebuia să scape cu viață ca s-o salveze.

Durerea din plămâni era insuportabilă. Voia să-i spună lui Inej… ce? Că era fermecătoare și curajoasă, că era o fată prea bună pentru el. Că el era diform, necinstit și pervertit, dar nu atât de distrus încât să nu se poată pune la punct și să încerce să fie un bărbat pentru ea. Că, fără să vrea, începuse să se sprijine pe ea, s-o caute, să aibă nevoie de ea. Trebuia să-i mulțumească pentru pălăria cea nouă pe care i-o oferise.

Apa îi apăsa pieptul, cerându-i să-și depărteze buzele. N-am s-o fac, a jurat el. Dar în cele din urmă, Kaz a deschis gura și apa s-a revărsat

înăuntru.

Partea a șasea.
Hoți adevărați

39. Inej

Inej își simțea inima lovindu-i-se de coaste. Când evoluai la trapeze, venea un moment în care, luând mâinile de pe unul dintre ele și întinzându-te după celălalt, îți dădeai seama că ai estimat greșit și, dintr-odată, nu te mai simțeai imponderabil, ci pur și simplu începeai să cazi.

Gărzile au dus-o înapoi în sectorul închisorii. Erau mult mai mulți soldați și mult mai multe arme îndreptate împotriva ei decât prima oară când intrase în curtea aceea, când coborâse din furgonul pușcăriei cu restul echipei. Au condus-o prin poarta în formă de gură de lup, apoi au urcat treptele și au târât-o pe pasarela de lângă hala de sticlă. Nina îi tradusese ce scria pe stindard : Puterea fjerdană. Inej zâmbise superior când trecuse prima oară pe lângă armele și tancurile din hală, aruncând o privire spre Kaz și restul echipei, care mergeau pe cealaltă pasarelă. Și se întrebase ce fel de oameni aveau nevoie să-și etaleze puterea în fața unor prizonieri neajutorați, legați cu lanțuri.

Gărzile mergeau prea repede. Inej s-a prefăcut că se împiedică pentru a doua oară în noaptea aceea.

— Mișcă, a repezit-o soldatul în kerchiană, trăgând-o după el.

— Mergi prea repede.

Garda a smucit-o cu putere de mână.

— Nu mai trage de timp.

— Nu vrei să te întâlnești cu anchetatorii noștri? a întrebat-o celălalt. O să te facă să vorbești.

— Dar n-o să mai fii la fel de drăguță când or să termine.

Cei doi au râs, iar lui Inej i s-a pus un nod în stomac. Vorbiseră în kerchiană ca să fie siguri că îi înțelegea.

S-a gândit că ar fi putut să-i pună la pământ, deși erau înarmați și nu avea cuțitele la ea. Nu era legată la mâini, iar gărzile credeau în continuare că aveau pe mână o prostituată. Heleen spusese că era criminală, dar pentru ei era doar o mică hoață în mătăsuri stacojii.

Chiar când se pregătea să-i atace, a auzit zgomot de pași și a văzut siluetele altor doi bărbați în uniformă apropiindu-se. Oare putea să doboare singură patru gărzi? Nu era sigură, dar știa că, dacă treceau de pasarelă, totul se sfârșea pentru ea.

S-a uitat din nou la stindardul din hala de sticlă. Acum sau niciodată.

Și-a strecurat piciorul pe după glezna gărzii din stânga. Soldatul s-a împiedicat, iar Inej a ridicat rapid pumnul, spărgându-i nasul.

Garda din dreapta a ridicat pușca:

— O să plătești pentru asta!

— N-ai să mă împușți. Aveți nevoie de informații.

— Pot să te împușc în picior, a mârâit el, coborându-și pușca.

Apoi s-a prăbușit la podea, cu o foarfecă tocită înfiptă în spate.

Soldatul din spatele lui i-a făcut bucuros cu mâna lui Inej.

— Jesper, a răsuflat ea ușurată. În sfârșit.

— Sunt și eu aici, a spus Wylan.

Garda cu nasul spart a gemut de pe podea și a încercat să-și ridice pușca. Inej l-a lovit zdravăn cu piciorul în cap și soldatul a rămas nemișcat.

— Ai reușit să pui mâna pe un diamant suficient de mare? a întrebat Jesper.

Inej a dat din cap și a scos din mânecă un colier cu diamante masive.

— Repede! a spus ea. Dacă Heleen n-a observat deja că i-a fost furat, o să observe în curând.

Deși, întrucât era în vigoare Protocolul Negru, Păunul nu prea ar fi avut ce să facă.

Jesper a înhățat colierul din mâna lui Inej și s-a uitat la el cu gura căscată.

— Kaz a spus că avem nevoie de un diamant. Nu ți-a cerut să furi diamantele lui Heleen Van Houden!

— Nu-ți face griji. Apucă-te de treabă.

Kaz îi dăduse lui Inej două obiective: să șterpelească un diamant mare pentru Jesper și să ajungă pe pasarelă după ora unsprezece. Erau multe alte diamante pe care ar fi putut să le fure și ar fi putut atrage atenția gărzilor în alt fel, dar voise s-o păcălească pe Heleen. Oricât de multe secrete ar fi aflat, oricâte documente ar fi furat și oricâte fărădelegi săvârșise, pe Heleen Van Houden avea Inej nevoie s-o învingă.

Și Păunul îi făcuse sarcina ușoară. În timpul incidentului din rotondă, Inej a avut grijă ca Heleen să fie atât de înspăimântată că se va sufoca, încât să nu-și facă griji că s-ar putea să fie jefuită. După aceea, fusese acaparată de satisfacția de a o vedea pe Inej târâtă de gărzi. Singurul regret al lui Inej era că nu avea să fie acolo s-o vadă pe Tante Heleen descoperind că prețiosul ei colier îi dispăruse de la gât.

Jesper a aprins un felinar și s-a dus să lucreze împreună cu Wylan. Abia atunci și-a dat seama că amândoi erau acoperiți cu funingine – intraseră în închisoare coborând pe coșul crematoriului. Aveau la ei și doi colaci de funie murdară. În timp ce lucrau, Inej s-a dus să blocheze ușile fixate în arcadele de la capetele pasarelei. Aveau doar câteva minute la dispoziție înainte să vină o altă patrulă și să descopere o ușă care n-ar fi trebuit să fie blocată.

Wylan scosese un șurub lung și ceva ce părea să fie o manivelă de la un troliu uriaș, iar acum încerca să le îmbine ca să facă un sfredel urât, dar funcțional.

Dinspre una dintre uși s-a auzit o bufnitură.

— Grăbiți-vă, a spus Inej.

— Dacă îmi spui, n-o să mă faci să lucrez mai repede, s-a plâns Jesper, care era concentrat asupra diamantelor. Dacă le sparg, o să-și piardă structura moleculară. Trebuie să le tai cu grijă și să le asamblez într-un cap de burghiu perfect. N-am antrenamentul necesar…

— Și a cui e vina? a intervenit Wylan, fără să-și ridice privirea.

— Nici asta nu mă ajută.

Acum, gărzile băteau cu pumnii în ușă. Dincolo de hala de sticlă, Inej a văzut soldați dând buzna pe cealaltă pasarelă, strigând și făcând semne cu mâna spre ei. Dar nu puteau trage prin doi pereți de sticlă rezistentă la gloanțe.

Era sticlă făcută de Grisha. Nina și-a dat seama de asta de prima oară când a trecut pe lângă ea – puterea fjerdană apărată de abilitățile Grisha – și mai tare decât sticla Fabrikatorilor nu era decât diamantul.

Ușile de la capetele pasarelei începuseră să se zgâlțâie.

— Vin! a spus Inej.

Wylan a prins capul burghiului pe sfredelul improvizat. L-au așezat cu un scârțâit pe sticlă, iar Jesper s-a apucat să învârtă manivela. Progresul era chinuitor de lent.

— Merge măcar? a întrebat Inej.

— Sticla e groasă!

Ceva s-a izbit de ușa din dreapta.

— Au adus un berbec, s-a văitat Wylan.

— Nu vă opriți, le-a cerut Inej, scoțându-și pantofii.

Jesper a învârtit manivela mai repede și huruitul capului de diamant s-a întețit. A început să miște sfredelul, schițând începutul unui cerc, apoi o semilună. Mai repede.

Lemnul ușii de la capătul pasarelei a început să crape.

— Pune mâna pe manivelă, Wylan! a strigat Jesper.

Wylan i-a luat locul, răsucind sfredelul cât de tare putea, iar Jesper a înhățat puștile gărzilor căzute și le-a îndreptat spre ușă.

— O să intre! i-a anunțat el.

Sfredelul a închis cercul desenat pe sticlă. Acum era o lună plină. Discul s-a desprins și a căzut în hală. Inej s-a întors spre gaură înainte ca discul să fi ajuns la podea.

— La o parte! a cerut ea.

Și a luat-o la fugă cu mătăsurile agitându-se în jurul ei ca niște pene. Acum n-o mai deranjau. O păcălise pe Heleen Van Houden. Furase o bucățică din ea, un simbol caraghios, dar unul pe care Păunul îl prețuia. Nu era suficient – nu avea să fie nimic suficient –, dar era un început. Avea să găsească și alte codoașe pe care să le tragă în piept, precum și negustori de sclavi. Mătăsurile ei erau pene și era liberă.

Inej s-a concentrat asupra cercului din geam – o lună, absența unei luni, o ușă către viitor – și a sărit. Gaura abia dacă era suficient de

mare cât să-i încapă trupul prin ea, iar Inej a auzit un șuier ușor în clipa când marginea tăioasă i-a spintecat mătăsurile. Și-a arcuit trupul și a întins mâinile. Avea o singură șansă să se agațe de felinarul de fier care atârna de tavanul halei. Era un salt imposibil, un salt nebunesc, dar care o făcea din nou să se simtă fiica tatălui ei, neconstrânsă de legea gravitației. A plutit în aer o clipă înfiorătoare, apoi mâinile ei au înhățat baza felinarului.

În spatele ei, a auzit ușa trântindu-se de perete, apoi împușcături. Ține-le piept, Jesper. Fă-mi rost de timp.

S-a legănat înainte și înapoi, luându-și avânt. Un glonț a vâjâit pe lângă ea. Accident? Sau oare cineva reușise să treacă de Wylan și Jesper și trăsese în ea prin gaură?

Când a simțit că are suficient avânt, și-a dat drumul. S-a lovit cu putere de zid. Nu era deloc ușor, dar mâinile ei au reușit să se agațe de marginea poliței de piatră pe care erau expuse topoarele străvechi. De aici, i-a fost ușor: de pe poliță a sărit pe o traversă, apoi pe o poliță de mai jos și, în cele din urmă, picioarele goale i-au aterizat cu o bufnitură surdă pe acoperișul unui tanc masiv. S-a strecurat în turela de metal din centrul lui.

A tras de o manetă, apoi de următoarea, încercând să descopere comenzile mașinăriei. În cele din urmă, una dintre pușți s-a ridicat. A apăsat pe trăgaci și tot trupul i-a fost zgâlțâit pe măsură ce gloanțele răpăiau pe sticlă ca grindina, ricoșând în toate direcțiile. Era cel mai bun avertisment pe care îl putea trimite lui Jesper și Wylan.

Inej spera din tot sufletul să descopere cum se manevra tunul. A coborât în cabina tancului. A rotit singura manivelă pe care a văzut-o, aducând vârful țevii în direcția dorită. Maneta era exact acolo unde îi spusese Jesper. A tras de ea cu putere și s-a auzit un clic surprinzător de discret. Apoi, o clipă înfiorător de lungă, nu s-a întâmplat nimic. Și dacă nu e încărcat? s-a întrebat ea. Dacă ce-a zis Jesper despre tunul ăsta e adevărat, însemnă că fjerdanii sunt niște proști că lasă atâtea guri de foc nepăzite.

De undeva din tanc s-a auzit o bufnitură. A urma zgomotul unui obiect care se rostogolea spre ea și i-a trecut prin minte gândul îngrozitor că poate făcuse ceva greșit. Proiectilul avea să coboare pe țeava aceea lungă și să-i explodeze în poală. În schimb, s-a auzit un șuier și un scârțâit ca de metal frecat pe metal. Tunul masiv a vibrat și a urmat o bubuitură care i-a zdruncinat creierii lui Inej, iar din țeavă a ieșit un norișor de fum cenușiu.

Proiectilul a izbit geamul, spărgându-l în mii de cioburi strălucitoare. Mai frumoase decât diamantele, s-a minunat Inej, sperând că Wylan și Jesper avuseseră timp să se adăpostească.

A așteptat să se așeze praful, cu un țiuit puternic în urechi. Peretele de sticlă dispăruse. Totul era nemișcat. Apoi două funii ancorate de

pasarelă au coborât în hală, urmate de Jesper și Wylan: Jesper ca o insectă mlădioasă, iar Wylan poticnit, zvârcolindu-se ca o omidă care încearcă să iasă din cocon.

— Ajor! a strigat Inej în fjerdană.

Nina ar fi fost mândră de ea.

A întors tunul înspre peretele de sticlă din direcția opusă, în spatele căruia strigau soldații strânși pe pasarelă. Când au văzut că țeava e îndreptată spre ei, s-au împrăștiat imediat.

Inej a auzit zgomot de pași, apoi duduituri pe caroserie – Jesper și Wylan se cățăraseră pe tanc. Jesper și-a strecurat capul prin turelă.

— Mă lași să conduc?

— Dacă insiști, a răspuns ea.

S-a dat la o parte să-i facă loc.

— Ei, bună, draga mea, a spus el vesel.

A tras de o altă manetă și vehiculul blindat s-a trezit la viață, vibrând în jurul lor și scuipând fum negru. Ce monstru o mai fi și ăsta? s-a întrebat Inej.

— Ce zgomot! a strigat ea.

— Ce motor! a râs el.

Și au luat-o din loc – fără să aibă înhămat niciun cal.

De deasupra s-au auzit împușcături – părea că Wylan descoperise cum să tragă cu pușca din turelă.

— Pe toți sfinții, i-a spus Jesper lui Inej. Ajută-l să țintească!

Inej s-a strecurat în turelă alături de Wylan și a început să tragă cu cea de-a doua pușcă, în timp ce gărzile dădeau buzna în hală.

Jesper a întors tancul și a dat mult înapoi. A tras cu tunul. Proiectilul a spart peretele de sticlă, a trecut pe lângă pasarelă și s-a izbit de zidul de incintă din spatele ei. Peste tot în jur s-au împrăștiat praf și așchii de piatră. Jesper a tras din nou. Al doilea proiectil a lovit cu și mai multă putere, făcând crăpături în zid. Jesper făcuse o adâncitură – una destul de mare –, dar nu o gaură.

— Sunteți gata? a strigat el.

— Da, au răspuns Inej și Wylan la unison, ghemuindu-se sub turelă.

Deși cioburile îi zgâriaseră gâtul și obraji, Wylan avea o mină radioasă. Inej i-a strâns ambele mâini. Intraseră în Curtea de Gheață strecurându-se ca niște șobolani. Că scăpau cu viață sau nu, aveau să iasă de acolo ca niște militari.

Inej a auzit o bufnitură puternică și zăngănit de roți dințate – Jesper schimba direcția. Tancul duduia asurzitor, ca un tunet închis într-o tobă metalică, urlând să fie eliberat. Mașinăria a dat în spate, apoi a luat-o din loc, pornind spre zid cu viteză tot mai mare. În câteva clipe, au simțit o zdruncinătură – probabil ieșiseră din hală.

— Țineți-vă bine! le-a strigat Jesper înainte să se izbească năprasnic zidul legendar și impenetrabil al Curții de Gheață.

Inej și Wylan s-au izbit de peretele cabinei.

Trecuseră prin zid. Înaintau vuind pe drum, focurile de pușcă estompându-se în urma lor.

Inej a auzit un pufnet. S-a ridicat și s-a uitat în sus. Wylan râdea. Scosese capul pe nișa turelei și se uita în urmă la Curtea de Gheață. Când i s-a alăturat, Inej a văzut gaura din zidul de apărare – o pată neagră pe fundalul de piatră albă –, prin care soldații dădeau buzna și trăgeau inutil înspre tancul care ridica praful în urma sa.

Wylan s-a apucat de burtă și, fără să se oprească din râs, a făcut semn în jos. De o roată a tancului se agățase un stindard. Deși era ars și plin de noroi, Inej a reușit să descifreze cuvintele: STRYMARKT FJERDAN. Puterea fjerdană.

40. Nina

Au ieșit din întuneric uzi și plini de vânătăi, gâfâind în lumina lunii. Nina se simțea de parcă ar fi fost bătută. La colțurile gurii avea rămășițe lipicioase de baleen. Din rochie îi rămăseseră doar niște zdrențe și, dacă n-ar fi fost copleșită de bucuria că era în viață, ar fi putut să-și facă griji că era desculță și aproape goală în defileul unui râu nordic, la vreo doi kilometri și jumătate de port și de siguranța goeletei. În depărtare se auzeau dangătele clopotelor din Curtea de Gheață.

Kuwei scuipa apă, iar Matthias îl trăgea din apă pe Kaz, care își pierduse conștiența.

— Pe toți sfinții! Mai respiră? a întrebat Nina.

Matthias l-a întors pe spate nu tocmai blând și a început să-i apese pe piept cu mai multă putere decât ar fi fost necesar, mormăind sacadat printre dinți:

— Ar – trebui – să – te – las – să – mori.

Nina a ieșit din apă, târându-se pe pietre și s-a așezat în genunchi lângă ei:

— Lasă-mă să te ajut, să nu-i rupi sternul. Are puls? a întrebat ea, lipindu-și degetele de gâtul lui Kaz. Are, dar e slab. Desfă-i cămașa.

Matthias i-a rupt uniforma drüskelle, iar Nina a pus o mână pe pieptul palid al lui Kaz, concentrându-se asupra inimii lui și forțând-o să se contracte. Cu cealaltă mână i-a astupat nasul și i-a deschis gura, încercând să-i sufle aer în plămâni. Unii Corporalki mai experimentați ar fi putut să-i scoată apa din plămâni, dar Nina nu avea timp să-și facă sânge rău că era lipsită de antrenament.

— O să supraviețuiască? a întrebat Kuwei.

Nu știu. Și-a lipit din nou buzele de gura lui Kaz, sincronizându-și respirația cu ritmul în care îi forța inima să bată. Hai odată, bandit de Butoi ce ești. Ai scăpat din necazuri și mai mari.

În cele din urmă, i-a simțit inima începând să bată în propriul ei ritm. Apoi Kaz a tușit cu spasme, scoțând apă pe gură.

A dat-o pe Nina la o parte și a tras aer în piept.

— Pleacă de lângă mine, a gâfâit el, ștergându-se la gură cu mâna înmănușată.

Avea privirea pierdută, părând să se uite prin ea.

— Nu mă atinge.

— Ești în stare de șoc, demjin, a spus Matthias. Era să te înec. Ar fi trebuit să te înec.

Kaz a tușit din nou și i s-a cutremurat tot corpul.

— Înecat, a repetat el.

Nina a dat ușor din cap.

— Curtea de Gheață, îți amintești? Lovitura imposibilă? Misiunea sinucigașă? Trei milioane de kruge care te așteaptă în Ketterdam?

Kaz a clipit și ochii i s-au limpezit.

— Patru milioane.

— Știam eu că asta s-ar putea să te readucă la viață.

Și-a frecat fața cu palmele, cu pieptul scuturat în continuare de o tuse umedă.

— Am reușit, s-a mirat el. Djel chiar face minuni.

— Nu meriți minuni, s-a încruntat Matthias. Ai profanat frasinul sfânt.

Kaz s-a ridicat clătinându-se ușor și a tras încă o dată aer în piept.

— E doar un simbol, Helvar. Dacă zeul tău e atât de firav, poate ar trebui să-ți faci rost de altul. Să plecăm de aici.

Nina și-a aruncat mâinile în aer.

— Cu plăcere, ticălos nerecunoscător ce ești.

— O să-ți mulțumesc când ajungem la bordul navei. Să mergem, a spus el, cățărându-se pe bolovanii care mărgineau defileul. Și poți să-mi explici pe drum de ce ilustrul om de știință shuhan seamănă mai degrabă cu un coleg de școală al lui Wylan.

Nina a clătinat din cap, împărțită între enervare și admirație. Poate că așa trebuia să fii ca să supraviețuiești în Butoi. Nu te puteai opri niciodată.

— E un prieten de-al vostru? a întrebat Kuwei sceptic în shuhană.

— Ocazional.

Matthias a ajutat-o să se ridice în picioare și au pornit cu toții în urma lui Kaz, urcând cu greu pe versantul stâncos al defileului care avea să-i ducă la podul care îl traversa și un pic mai aproape de Djerholm. Nina nu fusese niciodată atât de obosită, dar nu-și putea permite să se odihnească. Puseseră mâna pe trofeu. Ajunseseră mai departe decât orice altă echipă. Aruncaseră în aer o clădire din Curtea de Gheață. Dar nu puteau ajunge în port fără Inej și ceilalți.

Nina continua să meargă. Cealaltă opțiune ar fi fost să se așeze pe un bolovan și să aștepte sfârșitul. De undeva dinspre Curtea de Gheață s-a auzit un huruit.

— Oh, să dea sfinții să fie Jesper! s-a rugat ea, cățărându-se peste marginea defileului și uitându-se în urmă, la podul împodobit cu panglici și crengi de frasin pentru Hringkälla.

— Orice ar fi, e mare, a spus Matthias.

— Ce facem, Kaz?

— Așteptăm, a spus el, în timp ce huruitul se întețea.

— Ce-ar fi să zici: „Ne ascundem“?, a întrebat Nina, sărind agitată de pe un picior pe altul. Sau: „Sus inima, am ascuns douăzeci de pușți chiar aici, într-un tufiș“? Dă-ne o asigurare – orice.

— Ce-ai zice de câteva milioane de kruge? a răspuns Kaz.

Un tanc a apărut pe culmea dealului, împroșcând praf și pietriș cu benzile late care uneau roțile între ele. Cineva le-a făcut semn din

turelă – ba nu, erau doi: Inej și Wylan țipau și dădeau frenetic din mâini.

Nina a chiuit victorios, în timp ce Matthias se holba uluit la tanc. Când Nina s-a uitat la Kaz, nu i-a venit să-și creadă ochilor:

— Pe toți sfinții, Kaz, chiar ești bucuros.

— Nu fi caraghioasă, a pufnit el.

Dar Nina avea dreptate: Kaz Brekker zâmbea ca un idiot.

— Deci să înțeleg că îi cunoaștem? a întrebat Kuwei.

Dar entuziasmul Ninei a pălit când la orizont și-a făcut apariția răspunsul Fjerdei la problema Scursurilor. Pe vârful dealului s-a ivit o coloană de tancuri care a pornit la vale, ridicând praful pe drumul luminat de lună. Poate că Jesper nu reușise să blocheze poarta de la sectorul drüskelle. Sau poate că fjerdanii aveau tancuri pregătite în afara zidului de incintă. Dată fiind puterea de foc adăpostită în Curtea de Gheață, puteau să se considere norocoși că nu trimiseseră decât niște tancuri. Dar nu se simțeau deloc norocoși.

Abia când tancul a intrat huruind pe pod a reușit Nina să înțeleagă ce strigau Inej și Wylan:

— Dați-vă la o parte!

S-au dat cu toții din calea tancului, care a trecut vâjâind pe lângă ei și a frânat brusc, cu scrâșnete de roți zimțate.

— Avem un tanc, s-a minunat Nina. Kaz, geniu înspăimântător ce ești, planul a mers! Ne-ai făcut rost de un tanc.

— Ei ne-au făcut rost de un tanc.

— Noi avem unul, a spus Matthias, făcând semn spre hoarda de metal și fum care cobora spre ei. Ei au mult mai multe.

— Da, dar știi ce n-au ei? a întrebat Kaz, în timp ce Jesper rotea tunul uriaș al tancului. N-au pod.

Din vehiculul blindat s-a auzit un scârțâit metalic, urmat de o bubuitură care le-a zdruncinat oasele. Nina a auzit un șuier ascuțit și ceva a spintecat aerul din fața lor, izbindu-se de pod. Capătul podului a explodat, împrăștiind scântei și bucăți de lemn, iar când tunul enorm a tras din nou, podul s-a prăbușit de tot.

Dacă fjerdanii voiau să traverseze defileul, trebuiau să zboare.

— Avem un tanc și un șanț de apărare, a spus Nina.

— Urcați! le-a strigat Wylan.

S-au cățărat pe laturile tancului, ținându-se de muchiile și adânciturile caroseriei, iar tancul a pornit cu toată viteza spre port.

Treceau pe lângă stâlpii de iluminat și lumea ieșea din case să vadă ce se întâmplă. Nina și-a imaginat cam cum trebuia să fi arătat echipa lor ciudată în ochii lor. Oare ce vedeau acei fjerdani care scoteau capul pe fereastră sau ieșeau în prag? Un grup de pușți zgomotoși agățați de un tanc împodobit cu steagul fjerdan care gonea pe drum ca un car alegoric nebunesc, rătăcit de paradă: o fată în mătăsuri stacojii,

un băiat cu cârlionți roșcați în spatele puștilor din turelă și patru inși uzi leoarcă, ținându-se bine de laturile caroseriei – doi drüskelle zdrențăroși, un băiat shuhan în haine de pușcărie și Nina, o fată pe jumătate goală, acoperită doar cu câteva fâșii de șifon albastru-verzui care striga: „Avem un șanț de apărare!“

Când au intrat în oraș, Matthias a strigat:

— Wylan, spune-i lui Jesper să meargă doar pe străzile dinspre apus.

Wylan s-a aplecat și tancul a cotit spre vest.

— E cartierul cu depozite, le-a explicat Matthias. Noaptea e pustiu.

Tancul se hurduca pe caldarâm, cotind când la stânga, când la dreapta ca să evite cei câțiva pietoni, apoi a intrat cu viteză în cartierul portului, trecând pe lângă taverne, prăvălii și birouri maritime.

Kuwei a dat capul pe spate, cu fața luminată de bucurie:

— Simt miros de mare!

Și Nina îl simțea. În zare strălucea farul. Încă două intersecții și ajungeau pe chei, unde îi aștepta libertatea. Treizeci de milioane de kruge. Cu partea ei și a lui Matthias, puteau merge oriunde voiau, să trăiască orice viață ar fi ales.

— Încă puțin! a strigat Wylan.

Au virat după o clădire și Ninei i s-a pus un nod în stomac.

— Opriți! a strigat ea. Opriți!

Dar n-ar fi trebuit să se obosească. Tancul s-a oprit brusc, aproape aruncând-o pe Nina de pe bara ei. Cheiul se afla chiar în fața lor și, dincolo de el, portul în care fluturau în bătaia brizei steagurile a mii de nave. Era târziu. Cheiul ar fi trebuit să fie pustiu. În schimb, era plin cu soldați în uniforme cenușii dispuși pe câteva șiruri. Erau cel puțin două sute și toți aveau puștile ațintite asupra tancului lor.

Nina încă auzea clopotele din Orologiul Străbunilor. S-a uitat peste umăr. Curtea de Gheață veghea deasupra portului, cocoțată pe vârful stâncii ca un pescăruș posomorât, cu penele zbârlite, cu zidurile ei albe, luminate de jos, strălucind pe cerul nopții.

— Ce-i asta? l-a întrebat Wylan pe Matthias. N-ai zis niciodată…

— Probabil au schimbat procedurile de desfășurare a trupelor.

— Dar ne-ai descris tot restul exact.

— N-am văzut niciodată ce se întâmplă în timpul Protocolului Negru, a mârâit Matthias. Poate că au avut întotdeauna trupe staționate în port. Nu știu.

— Liniște, a spus Inej. Încetați.

Nina a sărit de pe tanc și dinspre soldații fjerdani s-a auzit o voce care a vorbit mai întâi în fjerdană, apoi în ravkană, în kerchiană și, în cele din urmă, în shuhană:

— Eliberați prizonierul Kuwei Yul-Bo. Puneți jos armele și

îndepărtați-vă de tanc.

— Nu pot deschide focul, a spus Matthias. Nu riscă să-l împuște pe Kuwei.

— Nici nu-i nevoie de asta. Ia uite.

Un prizonier slăbit era condus printre șirurile de soldați. Părul îi era lipit de frunte. Purta o kefta roșie zdrențuită și se sprijinea de brațul unei gărzi, mișcându-și febril buzele, ca și când ar fi împărtășit o înțelepciune disperată. Nina și-a dat seama că cerșea parem.

— Un Sfâșie-Inimi, a spus Matthias sumbru.

— Dar e foarte departe, a protestat Wylan.

Nina a clătinat din cap.

— Nu contează.

Oare îl țineau pe bietul Grisha acolo, cu trupele staționate în această parte a Djerholmului? De ce nu? Era o armă mai bună decât orice pușcă și orice tanc.

— Se vede Ferolind, a șoptit Inej, făcând semn spre docuri, la mică distanță de ei.

Nina a avut nevoie de câteva clipe, dar până la urmă a zărit drapelul kerchian și steagul vesel al companiei Haanraadt fluturând sub el. Erau atât de aproape.

Jesper ar fi putut să-l împuște pe Sfâșie-Inimi. Ar fi putut să-și croiască drum cu tancul prin șirul de soldați, dar n-ar fi reușit să ajungă la navă. Fjerdanii ar fi preferat să rișteviața lui Kuwei decât să-l lasă să cadă în mâinile altcuiva.

— Kaz? a strigat Jesper din tanc. Ar fi un moment excelent să ne spui că ai prevăzut chestia asta.

Kaz s-a uitat peste mare de soldați.

— N-am prevăzut-o, a clătinat el din cap. Mi-ai zis că într-o bună zi o să rămân fără trucuri, Helvar. Se pare că ai avut dreptate.

Vorbele erau pentru Matthias, dar ochii lui erau ațintiți asupra lui Inej.

— M-am săturat să fiu prizonieră, a spus ea. N-o să mă captureze în viață.

— Nici pe mine, a spus Wylan.

Jesper a pufnit din tanc.

— Chiar trebuie să-i găsim niște prieteni mai potriviți.

— Mai bine mor luptând decât să las fjerdanii să mă înfigă într-o țeapă, a spus Kaz.

Matthias a dat din cap.

— Atunci ne-am înțeles. Totul se termină aici.

— Nu, a șoptit Nina, și toți s-au întors spre ea.

Iarăși s-a auzit vocea dinspre soldații fjerdani.

— Faceți ce v-am cerut. Am să număr până la zece. Repet: Eliberați prizonierul Kuwei Yul-Bo și predați-vă. Zece…

Nina i-a spus repede ceva lui Kuwei în shuhană.

— Nu înțelegi, a răspuns el. O singură doză…

— Înțeleg, a spus ea.

Dar ceilalți n-au înțeles. Nu înainte să-l vadă pe Kuwei scoțând din buzunar o punguță de piele, pătată cu un praf ruginiu.

— Nu! a strigat Matthias, întinzând mâna după parem, dar Nina a fost mai rapidă.

Vocea fjerdanului continua.

— Șapte…

— Nina, nu fi nebună, a spus Inej. Ai văzut…

— Unii nu devin dependenți după prima doză.

— Nu merită riscul.

— Șase….

— Kaz a rămas fără trucuri, a spus ea, deschizând punga. Eu, nu.

— Nina, te rog, a implorat-o Matthias.

Mai văzuse acea suferință pe chipul lui în Elling, în ziua în care crezuse că l-a trădat. Într-un fel, făcea același lucru acum, abandonându-l din nou.

— Cinci…

Prima doză era cea mai puternică, nu așa se spunea? Îți dădea o euforie și o putere pe care nu le mai obțineai la următoarele doze. Avea să tânjească după drog tot restul vieții. Sau poate avea să fie mai puternică decât drogul.

— Patru…

Nina l-a atins scurt pe obraz.

— Helvar, dacă iese rău, să găsești o cale să-mi pui capăt chinului. Am încredere că o să faci ce trebuie, i-a spus ea și a zâmbit: Din nou.

— Trei…

Apoi a dat capul pe spate și a vărsat parem-ul în gură, înghițindu-l pe tot odată. Avea gustul familiar – dulceag și ușor ars – al florilor de jurda, dar și o aromă pe care n-o putea identifica.

Nu s-a mai gândit la nimic.

Inima a început brusc să-i bată cu putere, făcându-i sângele să pulseze în vene. Totul în jur s-a umplut de luminițe. A văzut adevărata culoare a ochilor lui Matthias, albastrul pur de sub petele maro și cenușii cu care îi colorase irisurile, lumina lunii reflectându-i-se în fiecare fir de păr. A văzut transpirația de pe fruntea lui Kaz, înțepăturile de ac aproape invizibile ale tatuajului de pe mâna lui.

S-a uitat peste șirurile de soldați fjerdani. Le auzea bătăile inimilor. Le vedea descărcările neuronilor, simțea cum li se formează impulsurile. Totul avea sens. Trupurile lor erau hărți de celule, mii de ecuații rezolvate la secundă, la milisecundă, iar Nina vedea toate rezultatele.

— Nina? a șoptit Matthias.

— La o parte, a spus Nina, văzându-și propria voce în aer.

L-a simțit în mulțime pe Grisha Sfâșie-Inimi, i-a simțit mișcarea gâtlejului în timp ce își înghițea doza. El avea să fie primul.

41. Matthias

— Doi… unu…

Matthias a urmărit-o cu privirea pe Nina, care, cu pupilele dilatate și buzele întredeschise, a coborât de pe tanc, trecând pe lângă el. Aerul din jurul ei părea să trosnească și pielea îi strălucea, ca și când ar fi fost luminată dinăuntru de ceva miraculos. Ca și când ar fi dat de o vână a lui Djel și puterea zeului s-ar fi revărsat prin ea.

Nina l-a atacat imediat pe Sfâșie-Inimi. Și-a smucit mâna, și bietului Grisha i-au explodat ochii, prăbușindu-se fără să scoată un sunet.

— Ești liber, a spus ea.

Apoi a pornit spre soldați. Matthias a dat s-o protejeze, văzând cum se ridică puștile.

— Stați pe loc, a spus Nina, ridicând mâinile.

Soldații au înlemnit.

— Puneți armele jos.

S-au supus ca unul.

— Dormiți, le-a poruncit ea.

Nina și-a răsucit mâinile într-un arc și soldații s-au prăbușit fără să protesteze, șir după șir, ca niște fire de grâu secerate de o coasă invizibilă.

Totul a fost învăluit de o liniște înfiorătoare. Wylan și Inej au coborât ușor din tanc, urmați de Jesper și ceilalți. Au rămas cu toții în picioare, tăcuți și uluiți, rămași fără cuvinte după ceea ce văzuseră, uitându-se la câmpul de trupuri căzute. Totul se întâmplase atât de repede.

Nu puteau ajunge la navă decât dacă pășeau peste soldați. Fără un cuvânt, au început să-și croiască drum printre ei, liniștea fiind întreruptă doar de clopotele din Orologiul Străbunilor. Matthias a pus mâna pe brațul Ninei. Ea a oftat ușor, lăsându-l s-o conducă.

Dincolo de chei, docurile erau pustii. Ceilalți se apropiau în grabă de Ferolind, Matthias și Nina rămânând în urmă. Matthias l-a văzut pe Rotty agățat de catarg, speriat și cu gura căscată. Specht, care aștepta să dezlege parâma navei, era la fel de înspăimântat.

— Matthias!

S-a întors. Pe chei apăruse un grup de drüskelle cu uniformele ude și cu glugile negre ridicate. Fețele le erau acoperite cu măști din zale de un cenușiu mat. Dar Matthias a recunoscut vocea lui Jarl Brum.

— Trădătorule, a spus Brum din spatele măștii. Ți-ai trădat țara și zeul. N-ai să pleci viu din portul ăsta. N-o să scape niciunul dintre voi.

Probabil oamenii lui îl scoseseră din vistierie după explozie. Oare îi urmăriseră pe Matthias și Nina, aruncându-se și ei în râul de sub frasin? Oare aveau tancuri și cai staționați în partea de nord a orașului?

Nina a ridicat mâinile:

— De dragul lui Matthias, am să-ți dau o singură șansă să ne lași în pace.

— Nu ne poți controla, vrăjitoare, a spus Brum. Glugile, măștile și fiecare bucățică din hainele noastre sunt întărite cu oțel Grisha. Sunt făcute din pânză-tare creată de Fabrikatori după specificațiile noastre și sub controlul nostru atent, special ca să ne apere de puterea Grisha. Nu ne poți supune voinței tale. Nu ne poți face rău. Totul s-a terminat.

Nina a ridicat o mână. Nu s-a întâmplat nimic, iar Matthias știa că ce spunea Brum era adevărat.

— Plecați! le-a strigat Matthias celorlalți. Vă rog! Voi…

Brum a ridicat pușca și a tras. Glonțul l-a izbit direct în piept. Durerea a fost bruscă și înfiorătoare – apoi a dispărut. Matthias a văzut cu ochii lui cum îi iese glonțul din piept, căzând pe chei cu un clinchet. Și-a desfăcut cămașa. Nicio rană.

Nina a trecut pe lângă el.

— Nu! a strigat Matthias.

Drüskelle au deschis focul asupra ei, și Matthias a văzut-o tresărind când gloanțele i se înfigeau în trup, a văzut pete roșii de sânge apărându-i pe sâni, pe burtă, pe coapsele goale. Dar Nina nu cădea. Se vindeca imediat ce gloanțele îi străpungeau trupul, iar proiectilele cădeau inofensiv pe chei.

Drüskelle se uitau la Nina cu gura căscată, iar ea le-a spus râzând:

— V-ați obișnuit cu Grisha captivi. Suntem foarte blânzi în cuștile voastre.

— Avem și alte mijloace, a răspuns Brum, scoțând de la centură un bici asemănător cu cel folosit de Lars. Puterea ta nu ne poate atinge, vrăjitoareo, și cauza noastră e bună.

— Nu mă pot atinge de voi, a spus Nina, ridicând mâinile. Dar de ei, da.

În spatele grupului de drüskelle, soldații fjerdani adormiți de Nina începeau să se ridice, palizi la față. Unul a smuls biciul din mâna lui Brum, ceilalți au smuls glugile și măștile de pe fețele uluite ale gărzilor drüskelle, făcându-i vulnerabili.

Nina și-a îndoit degetele, iar drüskelle au aruncat armele și și-au dus mâinile la cap, urlând de durere.

— Pentru țara mea, a spus ea. Pentru poporul meu. Pentru fiecare copil pe care l-ați ars pe rug. Culege ce-ai semănat, Jarl Brum.

Matthias se uita la drüskelle, care tremurau și se zvârcoleau, cu sângele țâșnindu-le pe ochi și din urechi, în timp ce soldații fjerdani îi priveau netulburați. Țipetele lor erau un cor sinistru. L-a văzut pe Claas, care băuse prea mult cu el în Avfalle. Pe Giert, care își antrenase lupul să-i mănânce din palmă. Erau niște monștri, o știa prea bine, dar erau și niște simpli băieți, la fel ca el – învățați să urască, să se teamă.

— Nina, a spus el, încă ținând o mână pe pielea netedă de pe piept, acolo unde ar fi trebuit să fie o rană de glonț. Nina, te rog.

— Știi că ei n-ar fi îndurători cu tine, Matthias.

— Știu, știu. Dar lasă-i să trăiască în rușine.

Nina a șovăit.

— Nina, m-ai învățat să fiu mai bun. Și ei ar putea fi învățați să fie mai buni.

Nina și-a întors privirea spre el. Ochii ei sălbatici căpătaseră culoarea verde-închis a pădurilor, pupilele ei semănau cu niște puțuri negre. Aerul din jurul ei părea să tremure, ca și când Nina ar fi fost aprinsă de o flacără tainică.

— Se tem de tine așa cum mă temeam eu de tine, a spus el. Așa cum te temeai tu cândva de mine. Fiecare dintre noi e monstrul cuiva, Nina.

O clipă îndelungată, Nina s-a uitat la chipul lui. În cele din urmă, a coborât brațele, iar drüskelle s-au prăbușit gemând pe chei. I-a eliberat de sub puterea ei și pe ceilalți soldați, care s-au prăbușit pe chei, adormind la loc, ca niște marionete cu ațele tăiate. Apoi a ridicat din nou o mână, iar Brum a scos un țipăt. Comandantul drüskelle a dus mâinile la cap, sângele țâșnindu-i printre degete.

— O să supraviețuiască? a întrebat Matthias.

— Da, a spus ea, urcând în goeletă. Dar o să fie foarte chel.

Specht a strigat câteva comenzi și Ferolind a pornit spre largul portului, cu pânzele umflate de vânt. Nimeni n-a dat fuga la docuri să-i oprească. Nu s-a tras în ei de pe nicio navă, nu s-a auzit niciun tun. Nu era nimeni ca să sune alarma, nimeni care să dea semnalul artileriei de pe stâncă. Clopotele din Orologiul Străbunilor băteau zadarnic în depărtare, iar goeleta a dispărut în întunericul vast și ocrotitor al mării, lăsând doar suferință în urmă.

42. Inej

Fuseseră binecuvântați cu un vânt puternic. Inej și-a simțit părul fluturând și i-a trecut prin minte că s-ar fi putut isca o furtună.

Imediat ce au urcat pe punte, Matthias s-a întors spre Kuwei:

— Cât mai durează?

Kuwei știa un pic de kerchiană, dar Nina a trebuit să traducă în unele momente. O făcea cu un aer absent, ochii ei strălucitori plimbându-se de jur împrejur.

— Efectul o să mai dureze o oră, poate două. Depinde de cât timp are nevoie organismul ei să proceseze o doză atât de mare.

— De ce nu poți să ți-o extragi din corp, cum ai făcut cu gloanțele? a întrebat-o Matthias pe Nina cu disperare.

— N-are cum, a spus Kuwei. Chiar dacă ar putea să-și înfrângă nevoia de drog suficient timp cât să înceapă să-și curețe corpul, Nina o să-și piardă capacitatea de a-și extrage parem-ul din organism înainte să elimine tot drogul. Ca să scape de toată substanța din corp, ar fi nevoie de un alt Corporalnik drogat cu parem.

— Și ce o să se întâmple cu ea? a întrebat Wylan.

— Ai văzut cu ochii tăi, i-a răspuns Matthias cu amărăciune. Știm ce o să se întâmple.

Kaz și-a pus mâinile pe piept:

— Cum o să înceapă?

— Dureri în tot corpul și frisoane, cam ca la o răceală, i-a explicat Kuwei. Apoi un fel de hipersensibilitate, urmată de tremurături, și nevoie intensă de drog.

— Mai ai parem? a întrebat Matthias.

— Da.

— Suficient până ajungem în Ketterdam?

— N-am să mai iau, a protestat Nina.

— Am suficient cât să te menții într-o stare confortabilă, dar dacă iei o a doua doză, nu mai e nicio speranță, a explicat Kuwei, apoi s-a uitat la Matthias. N-are decât o șansă: e posibil ca trupul ei să elimine natural o cantitate de drog suficient de mare încât să nu se instaleze dependența.

— Și dacă se instalează?

Kuwei a ridicat din mâini – parte neputință, parte scuză – și a spus:

— Dacă nu mai ia parem, o să înnebunească. Iar dacă îl ia în continuare, trupul o să i se secătuiască de vlagă. Știți ce înseamnă cuvântul parem? Tata a ales numele ăsta pentru că înseamnă „fără milă“.

Când Nina a terminat de tradus, a urmat o lungă pauză.

— Nu mai vreau să aud despre asta, a spus ea. Nimic din ce discutăm n-o să schimbe ce urmează.

Și a plecat spre proră, urmărită cu privirea de Matthias.

— Apa aude și înțelege, a zis el în șoaptă.

Inej l-a căutat pe Rotty și l-a apus să scoată paltoanele de lână pe care ea și Nina le lăsaseră pe navă când ajunseseră pe coasta nordică a Fjerdei și se îmbrăcaseră cu echipamentul de iarnă. A găsit-o pe Nina lângă proră, uitându-se la mare.

— O oră, poate două, a spus Nina, fără să se întoarcă.

Inej s-a oprit șocată:

— M-ai auzit apropiindu-mă?

Nimeni n-o putea auzi pe Fantomă, mai ales când erau pe mare și bătea vântul.

— Nu-ți face griji. Nu te-au trădat pașii tăi silențioși. Îți aud pulsul și respirația.

— Și ți-ai dat seama că sunt eu?

— Fiecare inimă sună diferit. Abia acum mi-am dat seama.

Inej s-a apropiat de balustradă și i-a întins haina. Nina și-a pus-o pe ea, deși frigul nu părea s-o deranjeze. Deasupra lor, stelele străluceau printre fâșiile de nori argintii. Inej aștepta zorii zilei, aștepta să se încheie noaptea aceea lungă, precum și drumul de întoarcere. Și-a dat seama cu surprindere că îi era dor de Ketterdam. Voia o omletă și o cană de cafea foarte dulce. Voia să audă răpăitul ploii pe acoperișuri și să stea confortabil la căldură în cămăruța ei din Stinghie. O așteptau alte aventuri, dar putea să le lase deoparte până să facă o baie fierbinte – sau poate mai multe.

Nina și-a adâncit capul în gulerul de lână al hainei și a spus:

— Mi-aș dori să poți vedea ce văd eu. Îi aud pe toți de pe navă, le aud sângele curgându-le prin vene. Și aud cum i se schimbă respirația lui Kaz când se uită la tine.

— Chiar… poți?

— I se oprește ușor de fiecare dată, ca și când te-ar vedea pentru prima oară.

— Și Matthias? a întrebat Inej, încercând să schimbe subiectul.

Nina a ridicat o sprânceană, înțelegându-i stratagema:

— Matthias își face griji pentru mine, dar inima lui bate constant, orice ar simți. Foarte fjerdan, foarte disciplinat.

— N-am crezut c-o să-i lași în viață pe oamenii de pe chei.

— Nu-s sigură că am făcut bine. O să ajung subiectul încă unei povești de groază cu Grisha pe care o s-o spună copiilor lor.

— „Fiți cuminți, altfel o să vă vină de hac Nina Zenik“?

Nina a stat o clipă pe gânduri.

— Să știi că-mi place cum sună.

Inej s-a sprijinit cu spatele de balustradă și s-a uitat la Nina.

— Ai o față radioasă.

— N-o să dureze.

— Niciodată nu durează, a spus Inej, apoi zâmbetul i-a dispărut de

pe buze. Ți-e teamă?

— Sunt îngrozită.

— O să fim cu toții alături de tine.

Nina a inspirat șovăielnic și a dat din cap.

Inej făcuse multe alianțe în Ketterdam, dar puțin prieteni. Și-a sprijinit capul de umărul Ninei.

— Dacă aș fi o clarvăzătoare suli, aș putea să mă uit în viitorul tău și să-ți spun că totul o să fie bine.

— Sau că o să mor în chinuri, a răspuns Nina, lipindu-și obrazul de creștetul lui Inej. Dar spune-mi oricum ceva frumos.

— O să fie bine. O să scapi cu viață. Și o să fii foarte, foarte bogată. O să cânți noapte de noapte cântece marinărești și cântece de pahar într-un cabaret de pe Doaga de Est și o să mituiești pe toată lumea să te aplaude în picioare după fiecare piesă.

Nina a râs ușor.

— Hai să cumpărăm Menajeria.

Inej a zâmbit, gândindu-se la viitor și la mica ei navă.

— S-o cumpărăm și să-i dăm foc.

S-au uitat la valuri o vreme, după care Nina i-a spus:

— Pregătită?

Inej s-a bucurat că n-a trebuit să i-o ceară. Și-a suflecat mâneca, dând la iveală tatuajul cu pană de păun și pielea cicatrizată de sub el.

A fost nevoie doar de o secundă, de o ușoară atingere a degetelor Ninei. Mâncărimea a fost intensă, dar a dispărut repede. După aceea, pielea de pe antebrațul lui Inej era perfectă – aproape prea netedă și catifelată, ca și când n-ar fi fost a ei.

Inej și-a atins pielea fină. Fusese foarte simplu. De s-ar fi putut vindeca toate rănile la fel de ușor.

Nina a sărutat-o pe obraz.

— Mă duc să vorbesc cu Matthias înainte să mi se înrăutățească starea.

Dar, în timp ce se îndepărta, Inej a văzut că avusese și un alt motiv să plece. Kaz stătea în umbra catargului. Avea o haină groasă pe el și se sprijinea în bastonul cu cap de cioară – aproape că redevenise vechiul Kaz. Cuțitele și celelalte lucruri ale lui Inej o așteptau în cală. Îi era dor de ghearele ei.

Kaz i-a spus ceva Ninei cu glas scăzut, iar ea s-a dat în spate cu un aer surprins. Inej n-a auzit ce discutau, dar și-a dat seama că era un schimb de replici încordat, iar în cele din urmă Nina a pufnit disperată și a dispărut sub punte.

— Ce i-ai spus Ninei? l-a întrebat Inej când Kaz a venit și el la balustradă.

— Am o sarcină pentru ea.

— Urmează să treacă printr-o încercare înfiorătoare…

— Dar mai sunt treburi de făcut.

Kaz cel pragmatic. De ce-ar fi lăsat empatia să-i strice planul? Și poate că Ninei i-ar fi prins bine să-și mai ia gândul de la necazul ei.

O vreme, au stat unul lângă altul în tăcere, privind valurile. În cele din urmă, Kaz a spus:

— Suntem în viață.

— Se pare că te-ai rugat la zeul potrivit.

— Sau că am călătorit cu oamenii potriviți.

Inej a ridicat din umeri.

— Cine ne alege calea în viață?

Kaz n-a spus nimic, iar ea a zâmbit.

— N-ai nicio replică ironică? Nu râzi de proverbele mele suli?

Și-a plimbat degetul mare înmănușat pe balustradă:

— Nu.

— Cum o să ne întâlnim cu cei din Consiliul Comercial?

— Când ajungem la câțiva kilometri de țărm, Rotty și cu mine coborâm barca și vâslim până în port. O să găsim un curier să-i ducă vorbă lui Van Eck și o să facem schimbul pe Vellgeluk.

Pe Inej au trecut-o fiori. Era o insulă frecventată de contrabandiști și traficanți de sclavi.

— Alegerea Consiliului sau a ta?

— Van Eck a venit cu propunerea.

Inej s-a încruntat.

— Cum se face că un negustor știe de Vellgeluk?

— Comerțul e comerț. Poate că Van Eck nu e tocmai negustorul integru care pare.

Au tăcut o vreme, apoi Inej a spus:

— O să învăț să navighez.

Kaz s-a încruntat și i-a aruncat o privire surprinsă.

— Serios? De ce?

— Cu partea mea, vreau să-mi iau o navă și să angajez un echipaj.

Vocea i-a tremurat de emoție când a rostit aceste cuvinte. Visul ei încă părea fragil. Nu voia să-i pese de părerea lui Kaz, dar îi păsa.

— Vreau să vânez negustori de sclavi, i-a mărturisit ea.

— Ți-ai ales un țel, a spus el meditativ. Știi că nu poți să-i oprești pe toți.

— Dacă nu încerc, n-am să opresc niciunul.

— Atunci aproape că-i compătimesc pe negustorii de sclavi. Habar n-au ce-i așteaptă.

Inej s-a îmbujorat de plăcere. Dar nu crezuse Kaz întotdeauna că era periculoasă?

Inej și-a așezat coatele pe balustradă, sprijinindu-și bărbia în palme:

— Dar mai întâi o să mă duc acasă.

— În Ravka.

Inej a dat din cap.

— Să-ți cauți familia.

— Da, a răspuns.

Cu doar două zile în urmă, s-ar fi oprit aici, respectând înțelegerea lor tacită de a nu se interesa unul de trecutul celuilalt, dar acum a spus:

— Nu l-ai avut decât pe fratele tău, Kaz? Unde sunt mama și tatăl tău?

— Noi, băieții din Butoi, n-avem părinți. Ne naștem în port și ne târâm afară din canale.

Inej a clătinat din cap. S-a uitat la marea care se unduia și ofta, fiecare val fiind o respirație. Abia distingea orizontul, o linie fină care separa cerul întunecat de marea și mai întunecată. S-a gândit la părinții ei. Nu-i mai văzuse de trei ani. Oare cât se schimbaseră? Oare mai putea să fie fiica lor? Poate nu imediat. Dar voia să stea cu tatăl ei pe treptele căruței și să mănânce fructe proaspăt culese. Voia s-o vadă pe mama ei scuturându-și pudra de cretă de pe palme înainte să pregătească masa de seară. Voia să vadă iarba înaltă din sud și cerul vast deasupra Munților Sikurzoi. Acolo o aștepta ceva de care avea nevoie. Dar Kaz de ce avea nevoie?

— În curând, o să fii bogat, Kaz. Ce-o să faci când n-o să mai fie nici sânge de vărsat, nici răzbunare de înfăptuit?

— Întotdeauna se ivește câte ceva.

— Alți bani, alte schilodiri, alte conturi de reglat. N-ai avut niciodată un alt vis?

Kaz n-a spus nimic. Oare ce îi răpise toată speranța din suflet? Poate că Inej nu avea să afle niciodată.

A dat să se întoarcă, dar Kaz a apucat-o de încheietură, împiedicând-o să-și desprindă mâna de balustradă. Nu s-a uitat la ea.

— Rămâi, a spus el, cu voce aspră. Rămâi în Ketterdam. Rămâi cu mine.

Inej s-a uitat la mâna lui înmănușată strângând-o pe a ei. Totul în ea voia să spună da, însă nu voia să se mulțumească cu atât de puțin, nu după tot ce pătimise.

— Ce rost ar avea?

Kaz a inspirat adânc:

— Vreau să rămâi. Vreau să… Te vreau pe tine.

— Mă vrei pe mine, a spus ea, cântărind vorbele lui în minte, apoi l-a strâns ușor de mână. Și cum mă vrei, Kaz?

Iar el s-a uitat la ea cu ochi înverșunați, cu buzele strânse. Era expresia pe care și-o lua când lupta.

— Cum mă vrei? a repetat ea. Complet îmbrăcat, cu mănușile în mâini, cu capul întors pentru ca buzele să nu ni se atingă niciodată?

Kaz i-a dat drumul la mână, încovoindu-și umerii, și – rușinat, cu

furie în ochi – și-a întors fața spre mare.

Poate pentru că era cu spatele la ea, Inej a reușit în cele din urmă să-i spună:

— Te vreau fără armură, Kaz Brekker. Sau nu te vreau deloc.

Vorbește, l-a implorat ea în gând. Dă-mi un motiv să rămân. În ciuda egoismului și cruzimii lui, Kaz era băiatul care o salvase. Voia să creadă că și el merita să fie salvat.

Pânzele au trosnit, iar norii s-au dat la o parte din fața lunii, apoi au acoperit-o din nou.

Inej l-a lăsat pe Kaz în bătaia vântului, revărsatul zorilor fiind încă departe.

43. Nina

Durerile au început după răsărit. O oră mai târziu, simțea că oasele încercau să-i iasă prin piele pe la încheieturi. S-a întins pe aceeași masă pe care vindecase rana de cuțit a lui Inej. Simțurile încă îi erau suficient de ascuțite cât să simtă izul metalic al sângelui ei de suli dincolo de substanța pe care o folosise Rotty ca să-l spele de pe tăblia de lemn. Mirosea a Inej.

Matthias stătea lângă ea. Încercase s-o ia de mână, dar durerea era prea mare. Senzația mâinii lui pe a ei o făcea să se simtă ca și când ar fi avut pielea rănită. Totul părea în neregulă. Tot ce simțea era în neregulă. Nu se putea gândi decât la gustul dulceag și ars al paremului. Avea mâncărimi pe gâtlej și pielea părea să-i fie dușman.

Când au început tremurăturile, l-a rugat pe Matthias să plece.

— Nu vreau să mă vezi așa, a spus ea, încercând să se întoarcă pe o parte.

Matthias i-a dat la o parte părul umed de pe frunte:

— Cât de rău e?

— Rău.

Dar Nina știa că avea să fie și mai rău.

— Vrei și puțină jurda? a întrebat el, întrucât Kuwei sugerase că dozele mici și regulate de jurda ar fi putut-o ajuta pe Nina să îndure chinurile mai ușor.

Nina a clătinat din cap:

— Vreau… vreau… pe toți sfinții, de ce e atât de cald aici?

Apoi, în ciuda durerii, a încercat să se ridice:

— Să nu-mi dai încă o doză. Orice aș spune, Matthias, oricât te-aș implora. Nu vreau să ajung ca Nestor, ca Grisha din celule.

— Nina, Kuwei a zis că, fără drog, s-ar putea să mori. N-am să te las să mori.

Kuwei. În vistierie, Matthias spusese: E unul dintre noi. Îi plăcea cuvântul acela. Noi. Un cuvânt care anula granițele și categoriile. Un cuvânt plin de speranță.

S-a întins la loc pe masă și întregul trup i s-a revoltat. Hainele păreau făcute din cioburi de sticlă.

— Dacă nu erai tu, i-aș fi omorât pe drüskelle.

— Cu toții avem păcate, Nina. Am nevoie să trăiești ca să mi le pot ispăși pe ale mele.

— Știi că poți să faci asta și fără mine.

Matthias și-a îngropat capul în mâini:

— Nu vreau.

— Matthias, a început ea, trecându-și mâna prin părul lui tuns scurt.

O durea. Lumea era dureroasă. O durea să-l atingă, dar tot o făcea. Poate era ultima oară când avea ocazia.

— Nu-mi pare rău.

Matthias i-a luat mâna și i-a sărutat ușor degetele. Nina s-a crispat, dar când Matthias a încercat să se retragă, l-a strâns și mai tare.

— Rămâi, a spus ea cu respirația întretăiată și cu ochii înlăcrimați. Rămâi până la sfârșit.

— Și după, a spus el. Pentru totdeauna.

— Vreau să mă simt din nou în siguranță. Vreau să mă întorc acasă, în Ravka.

— Atunci am să te duc acolo. O să dăm foc la stafide sau ce mai faceți voi, păgânii, ca să vă distrați.

— Fanaticule, i-a spus ea cu glas stins.

— Vrăjitoareo.

— Barbarule.

— Nina, a șoptit el, păsăruica mea roșie. Nu pleca.

44. Jesper

Goeleta gonea spre sud și tot echipajul părea să stea de veghe. Toată lumea vorbea în șoaptă, pășind cu grijă pe punte. Jesper era la fel de îngrijorat pentru Nina ca toți ceilalți – cu excepția lui Matthias, poate –, dar tăcerea aceea respectuoasă era greu de suportat. Avea nevoie de ceva în care să tragă.

Ferolind părea o navă fantomă. Matthias stătea cu Nina și îi ceruse lui Wylan să-l ajute să-i dea îngrijiri. Chiar dacă lui Wylan nu-i plăcea chimia, știa mai multe despre tincturi și substanțe chimice decât oricine de pe navă, în afară de Kuwei, însă Matthias nu înțelegea nici jumătate din ce spunea Kuwei. Jesper nu-l mai văzuse pe Wylan de când fugiseră din portul Djerholmului și trebuia să admită că îi era dor să-l tachineze pe puiul de negustor. Kuwei era prietenos, dar vorbea prost kerchiana și nici nu prea îi plăcea să discute. Uneori, apărea noaptea pe punte și stătea în tăcere lângă Jesper, uitându-se la valuri. Era un pic enervant. Numai Inej avea chef de vorbă, și asta pentru că devenise dintr-odată interesată de navigație. Își petrecea mare parte din timp cu Specht și Rotty, învățând noduri și cum să manevreze pânze.

Jesper știuse tot timpul că erau șanse mari să nu se mai întoarcă acasă, că puteau sfârși în celule din Curtea de Gheață sau trași în țeapă. Dar și-a imaginat că, dacă îndeplineau misiunea imposibilă de a-l salva pe Yul-Bayur și se întorceau teferi pe Ferolind, drumul înapoi spre Ketterdam avea să fie o petrecere. Aveau să bea băutura pe care Specht reușise s-o dosească pe navă, să mănânce ultimele caramele ale Ninei, să-și amintească pericolele prin care trecuseră și fiecare mică victorie. Dar n-ar fi putut să prevadă că aveau să fie încercuiți în port și cu siguranță n-ar fi putut să-și imagineze ce avea să facă Nina ca să-i salveze.

Jesper își făcea griji pentru Nina, dar gândul la ea îl făcea să se simtă vinovat. Când au urcat pe goeletă și Kuwei le-a explicat cum funcționa parem-ul, o voce firavă dinăuntrul lui i-a spus că trebuia să se ofere să ia și el drogul. Deși era un Fabrikator fără antrenament, poate ar fi reușit să-i extragă drogul din organism și s-o elibereze. Dar aceasta era vocea unui erou, iar Jesper încetase de mult să mai creadă că avea stofă de erou. Ce naiba, un erou s-ar fi oferit să ia parem în port, când le-au ieșit fjerdanii în față.

Când Kerchul a apărut în cele din urmă la orizont, Jesper a simțit un amestec ciudat de ușurare și nerăbdare. Viețile lor urmau să se schimbe într-un mod care încă părea ireal.

Au coborât ancora, iar când s-a lăsat noaptea, Jesper l-a întrebat pe Kaz dacă putea să se urce în barca cu care el și Rotty urmau să intre în Portul Cinci. Nu aveau nevoie de el, dar Jesper avea disperată nevoie de o variație.

Haosul din Ketterdam era neschimbat – nave care își descărcau mărfurile în docuri, turiști și soldați în permisie revărsându-se din bărci, râzând și strigând unii la alții în drum spre Butoi.

— E la fel ca atunci când am plecat, a spus Jesper.

Kaz a ridicat o sprânceană. Se îmbrăcase din nou în costumul lui negru și cenușiu, cu cravată imaculată.

— Și la ce te așteptai? a întrebat el.

— Nu știu exact, a recunoscut Jesper.

Dar se simțea diferit, chiar dacă la șolduri îi atârna greutatea familiară a revolverelor sale cu mânere de sidef, iar pe spate îi atârna o pușcă. Se tot gândea la femeia Iscă-Valuri, care țipa în curtea interioară a sectorului drüskelle, cu fața presărată cu pete negre. S-a uitat la mâinile lui. Oare chiar voia să fie Fabrikator? Să ducă viața unui Grisha? Nu putea nega ceea ce era, dar voia să-și cultive puterea sau s-o păstreze ascunsă?

Kaz i-a lăsat pe Rotty și Jesper la doc, iar el a plecat după un curier care să-i ducă un mesaj lui Van Eck. Jesper voia să meargă cu el, dar Kaz i-a cerut să rămână pe loc. Nemulțumit, Jesper a profitat de ocazie să-și întindă picioarele, conștient că Rotty îl urmărea. Bănuia că Mâini-Murdare îi ceruse lui Rotty să-l țină sub supraveghere. Oare Kaz se gândea că avea să dea fuga la cel mai apropiat salon de jocuri?

S-a uitat la cerul înnorat. De ce să n-o recunoască? Era tentat. Abia aștepta să țină în mână niște cărți. Poate chiar ar fi trebuit să plece din Ketterdam. După ce își primea banii și își plătea datoriile, putea să plece oriunde în lume. Chiar și în Ravka. Poate că Nina avea să-și revină, iar Jesper putea să stea de vorbă cu ea și să facă un plan. Nu era momentul să-și ia vreun angajament, dar putea măcar să meargă în vizită, nu?

Jumătate de oră mai târziu, Kaz s-a întors cu un mesaj potrivit căruia reprezentanți ai Consiliului Comercial aveau să se întâlnească cu ei pe insula Vellgeluk a doua zi dimineață.

— Ia uite, a spus Kaz, ridicând hârtia ca Jesper s-o poată citi.

Sub detaliile întâlnirii, era scris: *Felicitări. Țara vă e recunoscătoare.*

Cuvintele acestea i-au stârnit lui Jesper un fior ciudat în piept, dar a râs și a zis:

— Sper ca țara să plătească cu bani gheață. Consiliul știe că omul de știință a murit?

— Am scris tot în mesajul către Van Eck, a răspuns el. I-am spus că Bo Yul-Bayur a murit, dar că fiul lui e în viață și că lucra la formula jurdei parem pentru fjerdani.

— A protestat în vreun fel?

— Nu în bilet. Și-a exprimat „îngrijorarea profundă“, dar n-a zis nimic de recompensă. Ne-am făcut treaba. Vedem dacă încearcă să ne scadă plata când ajungem pe Vellgeluk.

În timp ce vâsleau înapoi spre Ferolind, Jesper a întrebat:

— Wylan o să vină cu noi la întâlnirea cu Van Eck?

— Nu, a spus Kaz, bătând darabana pe capul de cioară al bastonului. Matthias o să vină cu noi, și cineva trebuie să rămână cu Nina. În plus, dacă va trebui să-l folosim pe Wylan ca să-i forțăm mâna lui taică-su, e mai bine să nu-i arătăm asul din mânecă prea vreme.

Într-adevăr, avea sens. Și orice dispută ar fi existat între Wylan și tată lui, Jesper se îndoia că Wylan ar fi vrut s-o tranșeze de față cu niște Scursuri și cu Matthias.

Jesper s-a perpelit toată noaptea în hamac, iar când s-a sculat cerul era mohorât și aerul înăbușitor. Nu bătea deloc vântul, iar marea era netedă și lucioasă ca un iaz de moară.

— Un cer îndărătnic, a spus Inej, mijind ochii spre Vellgeluk.

Avea dreptate. Nu se vedea niciun nor la orizont, dar aerul era încărcat de umezeală, ca și când o furtună ar fi refuzat să se dezlănțuie.

Jesper s-a uitat pe puntea goală. Se gândea că Wylan avea să vină să-i conducă, dar Nina nu putea fi lăsată singură.

— Cum se simte? l-a întrebat Jesper pe Matthias.

— E slăbită, a răspuns fjerdanul. N-a putut să doarmă. Dar i-am dat niște supă și n-a vomat-o.

Jesper știa că era egoist și prostesc din partea lui, dar o parte meschină din el s-a întrebat dacă nu cumva Wylan s-a ținut înadins departe de el pe drumul de întoarcere. Poate că acum, după ce misiunea luase sfârșit și avea să-și încaseze partea din recompensă, Wylan se săturase să se înhăiteze cu infractori.

— Unde e cealaltă barcă? a spus Jesper, în timp ce el, Kaz, Matthias, Inej, Rotty și Kuwei se îndepărtau cu barca de Ferolind.

— La reparat, a spus Kaz.

Vellgeluk era atât de plată, încât abia se vedea în zare. Insula avea mai puțin de un kilometru și jumătate lățime, era o limbă pustie de nisip și pietre, pe care nu se vedeau decât fundațiile dărâmate ale unui turn folosit pe vremuri de Consiliul Mareelor. Contrabandiștii o botezaseră Vellgeluk – „Norocul“ –, datorită picturilor care încă se mai vedeau la baza turnului în formă de obelisc: cercuri aurii care reprezentau monede, simbol al bunăvoinței lui Ghezen, zeul sârguinței și al comerțului. Jesper și Kaz mai fuseseră pe insulă să se întâlnească cu contrabandiști. Era departe de Ketterdam și de gărzile care patrulau apele porturilor, fără clădiri și fără golfuri ascunse de unde să fie declanșată o ambuscadă. Un loc de întâlnire ideal pentru cei precauți.

De cealaltă parte a insulei era ancorată o brigantină[10] ale cărei pânze atârnau inutil de catarge. Jesper o urmărise înaintând lent dinspre Ketterdam în zorii zilei, un punctuleț negru care s-a

transformat într-o pată mare la orizont. Îi auzise pe marinari strigând unul la altul în timp ce vâsleau. Acum, echipajul a coborât în apă o barcă plină cu oameni.

Când propria lor barcă a ajuns la țărm, Jesper și ceilalți au sărit s-o tragă pe nisip. Jesper și-a verificat revolverele și a văzut-o pe Inej atingându-și scurt degetele de fiecare cuțit, dând din buze. Matthias și-a aranjat pușca pe spate și și-a rotit umerii uriași. Kuwei urmărea totul în tăcere.

— În regulă, a spus Kaz. Să mergem să ne îmbogățim.

— Fără bocitoare, a spus Rotty, așezându-se în barcă să-i aștepte.

— Fără înmormântări, i-au răspuns ei.

Au pornit cu pași mari spre mijlocul insulei, Kuwei mergând în spatele lui Kaz, flancat de Jesper și Inej. După ce au străbătut o bucată drum, Jesper a văzut apropiindu-se un bărbat în haine negre de comerciant, însoțit de un shuhan înalt, cu părul negru legat în coadă, și urmat de un contingent de gărzi din stadwatch în paltoane violet, toți înarmați cu bastoane și puști cu repetiție. Doi bărbați cărau între ei un cufăr mare, încovoindu-se ușor sub povara lui.

— Deci așa arată treizeci de milioane de kruge, a spus Kaz.

Jesper a fluierat ușor:

— Să sperăm că n-o să ni se scufunde barca.

— Doar tu, Van Eck? l-a întrebat Kaz pe bărbatul în negru. Restul Consiliului nu s-a sinchisit?

Deci el era Jan Van Eck. Era mai slab decât Wylan și avea mai puțin păr decât el, dar Jesper a văzut asemănarea dintre ei.

— Consiliul a considerat că eu sunt cel mai potrivit pentru sarcina asta, dat fiindcă eu am negociat cu tine la început.

— Frumos ac de cravată, a spus Kaz, aruncând o privire spre rubinul înfipt în cravata lui Van Eck. Dar nu la fel de frumos ca și celălalt.

— Celălalt era o bijuterie de familie, a spus Van Eck, țuguindu-și ușor buzele, apoi s-a întors spre shuhanul de lângă el: Ei bine?

— E Kuwei Yul-Bo. Nu l-am mai văzut de un an. E mai înalt acum, dar seamănă leit cu taică-su.

I-a spus ceva lui Kuwei în shuhană și a făcut o mică plecăciune.

Kuwei s-a uitat la Kaz, apoi s-a înclinat și el. Jesper a văzut câteva broboane de transpirație pe fruntea lui.

Van Eck a zâmbit:

— Mărturisesc că sunt surprins, domnule Brekker. Surprins, dar încântat.

— Nu credeai că o să reușim.

— Să zicem doar că mi se părea dificil.

— De-aia ți-ai asigurat pariurile?

— Ah, deci ai vorbit cu Pekka Rollins?

— E foarte vorbăreț dacă îl faci să adopte perspectiva corectă, a

spus Kaz, iar Jesper și-a amintit de sângele de pe cămașa lui Kaz când erau în temnița de la Curtea de Gheață. Mi-a zis că i-ai angajat și pe el, și pe Leii de Duzină să-l captureze pe Yul-Bayur pentru Consiliul Comercial.

Cu o undă de disconfort, Jesper s-a întrebat ce altceva îi mai spusese Lars lui Kaz.

Van Eck a ridicat din umeri:

— Era mai bine să fim siguri.

— Și de ce ți-ar fi păsat dacă o mână de șobolani de canal se sfârtecau între ei ca să pună mâna pe trofeu?

— Știam că șansele fiecărei echipe erau mici. Ca jucător, sper că înțelegi.

Dar Jesper nu se gândise niciodată la Kaz ca la un jucător. Pentru că jucătorii întotdeauna lăsau ceva în seama norocului.

— Treizeci de milioane de kruge o să-mi aline sentimentele rănite, a spus Kaz.

Van Eck a făcut semn spre gărzile din spatele lui. Au ridicat cufărul și l-au pus în fața lui Kaz, care s-a aplecat și i-a ridicat capacul. Chiar de la distanță, Helvar a reușit să vadă teancurile de bancnote kerchiene violet-deschis, împodobite cu trei pești zburători, legate cu panglici de hârtie și sigilate cu ceară.

Inej a tras aer în piept.

— Până și banii voștri au o culoare ciudată, a spus Matthias.

Jesper ar fi vrut să mângâie teancurile acelea minunate. Ar fi vrut să se scalde în ele.

— Cred că mi-a lăsat gura apă.

Kaz a scos un teanc și l-a răsfoit cu degetul mare înmănușat, apoi s-a uitat și sub teancul următor, să se asigure că Van Eck nu încerca să-i tragă în piept.

— Sunt toți banii, a spus el.

S-a uitat peste umăr și i-a făcut semn lui Kuwei să se apropie de comerciant. Băiatul a parcurs cei câțiva pași, iar Van Eck i-a făcut semn să vină lângă el, lovindu-l ușor pe spate.

Kaz s-a ridicat:

— Ei bine, Van Eck. Aș vrea să spun că a fost o plăcere, dar nu sunt un mincinos atât de bun. Iar acum o să plecăm.

Van Eck a pășit în fața lui Kuwei și a spus:

— Mă tem că nu pot permite asta, domnule Brekker.

Kaz s-a sprijinit în baston, uitându-se țintă la Van Eck:

— E vreo problemă?

— Am câteva probleme chiar în fața mea. Nu se poate că vreunul dintre voi să plece de pe insula asta.

Van Eck a scos un fluier din buzunar și a suflat în el, scoțând o notă stridentă. În clipa aceea, slujitorii lui și-au scos armele și s-a stârnit un

vânt din senin – o vijelie nenaturală care se învolbura în jurul insuliței, în timp ce marea se ridica.

Marinarii de lângă barca negustorului aveau brațele ridicate, iar valurile se înălțau în spatele lor.

— Iscă-Valuri, a mârâi Matthias, ducând mâna la pușcă.

Apoi alte două siluete și-au luat zborul de pe puntea brigantinei.

— Furtunoși! a strigat Jesper. Folosesc parem!

Furtunoșii s-au rotit pe cer, înconjurați de rafale.

— Ai păstrat o parte din rezerva pe care Yul-Bayur a trimis-o Consiliului, a spus Kaz, mijindu-și ochii negri.

Furtunoșii au ridicat brațele și vântul a vuit strident, tăios.

Jesper a dus mâna la revolvere. Nu-și dorise ceva în care să tragă? Până la urmă locul ăsta chiar aduce noroc, și-a spus el cu nerăbdare. Se pare c-o să mi se îndeplinească dorința.

45. Kaz

— Am avut o înțelegere, Van Eck, a spus Kaz, acoperind zgomotul furtunii tot mai puternice. Dacă Consiliul Comercial nu-și onorează promisiunea, nimeni din Butoi n-o să mai facă vreodată afaceri cu voi. Cuvântul vostru n-o să mai aibă nicio greutate.

— Asta ar fi o problemă, domnule Brekker, dacă Consiliul ar ști ceva de această înțelegere.

Kaz a înțeles brusc adevărul îngrozitor:

— Consiliul n-a fost implicat nicio clipă.

De ce își închipuise că Van Eck avea binecuvântarea Consiliul Comercial? Pentru că era un comerciant bogat și integru? Pentru că-și îmbrăcase propriii servitori și soldați în uniformele violet ale gărzilor din stadwatch? Kaz se întâlnise cu Van Eck în casa pusă în carantină a unui comerciant, nu într-o clădire guvernamentală, dar fusese păcălit de o mică scenografie. Se repetase povestea cu Hertzoon și cafeneaua lui, numai că acum era suficient de mare cât să-și fi dat seama.

— Tu l-ai vrut pe Yul-Bayur. Tu ai vrut formula parem-ului.

Van Eck a încuviințat din cap cu un aer relaxat:

— Neutralitatea e un lux de care Kerchul s-a bucurat prea mult. Membrii Consiliului cred că sunt protejați de bogățiile lor, că pot să stea deoparte și să-și numere banii în timp ce lumea se războiește.

— Dar tu știi mai bine ce-i de făcut.

— Da, știu. Jurda parem nu e un secret care să poată fi păstrat, înăbușit sau ascuns într-o colibă de la frontiera zemenită.

— Deci grija ta pentru rutele comerciale și teama că o să se prăbușească bursele…

— Ah, o să se întâmple totul așa cum am prevăzut, domnule Brekker. Contez pe asta. Imediat ce Consiliul a primit mesajul lui Bo Yul-Bayur, am început să cumpăr plantații de jurda în Novyi Zem. Când parem-ul o să se răspândească în întreaga lume, toate țările, toate guvernele vor dori să cumpere un stoc pe care să-l folosească.

— Va fi haos, a spus Matthias.

— Da, a spus Van Eck. O să se iște haos și eu o să fiu stăpânul haosului. Un stăpân foarte bogat.

— Ai să pricinuiești moarte și sclavie pentru Grisha de pretutindeni, a spus Inej.

Van Eck a ridicat o sprânceană și a întrebat-o:

— Câți ani ai? Șaisprezece? Șaptesprezece? Națiunile se ridică și coboară. Piețele se fac și se desfac. Când puterea trece de la unii la alții, întotdeauna suferă cineva.

— Când profitul trece de la unii la alții, a ripostat Jesper.

Van Eck și-a luat o mină amuzată:

— Nu sunt unul și același lucru?

— Când o să afle Consiliul…, a început Inej.

— Consiliul n-o să afle niciodată, a spus Van Eck. De ce crezi c-am pariat pe lepădături din Butoi? Ah, recunosc, sunteți mai deștepți și mai descurcăreți decât orice mercenari. Dar, lucrul cel mai important, n-o să vă simtă nimeni lipsa.

Van Eck a ridicat o mână și Grisha Iscă-Valuri și-au învârtit brațele. Kaz a auzit un țipăt, iar când s-a întors a văzut un vârtej de apă ridicându-se deasupra lui Rotty. Apa s-a prăbușit pe barcă, făcând-o țăndări, dar Rotty a apucat să sară din ea.

— Niciunul dintre voi n-o să plece de pe insula asta, domnule Brekker, a spus Van Eck. O să pieriți cu toții și n-o să-i pese nimănui.

A ridicat din nou mâna, și Iscă-Valuri i-au dat ascultare, un val uriaș pornind spre Ferolind.

— Nu! a strigat Jesper.

— Van Eck! a strigat Kaz. Fiul tău e la bordul navei.

Comerciantul și-a întors brusc privirea către Kaz și a suflat în fluier. Iscă-Valuri au rămas nemișcați, așteptând instrucțiuni. Fără tragere de inimă, Van Eck a coborât mâna și Iscă-Valuri au lăsat valul să se spargă inofensiv, apa lovindu-se ușor de carena goeletei.

— Fiul meu? a întrebat comerciantul.

— Wylan Van Eck.

— Domnule Brekker, sigur știi că l-am pus pe fiul meu să-și facă bagajul cu luni în urmă.

— Știu că i-ai scris lui Wylan în fiecare săptămână de când a plecat, implorându-l să se întoarcă acasă. Nu așa procedează un om căruia nu-i pasă de singurul său fiu și moștenitor.

Van Eck a izbucnit în râs – un râs cald, aproape jovial, dar în el se simțea o undă de amărăciune.

— Să-ți spun ceva despre fiul meu, a spus el, scuipând cuvântul ca și când ar fi fost otravă pe buzele lui. Urma să moștenească una dintre cele mai mari averi din Kerch, un imperiu cu rute comerciale care ajung peste tot pe glob, un imperiu construit de tata și de tatăl lui. Dar fiul meu, băiatul menit să conducă acest imperiu măreț, nu poate să facă ce poate un copil de șapte ani. Poate să rezolve o ecuație. Poate să picteze și să cânte foarte frumos la flaut. Dar fiul meu, domnule Brekker, nu poate să citească. Nu poate să scrie. I-am angajat cei mai buni profesori din toate colțurile lumii. Am apelat la specialiști, tonice, bătăi și hipnoză. Dar refuză să fie învățat. În cele din urmă, a trebui să accept că Ghezen a găsit de cuviință să mă blesteme cu un băiat imbecil. Wylan e un băiat care n-o să devină niciodată bărbat. E o rușine pentru casa mea.

— Scrisorile…, a spus Jesper, și Kaz a văzut furia de pe fața lui. Nu-l rugai să se întoarcă acasă. Îți băteai joc de el.

Jesper avea dreptate. Dacă îmi vei citi scrisoarea, vei afla cât de mult îmi doresc să te întorci acasă. Fiecare scrisoare fusese o palmă pe

obrazul lui Wylan, un fel de glumă nemiloasă.

— E fiul tău, a spus Jesper.

— Ba nu, e o greșeală. Una care o să fie corectată în curând. Soția mea tânără și frumoasă e însărcinată și, că o să fie băiat, fată sau o creatură cu coarne, copilul ăla o să fie moștenitorul meu, nu un idiot cu creierul terciuit care nu poate să citească o carte de imnuri, darămite un registru contabil, nu un neghiob care o să facă de râs numele Van Eck.

— Tu ești neghiobul, a mârâit Jesper. E mai deștept decât cei mai mulți dintre noi la un loc și merită un tată mai bun ca tine.

— Merita, l-a corectat Van Eck, apoi a suflat în fluier de două ori.

Grisha Iscă-Valuri n-au ezitat. Înainte ca Scursurile să poată protesta, din mare s-au ridicat doi pereți uriași de apă, care s-au năpustit spre goeletă și au strivit-o cu o bubuitură răsunătoare, împroșcând bucăți de lemn în aer.

Jesper a urlat de furie și a ridicat revolverele.

— Jesper! i-a poruncit Kaz. Potolește-te!

— I-a omorât! a spus Jesper, cu fața schimonosită. I-a omorât pe Wylan și pe Nina!

Matthias a pus o mână pe brațul lui și i-a spus calm:

— Jesper. Stai liniștit.

Jesper s-a uitat la valuri, la bucățile de catarg și la fâșiile de vele care se legănau pe apă acolo unde cu doar câteva secunde înainte era o navă.

— Nu… Nu înțeleg.

— Mărturisesc că și eu sunt un pic șocat, domnule Brekker, a spus Van Eck. Nicio lacrimă? Niciun protest indignat pentru pierderea echipajului? Viața în Butoi vă face insensibili.

— Insensibili și precauți, a spus Kaz.

— Nu suficient de precauți, se pare. Bine că n-ai să trăiești să-ți regreți greșelile.

— Spune-mi, Van Eck. Ai să-ți ispășești păcatul? Ghezen condamnă încălcarea contractelor.

Van Eck și-a umflat nările.

— Ce ai oferit lumii, domnule Brekker? Ai creat bogăție? Prosperitate? Nu. Iei de la oameni cinstiți și îți vezi doar de interesul propriu. Ghezen e binevoitor cu cei care merită, cu cei care construiesc orașe, nu cu șobolanii care le rod fundațiile. M-a binecuvântat pe mine și afacerile mele. Voi o să pieriți, iar eu o să prosper. Asta e voința lui Ghezen.

— Ai o singură problemă, Van Eck. O să ai nevoie de Kuwei Yul-Bo ca să prosperi.

— Și cum o să-l iei de la mine? Aveți puține arme și sunteți încercuiți.

— N-am nevoie să-l iau de la tine. Pentru că nu l-ai avut nicio clipă. Ăsta nu e Kuwei Yul-Bo.

— O cacialma lamentabilă.

— Nu-mi plac cacialmalele, nu-i așa, Inej?

— De obicei, nu.

Buzele lui Van Eck s-au crispat:

— De ce, mă rog?

— Pentru că preferă să trișeze, a spus băiatul care nu era Kuwei Yul-Bo, într-o kerchiană perfectă, fără pic de accent.

Van Eck a tresărit când i-a auzit vocea, iar Jesper a tresărit.

Băiatul shuhan a întins o mână:

— Plătește, Kaz.

— Urăsc să pierd un pariu, a oftat Kaz. Vezi tu, Van Eck, Wylan a pariat cu mine că n-o să ai nicio reținere să-i pui capăt vieții. O să zici că sunt sentimental, dar n-am crezut că un tată poate să fie atât de crud.

Van Eck s-a uitat la Kuwei Yul-Bo – sau la băiatul despre care crezuse că era Kuwei Yul-Bo. Kaz se uita cu atenție la negustor, care se străduia să accepte că din gura lui Kuwei se auzea vocea lui Wylan. Jesper era la fel de nedumerit. Avea să primească o explicație după ce Kaz își primea banii.

— Nu e posibil, a spus Van Eck.

Și n-ar fi trebuit să fie. Nina era o Croitoreasă cel mult acceptabilă – dar, sub influența jurdei parem, ei bine, după cum spusese Van Eck cândva, lucruri care ar trebui să fie imposibile devin posibile. În fața lor stătea o replică perfectă a lui Kuwei Yul-Bo, dar avea vocea lui Wylan, gesturile lui, ba chiar și curajul lui surprinzător – deși Kaz distingea frica și durerea în ochii lui aurii.

După înfruntarea din portul Djerholm, puiul de negustor se dusese la Kaz și-l prevenise că nu putea fi folosit pentru a-i forța mâna lui taică-su. Wylan se făcuse roșu la față și abia reușise să-i spună care era „nenorocirea“ lui. Kaz se mulțumise să dea din umeri. Unii oameni erau poeți. Alții erau fermieri. Alții erau negustori bogați. Wylan putea să deseneze schițe de clădiri excelente. Și făcuse un sfredel care tăia sticlă Grisha îmbinând componente de la mecanismul unei porți și câteva diamante furate. Deci ce dacă nu putea citi?

Kaz se aștepta ca băiatul să refuze ideea de a fi retușat ca să arate precum Kuwei. O transformare atât de radicală era peste puterile oricărui Grisha care nu folosea parem.

— S-ar putea să fie o schimbare permanentă, îl prevenise Kaz.

Dar lui Wylan nu-i păsase.

— Vreau să știu. O dată pentru totdeauna, vreau să știu ce crede tata cu adevărat despre mine.

Iar acum știa.

Van Eck se holba la Wylan, căutând trăsături de-ale fiului său.

— Nu se poate.

Wylan s-a așezat lângă Kaz.

— Poate te rogi la Ghezen să te ajute să înțelegi, tată.

Wylan era un pic mai înalt decât Kuwei și avea fața un pic mai rotundă. Dar Kaz îi văzuse unul lângă altul, iar asemănarea era extraordinară. Retușurile făcute de Nina pe navă, înainte să-și piardă puterile oferite de parem, erau aproape perfecte.

Trăsăturile lui Van Eck s-au schimonosit de furie.

— Ticălosule, i-a zis el lui Wylan printre dinți. Știam că ești neghiob, dar și trădător?

— Un neghiob ar fi așteptat pe navă să fie făcut țăndări. Cât despre „trădător“, mi-ai aruncat vorbe mai grele chiar și în ultimele câteva minute.

— Gândește-te, i-a spus Kaz negustorului. Dacă adevăratul Kuwei Yul-Bo ar fi fost pe nava pe care tocmai ai făcut-o scobitori?

Vocea lui Van Eck era calmă, dar gâtul i s-a înroșit de furie.

— *Unde e Kuwei Yul-Bo?*

— Lasă-ne să plecăm în siguranța de pe insulă, cu tot cu plata noastră, și am să-ți spun cu dragă inimă.

— N-ai cum să scapi, Brekker. Oamenii tăi nu se pot pune cu echipa mea de Grisha.

Kaz a ridicat din umeri.

— Omoară-ne și n-ai să-l găsești niciodată pe Kuwei.

Van Eck a părut că stă pe gânduri, apoi a făcut un pas în spate.

— Gărzi, la mine! a strigat el. Omorâți-i pe toți în afară de Brekker!

Kaz și-a dat seama imediat că a făcut o greșeală. Știau cu toții că se putea ajunge aici. Ar fi trebuit să aibă încredere în echipa lui. Ochii lui ar fi trebuit să rămână ațintiți asupra lui Van Eck. În schimb, în clipa când a venit amenințarea, când ar fi trebuit să se gândească doar la luptă, s-a uitat la Inej.

Iar Van Eck a văzut. Și a suflat în fluier:

— Lăsați-i pe ceilalți! Luați banii și fata.

Stai pe loc, i-au spus lui Kaz instinctele. Van Eck are banii. El e cheia. Inej se poate apăra singură. Ea e un pion, nu trofeul. Dar Kaz deja se întorsese, deja dăduse fuga spre ea, în timp ce Grisha atacau.

Cei doi Iscă-Valuri s-au repezit primii spre Inej, transformându-se în ceață și materializându-se lângă ea. Dar numai un nebun putea încerca s-o învingă pe Inej în luptă corp la corp. Iscă-Valuri erau rapizi, dispărând și reapărând, încercând s-o înhațe. Dar Inej era Fantoma, iar cuțitele ei au găsit cu ușurință inima, gâtul, splina. Sângele a împroșcat nisipul și cei doi Iscă-Valuri au căzut grămadă.

Kaz a surprins mișcare cu coada ochiului – un Furtunos care se năpustea spre Inej.

— Jesper! a țipat el.

Jesper a tras, iar Furtunosul s-a prăbușit.

Următorul Furtunos a fost mai deștept. S-a apropiat de ei, planând la mică distanță deasupra ruinelor. Jesper și Matthias au deschis focul, dar le venea soarele în ochi, și nici măcar Jesper nu putea să nimerească fără să vadă. Furtunosul s-a năpustit asupra lui Inej și a zburat cu ea în brațe.

Nu te mișca, a îndemnat-o el în gând, cu pistolul în mână. Dar Inej n-a stat nemișcată. S-a răsucit și a aplicat o lovitură. Din depărtare s-a auzit țipătul Furtunosului, care i-a dat drumul din brațe. Inej a căzut spre nisipul insulei, iar Kaz a fugit spre ea, fără nicio logică și fără niciun plan.

Prin față i-a trecut brusc o siluetă cețoasă. Un al treilea Furtunos a plonjat din cer și a înhățat-o cu doar câteva secunde înaintea impactului, dându-i o lovitură puternică peste cap. Kaz a văzut cum s-a înmuiat trupul lui Inej.

— Doboară-l! a răcnit Matthias.

— Nu! a strigat Kaz. Dacă-l împușți, cade și ea!

Furtunosul s-a îndepărtat, ieșind din raza armelor, cu Inej în brațe.

Tot ce puteau face era să stea pe insulă ca niște proști, uitându-se la trupul ei care devenea tot mai mic pe cer – o lună îndepărtată, o stea palidă –, până a dispărut de tot.

Grisha și gărzile lui Van Eck au înhățat negustorul și cufărul cu bani și au plecat cu ele în zbor spre brigantină. Răzbunarea lui Jordie, țelul eforturilor sale, îi scăpa printre degete. Nu-i păsa.

— Ai o săptămână să mi-l aduci pe adevăratul Kuwei, a strigat Van Eck. Altminteri țipetele fetei o să se audă până-n Fjerda. Și dacă asta nu te convinge, o să dau de știre că adăpostești cel mai valoros ostatic din lume. Toate bandele și guvernele, toți traficanții și spionii o să vă vâneze pe tine și Scursurile tale. N-o să aveți unde să vă ascundeți.

— Kaz, pot să-l dobor, a spus Jesper, băgând revolverele în teacă și punând mâna pe pușcă. Van Eck încă e aproape.

Și totul ar fi fost pierdut – Inej, banii, totul.

— Nu, a spus Kaz. Lasă-i să plece.

Marea era netedă, nu bătea niciun pic de vânt, dar Furtunoșii care îi mai rămăseseră lui Van Eck au umflat imediat pânzele navei.

Kaz a urmărit brigantina înaintând spre Ketterdam, spre siguranță, spre o fortăreață construită pe impecabila reputație de negustor a lui Van Eck. Se simțea ca atunci când se uitase la ferestrele întunecate ale casei de pe Zelverstraat. Era iarăși neputincios. Se rugase la zeul greșit.

Jesper a coborât încet pușca.

— Van Eck o să trimită soldați și Grisha să-l caute pe Kuwei, a spus Matthias.

— N-o să-l găsească. Și nici pe Nina.

Nu în Stinghie sau în vreo altă parte a Butoiului. Nicăieri în Ketterdam. În noaptea dinainte, Kaz îi ordonase lui Specht să plece de pe Ferolind cu Nina și Kuwei, folosind a doua barcă – despre care îi spusese lui Jesper că era la reparat. Erau în siguranță, ascunși în cuștile abandonate de sub vechea temniță de la Poarta Iadului. Kaz făcuse niște investigații când vizitase portul ca să ia legătura cu Van Eck. După dezastrul de la Spectacolul Iadului, cuștile fuseseră inundate ca să fie curățate de animale și cadavre și de atunci rămăseseră goale. Lui Matthias nu-i plăcuse deloc ideea ca Nina să plece undeva fără el, mai ales în starea în care se afla, dar Kaz îl convinsese că a-i păstra pe ea și pe Kuwei la bordul goeletei i-ar fi pus într-o situație vulnerabilă.

Kaz s-a minunat de propria lui prostie. Fusese mai neghiob decât un guguștiuc proaspăt coborât de pe navă care își închipuia că aveau să câștige o avere pe Doaga de Est. Slăbiciunea lui cea mai mare se aflase chiar lângă el – iar acum, Inej dispăruse.

Jesper se uita la Wylan, la părul lui negru, la ochii lui aurii.

— De ce? a întrebat el în cele din urmă. De ce ai făcut asta?

Wylan a ridicat din umeri.

— Trebuia să ne creăm un avantaj.

— Astea-s vorbele lui Kaz.

— Nu vă puteam lăsa să veniți aici crezând că sunt un fel de asigurare.

— Nina te-a retușat?

— În noaptea când am plecat din Djerholm.

— De-aia ai dispărut pe drumul de întoarcere, a spus Jesper. Nu-l ajutai pe Matthias s-o îngrijească pe Nina. Te-ai ascuns.

— Nu m-am ascuns.

— Deci tu… De câte ori ai stat noaptea pe punte lângă mine, când eu credeam că era Kuwei?

— De fiecare dată.

— E posibil ca Nina să nu te poată face cum erai înainte. Nu fără încă o doză de parem. S-ar putea să rămâi așa pentru totdeauna.

— Și de ce ar fi o problemă?

— Nu știu! a spus Jesper furios. Poate că-mi plăcea fața ta caraghioasă.

Apoi s-a întors spre Matthias:

— Tu știai. Wylan știa. Inej știa. Toată lumea, în afară de mine.

— Întreabă-mă de ce, Jesper, a spus Kaz, ajuns la capătul răbdării.

Jesper a trecut stânjenit de pe un picior pe altul.

— De ce?

— Tu ai fost cel care ne-a vândut lui Pekka Rollins, i-a răspuns Kaz, ridicând un deget acuzator spre Jesper. Tu ești motivul pentru care am

fost atacați când am încercat să plecăm din Ketterdam. Era cât pe ce să ne omori…

— Nu i-am spus lui Pekka Rollins. Niciodată…

— I-ai spus unui Leu de Duzină că pleci din Kerch și că o să primești o sumă mare de bani, nu-i așa?

Jesper a înghițit în sec.

— A trebuit. M-au amenințat. Ferma tatei…

— Ți-am cerut să nu zici la nimeni că plecăm din țară. Te-am avertizat să-ți ții gura.

— N-am avut de ales! Ai pus să fiu încuiat în Clubul Ciorii înainte să plecăm. Dacă m-ai fi lăsat…

Kaz s-a întors spre el.

— Să te las să ce? Să joci câteva mâini de mărăcine în trei? Să te las să te îndatorezi și mai mult la toți șefii de sală din Butoi suficient de idioți cât să-ți extindă creditul? I-ai zis unuia din banda lui Pekka Rollins că o să fii putred de bogat.

— Nu știam că o să se ducă la Pekka. Sau că Pekka știa de parem. Încercam doar să mai câștig niște timp.

— Pe toți sfinții, Jesper, chiar n-ai învățat nimic de când te-ai alăturat Scursurilor. Ai rămas un băiat prostănac de la țară, ca în ziua când ai coborât de pe navă în Ketterdam.

Jesper s-a repezit spre el, iar Kaz a fost copleșit de un val amețitor de violență. În sfârșit, o luptă pe care o putea câștiga. Dar Matthias a pășit între ei, ținându-i la distanță unul de altul cu mâinile lui puternice.

— Încetați!

Dar Kaz nu voia să înceteze. Voia să-i bată pe toți până la sânge și apoi să se întoarcă în Butoi și să se încaiere cu oricine i-ar fi ieșit în cale.

— Matthias are dreptate, a spus Wylan. Trebuie să ne gândim la pasul următor.

— Nu există pasul următor, a mârâit Kaz.

Van Eck avea să se asigure de asta. Nu puteau să se întoarcă la Stinghie, nici să primească ajutor de la Per Haskell sau de la alte Scursuri. Van Eck avea să aștepte, pregătit să lovească. Avea să transforme Butoiul – casa lui Kaz, micul lui regat – în teritoriu ostil.

— Jesper a făcut o greșeală, a spus Wylan. O greșeală prostească, dar nu și-a propus să trădeze pe nimeni.

Kaz s-a îndepărtat, încercând să-și limpezească mintea. Știa că nu prevăzuse consecințele vorbelor lui, dar știa și că nu mai putea avea încredere în el niciodată. Și poate că nu-i spusese de retușarea lui Wylan ca să-l pedepsească un pic.

În câteva ore, văzând că nu se întorc, Specht avea să vină după ei cu barca. Deocamdată, erau singuri sub cerul mohorât, pe insula aceea

pustie și jalnică. Iar Inej dispăruse. Kaz voia să pocnească pe cineva. Sau să-l pocnească cineva.

S-a uitat la ce mai rămăsese din echipa lui. Rotty se învârtea în jurul bărcii distruse. Jesper se așezase pe pământ, cu coatele sprijinite pe genunchi și cu capul în mâini, iar Wylan stătea lângă el, purtând o față de împrumut; Matthias era în picioare și se uita spre Poarta Iadului ca o santinelă de piatră. Dacă șeful lor era Kaz, Inej fusese magnetul lor, strângându-i laolaltă când erau pe punctul de a se despărți.

Înainte să intre în Curtea de Gheață, Nina îi acoperise tatuajul cu cioară și potir de pe antebraț, dar Kaz n-o lăsase să se atingă de R-ul de pe bicepsul său. Acum, și-a dus degetele înmănușate pe mâneca hainei, chiar în dreptul literei. Fără să vrea, îl lăsase pe Kaz Rietveld să se întoarcă. Nu știa dacă începuse cu rana lui Inej sau în timpul călătoriei înfiorătoare cu furgonul pușcăriei, dar nu se opusese acestei întoarceri și îl costase scump.

Dar asta nu însemna că avea să se lasă înfrânt de un negustor șarlatan.

Kaz s-a uitat spre sud, spre porturile Ketterdamului. Începutul unui gând i-a gâdilat partea din spate a craniului – era doar o mâncărime, o idee vagă. Nu era un plan, dar putea fi începutul unuia. Vedea forma pe care avea s-o capete – un plan imposibil, absurd, care necesita o mulțime de bani.

— Față de uneltitor, a șoptit Jesper.

— Categoric, a încuviințat Wylan.

Matthias și-a pus mâinile în sân.

— Cotrobăi în geanta cu trucuri, demjin?

Kaz și-a îndoit degetele înmănușate. Cum supraviețuiai în Butoi? Când îți era luat totul, găseai o cale să faci ceva din nimic.

— O să inventez un truc nou, a spus Kaz. Unul pe care Van Eck n-o să-l uite niciodată.

S-a întors spre ceilalți. Dacă s-ar fi putut duce singur după Inej, ar fi făcut-o, dar nici măcar el n-ar fi avut cum să ducă la capăt o asemenea misiune.

— Am nevoie de o echipă bună.

Wylan s-a ridicat în picioare.

— Pentru Fantomă.

Jesper s-a ridicat și el, fără să se uite în ochii lui Kaz.

— Pentru Inej, a spus el cu glas scăzut.

Matthias a dat scurt din cap o singură dată.

Inej își dorea să-l vadă pe Kaz devenind altcineva, un om mai bun, un hoț mai blând. Dar un astfel de băiat n-ar fi avut ce să caute în Butoi. Băiatul acela ajunsese să rabde de foame într-un gang. Murise. Băiatul acela n-ar fi putut s-o salveze.

Mă duc să-mi iau banii, și-a promis în sinea lui. Mă duc să-mi iau fata. Inej nu putea fi niciodată a lui, nu cu adevărat, dar Kaz avea să găsească o cale să-i redea libertatea pe care i-o promisese cu mult timp în urmă.

Era o sarcină dificilă, dar Mâini-Murdare avea s-o scoată la capăt.

46. Pekka

Pekka Rollins și-a vârât un smoc de jurda în gură, între dinți și obraz, apoi s-a lăsat pe spetează și a cercetat cu privirea echipa zdrențăroasă pe care i-o adusese Doughty în birou. Rollins locuia deasupra Palatului de Smarald într-un apartament somptuos, ai cărui pereți erau acoperiți cu catifea verde și foiță de aur. Îi plăcea ca totul să fie strident – hainele, prietenii și femeile lui.

Puștii care stăteau în fața lui erau opusul eleganței. Purtau costume de Komedie Brute, dar își dăduseră măștile jos, întrucât nimeni nu intra în biroul lui fără să i se vadă fața. I-a recunoscut pe unii dintre ei. La un moment dat, sperase s-o recruteze pe Nina Zenik, o Sfâșie-Inimi, dar acum părea că n-o să mai apuce sfârșitul lunii – oasele îi ieșeau prin piele, avea ochi încercănați și îi tremurau mâinile. Părea că evitase o investiție proastă. Stătea sprijinită de un fjerdan masiv, ras în cap și ochi albaștri și îndârjiți – un uriaș, probabil un fost militar. Era bine să aibă o namilă la îndemână. Oare unde îi găsise Kaz Brekker pe oamenii ăștia?

Băiatul de lângă ei era shuhan, însă era prea tânăr ca să fie omul de știință pe care toți încercaseră cu disperare să-l captureze. În plus, Kaz Brekker n-ar fi adus niciodată un asemenea trofeu la Palatul de Smarald. Din grup făcea parte și Jesper Fahey, pe care Rollins îl cunoștea: trăgătorul care făcuse datorii uluitoare la aproape toate saloanele de jocuri de pe Doaga de Est. Mulțumită gurii lui slobode, Rollins aflase că Brekker trimitea o echipă în Fjerda. Câteva cercetări și multe șpăgi îl ajutaseră să afle când și de unde or să plece – informații care se dovediseră incomplete. Brekker fusese cu un pas înaintea lui și a Leilor de Duzină. Micul șobolan de canal reușise să ajungă la Curtea de Gheață în cele din urmă.

Ceea ce era bine. Fără Kaz Brekker, Rollins ar fi stat și acum în Fjerda, într-o celulă din închisoarea aceea blestemată, așteptând o nouă rundă de tortură – sau poate ar fi atârnat într-o țeapă de pe zidul de apărare.

Când Brekker descuiase ușa celulei lui, Rollins nu știa dacă avea să fie salvat sau asasinat. Auzise multe despre Kaz Brekker de când devenise influent în rândul Scursurilor – adunătura jalnică de care Per Haskell o numea bandă – și îl văzuse de câteva ori prin Butoi. Băiatul venise de nicăieri și crease o mulțime de probleme. Dar încă era un locotenent, nu un general, un terier care încerca să-l muște pe Rollins de glezne.

— Salut, Brekker, îi spusese Rollins. Ai venit să-ți desfeți ochii?

— Nu tocmai, îi răspunsese Kaz. Mă cunoști?

Rollins ridicase din umeri.

— Sigur, ești nenorocitul care îmi tot fură mușteriii.

Rollins a fost uluit de expresia lui Brekker. Pe fața lui se citea ura –

pură, neagră, mocnită. Ce i-oi fi făcut viermelui ăstuia? Dar ura a dispărut în câteva secunde, iar Rollins s-a întrebat dacă nu cumva fusese doar în capul lui.

— Ce vrei, Brekker?

Băiatul rămăsese pe loc, fixându-l cu o privire sumbră și sălbatică.

— Vreau să-ți fac o favoare.

Rollins observase că Brekker era în picioarele goale și purta uniformă de pușcărie, iar în mâini nu mai avea legendarele lui mănuși negre – caraghiosul lui semn distinctiv.

— Nu pare că ești în situația de a face favoruri, puștiule.

— Am să las ușa descuiată. Nu ești suficient de prost cât să te duci după Bo Yul-Bayur fără să ai o echipă care să te sprijine. Așa că așteaptă momentul potrivit și evadează.

— De ce naiba ai vrea să mă ajuți?

— Nu ți-e scris să mori aici.

Vorbele lui sunaseră ca un blestem.

— Îți rămân dator, Brekker, îi spusese Rollins, nevenindu-i să creadă cât de norocos era, după care băiatul pornise spre ușa celulei.

— Nu-ți face griji, Rollins, îi spusese Brekker, întorcând capul și fixându-l cu ochii lui negri ca niște peșteri. Ai să plătești.

Iar acum băiatul venise să-și primească răsplata. Stătea în mijlocul biroului luxos al lui Rollins ca o pată de cerneală neagră, cu fața încruntată și cu mâinile sprijinite pe un baston cu cap de cioară. Rollins nu era tocmai surprins să-l vadă. Se zvonea că schimbul dintre Brekker și Van Eck se sfârșise prost și că negustorul pusese să fie supravegheate Stinghia și celelalte locuri frecventate de Kaz Brekker. Dar Van Eck nu supraveghea și Palatul de Smarald. Nu avea niciun motiv. Rollins nici măcar nu era sigur dacă negustorul știa că și el reușise să se întoarcă cu viață din Fjerda.

După ce Brekker i-a explicat pe scurt situația, Rollins a ridicat din umeri și a spus:

— Ai fost tras pe sfoară. Dacă vrei sfatul meu, dă-i-l pe Kuwei lui Van Eck și termină povestea.

— N-am venit aici pentru sfaturi.

— Negustorilor le plac taxele pe care le plătim. Închid ochii când mai jefuim câte o bancă sau când spargem câte o casă, dar se așteaptă să rămânem aici, în Butoi, și să-i lăsăm să-și continue afacerile. Dacă pornești un război împotriva lui Van Eck, toate astea se schimbă.

— Van Eck face escrocherii în numele Consiliului Comercial. Dacă ar afla consilierii…

— Și cine o să le spună? Un șobolan de canal din cel mai rău famat cartier al Butoiului? Nu-ți face iluzii, Brekker. Acceptă înfrângerea și păstrează-ți forțele pentru următoarea luptă.

— Vrei să spui că tu pur și simplu ai renunțat?

— Uite ce, dacă vrei să te împușți singur în picior – în ăla teafăr –, am să mă uit la tine cu dragă inimă. Dar n-am de gând să mă aliez cu tine. Nu împotriva unui negustor. Nimeni n-o să se alieze cu tine. Nu-i vorba de un mic război între bande, Brekker. O să lupte împotriva ta nu doar gărzile din stadwatch, ci și armata și flota kerchiană. O să ardă Stinghia cu tot cu Per Haskell și o să ia înapoi Portul Cinci.

— Nu mă aștept să lupți alături de mine, Rollins.

— Atunci ce vrei? Spune-mi și te ajut. Dar să fie ceva rezonabil.

— Am nevoie să trimit un mesaj în capitala ravkană. Repede.

Rollins a ridicat din umeri.

— Foarte simplu.

— Și am nevoie de bani.

— Ce surpriză. Câți?

— Două sute de mii de kruge.

Rollins aproape că s-a înecat de râs.

— Altceva, Brekker? Smaraldul Lantsovilor? Un dragon care scoate curcubeie pe cur?

— Ai bani suficienți, Rollins. Și ți-am salvat viața.

— Atunci ar fi trebuit să negociezi cu mine în celula din Fjerda. Nu-s bancă, Brekker. Și chiar dacă aș fi, dată fiind situația ta, mi s-ar părea un împrumut foarte riscant.

— Nu vreau un împrumut.

— Vrei să-ți dau două sute de mii de kruge? Și ce primesc la schimb pentru gestul meu generos?

Brekker și-a încordat fălcile și a spus:

— Acțiunile mele de la Clubul Ciorii și Portul Cinci.

Rollins s-a îndreptat de spate.

— Ți-ai vinde acțiunile?

— Da. Și pentru încă o sută de mii, îți dau și un DeKappel original.

Rollins s-a lăsat din nou pe spetează, împreunându-și degetele.

— Să știi că nu e suficient. Nu pentru un război împotriva Consiliul Comercial.

— Pentru echipa mea e suficient.

— Echipa ta? a pufnit Rollins. Nu pot să cred că ai dat lovitura la Curtea de Gheață cu mâna asta de zdrențăroși.

— Ai face bine să crezi.

— Van Eck o să te bage-n pământ.

— Au mai încercat și alții. Dar de fiecare dată am reușit să mă întorc din morți.

— Îți respect tenacitatea, băiete. Și te înțeleg. Îți vrei banii. Vrei să-ți iei Fantoma înapoi. Vrei o bucată din pielea lui Van Eck…

— Ba nu, a mârâit Brekker cu glas răgușit. Când o să pun mâna pe Van Eck, n-o să iau doar ce-i al meu. O să-i ruinez viața. O să-i șterg numele din catastife. N-o să mai rămână nimic din el.

Pekka Rollins pierduse șirul amenințărilor pe care le primise, al oamenilor pe care îi omorâse sau pe care îi văzuse murind, dar privirea lui Brekker tot a reușit să-i dea fiori pe șira spinării. O furie greu de stăvilit dinăuntrul acelui băiat voia să iasă la iveală, iar Rollins nu și-ar fi dorit să fie în preajma lui când avea să se dezlănțuie.

— Deschide seiful, Doughty.

Rollins i-a dat banii lui Brekker, apoi l-a pus să semneze un act prin care îi ceda acțiunile lui de la Clubul Ciorii și de la mina de aur care era Portul Cinci. Când a întins mâna să consfințească tranzacția, Brekker i-a strâns-o foarte tare, mai-mai să-i zdrobească oasele.

— Chiar nu-ți amintești deloc de mine? a întrebat băiatul.

— Ar trebui?

— Deocamdată nu, a răspuns Brekker, furia aceea sălbatică întrezărindu-i-se în ochii negri.

— Ne-am înțeles, a spus Rollins, dornic să scape de ciudații din fața lui.

— Ne-am înțeles.

După ce au plecat, Rollins s-a uitat pe fereastra mare care dădea spre sala de jocuri din Palatul de Smarald.

— Totul s-a încheiat nesperat de profitabil, Doughty.

Doughty a încuviințat cu un mormăit, plimbându-și privirea peste ce se întâmpla la mesele de sub ei – zaruri, cărți, roata lui Makker, sume uriașe câștigate sau pierdute, din care o felie delicioasă îi revenea lui Rollins.

— Ce-i cu mănușile alea? a întrebat bătăușul.

— Îi place să fie nițel teatral, cred. Dar cine știe? Și cui îi pasă?

Rollins i-a urmărit pe Brekker și echipa lui înaintând prin sala aglomerată. Au deschis ușile care dădeau în stradă și, o clipă, s-au profilat cu toții pe fundalul luminii de la felinare, cu pelerinele și măștile lor – un schilod urmat de niște copii în costume. Strașnică echipă! Brekker era un hoț viclean și – presupunea Pekka – foarte dur, ba chiar și ingenios. Dar, spre deosebire de fraierii de la Curtea de Gheață, Van Eck avea să fie pregătit pentru Brekker. Pe băiat îl aștepta o bătălie adevărată. Și nu avea nicio șansă.

Rollins a dus mâna la ceas. Se apropia ora când se schimbau crupierii și îi plăcea să-i controleze el însuși.

— Nenorocitu'! a strigat el după o clipă.

— Ce-i, șefu'?

Rollins a ridicat lanțul ceasului. De el nu mai atârna ceasul cu diamante, ci un nap.

— Ce ticălos…

Apoi i-a trecut un gând prin minte și a dus repede mâna după portofel. Nu-l mai avea. Nu mai avea nici acul de cravată, nici moneda

kaelish pe care o purta ca talisman și nici cataramele de aur de la pantofi. Rollins s-a întrebat dacă trebuia să-și verifice și plombele din gură.

— Ți-a furat portofelul? a întrebat surprins Doughty.

Nimeni nu-l trăgea în piept pe Pekka Rollins. Nimeni nu îndrăznea. Dar Brekker îndrăznise, iar Rollins s-a întrebat dacă era cumva doar începutul.

— Doughty, a spus el, cred c-ar fi bine să spunem o rugăciune pentru Jan Van Eck.

— Crezi că Brekker poate să-l învingă?

— E foarte greu, dar cred că, dacă n-are grijă, negustorul s-ar putea să-și vâre singur capul în ștreang și să-l lase pe Brekker să-i strângă nodul, a oftat Rollins. Să sperăm că Van Eck reușește să-l omoare pe băiatul ăsta.

— De ce?

— Pentru că altfel o să trebuiască să-l omor cu mâna mea.

Rollins și-a îndreptat cravata fără ac și a coborât spre sala de jocuri. Problema lui Kaz Brekker putea fi rezolvată în altă zi. Acum, avea bani de câștigat.

Mulțumiri

Sufăr de o boală degenerativă numită osteonecroză. Deși numele bolii se traduce prin „moartea osului“, ceea ce poate să sune gotic și romantic, adevărul e că, din cauza ei, fiecare pas pe care îl fac e dureros, iar uneori trebuie să merg cu o cârjă. Nu e o întâmplare că am ales să creez un personaj care luptă cu simptome asemănătoare și de multe ori am simțit că eu și Kaz șchiopătăm împreună pe drumul acestei cărți. N-am fi ajuns la „Sfârșit“ fără o mulțime de oameni minunați.

Toată dragostea pentru echipa mea de surghiuniți și zurbagii: Michi, Rachael, Sarah, Robyn, Josh și, mai ales, Morgan, care a dat titlul romanului și m-a ajutat să-l termin. De asemenea, multe mulțumiri lui Jimmy, care m-a târât la Santa Barbara și mi-a alungat blocajul creativ prin simplul fapt că a fost minunat.

Binecuvântat fie Noa Wheeler pentru că m-a ajutat să rezolv acest puzzle și pentru că, atunci când devin irascibilă, are răbdare cu mine și scoate tabla de scris. Le sunt profund recunoscătoare lui Jean Feiwel, Laura Godwin, Jon Yaged, Molly Brouillette, Elizabeth Fithian, Rich Deas, April Ward și Caitlin Sweeny, precum și multor oameni de la Henry Holt și de la departamentul pentru copii al editurii Macmillan, care m-au ajutat să aduc la viață lumea Grisha și m-au lăsat s-o explorez în continuare. Joanna Volpe de la New Leaf, în CV-ul tău trebuie neapărat să scrii: „Curajoasă și dedicată“. Pot să înfrunt orice dificultate știind că tu îmi păzești spatele. Mulțumiri lui Pouya „era un tânăr“ Shahbazian, Kathleen Ortiz, Danielle Barthel, Jaida Temperly și Jess Dallow. Și un mare mulțumesc Echipei Grisha din Marea Britanie: Fiona Kennedy, Jenny Glencross și echipei minunate de la Orion – mai ales Ninei Douglas, care e o agentă de publicitate extraordinară, o tovarășă de călătorie excelentă și o Gheară-de-Vultur[11] înnăscută. Le mulțumesc cititorilor, bibliotecarilor, librarilor, celor care publică recenzii pe YouTube și bloggerilor literari din întreaga lume.

Orice jaf reușit necesită câțiva specialiști talentați, iar eu am fost ajutată de cei mai buni:

Seteven Klein mi-a oferit o expertiză de neprețuit referitoare la felul în care învață începătorii trucuri de magie și mi-a recomandat să urmăresc trucurile lui Eric Mead și pe ale lui Apollo Robbins, hoț gentilom. Angela DePace s-a străduit din răsputeri să mă ajute să găsesc un mijloc real prin care poate fi adormită o celulă cu prizonieri, dar pilula cu cloroform a sfârșit prin a fi pură invenție. (Nu încercați acasă.) Richard Wheeler mi-a explicat cum sunt păzite de infractori edificiile guvernamentale și clădirile de maximă securitate. De la Emily Stein am aflat detalii despre rănile de cuțit și tot de la ea am aflat frumoasa sintagmă „apexul inimii“. David Peterson, regele

limbilor fictive, a încercat să mă îmboldească în direcția cea bună, dar a cedat când a văzut că țin morțiș la straat-uri. Și, Hedwig Aerts, draga mea prietenă și Soberumi, mulțumesc că m-ai ajutat să pocesc olandeza mai cu măsură.

Marie Lu, Amie Kaufman, Robin LaFevers, Jessica Brody și Gretchen McNeil au știut să mă binedispună și să mă suporte când m-am plâns. Le mulțumesc de asemenea lui Robin Wasserman, Holly Black, Sarah Rees Brennan, Kelly Link și Cassandrei Clare pentru sfaturile legate de intrigă și margarita, precum și pentru că mi-au recomandat serialul Un vârcolac adolescent. M-a schimbat pentru totdeauna. Anna Carey poate fi învinovățită pentru sângerarea nazală a gărzii fjerdane – trimiteți-i ei reclamațiile.

Christine, Sam, Emily și Ryan, mă simt tare norocoasă că sunteți familia mea. Și, scumpa mea Lulu, ți-ai trădat orașul. Mulțumesc că mi-ai suportat toanele și că ți-a păsat de mica mea bandă de infractori.

Multe cărți au contribuit la crearea Ketterdamului, a Butoiului și a echipei mele de ciori, dar titlurile esențiale au fost *Străzile cele mai întunecate. Viața și moartea unei mahalale victoriene*, de Sarah Wise; *Negustorul de cafea*, de David Liss; *Amsterdam. Istoria celui mai liberal oraș din lume*, de Russell Shorto; *Limba infractorilor. Elemente de bază din argoul interlop*, de Vincent J. Monteleone; *Marea escrocherie. Istoria șarlatanilor*, de David Maurer, și *Poveștile nespuse ale marilor furturi de artă*, de Anthony M. Amore și Tom Mashberg.

Încă ceva: cartea de față a fost revăzută pe muzica celor de la The Black Keys, The Clash și The Pixies, dar s-a născut într-o școală veche, în care trăgea curentul, doar cu albumul In a Time Lapse în fundal și cu un liliac dând târcoale streșinilor. Multe mulțumiri compozitorului Ludovico Einaudi. Și liliacului.

[1] Spațiu pe fundul unei nave, în care se strâng apele de condensare și de infiltrație.
[2] Plantă erbacee decorativă cultivată pentru florile galbene cu miros plăcut, folosite în medicină.
[3] Corabie ușoară cu două sau mai multe catarge.
[4] Sport care constă în împușcarea unor ținte de argilă proiectate în aer.
[5] Loc de pe chei prevăzut cu un stâlp de care se ancorează navele.
[6] Bompres: catarg înclinat, așezat la prora unei nave.
[7] Platformă orizontală fixată în vârful unui catarg, folosită ca post de observație.
[8] Platformă amplasată la proră, deasupra punții superioare.
[9] Dispozitiv pentru ridicarea greutăților pe verticală, cu ajutorul unui cablu care se înfășoară pe un cilindru rotitor.
[10] Navă cu pânze de dimensiuni mici, prevăzută cu două catarge.
[11] Aluzie la una dintre cele patru Case ale Școlii de Magie și Vrăjitorie Hogwarts din romanul Harry Potter.